

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O âşık olana kadar
günahsızdı...

B&S

Günahsız

Elizabeth Essex

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Günahsız

Bu Adam Onun Felaketi Olabilir...

Celia Burke, can sıkıcı bir mektup aldığından ve uygunsuz erkeklerin tehlikeleri hakkında gizemli bir şekilde uyarıldığından beri artık diken üstündedir. Cemiyet hayatı içerisindeki nazik pozisyonunun yanında, tek bir bakışla itibarı kolayca mahvolabilecek haldedir. Ve hovarda bir Vikont onunla bir bakıştan çok daha fazlası için ilgilenmektedir...

Bu Kadın Onun Kurtuluşu Olabilir...

Darling Vikontu Rupert Delacorte, biricik kız kardeşinin ölümünde büyüleyici Bayan Celia Burke'ün bir rolünün olduğuna inanmaktadır. İntikam almak isteğiyle, onu baştan çıkarıp itibarını yerle bir edeceğine dair yemin eder - üstelik bunu ona dokunmadan yapacaktır. Fakat Celia'nın güvenini kazanmak ve onun tutkularını ateşlemek için Delacorte nasır tutmuş kalbini ona açmalıdır - ve bu sırada asıl tehlike ise mahvetmeyi umduğu kadına âşık olmasıdır...

₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

“Elizabeth Essex’in tarzı
öylesine eşsiz ve harika ki...”

All About Romance

“Büyüleyici bir kitap.”

Romance Reviews Today

“Harika... Çok çarpıcı...
Yavaşça gelişen romantizm
hünerli bir şekilde ele
alınmış ve geciken hazzın
yarattığı cinsel gerilimin
avantajlarından etkileyici bir
şekilde faydalanılmış.”

Publishers Weekly

Elizabeth Essex, ay
iemediği, bahçesiyle
ilgilenmediği ya da
Jane Austen kitaplarını
tekrar tekrar okumadığı
zamanlarda bilgisayarının
başında, kendisinden
Çok daha ilginç hayatlar
yaşayan insanlar hakkında
muhteşem hikyeler
yazmaktadır.
Yazdığı romanlarla pek
Çok dl kazanan yetenekli
yazar, Teksas'ta ailesiyle
birlikte ağzına kadar
kitaplarla dolu bir evde
yaşamaktadır.

Günahsız

GÜNAHSIZ

Orijinal Adı: A Sense of Sin

Yazarı: Elizabeth Essex

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Gözde Soykan

Editör: Eren Abaka

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mayıs 2017

ISBN: 978-605-173-181-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Basım ve Cilt: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş.
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi,
A5 Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Günahsız

Elizabeth Essex

Çeviri
Gözde Soykan

epsilon®

Joanne Lockyer'a;
sabrı, dostluğu ve olağanüstü sezgileri için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dartmouth, İngiltere, 1794

“Delacorte? Bir balo için çok aksi görünüyorsun. Senin için bile şaşırtıcı bu. Gözüne çarpan herkesle dans etmeyi mi planlıyorsun, yoksa onlara dayak atmayı mı?”

Darling Vikontu Rupert Delacorte, arkadaşı Hugh McAlden’in bu yorumunu duymazdan geldi ve avına odaklandı. Daha önce görmediği bir kadından nefret etmek zor bir şey olmalıydı ama Del geniş balo salonunun karşısına, merdivenlerden inen güzel kadına baktı ve bunu gayet iyi yapabileceğini düşündü. Çünkü ondan nefret ediyordu. Öyle ki yas tuttuğu uzun yıl boyunca buzlu bir dağın altındaki lavlar gibi onu yakan, içinde, derinlerde bir yerde kaynayan soğuk, amansız bir öfkeydi bu. Elbette en sonunda, adaletin zamanı gelene kadar.

Sonuçları ya da sosyal yıkımı ne olursa olsun, günahlarının bedelini ona ödetecekti. İçindeki adalet hissi bunu talep ediyordu. Tıpkı bu kadının Emily’ye yaptığı gibi onun zarif, zahmetsiz hayatını, kesinlikle ve insafsızca mahvedecekti.

“Henüz karar vermedim.” Del, taparcasına sevdiği küçük kız kardeşi Emily’yi düşündüğünde daima boğazında yükselen o acı tadı gidermek için bardağındaki konyayı kafasına dikerek bitirdi.

Emily onun pusulası olmuştu. O olmadan Del hiçbir amacı olmadan ilerliyor, rüzgâra kapılıp sürükleniyordu. Bir yıl boyunca, düşünmeden ve aptalca, daha sağlıksız bir adamı mezara götürebilecek şekilde acısını alkolle, zinayla ve kayıtsızlıkla köreltmeye çalışmıştı. Ama hiçbir şeyin yardımı olmamıştı.

Emily ölmüştü. Ve bu, odanın diğer ucunda duran kadının suçuydu. Celia Burke.

Yoğun alkollü içki, göğsündeki öfke yangınının alevlerini besledi. Kendisine sadece küçük bir içki için izin verecekti - devamındaki keyifli, sarhoşluğun getirdiği vurdumduymazlığa kapılma lüksü yoktu. Lanet olası şantaj mektubunu aldığından ve Celia Burke hakkındakileri öğrendiğinden beri yoktu.

Sadece onun ihanetinin düşüncesi bile neredeyse Del’in öfkeyle gürlemesine neden oluyordu. Aksi görünmesi şaşılacak bir şey değildi, zaten tehlikeli hissediyordu kendini. Ondan para ve sessiz kalmasını talep eden dikkatsizce yazılmış mektup, tüm inançlarını, sevgisini ve umutlarını yerle bir etmişti. O tek mektup, daha önce gelen tüm mektupları yok etmiş, hem geçmişini hem de geleceğini parçalamıştı.

Del, kadını ilk kez gördüğünde onun kim olduğunu bilmiyordu ama içgüdüsel olarak ondan hoşlanmamıştı. Güzelliğe asla güvenmezdi, çünkü güzellik ve ayrıcalık -hak edilmemiş ayrıcalık- bir arada olurdu. Ve kadın ke-

sinlikle güzeldi. Uzun ve narindi, porselen gibi bir cildi, kuzguni siyah bukleli saçları ve koyu renk gözleri vardı - beyaz ve siyahın bir senfonisi. Balo salonuna bir kraliçe gibi göz gezdiriyordu: mağrur, dingin, mesafeli ve zarif. Güzellik bir şekilde dikkati nahoş şeylerden uzaklaştırır ve karakterin korkunç kusurlarını maskelerdi. Güzelliğe kesinlikle güvenilemezdi.

Kadının ismi, Marki ve Markiz Widcombe'ın seçkin balosuna katılan diğerleri tarafından onaylanmıştı. Sıcak, kalabalık odadaki şampanya dolu fısıltılar sürüklenerek Del'e kadar geliyordu: "Sevgili Celia," ve "Bizim Bayan Burke." Herkes, adeta bu onun unvanıymış ve bu tacı sadece o takabilirmiş gibi, ona Büyüleyici Bayan Burke di-yordu.

Büyüleyici Bayan Celia Burke. Çok iyi tanınan ve hat-ta fazlasıyla sevilen yerel güzellik. Adeta dağ yamacındaki derenin berrak sularının kayaların üzerinden akması gibi rahatlıkla, sakın ve zarif bir şekilde balo salonunun kısa merdivenlerinden indi. Yanına yaklaşan herkese sevecen ama samimi olmayan bir şekilde gülümsedi ve kimseyle sohbet etmek için durmadı. Annesinin arkasından, geç-meleri için yol veren ve onun için oyuncaktan başka bir anlamı olmayan zavalı ölümlülerden oluşan denizin ara-sından geçerek ilerledi.

Soğuk, mükemmel Celia Burke. Canın cehenneme.

Tanrı şahidi olsun ki intikamını alacaktı ve Emily için adalet yerini bulacaktı. Belki Del o zaman geceleri uyuya-bilirdi.

Belki o zaman, kendisine tahammül ederek yaşamayı öğrenebilirdi.

Ama bir erkekten alabileceği gibi dolambaçsız, şiddetli ve zalim bir intikam alamazdı. Dans alanının ortasında Bayan Burke'e seslenip, gözlerinin arasına bir kurşun sıkamaz ya da sabaha karşı kaburgalarının arasına bir kılıç sokamazdı.

İntikamı daha hileli ve belirsiz ama titiz olacaktı. Ve çok zalimce.

"Bu ağustos toplanmasına katılmamız için ısrar eden sendin. Peki, ne olacak Delacorte?" diye hatırlattı alaycı dostu, deniz subayı Hugh McAlden.

McAlden, Del'e Darling Vikontu unvanını kullanmadan hitap eden az sayıdaki insandan biriydi, çünkü Del bu lanet unvanı almadan çok öncesinde tanışıyorlardı ve dostlukları, Del'in bu kadar eski bir dostunun önünde unvanıyla hava atmayaacağı kadar uzun bir geçmişe dayanıyordu. Bu tür bir tanıdıklık beraberinde rahatlığı da getirirdi. McAlden ile birlikteyken Del patavatsız olma lüksünden faydalanabiliyordu.

"Dans mı dayak mı? Bence ikincisi."

McAlden'in genellikle suratsız görünen dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Burada Markiz'in balo salonunun ortasında dayak mı atacaksın? Bunu görmek için iyi para öderdim."

"Öyle mi? O zaman kendi aramızda özel bir iddiaya girelim mi?"

"Del, gözlerinde bu bakış olduğu zamanları seviyorum. İyi bir bahisten daha fazla istediğim bir şey olamaz."

"Bir iddia mı Albay Delacorte? Bahis konusu nedir? Siz ikiniz sayesinde bugünler için harcayacağım param var." Bir başka deniz subayı olan ve Del'i, Deniz Kuvvetleri'nde

Resolute gemisinde birlikte görev yaptıkları zamandan tanıyan Yüzbaşı Ian James arkalarından gelerek konuşmalarını böldü.

“Bu özel bir bahis James.” Del’in daha tedbirli olması gerekiyordu. James biraz züppeydi, mutlu ve istekliydi ama cemiyetin hileli yöntemleri konusunda tecrübesizdi. Ağzından kaçırabileceği için ona bir şey söylemesi imkânsızdı. Del’in işleme koymaya başlayacağı planın ortasında yakalanmaya hiç niyeti yoktu. “Servetini bir başka para ödülüne sakla.”

“O zaman bir centilmenlik iddiası mı Albay?”

Bir centilmenlik iddiası. Del, dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrıldığını hissetti. Yapmak üzere olduğu şey, centilmence davranış kurallarının her birini ihlal ediyordu. “Hayır. Daha çok bir meydan okuma gibi.”

“O artık Darling Vikontu Bay James.” McAlden, Del’e alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Ona hak ettiği saygıyla hitap etmek zorundayız.”

Genç adamın yüzü kötücül bir neşeye aydınlandı. “Hiçbir fikrim yoktu. Tebrikler Albay. Lanet olası güzel bir isim. Şu anda hanımların seslerini duyabiliyorum: Benim tatlı, sevgili Darling’im*. Sana nasıl karşı koyabilirler ki?”

Del hafifçe gülümsedi ve bir içki daha aldı. Bu doğrudu. Hiçbiri ona karşı koyamıyordu: soylu leydiler, alt seviyeden fahişeler, adalı kızlar ya da senyoritalar. Tanrı hepsinin şehvetli kalplerini kutsasın, ona hiçbir zaman karşı koyamamışlardı.

Ve soğuk dış görünüşüne rağmen Del de onlara karşı

*Sevgili. (ç.n.)

koyamıyordu. Celia Burke sadece koparılmayı bekleyen kırılgan bir çiçekten başka bir şey değildi.

“O zaman devam edin. Meydan okuman nedir?” McAlden’in yüzünde, deniz kuvvetlerinden Yüzbaşılar Thomas Gardener ve Robert Scott onlara katılırken kuşkulu bir sırıtma belirdi.

“Daha önce bir tecrübesi olmayan, iffetli bir kadınla...” Del buna ekleyeceği şey hakkında yorum yapmaları için bir süre durakladı. “Ona bir kere bile dokunmadan açık bir şekilde flört edebileceğimi, baştan çıkarabileceğimi ve onun itibarım mahvedebileceğimi öne sürüyorum.”

McAlden oflar gibi alaycı bir kahkaha attı. “Bir açıdan çok kolay, diğer açıdan çok zor,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Birine dokunmadan onun itibarını nasıl mahvedebilirsin ki?” diye karşı çıktı lan James.

Del dudaklarının bir gülümsemeyle çarpıldığını hissetti. Bu kadar genç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Sadece yirmi altı yaşında olmasına rağmen, Emily’nin ölümünden beri yaşlanmış olduğunu hissediyordu. İntikam insanı tuhaf şekilde yaşlandırıyor.

“Bize bir içki bulun, olur mu beyler? Gerçek bir içki. O tepsilerde sundukları ılık şeyden değil.” Del, genç yüzbaşılarını bir uşağın olduğu yere doğru yönlendirdi.

“Sadece bir dedikoduyla birinin itibarını mahvetmek çok kolaydır,” diye tekrarladı McAlden kendine has telaşsız, azimli tavrıyla. “Ama bundan daha iyisini yapmak zorunda kalacaksınız.”

İşin özüne inmek konusunda McAlden güvenilirli. Del gibi McAlden da hiçbir zaman genç olmamıştı ve yıllar içinde daha da yaşlanmıştı.

“Eklemeliyim ki,” diye devam etti McAlden, diğerlerini takip etmek için dönerlerken, “şöhretinle bunu zaten fazlasıyla hak ediyorsun. Sen iffetli bir kadının bir deniz mili bile yakınına yanaşamazsm.”

“Bu, ihtiyar, senin kadınlar hakkında çok az şey bildiğini gösteriyor.”

“Bu, benim sevgili vikontum, senin onların anneleri hakkında çok az şey bildiğini gösteriyor.”

“Bunun bu şekilde olmasını istiyorum. Dokunmak yasak olduğundan, güvenli bir şekilde uzakta kalmayı planlıyorum.” Celia Burke’ten intikam alma işiyle uğraşırken, aynı zamanda vicdansız planının ortaya çıkması ya da ters gitmesi durumunda doğru şeyi yapmak zorunda kalmamak için kendini güvende tutması gerekiyordu. Ve basitçe o kadına dokunmak istemiyordu. Onun elinin en ufak dokunuşuyla bile lekelenmek istemiyordu.

“Uzaktan baştan çıkaramazsın, gerçek anlamda yani. Bunu sen bile yapamazsın. Yirmi altın üzerine iddiaya girerim ki bu yapılamaz.”

“Yirmi mi? Senin gibi zalim, cimri bir İskoçyalı için müsrif bir teklif. Tamam.” Del, bu meydan okumayı onun elini sertçe sıkarak kabul etti. Tabiri caizse, bu durumu daha da güzel bir hale getiriyordu.

McAlden kalabalığı inceledi. “Şimdi seçelim mi? Seni uyarıyorum Del, burası Londra değil. Dartmouth’ta iffete çok önem verilir.”

“Neden olmasın?” Del, dudaklarının tembel bir gülümsemeye kıvrıldığını hissetti. Kasaba iffetle dolu olabildi ama o ahlaksızlıkla doluydu. Sadece belirli bir kadının iffetiyle ilgileniyordu.

“Dikkatli olmak isteyeceksin. Kadınlar tuhaf şekilde tehlikeli varlıklar,” dedi McAlden bilge bir tonda. “Bir adamı ters yüz edebilirler. Marlowe’a bir bak.”

Del omuz silkti. “Kaptan Marlowe evli. Benim aklımda evlenmekle ilgili bir şey yok.”

“Yani ismin ortaya çıkmadan ya da yakalanmadan bir masumu baştan çıkaracak ve onun haysiyetini iki paralık mı edeceksin? Bu çok zalimce.”

“Ben masum demedim, tecrübesiz dedim. Bu durumda, büyük bir fark var.” Del, odanın karşısındaki Celia Burke’e bir daha baktı. Dünyaya gösterdiği iffetli, masum yüzüne. Herkesin onun lekesiz bir şekilde cilalanmış, sosyal kaplamasının ardındaki çirkin gerçeği görmesi için o maskeyi çekip alacaktı.

McAlden onun bakışlarını izledi. “Bunu kastediyor olamazsın, o Celia Burke!” McAlden’in sesindeki tüm eğlence silinmişti. “Tanrım, Del, sen tamamen aklını mı kaçırdın?”

“Miden mi bulandı?” Del son içkisini de kafasına dikti. “Bu sana uygun bir şey değil.”

“Onu tanıyorum. Dartmouth’taki herkes onu tanıyor. O Marlowe’ın eşinin en değerli arkadaşı. Gidip onun gibi masum genç kızların hayatını mahvedemezsin. Bunu ben bile biliyorum.”

“Onun masum olmadığını söyledim.”

“O zaman onu yanlış değerlendirmişsin. Bu adil değil Del, başka birini seç. Benim tanımadığımı birini.” McAlden’in sesi kalınlaşmaya başlıyordu.

“Hayır.” Darling’in sesi ise ifadesizdi.

McAlden şaşkına dönmüş yüzünü, odanın yarısı kadar

ötede duran ve bir başka genç kadınla gülümseyerek sohbet eden Bayan Burke bakmak için çevirdi. Ağzının içinde bir küfür savurdu. “Bu sadece zalimce değil, bu aynı zamanda intihar etmek anlamına geliyor. Onun ebeveynleri var Del. Dikkatli ebeveynleri. Onun annesine iyice bir bak, Leydi Caroline Burke. Bir Dük’ün kızıdan daha alt seviyede değil ve anlatılanlara göre, kendi başına bile tam bir cadalozmuş. Onun senin gibi çapkınları bir yana bırak, servet peşindekileri bile kahvaltı niyetine yediğini söylüyorlar. Daha da fazlası, şu anda dans etmeden durduğun balo salonunun sahibi Widcombe Markisi’nin de akrabası. Burası Londra değil. Sen burada bir misafirsin. Benim ve dolayısıyla Marlowe’un misafiri. Bunun gibi yanlış bir adım atarsan, senin kelleni alırlar. Ya da daha büyük ihtimalle hayalarını. Ve bunu da yapmaya hakları olur. Meydan okuman için başka birini seç.”

“Hayır.”

“Delacorte.”

“Toz ol Hugh.”

McAlden, sesindeki amansız kesinliği duyacak kadar iyi tanıyordu Del’i. Hugh yavaşça başını iki yana salladı. “Tanrı aşkına Del, kaldığın için bu kadar kısa sürede pişman olacağımı düşünmemiştim.” Elini kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi ve olayı anlamaya başladığında Del’e baktı. “Tanrım. Daha buraya gelmeden kararını vermiştin, değil mi? Buraya onun için geldin.”

Böylesine bir araştırmanın altında, Del sadece gerçeği itiraf edebilirdi. “Evet.”

“Lanet olsun Delacorte. Bunun sonu ancak kötü bitebilir.”

Del son derece umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Bu bana oldukça uyar.”

Celia Burke’un cebindeki mektup için şantaj mektubu denirdi ama aslında son derece zararsız görünüyordu: diğer tüm mektuplar gibi fildişi renginde kâğıda yazılmıştı ve ona kâhyaları Loring tarafından gümüş bir tepsinin içinde getirilmişti. Mektup bu kadar sıradan görünmeseydi daha iyi olurdu, çünkü o zaman Celia bunu açmaması gerektiğini anlardı. Hayatını geri dönülmez bir şekilde zehirlemeden önce onu ateşe atardı. Celia’nın karnında hissettiği giderek artan endişe sıkışması bile zehrin sinsice çalışmaya başladığını göstermek için yeterli bir kanıttı.

“Celia, canım? Sen iyi misin. Gülümse canım. Gülümse.” Leydi Caroline Burke, adeta dünyada tek bir endişesi bile yokmuş gibi balo salonundaki pek çok tanıdığına gülümseyip, başıyla selam verirken, bu kelimeleri sadece kızının kulaklarının duyması için fısıldamıştı.

Celia, titreyen elini, mektubun hâlâ orada olduğu konusunda kendisine güvence vermek -inandırmak- için cebine soktu. Ve hâlâ gerçektir. Bu özel kâbusu kendi hayal etmemiştir.

Bu saldırgan mektubu bıraktı ve ellerinin titrememesi için sıkıca ellerini birleştirdi. Balonun başlamasından önce kendisini toplamak için bir ya da iki saniyeden daha fazla zamanı yoktu.

Şantaj. Sadece bir gün önceki tarihli mektup açık ve kesindi, doğruca konuya girmişti.

Celia Burke, Bath'te Emily Deacorte'a ne yaptığını biliyoruz.

Bildiğimiz şeyi paylaşırsak, bu seni mahveder. İki hafta içinde üç yüz pound vermezsen, olanları herkese anlatacağız. Seninle teması geçeceğiz. Seni izliyor olacağız, Celia Burke.

Şu anda bile onu izliyor olabilirlerdi.

Etrafına göz gezdirirken, kalbi göğsünde şiddetli, hatalı bir saat gibi gümbürdüyordu. Çok fazla yüz vardı. Çok fazla yabancı. Yakarak yolunu açan bir asit gibi acının göğsünde ilerlediğini, nefesini kestiğini ve ciğerlerindeki havayı boşalttığını hissedebiliyordu.

Paranoya. Arkadaşı Lizzie Marlowe buna bu ismi verirdi. O anda olan, rahatsızlık verici olaylara dayalı yanlış bir kanı. Lizzie, Celia gibi okula gitmek için uzağa gönderilmemiş olsa da tüm o büyük, etkileyici kelimeleri bilirdi. Lizzie tüm garip olaylarıyla Cam Kulübe'ye ilk taşındığında kendini paranoyak hissetmişti. Ama Celia'nın içini dönebileceği tek insan, yardımcı olması için güvenebileceği tek kişi olan Lizzie, kocası ile birlikte gitmiş ve içten önerilerini, kesin düşüncelerini de kendisiyle birlikte götürmüştü.

“Celia, canım, gülümsemek zorundasın. Genç erkeklerin cesaretlendirilmeye ihtiyaçları vardır! Burada bulunanlardan memnun değilmiş gibi görünerek Widcombe yengeni ve amcanı hayal kırıklığına uğratamayız. Çok güzel görünüyorsun. Gülümse bakayım.” Leydi Caroline'ın sesi artık ısrarcı bir hale gelmesine rağmen, henüz sabırsız değildi.

Celia, bir aynada soluk yansımasını gördü ve solgun yanaklarını ısıtmak için avuçlarını yanaklarına bastırdı.

Bir işe yaramadı. Elleri çok soğuktu.

Bu kadar insanın içinde bu nasıl olup da onun başına gelmişti? O suçlamaları davet eden heyecan verici ve vahşi bir varlık değil, masum Celia Burke'tu. Her zaman annesi onu evlendirip yuvadan uçmasını istemesine ve güzelliğine rağmen, sessiz, itaatkâr ve sağduyulu bir hayat yaşamıştı.

Zavallı annesi. Celia, annesinin harika bir eş bulma konusundaki planları hakkında onu hayal kırıklığına uğratmamak ve üzmemek için elinden geldiği kadar çok uğraşmıştı ama bu çabalar işe yaramamıştı. Güzelliğine ve Lizzie'nin kendisine verdiği, artık tüm Dartmouth'ta bilinen takma adına rağmen, Celia hiçbir zaman birinci sınıf bir pırlanta olmayacaktı. Hatta ikinci bile. Hem de hiç. Çünkü güzelliği kendisine hiç çekici gelmiyordu.

Hem kendisinde, hem de başkalarında başka özelliklere değer vermeyi öğrenmişti: sadakat, dostluk ve zekâ. Bu, Dartmouth cemiyetindeki genç lordlarda pek bulamadığı bir şeydi. Annesinin ve teyzelerinin beğendiği türde erkekler sadece güzelliğe ya da güzel görünen atlara önem veriyor gibi görünüyordular. Bu tür erkekler korkunç kocalar olurdu ve Celia da onların herhangi biri ya da hepsi için korkunç bir eş olurdu.

Celia'nın evlilikteki mükemmel mutluluk hayali daha farklı türde bir erkekleydi. Harekete geçen ve kararlı bir erkek, bu dünyadaki yerini kendi cesareti ve becerisiyle kazanmış bir erkek. Ama bu tür erkekler Dartmouth'taki balolara katılmazlardı ve katılsalar bile, Celia'nın becerilerinin ötesindeydiler.

Celia, bu düşünceyle derin bir nefes aldı.

"Celia!" Annesinin sesi sert çıkmaya başlamıştı.

“Evet anne.” Celia aynaya arkasını döndü ve renk gelmesi için yanaklarını çimdikledi. Ama bu konu çok az umut vaat ediyordu. Bu akşam berbat olacaktı. Annesi konu, bırakın yalanlardan oluşan bir mektup şöyle dursun, tek bir yalanı bile ortaya çıkarmak olduğunda küçük bir av köpeğine dönüşüyordu.

Celia o ya da bu şekilde mahvolacaktı.

Annesi, Celia’nın isteksizliği yüzünden ona ters bakışlar atmak üzereydi. Leydi Caroline Burke, planlarının kimse tarafından bozulmasından hoşlanmazdı, özellikle de kafası dağınık en büyük kızı tarafından.

Ama Celia’nın kafası dağınık değildi. O, babasının nazikçe söylediği gibi fazlasıyla duyarlıydı ama çoğunlukla zihni meşgul olurdu ve o akşam kafası tamamen yakında olacak olan, eksiksiz mahvoluşundaydı.

Mahvoluş çok fazla şeyi içeren bir kelimeydi ama Celia bu kelimenin kendisi için tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu. Ailesi onu kovacak, cemiyet onu dışlayacaktı ve bir evlilik yapamayacaktı - herhangi türde bir evlilik. Bu istediği her şeyin sonunu getirecekti. Mahvoluşunun önüne geçmek zorundaydı - başka bir seçenek yoktu.

Ona, Büyüleyici Bayan Burke diyorlardı. Harika, yerel güzellik. Markiz’in misafirleri ne kadar da hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. İyi görünmediğini anlamak için aynaya ihtiyacı yoktu. Ve bu şaşırtıcı değildi. Kendisini gergin ve ihtiyatlı, kendisini toparlamak için harcadığı çabadan ötürü içi boş ve kırılğan hissediyordu. Mektubu paylaşabileceği kimse yoktu. Yardım isteyebileceği kimse yoktu. Hiç kimse gerçeği umursamıyordu.

Tamamıyla ve kesinlikle tek başınaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Celia yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirdi, balo salonuna döndü ve annesinin bakışları altında mümkün olabildiğince hareketsiz durdu. Celia'nın yardımcısı Bains iyi bir iş çıkarmıştı ve dikkatli, narin bir şekilde bukleler haline getirilmiş saçından, zarif elbisesine kadar Celia'nın dış görünüşünde kusur bulunamazdı. Bains ona son moda basit bir pelerin şeklinde, beyaz, ipek bir elbise giydirmeyi seçmişti. Elbisenin fırfırlarla süslü yakasındaki çiçek işlemleri ve derin, gümüş, mavi ve pembe renkli kolları, Celia'nın belindeki mavi satenden Türk kuşağını tamamlıyor ve onun açık ten rengi ve koyu renk saçlarını en iyi şekilde ön plana çıkarıyordu.

“İşte. Sana söyledim, güzel görünüyorsun. Kesinlikle mükemmel.” Böylece Leydi Caroline'ın mutluluğu tamir olmuştu.

Keşke Celia da mutluluğunu ve duruşunu bu kadar kolay onarabilseydi. Üç poundu bile yokken, üç yüz poundu nereden bulacaktı?

“Celia, dikkatini bana ver lütfen! Sana bu balonun ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak zorunda kalmamalı-

yım. Bu yengesinin ve amcasının tüm yaz boyunca Widcombe Konağı'nda vereceği tek balo ve kendini Marki ile Markiz'in güzel yeğeni olarak göstermek zorundasın. Bu akşam vekiller ve benzerleriyle edilen gibi danslar olmayacak, anlıyor musun? Senin güzelliğin ve bağlantıların sana daha yüksek ihtiraslara sahip olmak için hak veriyor, sevgili kızım, sadece şu garipliğini üzerinden at. Bu hüznü utangaçlık için yaşın fazla büyüdü. Sen güzelsin. İyi dans ediyorsun. Yapman gereken tek şey başını dik tutup gülümsemek. Bu çok fazla bir şey değil."

"Evet anne." İstemek için çok fazla bir şey değildi ama her zaman bunu başarmak fazlasıyla zor oluyordu. Geçen ay içinde belki de yüz kere Celia, arkadaşı Lizzie'nin orada olmasını diledi. Lizzie ne yapılacağını bilirdi ve her zaman bilmişti.

Ama Lizzie, yeni eşi Kaptan Marlowe ile birlikte, onun gemisinde gitmişti. Kesinlikle o Fransız adama bir sürü sorun yaratıyordu ama Celia'ya çok az bile yardımcı olamazdı.

Bu nedenle de Celia kendi kendisine yardım etmeyi öğrenmek zorundaydı. Bu akşamı atlatmak zorundaydı. Başını dik tutmak ve kendisini yüzünden fazlası olarak görmeyen genç lordlarla dans etmek zorundaydı. Annesi başka bir şeylerle meşgulken, bir anlık huzur ve teselli için kendisini balo salonundan dışarı atmak zorundaydı.

Ve yanında kendisinden daha bilgili biri olmadan parayı bir şekilde bir yerden bulmalıydı. Kendisini yalanlar ve hilelerden oluşmuş bu berbat, karmaşık ağdan kurtarması şarttı. Bununla baş etmek zorundaydı.

Çünkü burada tehlikede olan yalnızca kendi itibarı de-

ğildi, aynı zamanda Emily'nin itibarı da söz konusuydu. Leydi Emily Delacorte, Bath'te Bayan Hadley'nin okulunda evinden uzakta geçirmek zorunda kaldığı bitmez tükenmez yılda onun arkadaşı ve dayanak noktası olmuştu. Emily okulu dayanılabilir hale getirmişti. Emily dersleri eğlenceli hale getirmiş ve Celia'yı yüzünden daha fazla sunacağı şeyler olduğuna inandırmıştı. Peşinden gitmeye degecek becerileri ve tutkuları olduğuna.

Ama Emily ölmüştü, kendisine en çok ihtiyacı olduğu zamanda Celia onu yüzüstü bırakmıştı. Ve bu nedenle de Emily onu yüzüstü bırakmayacaktı, onun anısı için yapabileceği tek şey buydu.

"Ve o Cam Kulübe ekibinden kimseyle dans etmeyeceksin." Annesi hâlâ talimat veriyordu. "Artık Bayan Marlowe uzağa gittiğine göre, senin o deniz subaylarıyla birlikte görünmenin bir anlamı yok. Tamamıyla sıradan insanlar."

"Hayır anne." Annesine Marlowe'ın mülkündeki subaylarla sadece geçici bir tanışıklığı olduğunu söylemesi bir işe yaramayacaktı. İsmi bildiği tek kişi Yüzbaşı McAllden'di ve ondan ve patavatsız tavırlarından kaçınmıştı.

"Kuzenin Ronald, bana göre seninle makul bir şekilde dans edecek yaşa geldi. İlk dansını onunla edebilirsin."

"Ahh, hayır anne, lütfen. Ronald henüz on beş yaşına girdi." Ronald haricinde herkes olurdu. Onun yaşındaki her şımarık, sakar genç gibi, Ronald'ın başlıca iletişim kurma şekli aşağılamaktı. Daha genç ve çirkin neslin herhangi bir üyesi gibi, kuzeni Celia'yı aşağılamak için ne söyleyeceğini ve ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"O senin amcanın varisi. Bir gün bir Marki olacak. Onunla dans edeceksin."

“Tabii ki anne.” Celia itaat ettiğini belli edecek şekilde sessizce konuştu. Ama karşı çıkmadan Ronald eziyetine katlanmayacaktı. Söz konusu annesi olduğunda, çoğunlukla dolaylı yaklaşım en iyi sonucu verirdi. Lizzie’nin de diyeceği gibi, bir eve girmenin en kolay yolu arka kapıdan girmekti.

“Umarım onu en son gördüğümünden beri boyu uzamıştır. Garip bir şekilde onun tepesinden bakmaktan ve sinirlenmesine neden olmaktan nefret ederim. Beyefendiler hanımlarla karşılaştırıldıklarında kısa görünmekten nefret ediyorlar.”

“Biliyor musun, şimdi sen bahsedince düşündüm de yengenin henüz onun dans etmesine izin vereceğine inanmıyorum. Bana göre on beş yaş, cemiyete dahil olmak için hâlâ çok küçük. Senin ilk partnerin için başka bir yere bakalım.”

Celia kesinlikle başka bir yere bakabilirdi - amcasının kütüphanenin yanındaki küçük, özel okuma odasına. Evin tanıdıklığı bu akrabalığın sunduğu iyiliklerden biriydi ve Celia amcasının geniş kitap koleksiyonu arasında geçirdiği zamanın o akşamın kendisine sağlayabileceği tek huzurlu ve zevkli anlar olacağını biliyordu.

Widcombe Markizi, Margaret Yenge, bir savaş gemisi gibi Celia’nın üzerine doğru geliyordu. “Celia, canım, muhteşem görünüyorsun. Gelip misafirlerimden bazılarıyla tanışmalısın.”

Yengesi Celia için neredeyse annesi kadar hırslı biriydi. Annesi ve yengesi arasında hiçbir zaman barış olmamıştı ama en azından kendisini endişeye kaptırmak için daha az zamanı olacaktı. Aslında hissettiği bitmek tükenmek bil-

meyen korkuydu. Ve tamamen yeni bir histi. Hayatında daha önce hiç korkması gereken bir durum olmamıştı. O ana kadar hayatında korktuğu hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman yoksulluğu ya da hastalığı bilmemişti. Her zaman sevilmiş ve şımartılmıştı - aslında annesinin manevraları ve azarlamaları sevgisinden, sadece kızı için olabilecek en iyi geleceği sağlamak çabasından kaynaklanıyordu.

Bunun sonucu olarak, Celia'nın karnında hissettiği bulantıyla ve ciğerlerindeki sıkışma ile mücadele etmek konusunda hiçbir becerisi, hiçbir deneyimi yoktu.

"Dik dur Celia. Ve gülümse canım," diye emir verdi annesi. "Gülümse."

"Evet anne," diye mırıldandı Celia yeniden tam bir ita-atle. Ama uysallık ve itaatkârlık, kendisini düşünüp kendisi için hareket etme becerisini körleştiren bir alışkanlık haline gelmişti.

Celia'nın annesi dans alanının üst kısmında her zamanki yerini almıştı; Celia'nın nasıl en iyi şekilde mevzileneyeceği hakkında stratejik bildirisini yapmaya hazır, savaş alanını inceleyen bir generale benziyordu. Bunu erteleme şansı yoktu. Leydi Caroline Burke merhamet etmeyecekti. Açık bir şekilde söylediği gibi, Celia'nın artık genç bir kızın sarsaklığıyla ilgili davranma lüksü yoktu.

Celia tüm kuralları biliyordu. Dik, kendiyle gurur duyan bir şekilde durmalı ve kendi faydası için en iyi nasıl olarsa onu göstermeliydi. Herkese karşı tatlı ve uyumlu olmalı ama sadece doğru insanlarla dans etmeliydi. Karşılaştığı herkese doğru şeyi söylemeli ama kimlerle konuşması gerektiğini bilmeliydi. Bu çelişkilerin çokluğundan başı ağrıyordu. İnsanlar, onların kuralları ve oyunları hiçbir zaman anlamlı gelmiyordu.

Eğer şanslıysa, annesi o akşamın düzgün beylerinin -ki zaten Dartmouth bu tür kişilerle kaynıyor değildi- niteliği ve niceliği konusunda son derece seçici olacaktı ve böylece Celia dört dans boyunca sadece bir kez dans edecekti.

Bir yabancıyla, kendisine şantaj yapan o yabancıyla dans etme olasılığı aklına geldi. O yabancı, o anda yengesinin balo salonunda olabilirdi. Celia salona göz gezdirip, basiretli davranmaya çalışırken, aynı zamanda tedbirli davranıp, kimin kendisini tehdit eden yabancı olduğunu belirlemeye çalıştı. Tüm hayatı boyunca Dartmouth'ta yaşamıştı ama yine de kendini bu yeri çok az tanıyor gibi hissediyordu.

Herkes izliyor, bir şey bekliyor gibi görünüyordu.

Korkudan donup kalmıştı. Balonun başlamasına sadece birkaç dakika kalmıştı ve şimdiden ikiye ayrılacak gibi hissediyordu kendini.

Biri koluna dokunduğunda Celia hızla arkasına döndü ve oldukça geniş mavi üniforma giymiş birinin göğsüyle yüz yüze geldi - Yüzbaşı McAlden tüm o denizci görkemiyile karşısındaydı.

Yüzbaşı, bakımsız yakışıklılığı ve ezici erkeksi varlığıyla, fazlasıyla iri bir adamdı. Tanıştındıkları ilk andan beri Celia'nın gözünü korkutuyordu. Deniz subayı üniforması içinde, yaklaşılamaz derecede muhteşem görünüyordu. Düzgün ama oldukça sert bir şekilde eğilerek selam verdi. "Bayan Burke."

Celia, onun balonun formaliteleri yüzünden huzursuz olduğunu fark etti. Celia da reverans yaparak karşılık verdi. "Yüzbaşı. Bu akşam sizi burada görmek bir zevk." Kibar, kendisinden beklenen kelimeleri söylerken, otomatik

olarak konuşuyordu. Sonra, söylediklerini gerçek anlamda kastettiğini fark etti. Onun soğuk, neredeyse katı tavırları normalde Celia'nın kendini garip ve dili tutulmuş hissetmesine neden olsa da, adamın baloda neredeyse kendisi kadar rahatsız olduğunu hissettiğinde içi ısındı. Bu adamın çok daha insansı görünmesine neden olmuştu. “Üniformanız içinde göz alıcı görünüyorsunuz.”

“Çok nazıksınız. Bana bir dahaki dansı verme onurunu bahşeder misiniz?”

Küçük bir şok dalgası Celia'nın irkilmesine neden oldu, ama sadece küçük bir şoktu. Akşam devam ederken bu hisse alışmaya başladığını fark etti. Bu sefer şoke olmasının nedeni Yüzbaşı'nın normalde, hangi koşulda olursa olsun, dans etmenin umurunda olmadığını bilmesinden kaynaklanıyordu. Bu davranışı o kadar merakını uyandırmıştı ki reddetmeyi düşünmedi bile.

Kesinlikle ilklerin yaşandığı bir gündü.

Celia annesine bir bakış attı ama bu riske girmeye karar verdi. “Onur duyarım Yüzbaşı.”

“Aslında artık Binbaşı.” Adam eliyle üniformasının üzerindeki ayırt edici altın rengi şeridi gösterdi.

Celia, bir kişiyi diğerlerinden ayırmasına yardımcı olan özelliklerden hoşlanırdı. Ama uzun süre önce, onun seçkin deniz hizmetlerini öğrenmeden bile önce, McAlden'i korkutucu derecede tehlikeli bir erkek olarak sınıflandırmıştı.

“Başarılı son vazifemizin sonucu olarak.” Terfi nedenini açıklıyordu. “Redlap Koyu'ndaki vazifemden dolayı.”

“Sizi tebrik ederim Binbaşı.”

“Ben de size teşekkür ederim Bayan Burke.”

Dans topluluğundaki yerlerini aldılar ve bir kere bile konuşmak zorunda kalmadan, zamanlarını samimi bir şekilde dans ederek geçirdiler. Bunun sonucunda, o akşam ilk defa Celia neredeyse iyi zaman geçirecek kadar rahatlamaya başladı.

Ama Binbaşı McAlden kesinlikle iyi vakit geçirmiyordu. Sertçe birleşen kışları daha da çatıldı.

“Binbaşı McAlden, korkarım bundan zevk almıyorsunuz.”

“Hiç öyle değil Bayan Burke,” diye yalan söyledi nazik bir şekilde. “Bu sadece... Ben rahat dans eden biri değilim.”

“O zaman benimle bu kadar süre dans ettiğiniz için çok nazıksınız. Sizden, Roger de Coverly tarafından tamamen bozguna uğramadan dans pistinden ayrılmamızı rica ediyorum.”

McAlden’in yüzü rahatlamayla kaplandı. “Çok nazıksınız.”

“Öyle düşünmemelisiniz,” diye cevap verdi Celia. Onun da dans pistinden ayrılmak için kendi bencilce nedenleri vardı: annesinin ve kendisini düşmanca izleyen herhangi birinin dikkatli bakışlarından kaçmak. Birlikte terasa doğru yürürlerken, Celia ellerini arkasında kavuşturdu. Binbaşı kesinlikle açık alanda kendisini çok daha iyi hissedecekti. Bu adam bir balo salonu için çok iriydi. “Belki de sadece kendimi benimle dans ederken yüzünü buruşturan bir adamla görünmekten kurtarmak içindir.” Celia bunu sadece şaka yapmak için söylediğini göstermek için gülümsedi.

Binbaşı, onun en güzel gülümsemelerine karşı bile ba-

ğışıklıydı. “Affedersiniz. Ben rahat dans eden biri değilim,” diye tekrarladı. “Kendimi rahat hissedecek kadar sık dans etmiyorum.”

“Lütfen özür dilemeyin. Beni sadece nezaketen dansa kaldırdığınızı biliyorum, bu nedenle benim de bu iyiliğinize karşılık vermeme ve danstan çekilme gibi küçük bir şey yapmam çok adil.”

“Çok nazıksınız,” diye ısrar etti McAlden ve sonra rahatsız olmuş, sinirli bir ayı gibi başını iki yana salladı. “Bu olamaz. Sizi uyarmak zorundayım. Sizi canlı canlı yiyecekler.”

Celia aniden kendini uyuşmuş hissetti, paniğinin aniden geri dönmesiyle kalakalmıştı. Mektup! Binbaşı mektup hakkında ne bilebilirdi ki? “Ben... Ben anlayamadım?”

“Sizinle açık konuşmak için izninizi rica edebilir miyim Bayan Burke?”

Kalbi hızla atmaya başlamıştı, göğsünün içinde sertçe ve dengesizce atıyordu. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. “Lütfen öyle yapın Binbaşı.”

“Size söylemek zorundayım.” Adam sinir ve üzüntü içeren bir hareketle elini saçlarının arasından geçirdi. “Korkarım dünya tamamen güvenli bir yer değil, Bayan Burke. Burada bile. Sizi kendinizi korumak konusunda uyarıyorum.”

Celia garip bir şekilde ondan geriye doğru bir adım attı. Tanıdığı en azimli ve sarsılmaz adamlardan biri olan Binbaşı McAlden, bu şantaj işine nasıl karışmış olabilirdi?

“Ne?” Celia yutkundu. “Ne biliyorsunuz?” Sesi titreyen bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Binbaşı, yine büyük, öfkeli bir ayı gibi başını iki yana

salladı. “Onurum bana engel oluyor... Ben... Sadece dikkatli olmak zorunda olduğunuzu söyleyebilirim.”

“Kime karşı?”

“Değersiz erkeklere.” Adam bunu söyledikten sonra garip bir şekilde eğilip selam verdi ve yürüyerek uzaklaştı - Celia’yı arkasında dünyası altüst olmuş bir halde bıraktı.

Del dans pistinin kenarına doğru yaklaştı. Arkadaşları Yüzbaşı James, Gardener ve Scott, geniş bir bozkırın sınırındaki gururlu bir grup aslan gibi onu takip ediyor, tüm dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı. Dartmouth gibi durgun bir yerde bile, onun bilinçli bir şekilde oluşturduğu vahşi ünü herkes tarafından biliniyordu. İnsanlar bakmak için dönüyor ve hayranlarının arkasından konuşuyorlardı.

Artık orduya hizmet veren bir subay olmasa da geleneklere meydan okumak için kırmızı Deniz Kuvvetleri üniformasını giymişti. Deniz subaylarının koyu mavi renginin yanında, ceketinin parlak kırmızısı, bir işaret fişegi gibi dikkat çekiyordu. Del’in varlığını fark etmemek mümkün değildi. Ve böylece James, Widcombe’un en iyi konyağından içmek için kütüphaneye çekilmekten bahsetmeye başlayınca, Del onları ardında bıraktı ve Celia’yı sinsice izlemeye başladı.

Del kalabalığın arasında yavaşça ilerliyor, birileri kendisini tanıdığında konuşmak için orada burada duruyordu. Bakışlarını etrafta gezdiriyor, fark edilebilir bir şekilde gözleriyle onu arıyor, sonra nazik bir şekilde izin istiyordu, böylece insanlar onu izleyebiliyor, geçişini fark ediyor ve kime gittiğini merak ediyordu. Böylece herkes onun kirli şöhreti hakkında varsayımlarda bulunup, bir şeyler söyle-

yebilecekti, ta ki Del adeta uzun zaman önce tanıştırılmışlar ve sadece tanıdık olmanın ötesindeymişler gibi kibirli ve tanıdık bir şekilde onun yanına gidene kadar. Adeta yakın bir ilişkileri varmış gibi.

Del ona, bedenini çevreleyen ipek ve nakış karışımının altında görülecek her ne varsa görmüş ve aslında gördüğünden memnun kalmış olduğunu belli edecek bir şekilde gülümseyecekti. Onun itibarı ile bunun arasında bağlantı kurulacak - ve bu itibarı hakkındaki görüşleri pekiştirecekti. Sadece Del'in onu fark etmiş, onu diğerlerinden ayırmış olduğu gerçeği, Büyüleyici Bayan Burke'un porselen itibarını, daha Del onun iffetinden vazgeçmesi için cezbetmeden bile önce lekelemiş olacaktı.

Sinsice ona yaklaşmaya devam ettikçe, fısıltılar duyulmaya başladı. Dört bir yandan, özellikle de Cadaloz'un etrafındaki kadınlardan oluşan gruptan kendisini eleştiren sözler duymaya başladı.

"... Londra'da kalmalıydı. O ve arkadaşları olabilecek en utanç verici şekilde davranıyorlar."

"... Şöhreti sınırların da ötesinde. Bu geçen sene, yas tutması gerekirken..."

"... Denizciler ve her türden zorbalarla herkesin içinde âlem yapıyorlar..."

"Onun ucunda ödül olan mücadelelerden zevk aldığını söylüyorlar! Geçen gece su kenarındaki Meşe Kalbi adındaki rezil bir tavernada dövüşmüş..."

"Bir Vikont olmasına rağmen, normalde kibar cemiyetlerde bulunmuyor."

"... Cam Kulübe'de sarhoşken bir bozgun olduğunu..."

Cadaloz'un kendisi, yani Leydi Caroline Burke, gerçekten onun bakışlarına karşılık veren az kişiden biriydi. Elinden gelenin en iyisini yapmış ve ona onaylamayan, delici bakışlarla bakmıştı. "Vikont olsun olmasın, benim onun gibilerle işim olmaz. Hovardadan başka bir şey değil. Burada, medeni insanların arasında istenmediğini biliyor olmalıydı."

Ahh, ama Del orada fazlasıyla isteniyordu. O anda bile pek çok kadın onun olduğu yere keskin ve tehlikeli bakışlar atıyorlardı. Del başını önüne eğdi, yarı kapalı gözleriyle kirpiklerini kırpıştıran ve yüzlerinde davetkâr gülümsemeler olan kadınlara tebessüm etti. Dartmouth'a geldiğinden beri tüm vaktini sadece intikam ve cezalandırmayı düşünerek geçirmemişti. Bölgedeki hanımlar fazlasıyla yumuşak başlı ve Del'in gayretli çabalarına karşı derinden minnettar davranmışlardı.

Ama Del bu hanımlara sadece tanıdık bir gülümseme ya da kaçamak bir bakıştan fazlasını bahsetmiyordu. Öldürücü cazibesini Büyüleyici Bayan Burke'e saklıyordu. Onu bu ipek ve tüylerden oluşan harareti ormanın içinde avını izler gibi sinsice takip ediyordu. Onu takip edip yakalayacak ve dikkatle düzeltilmiş tüylerini dağıtacak. Sadece gözleri ve kelimeleriyle onu olduğu yere sıkıştırarak ve mahvolmasını izleyecekti.

Ama çok geç kalmıştı. McAlden kendisinden önce davranmıştı ve onunla dans ediyordu. Hatta belki onu uyarıyordu. Ama Del bunu avantajına çevirebilirdi. McAlden, hovardalık ya da kadın düşkünlüğüyle tanınmıyordu. Bunun tersi geçerliydi ama yine de tehlikeli ve tamamen medeni olmayan biri olarak ün salmıştı - asla dans etmezdi.

Onun Bayan Burke ile dans ediyor olması, kızın itibarını sarsmayacaktı ama kesinlikle biraz titretecekti. Darling Vi-kontu'nun onun yanındaki varlığı ise McAlden'in dansının başlattığı şeyi tamamlayacaktı. İnsanlar onun hakkında konuşacaklardı.

Del, kalabalığın arasındaki yoluna istikrarlı şekilde devam etti, müzik hafif bir alkışla sonlanana kadar arada sırada birileriyle sohbet etmek için duruyordu. Del, onların yolunu kesmek için dans pistinin kenarına geldi ama avı kaçırmıştı. Celia Burke etrafta görünmüyordu.

Birkaç dakika önce, dans alanında üzerinde süzülüyordu. Güzel, erişilmez bir prenses gibiydi, koyu renk gözleri parlamıyordu ama yüzünde çok hafif bir gülümseme vardı ve kavisli kaşları ona kibirli bir hava veriyordu. Ancak artık yoktu.

Büyüleyici Celia Burke. Ona lanet olsun.

Bir avcının içgüdüleriyle odanın en uç köşesine, cam kapıların geniş terasa ve bahçelere açıldığı yöne doğru yöneldi. McAlden'in kendisine cehennem gibi gelen dansın ardından havaya ihtiyacı olacağını biliyordu. Belki de Bayan Burke'ü onu eğlendirmeye çalışırken, baygın bir şekilde soluk, kibirli yanaklarını, uygun bir şekilde karanlık bir yerde yelpazelerken bulabilirdi. Yine de, yassı taşların ve çakıl patikaların üzerinde ilerlerken, Bayan Burke ya da McAlden'i hiçbir yerde göremedi.

Akıllı bir kaltak olduğu için ona lanet okudu. Yeniden topluluğun arasına girmek zorunda kalacaktı. Del ayaklarını ve düşüncelerini eve doğru yönlendirdi. Arkadaşları çoktan Widcombe Markisi'nin kütüphanedeki kaçak Fransız konyacı zulasını bulmuş olmalıydı - kütüphane evin diğer kanadında bir yerlerdeydi.

Eğer balo salonuna geri dönerse, daha fazla onaylamaz bakışlarla karşılaşacaktı. Artık ruh halinin bunlarla uğraşmak için uygun olmadığını fark etti. Engellenmiş ve kafese kapatılmış gibi hissediyordu - üç gece önce Meşe Kalbi tavernasında insanların kafalarını birbirine tokuşturduğu zamanki ruh halindeydi. Balo salonundan kaçınmak en iyisi olacaktı.

Bahçede evin balo salonunun ters yönündeki diğer yakasına, kütüphanenin olduğu yere doğru yöneldi. Perdeler kapalı, dış kapılar kilitliydi. Devam edip, birileri onu duyana kadar kapıyı çalabilirdi ama evin o yakasının en sonunda bir pencerenin gece esintisine doğru açıldığını fark etti. İçeride bir lamba yakıldı. Işığın sıcak parıltısında, burası kütüphanenin bir parçası gibi görünüyordu -belki de Marki'nin kişisel okuma odasıyla- odada muhtemelen kütüphaneye ait olan bir masa ve sandalye vardı. Eğer Celia Burke'u alamıyorsa, o zaman en azından bir sonraki hamlesini düşünürken, doğru düzgün bir içki içebilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Celia artık tereddüt etmenin ötesindeydi. Her çift gözün düşmanca, her yabancıнын bir tehdit olduğunu hissediyordu. Celia insanlardan bir liste yapmaya ve bunu aklında tutmaya çalıştı. İnsanları akrabalar, arkadaşlar, tanıdıklar ve diğerleri -bilinmeyen bu nedenle de sınıflandırılmayan, karakterleri ve amaçları Celia için bir gizem olanlardı- olarak tanımlıyordu, ta ki balo odası çok küçük ve sıkışık hale gelip, artık bu incelemeye daha fazla dayanamaz hale gelene kadar.

Dans alanından kaçarak uzaklaştı ve hanımların misafir odasına doğru ilerledikten sonra, hizmetlilerin koridoruna girerek gözlerden kaçtı. Tanrı'ya şükürler olsun ki balo amcasının evinde yapılıyordu ve yardım almadan kendi yolunu bulabilirdi. Widcombe Malikânesi'ni neredeyse kendi evi kadar iyi biliyordu.

Bir an sonra, amcasının okuma odasının kilitli kapıları ardında güvendeydi, nefesini düzene sokmak için masaya yaslandı. Kitap rafları, bir masa ve şöminenin önünde bir koltuk bulunan küçük bir odaydı ama Celia'nın, bulunma ya da rahatsız edilme korkusu olmadan amcasının Kraliyet

Derneği Felsefi Tutanakları koleksiyonunu okuyabileceği oda, her zaman kendini güvende ve rahat hissettiği bir yer olmuştu. Kuzeni Ronald bile onu burada aramayı düşünmezdi.

Celia oturdu ve sakinleşmek için bir nefes daha aldı. Kendini toparlamak ve kontrolden çıkmış korkularına hâkim olmak zorundaydı. Bu meydan okumaya karşı çıkmak zorundaydı. Eğer kendisi için olmasa bile Emily için. Azim, Celia'yı sakinleştirdi.

Tanrı aşkına Binbaşı McAlden, ismini söylemek konusunda isteksiz olduğu kimi keşfetmiş olabilirdi? Değersiz erkekler? Uyarısı için en iyi ihtimalle belirsiz denebilirdi. Annesine göre, erkeklerin çoğu değersizdi.

Celia, eteğinin cebine doğru uzandı ve yeniden incelemek için rezil kâğıt parçasını çıkardı. Emily ona hayatın her küçük yüzünü gözlemlemeyi öğretmişti. Her şeyin -insanlar, hayvanlar, bitkiler, böcekler ve hatta bulutlar bile- ama yaratılan her şeyin onları yaratılanların geri kalanından ayıran bir özelliği vardı. Tüm olay insanın ne kadar yakından baktığına bağlıydı.

Celia kalp atışlarını yavaşlattı ve düşündü. Sonra şantaj konusuna mantıklı bir şekilde yaklaştı. Kısa ve öz mektubu yeniden okudu.

Emily Delacorte'a ne yaptığını biliyoruz.

İma edilen şey tüyler ürperticiydi, özellikle de bir yalan olduğu için. Şantajcının ne yaptıklarını bilme olasılığı yoktu, çünkü hiçbir şey yapmamışlardı. Çalışmaları -bitki numunelerini toplamaları, listelemeleri ve çizimleri- son

derece dikkatli bir şekilde ve okullarının ve kurumu güvenilir işler için bir sığınak olarak kabul edilen sevgili müdireleri Bayan Hadley'nin itibarı için duyulan endişe ile özenle ele alınmıştı.

Ama bu mektup bilimden bahsetmiyordu. Kirli imaları Emily ve onun ölmesinin nedeni ile ilgiliydi. Ve nasıl öldüğü hakkında. Celia ile olan bir aşk ilişkisi yüzünden kendisini boğmuştu.

Karanlık, acı bir suçluluk dalgası Celia'yı kaplayıp, onu bir anlığına aşağı çekip iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

Her şey çok acımasızcadı. Celia, Emily'nin böylesi bir karşılıksız tutkuya kapıldığından hiç şüphelenmemiş, bunun hiçbir belirtisini görmemişti. Elbette ki, Emily bunu kendisini öldürecek kadar derinden hissettiyse, bir tür işaret ya da ima olmalıydı. Ama bir yıldan uzun süredir Celia fazlasıyla uğraşmasına rağmen, hiçbir şey hatırlayamıyordu. Emily'yi kardeşi olarak sevmiş ve onun ölümü yüzünden derinden keder duymuş ve dehşete düşmüştü.

Ama en önemlisi, Celia başka birinin bu tür bir şeyi nasıl karşılayabileceğini hayal bile edemiyordu. Emily'nin odasında bulunan intihar notu sadece Celia, Bayan Hadley ve Emily'nin babası Cleeve Kontu tarafından biliniyordu. Kontun talimatı üzerine Bayan Hadley, Emily'nin kötü bir ateş yüzünden öldüğünü söylemiş ve okulu hemen kapatmış, kızları da sömestrin geri kalanı için evlerine göndermişti.

Bayan Hadley asla Celia'yı tehdit edici, isimsiz bir mektupla şantaj yapma girişiminde bulunmazdı. Bu düşünce inanılacak bir şey değildi. Daha meraklı bir bakışla kâğıda

baktığında, açık ve düzgün olmasına rağmen, mektupta kullanılan el yazısı Bayan Hadley'nin zarafetini barındırmıyordu.

Celia'nın aklına hızla dolabın alt gözüne bakmak geldi ve bir tüy kalem, kâğıt ve mürekkep aldı. Eğer mektup-taki yazının tüm benzersiz özelliklerini belirleyebilir ve listeleyebilirse, o zaman belki de bunun ardındaki eli kav-rayabilirdi. Elbette kendisine şantaj yapanın kim olduğunu keşfedebilse bile, bu onları durdurabileceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca bu kesinlikle gerekli paraya ulaşmasını sağlamayacaktı. Ama en azından ona düzen ve kontrole benzer bir his sağlayacaktı. Bu da bir başlangıçtı.

Bayan Hadley'nin okulu Bath'te yer alıyordu ve notta Bath özellikle belirtilmişti. Şantajcı, Bath'ten biri olmalı ya da en azından Celia ve Emily oradayken orada bulunmuş biri olmalıydı.

Celia dikkatini kalem darbelerine verdi. Yine, bunun Bayan Hadley'nin yazısı olduğundan ya da okulda öğrencilerine öğrettiği bitişik el yazısı olduğundan şüpheliydi. Celia bunun ancak güçlü bir el tarafından yazılmış olduğunu çıkarabiliyordu. Zarif değildi ama babasının aşağı yönlü yazısı gibi ağır darbelerle yazılmamıştı, ayrıca el yazısı her zaman kesin vuruşlar içeren babasının sekreteri Bay Hodgkins'inkine de benzemiyordu. Bunun sonucunda, şantaj metni bir kadın tarafından yazılmış gibi görün-müyordu. Bir nedenden ötürü, Celia çoktan şantajcının bir erkek olduğunu anlamıştı - ona Adam olarak hitap ediyordu.

Celia notu lambanın daha yakınına götürdü ve ışık üzerinde parlarken, kâğıdın cinsini fark etti. Notu lambanın

önüne getirdi ve bakın şu işe, hemen kâğıdın üstündeki filigranı tanıdı. Bu Dartmouth'taki kırtasiyecilerden biri olan Asquith & Sanders'tan alınmıştı. Annesi onlardan düzenli olarak kâğıt satın alırdı. Tıpkı Dartmouth cemiyesinden herkes gibi.

Bunlar aydınlatıcı gerçeklerdi ama pek bir şey açığa çıkardıkları söylenemezdi; bir yıldan fazla süre önce Bath'te bulunmuş, kendisinin kim olduğunu bilen, Dartmouth'un en pahalı kırtasiyecisinden ona şantaj yapmak için kâğıt satın alan bir erkek. Bu, Devon'da yaşayanların yarısı anlamına geliyordu.

Ve bir de para vardı. Üç yüz pound, çok yüksek bir miktardı. En azından Celia için. Ve başka kim için? Başka kim bunun yüksek tutarda para olduğunu düşünürdü - bir lordun kızının ele geçirebileceği türden bir para? Küçük lordlardan biri olamazdı. Onlar bu tutarları umursamadan ve düzenli olarak bahse girerlerdi. Kart oyunu partilerinde ya da dans alanının kenarında, birkaçı ne zaman yan yana gelseler, Celia onların konuştuğunu duyardı. Bahse girmek onların hayatlarının bir parçasıydı.

Celia elinde hiçbir zaman beş dolardan fazlasını tutmamıştı. Ve şimdi de üç yüz dolar bulması gerekiyordu. Bu imkânsızdı. Kendi küçük harçlığını da boyalara ve kâğıtlara harcamıştı. Annesi, elbiseler için alınan kumaşlar adına tüccarlara verilen parayı, belirli amaçlar için ayırdığı paradan harcamıştı. Celia'nın sahip olduğu tek malvarlığı kıyafetleri ve mücevherleriydi ama Bains'ten öğrendiği kadarıyla bu istenmeyen ikinci el giysiler, iskelenin yakınındaki ikinci el elbise satan dükkânlarda iyi para getirebiliyordu. Bu da başka bir iyi başlangıçtı. Sabah olduğunda, Bains'e

danışacak ve en kolay hangi kıyafetlerini elden çıkarabileceğini görecekti.

Harekete geçme düşüncesi onu biraz rahatlattı.

Celia yeniden endişeyle ve dudaklarını çiğneyerek mektuba baktı, ta ki kâğıdın üzerinde bir gölge belirene kadar.

Del pencereden tırmandı ve aniden etrafını bir kokunun sardığını fark etti. Kâğıt ve deri ciltlerin rahatlatıcı zengin kokuları değil, yaz ayında yaseminler, turuncgillerle dolu bir bahçenin ve bir kadının benzersiz kokusuydu bu.

Bir şekilde, onu görmeden önce o olduğunu anladı. Celia Burke.

“Ahh!” Celia oturduğu yerde -gerçek anlamda masada oturduğu sandalyeden- sıçradı ve bu arada kalemi ve mürekkep şişesini düşürüp, her yanını mürekkeple boyamayı başardı. Hızla dönüp, düşen şişeyi yakalamaya çalıştı ama sonra mürekkebe bulanmış ellerini arkasına sakladı, yüzündeki ifade önce korku sonra da tamamen suçluluk içeriyordu. Yüzü kızarmıştı ve ağzı dehşetle açıldığı için görünüşü bozulmuştu. Büyük, siyah bir mürekkep lekesi, elbisesinin önünden aşağı doğru damlıyordu. Balo salonundaki sakın prensese hiç benzemiyordu.

Celia onu mu bekliyordu? Celia da gayretle onu mu arıyordu? Onu hazırlıksız yakalamak için bu anı önceden ayarlamış olabilir miydi?

Hazırlıksız yakalanmıştı, hem de lanet derecede.

Bu, kadının gözünü korkutmak için ilk şansıydı ama etrafta onunla ilgilendiğini görecekt dans eden insanlar yoktu ve Del'in düşünebildiği tek şey -asında tam olarak doğru

kelime düşünmek değildi- her yanı mürekkeple kaplanmış olsa da, onun ne kadar sarhoş edici bir kokusu olduğuydu. Ve yakından ne kadar inanılmaz derecede güzel göründüğü.

Ne kadar... Gerçek göründüğü.

Odanın diğer tarafından onun hakkında kötü şeyler düşünmek bir şeydi. Uzaktan, oyuncak bebek gibi görünüyordu. Ama yakından, çok daha yakından bakınca, iri, koyu renk gözlerinin ve yaralanmış, ısırılmış dudaklarının altında, koyu renk lekeler vardı. O dudaklar yaz aylarında çıkan eriklerin rengindeydi. Tam olgunluğuna erişmemiş gibi görünen dudaklar. Daha önce hiç öpülmemiş gibi görünen dudaklar.

Del, bu düşünceyi uzaklaştırmak için ıslak bir köpek gibi silkinme içgüdüsüyle mücadele etti. Gözlerinin canı cehennem! Onun dudaklarına bakmakla bir işi olamazdı. Onun teninin nemli yumuşaklığını ya da yarı saydam teninin altındaki çilleri ya da onun koyu, neredeyse siyah olan koyu renk gözlerini fark etmekle. Fırtınalı Kuzey Atlantik denizlerinin, derinlerdeki hayaletlerinin rengindeki o gözlerini.

Del onun bu kadar güzel ve insani olmasını beklemiyordu. Kesinlikle bedeninin, beyninin iznini almadan bu kadının varlığına bu kadar gayretle tepki vermesini de beklemiyordu.

Önünde duran berrak, narin varlık, bir şantaj mektubundaki talepte ortaya çıkan acımasız kadın değil, Emily'nin mektuplarında bahsettiği entelektüel arkadaşı ve onun âşık olduğu kızdı. Del, uzun zaman önce hissedilen bu duyguları unutmuş, şantaj mektubunu aldığından beri bunları bir kenara atmıştı.

Ama bu kadının görüntüsüne inanmak aptalca olurdu. Emily böyle davranmıştı. Emily ikisinin ayrılmaz bir ikili olduğunu düşünmüştü, ta ki çok geç olana kadar.

Del, zihninde net tek bir düşünce bile olmadan gözlerini dikip ona baktı. Belki de sadece bakmak işe yarayabilirdi. Belki de gözlerindeki suçlamanın ağırlığını hissedebilirdi.

Sesini sert bir emir verirken kullandığı tona getirdi. “Buraya nasıl girdiniz?”

“Kapıyı kullandım,” diye cevap verdi Celia sessizce. Kadın mürekkep lekeli eliyle kapıyı işaret etti. Bu küçük, akıllıca bir hareketti ama bir insanın ıslak bir sokak köpeğini tedbirli gözlerle izlemesi gibi, kadın tetikteki bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam ediyordu.

Del de tetikte bir şekilde onu izliyordu.

Suçlu görünerek yaptığı başlangıcın ardından Büyüleyici Bayan Burke’un yüzündeki ifade, detaylı, masum bir meraka dönüştü. Koyu renk gözleriyle onu tarıyordu, adeta eğitimdeki bir atmış gibi hatalarını inceliyordu. O anda, her yanıla Emily’nin olduğunu düşündüğü bilim insanıydı. Etraftaki çok sayıdaki diğer sarı saçlı İngiliz beyefendilerinden ayırmanın yolu buymuş gibi, Del’in özelliklerini belirliyor, kendisine özgün bireyselliğini listeliyordu. Fazlasıyla azimli ve ciddiye. Ve mürekkep lekeleri içindeydi. Ayrıca yanakları kızarmıştı ve güzel görünüyordu.

Bunlar hiç de Del’in beklediği şeyler değildi.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Del kütüphaneye anlık bir kararla gitmeye karar vermesine rağmen, kadının bu karşılaşmalarını nasıl planladığını merak etti.

Kadının koyu renk gözleri daha da irileşti, tabii eğer bu mümkünse. “Okuyorum.”

Sesi o kadar alçak, yumuşak ve hatta belki de tecrübesizdi ki Del kelimeleri anlamak için başını hafifçe çevirmek zorunda kaldı. Kısık, mantıklı bir kadın sesi. Kendi duygusuz sesi onunkiyle karşılaştırıldığında kulağa kaba geliyordu.

Balo salonuna göz gezdirdiğinde gördüğü tek şey kahretmek ve aşağılamak istediği bir kadındı. Ama kendisine iki adımdan daha yakın bir mesafede dururken, onun düzensiz nefeslerini duyabiliyor ve ondan yayılan ayartıcı kokuyu hissedebiliyordu. Yakında olduğunda, onun güzelliğinin yoğun etkisi, ortaya çıkan kişilikten çok daha baş döndürücüydü. O, Emily'nin mektuplarındaki mükemmel kızdı. Hayret ve zekâ yayan kız. Ve hatta daha bile tehlikeli bir şey. Masumiyet, tütsülerin dumanının bir rahibenin etrafını sardığı gibi onu sarmalıyordu.

Del geri çekildi, sendeleyerek kapıya doğru gitti. On dan uzaklaşmak, herhangi bir şey olmadan, uygunsuz bir duruma girmeden önce olanları düşünmek zorundaydı. Celia Burke'u mahvetmek istiyordu, evet ama hayatının geri kalanını onunla evli bir şekilde geçirmek niyetinde değildi.

Celia onu engellemek için elini hızla uzattı. "Beni affedin ama siz Darling Vikontu olmalısınız."

Del, kadın ona ulaşamadan uzaklaştı. "Olmalı mıyım?" Tepeden bakan duruşunu kazanmak ve onun kendisine dokunmasını engellemek için dik durdu. Tabii onun kokusunu biraz daha içine çekmemek ve onun bakışlarının yoğunluğunu hissetmemek için.

Celia onun yaptığı hiçbir şeyi fark etmiyor gibi görünüyordu. Gözleri, onun yüzünü incelemeye devam ediyor-

du. “Siz Darling Vikontu’sunuz, öyle değil mi? Kendimi size tanıtmalıyım. Benim adım Celia Burke ve sizin kız kardeşiniz, sevgili Emily ile birlikte okula gitmiştik. Tam da şu anda onu düşünürken gelmeniz ne kadar da garip.”

Del kendisine hâkim olamadan tepki verdi. Adeta tokat yemiş gibi başı hızla arkaya çekildi. Onun söylediği kelimeler bir darbe etkisinde olmuştu. Emily’nin ismini söylemeye nasıl cüret ederdi?

“Bayan Burke,” demeyi başardı. Sesi kendi kulaklarına bile soğuk ve sert geliyordu. Her zamanki ölümcül çekiciliğinden, balo salonunda o saçma yolda ona doğru yürürken sahip olduğu o kendine hâkimiyetinden eser yoktu.

“Bizim tanıştırılmadığımızı biliyorum beyefendi,” diye devam etti Celia, “ama size en derin, en içten taziyelerimi iletmeden gitmenize izin veremem.”

Her ses, her his kayboldu ve geriye sadece onun yumuşak, kısık sesi ve kelimeleri kaldı. Del çok az taziye almıştı ve bunlar da en yakın arkadaşlarından gelmişti. Ailesi bile kız kardeşinin ölümü hakkında konuşmaya dayanamıyordu. Babası Emily’nin intihar ettiğinin duyulmamasını sağlamıştı ama bununla beraber onun ölümü görmezden gelinmişti. Hiç kimse ondan bahsetmiyordu ve hiç kimse aradan geçen aylar içinde ona taziye sunmak için yaklaşmamıştı. Yine de bu hain kadın acısından bahsetme cüretinde bulunmuştu. “Sizinle tanıştırılmadık.” Beyni çalışmaya başlarken, dengesiz öfkesi de harekete geçiyordu.

“Hayır efendim. Bu aceleci davranışım için özür dilerim ama sizinle konuşmadan gitmenize izin veremezdim. Ben Bayan Burke, Celia Burke ve merhum kız kardeşinizin iyi bir arkadaşıyım.”

“Ahh, evet, Büyüleyici Bayan Burke.” Del bunu söylerken büyüleyici kısmına pek katılmadığını ve herkesin favorisi olduğu gerçeğinin kendisini engellemeyeceğini gösterir gibi tek kaşını kaldırdı. Madem bu kadın bulaşmayı tercih etmişti, Del de onun bu riske girmesine izin verecekti. “İnsan sizin nasıl *büyüleyici* olduğunuzu merak ediyor ama eğer dolaplara saklanarak erkeklere yaklaşip ve gizlice buluşmak için bekliyorsanız, bunda şaşılacak bir şey yok demektir. Daha dikkatli olmalısınız. Kendinizi şantajcılar için kolay bir hedef haline getireceksiniz.”

Del, onun yüzünden hedefi vurduğunu anladı: başının ani bir şekilde titremesinden, teninin ansızın solmasından ve şaşkınlıkla dudaklarını aralamasından. Ama kadın yapması gerektiği gibi gözyaşlarına boğulup koşarak kaçmadı. Sarsıldığı açıkça belli olmasına rağmen konuştu.

“Çok affedersiniz beyefendi. Belki de sizi nasıl rencide ettiğimi söyleme nezaketinde bulunursunuz?”

Bu kibar, ani bir dönüşü.

Kadının kendisini içine soktuğu tehlikeye karşı duyarlı olmayı reddetmesi, Del’i mantıksız bir şekilde sinirlendiriyordu. Onun pis, küçük oyununun farkında olduğunu anlamıyor muydu? Kendisiyle uğraşarak yaptığı hatayı kavramıyor muydu? Del ona daha fazla yaklaştı, böylece hiç kuşku götürmeyecek şekilde hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyebilecekti. Ama Del, onun kokusunu alıp zihninin tuzağa düşmesine neden olacak kadar yakına gelmişti. Sürdüğü parfümün ötesinde olan o hafif koku, Del’in sormayı unuttuğu o sorunun cevabı gibiydi.

Ne istiyorsun? Bu kadını.

Tamamen mantıksız davranmakta olduğunu biliyordu

ama yeniden derin bir nefes aldı. Artık bedeni kendisine, göğsünde sarhoş edici ve baş döndürücü bir uyuşturucu gibi patlayıp, dengesini kaybetmesine neden olan mutluktan daha fazlasını alması için emrediyordu.

Del, bu kendisine bir zırh sağlayabilecekmiş gibi akla uygun ve mantıklı düşünmeye zorladı. Düşünebildiği tek şey onun Cennet Bahçesi gibi, taptaze bir cazibeyle koktuğuydu.

Bedeni ve hisleri onu serbest bırakmıyordu.

Az önce ne söylemişti? Ona büyüleyici demişti ve gerçekten de öyleydi. Bir şekilde, tek bir kelime etmeden, kendisinin haberi olmadan Del'i büyülemişti. Hem de lanet olası izni olmadan.

Del doğruldu ve kendisini bu yeni fark ettiği bilgiyle silahlandırdı. Bu küçük, çıtkırlı kız, hayatında gördüğü en tehlikeli kadındı. Del, kendisinden güçlü bir düşmanla karşılaştığı zaman yapılacak olan en mantıklı şeyi yaptı. Hızla topuklarının üzerinde arkasını döndü ve oradan ayrıldı.

Bu iyi gitmemişti. Celia, Darling Vikontu'nun az önce kendisine ağzının payını verdiğini fark etti. Aniden yanına gelenin o olduğu düşünülürken bu oldukça garipti.

Yine de Celia onunla konuşamadığı için üzgündü. Emily'nin hatırası bunu gerektiriyordu. Emily'nin ağabeyi ile olan yakın ilişkisini biliyor olması, Celia'yı konuşmaya sevk ediyordu. Emily, okuldayken duydukları yuva özlemini azaltmak için ağabeyinden gelen mektupları onunla paylaşmıştı. En azından Celia da bu özlemi yaşıyor ve ailesini özliyordu. Emily kendi evini ve yuvasını aynı şekilde

özlemiyordu, ancak sık sık ağabeyi Del'den bahseder ve gizli yazışmalarının bir mektubunu yüksek sesle okurdu.

Ve Celia, bu çok uzaklardaki, cüretkar ve maceraperest adama âşık olmuştu.

Del okula geldiğinde, adeta Celia'nın hayallerinden sihirle gerçek dünyaya gelmiş gibi olmuştu. Celia onu bir yerlerden tanıyor olabilirdi, kız kardeşine çok benziyordu. Aynı mavi gözler ve altın sarısı saçlara sahipti, insana güneş ışığı, açık gökyüzü ve çok uzak, maceralı yerleri hatırlatıyordu. Elbette ki vikont uzun boylu, geniş omuzlu ve küstahça erkeksiye, Emily zarif ve reddedilemez bir şekilde kadınsıydı.

Adamın onu elinin tersiyle reddetmesi içini sızlatmıştı. Sadece içini sızlatmamıştı, derin bir şekilde canını yakmıştı. Celia kibar olmak istemişti. Onun kardeşinin kaybı nedeniyle ne kadar acı çektiğini herkesten iyi biliyordu. Mektuplarından kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Hislerini, umutlarını ve neşelerini kendisininmiş gibi bildiği bir adamla nasıl olur da konuşmazdı? Ancak yine de bu adamı o kadar iyi tanııyordu. Artık öğrenci olduğu zamanlarda vurulduğu beyaz şövalye değildi. O bir şantajcıydı. Kendisine şantaj yapan kişi. Buna dahil olduğunu daha net bir şekilde belirtemezdi. Nasıl bu kadar farklı, bu kadar değersiz, bu kadar soğuk ve umursamaz bir hale gelebilmişti? Ona bu kadar karşılıksız verdiği sevgi ve yakınlığa ihanet edecek kadar Emily'nin anısından nasıl bu kadar nefret edecek hale gelmişti?

Bu cevabı olmayan bir soru, ilacı olmayan bir acıydı.

Eğer onun anılarını ya da geleceğini duygusuz ve kibirli bir şekilde kirletmesine izin verirse, olabilecek en üzgün

arkadaş olacaktı. Bu adam ona zulmedemeyecek ya da şantaj yapamayacaktı. Celia buna izin vermeyecekti. Çeşitli yeteneklere ve zekâyâ sahipti. Bunları kullanacaktı.

Artık uysal ve itaatkâr Celia Burke olmayacaktı. Azimli olacaktı. Cüretkâr olacaktı.

Ancak şu anda her yeri mürekkep içindeydi. Bains'in nakışlarını işlemek için çok uğraştığı elbisesi mahvolmuştu. Bunun için annesi onu azarlayacaktı.

Aceleci bir şekilde gitmesi hakkında on beş dakika konuşulması Celia'nın içini baymıştı.

"Celia Augusta Burke," diye başladı annesi kanepede Celia'nın babasının yanına otururken. "Lütfen bana nereye kaybolduğunu söyle. Ve Tanrım, evladım, elbisene ne yaptın böyle?" Annesinin kibar konuşması, at arabasının kapitone tavanına değen zarif tüylü başlığı gibi kayıyordu.

"Mürekkep döktüm. Aptallığım için beni azarlamana gerek yok. Zaten bunun için kendimi yeterince kötü hissediyorum. Bu arada babama, kendisinin ve senin akşamını erken sonlandırıp, eve gitmeme izin verdiği için teşekkür ettim. Çok üzgünüm."

"Ahh, Celia." Annesi derin, acı çeker gibi bir nefes verdi. "Ve sanırım eldivenlerin de aynı durumda, değil mi?"

"Hayır, onlar temiz kaldılar. Mürekkep hokkasıyla olan kaçınılmaz karşılaşmamdan önce onları çıkarmıştım ve Margaret Yenge'nin kâhyası da bana ellerimi yıkamam ve parmaklarımdaki lekeleri çıkarmam için seradan limonlar getirecek kadar nazikti."

"En azından bunu isteyecek kadar aklın başındaymış."

"Tamam Caroline." Lord Burke, Leydi Caroline'ın sinirini bastırmak için konuştu.

“Ahh, tamam. Ancak sanırım daha doğru bir zaman seçemezdin. Alçak Darling Vikontu, Rupert Delacorte, kaba varlığıyla baloya katılma lütfindе bulundu. Onu davet ederken Markiz ne düşünmüş olabilir, bilmiyorum. Kesinlikle iyi bir şeyler peşinde olmadığını söyleyebilirim. Adam güvercinler arasındaki bir kedi gibi görünüyordu, tabii Redlap Koyu’ndan gelen haysiyetsiz Kraliyet Donanması’ndaki diğerleri de.”

“Anne, lütfen. Albay Marlowe ve Lizzie’nin onun gemilerinden biriyle gittiğini ve Yüzbaşı- Binbaşı McAlden’in serbest ticaret yanlılarının Redlap Koyu’na geri dönme cüretini göstermemelerinden emin olmak için Cam Kulübe’de olduğunu çok iyi biliyorsun. Darling Vikontu, Majesteleri’nin Deniz Kuvvetleri’ndeydi. Hem Yüzbaşı Marlowe hem de Binbaşı McAlden’ı tanınası çok mantıklı.”

Leydi Caroline, baykuş kadar keskin gözlerini kıstı. “Sen bu adam hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye düzeltti Celia. “Okula vikontun kız kardeşi Leydi Emily Delacorte ile birlikte gidiyordum. Hatırlarsın.”

“Öyle olsa da senin onun hakkında herhangi bir şey bilmeni yasaklıyorum. Herhangi bir koşul altında onunla konuşmayacaksın da. Onu doğruca reddedeceksin.”

Darling Vikontu’nun aynısını yapmış olması ne kadar ironikti. “Üzgünüm anne ama bunu zaten yaptım. Onunla konuştum.”

“Ne?” Annesinin haykırışı neredeyse bir çığlık gibiydi. Celia, atların sıçraması ihtimaline karşı, at arabasının deri kayışlarını kavradı.

“Bundan kaçınamazdım anne. Aslında beni kaza eseri buldu. Ancak dediğim gibi, onun merhum kız kardeşi benim Bath’te Bayan Hadley’nin okulundaki yakın bir arkadaşımdı. Ona baş sağlığı dilememek, kaba olmayı bir yana bırakın garip olurdu.”

“Senin onunla konuşman için bir neden yoktu. O bir hovarda. O bir dolandırıcı ve kumarbaz. O üst sınıf cemiyette görünen biri değil.”

“O zaman benimle değil, davetli listesi hakkında Margaret Yenge’yle konuşsan daha iyi olur.”

“Celia Augusta Burke! Sana ne oldu böyle?”

Celia içini çekerek gözlerini kapattı. Kendisine tam olarak ne olduğunu biliyordu - ya da kendisini neyin rahatsız ettiğini. Darling Vikontu ve onun berbat şantaj mektubu. Celia hiçbir zaman sorun yaratan ya da akıntıya karşı kürek çeken biri olmamıştı. Ancak bir önceki sene gerçekleşen fırtınalı olayların ardından, Celia o garip halinden çıkıp büyümeye başlamıştı - çalışmalarının ve Lizzie’nin aşırı yakınlığını sürekli göstermesi sayesinde. Sataşmak için Celia’ya Büyüleyici Bayan Burke ismini takan oydu. Eğer Lizzie bir şey söylediyse, tüm Dartmouth bunun doğru olmak zorunda olduğuna karar vermişti.

İnsanların güzel olduğunu düşünmesinin eskiden bir önemi yoktu. En azından, Darling Vikontu, tüm dünyada kendisi hakkında iyi düşünmesini önemsedığı tek erkek, birden yanına gelip kendisine sonsuz bir küçümsemeyle bakana kadar. Adeta vikont bir aslan ve Celia da öldürmeye bile değmeyecek kadar zayıf bir avmış gibi. Zamanını harcamaya değmeyecek biri. Aslan imgesi ona uyuyordu. Tıpkı bir hayvan sergisinde sarı yeleleri, acımasız açlığı ve

merhametsiz, arayan gözleriyle kafesini adımlayan heybetli bir aslan gibi ince ve uzun bedeniyle sinsice okuma odasına girmişti.

Bir aslan olduğu için Darling Vikontu'nun altın rengi yelesi olması gerekiyordu. Ancak parlak altın rengi saçları acımasızca, yeni biçilmiş başaklar gibi, adeta şiirsel, karmaşık bukleler için vakti yokmuş gibi kısacık kesilmişti. Ancak kısa kesilmiş olsalar bile, mum ışığında saçları, bir azizin başındaki hare gibi parlak görünüyordu. Ya da solgun, tıpkı intikam peşinde bir Rönesans meleğinkinki gibi.

Celia onu hemen tanımıştı, çünkü içten gelen bir tutkuyla her zaman azizlere özgü bir ışıkla aydınlanmış gibi görünen Emily'ye çok benziyordu.

"Ne yapmamı isterdin anne?" dedi Celia ses tonunu alçaltıp, hissettiği bu garip, sabırsız, akıl karıştırıcı hayal kırıklığını gizlemek için yumuşak bir şekilde konuşuyordu. "Onunla görüşme miydin? Bu her zaman göstermem için ısrar ettiğin kibar, hanımefendice ve Hristiyanlara göre bir davranış şekli olur muydu? Sanmıyorum. Ama endişelenmene gerek yok. Sadece birkaç kelime konuştuk. Ben baş sağlığı diledim ve o da benim bu hassasiyetimden hoşlanmış gibi görünmüyordu."

"Onun kaba olduğunu hayal edebiliyorum. Ailesine itibar kazandıran biri değil, zavallı insanlar. Umursamaz, dikkatsiz genç bir adam, işte o bu," diye fikirlerini söyledi Leydi Caroline. "Varis olmasına rağmen o kadar şeyin içinde askere yazılıp, ailesinden kaçtı. Münasip şeylere karşı hiç saygısı yok. Bu zamana kadar ölmüş bile olabilirdi. Sonra birdenbire, bu kadar zamandır olduğu Deniz Kuvvetleri'nden çıkıp geliverdi. Yıllardan bahsediyorum. Ancak onun bir subay olduğunu söylüyorlar."

“Bir Albay, Caroline,” diye belirtti Lord Burke. “Rütbe sahibi ve saygı gerektiren bir pozisyon bu.”

“Öyle olsun. Üzerine hangi üniformayı giyerse giysin, artık bir subay değil. O fazlasıyla içen ve kumar oynayan umursamaz, pervasız bir hovarda ve genellikle...” Leydi Caroline Celia’ya baktı ve kınayan bir ses tonuyla devam etti. “Ahlaki değerleri şaibeli insanlar yanında bulunuyor. Eminim sen de bana katılırsın ki, o Celia’nın arkadaş olabileceği türde bir adam değil.”

Şantaja karışmış olmuş bir adam için merak uyandırıcı derecede dikkatsiz bir hayat. Bundan daha tedbirli davranması gerektiğini biliyor olmalıydı.

Ancak bu Celia’ya bazı fikirler verdi. Cüretkâr, maceracı fikirler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bayan Burke hakkındaki şeytanca kararından vazgeçtin mi?”

Del, Hugh McAlden’in bu konu ile ilgili hâlâ çok hırçın olduğunu görebiliyordu. Redlap Koyu’nun sarp kayalıklarının yakınlarında bulunan ve McAlden’in Albay Marlowe için göz kulak olduğu dikkat çekici, büyük bir ev olan Cam Kulübe’de kahvaltı masasında birayı bile kendisine uzatmamıştı.

“Hayır, ama bundan sana ne?” Del, maşrapaya doğru uzandı. “Büyüleyici Bayan Burke için gizli duygular mı besliyorsun?” Aniden içinde yükselen duygu sadece öfkeydi, bundan fazlası değildi. Hayal kırıklığı ya da kıskançlık gibi bir şey değildi.

Lanet olsun ki McAlden, kızmamış ya da eğlenmemişti. “Mümkün olandan daha aptalca davranma.”

“Onunla özel olarak ilgileniyor gibi görünüyorsun.”

McAlden omuz silkerek onun bu sözünü geçiştirdi ancak yüz ifadesi hâlâ ciddiydi. Alnında birbirine paralel iki çizgi oluşmuştu. “Benim için özel bir durum değil. O iyi bir kız ama o Bayan Marlowe’un özel bir arkadaşı. Eğer o bunu öğrenirse, Tanrı yardımcın olsun.”

“O mu?”

“Albay Marlowe’un eşi. Bayan Elizabeth Paxton, Lord Paxton’un kızı. Eğer senin planın kulağına çalınırsa ya da Tanrı yardımcın olsun, eğer sonunda Celia Burke’u mahvetmeyi başarırsan, hayatını kurtarırsan kendini şanslı saymalısın. O kadın hiçbir şeyi affetmez ya da unutmaz. Ve senin izini bulana kadar rahat etmeyecektir.”

“O zaman ortak çok noktamız var.”

“Hımm. Bu bana bir fikir verdi.” McAlden sandalyesinde arkasına yaslandı ve yarı kapalı gözlerle gülümsedi. Bu, kendinden memnun bir tatmin duygusunun görünüşüydü.

Ancak Del, bunun âşık bir adamın görüntüsü olduğunu düşündü. Daha dik oturdu. “Ahh. Şimdi anlamaya başlıyorum. Sen içinde gizlice Bayan Burke’a karşı bir yakınlık beslemiyorsun - bu Bayan Marlowe’un yokluğuyla ilgili.” Bu büyük bir keşifti. Del, bunu doğru oynarsa, aylarca Hugh’un dizginlerini elinde tutabilirdi.

“Ahh, bu hiç de gizli bir şey değil. Albay Marlowe’un güzel eşine karşı açık bir hayranlık besliyorum. O hayranlık duyulacak, nadir bulunacak özelliklere sahip bir kadın. Uzun kolları var, çok iyi bir nişancı ve lanet av tüfeği konusunda da esrarengiz bir yeteneği var. Yani bizim Bayan Marlowe’umuz pek de terbiye edilmiş sayılmaz.” McAlden’in sırtınması tüm yüzünü kapladı. “Biliyor musun,” dedi düşündüklerini dile getirerek, “sanırım ona mektup yazıp ne peşinde olduğunu söylemeliyim. Bu oldukça adil görünüyor. Anlaşmazlıkları eşitlemek konusunda ona güvenilebiliriz. Tahminimce, sende birkaç delik açmaktan büyük bir zevk alacaktır.”

“Müdahale etme Hugh.”

“Tanrım, Del, birinin bunu yapması gerek. Bu doğru değil. Üstelik, basitçe sen bu değilsin.”

“Öyle mi?” Del kendisini iterek masadan uzaklaştı. “Hiçbir fikrin yok.”

“O zaman söyle bana,” diye ısrar etti McAlden, dirseklerine dayanıp öne eğilerek. “Bir erkek gibi kendini açıkla. Herkesin dediğine göre, bir sineğe bile zarar veremeyecek olan Bayan Burke’e karşı duyduğun bu nefret...” McAlden doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Mantıksız, hatta neredeyse delilik gibi bir şey. Hiç senden bekleyeceğim türde mantıklı, askerlere uygun ve hatta centilmence bir davranışa uymuyor.”

“Centilmence mi? Bir centilmen yapılan bir yanlıştın intikamını almak istemez mi?”

“Bayan Burke tarafından yapılan mı? Tanrı aşkına, o sana nasıl bir yanlıştı yapmış olabilir ki?”

“Bana değil. Kız kardeşim, Emily’ye.”

McAlden’in dudakları şaşkınlıkla aşağı doğru kıvrıldıktan sonra yerine oturdu ve dalgın bir şekilde bot giymiş olduğu ayak bileğini dizinin üzerine koydu. “Senin bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum. Tabii senin Cleeve Kontu’nun varisi olduğunu ve bir Vikont olacağını da bilmiyordum, bu nedenle de bu pek şaşırtıcı bir şey değil.”

“Hayır.” Del aile geçmişini ya da ismini birlikte çalıştığı subaylarla bile paylaşmamıştı. Kendi yolunda hak ederek yükselmek konusunda takıntılı bir haldeydi. McAlden, Majesteleri’nin gemisinde birlikte geçirdikleri zamandan başka Del’in geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Peki, kız kardeşin Emily’nin Bayan Burke ile ne ilgisi var?”

“Emily, Celia Burke ile aynı okula gitti. Bath’te. Emily’ye göre arkadaşları. Ta ki Celia Burke kız kardeşime ihanet edene kadar.”

“İhanet etmek mi? Benim tanıdığım kadarıyla bu Bayan Burke’e uygun bir şey değil ancak kadınlar öngörülemez varlıklar.”

“Emily de tam olarak böyle düşünüyordu.”

McAlden uzun, düşünceli bir nefes aldı. “Yani, ihanetinin intikamını almak için Celia Burke’u herkesin önünde mahvedeceksin, öyle mi?”

“Bunun herkes tarafından duyulması konusunda endişelenmene gerek yok. Yeterince sessiz olacağım.”

“O zaman sadece özel bir intikam. Kız kardeşin bu konuda ne diyor? O senin planını biliyor mu?”

“Hayır, o hiçbir şey bilmiyor. O öldü. Emily kendini öldürdü. Öğrendiğim kadarıyla kendisini bir köprüden aşağı attı. Söylentilerden dolayı. Ve bu da o kadının suçu.” Del parmaklarını ahşap masanın üzerine vurdu. “Ve ben de ona Emily’ye yaptıklarına benzer bir adalet yaşatmadan rahat edemeyeceğim.”

İmkânsız tutarda bir para isteniyordu. Basitçe söylemek gerekirse, Celia’nın neredeyse hiç parası yoktu. Hayatında biriktirdiği şeylerin bulunduğu küçük ahşap kutunun içinde, sadece büyükannesinin son doğum gününde vermiş olduğu yirmi şilinlik bir gine, üç pound eden kraliyet madeni paralarının yanında birkaç şilin ve peni vardı. Tüm bunlar toplam dört pound, dört şilin ve yarım peni ediyordu.

İhtiyacı olan tutarla karşılaştırıldığında, çok düşük bir

miktardı. Rehin dükkânına götürebileceği birkaç küçük mücevheri vardı, ancak bunları takmazsa farkına varılırdı. Yine de, eğer parayı toplamak gibi bir umudu varsa, bu mücevherlerin bazılarından vazgeçmek zorunda kalacaktı. Aksi halde hiç umut yoktu.

Bains kesinlikle Celia'nın kıyafetlerini elinden çıkar-masına karşı koyacaktı, fakat rıhtımın alt kısmında onunki gibi kıyafetlere iyi para verecek giyim üzerine çalışan kişiler vardı. Celia ona başvurmak zorunda kalacaktı.

Celia, Bains'i çağırdı ve karakterine uygun bir şekilde ve mümkün olduğunca az yalan söyleyerek planını açıkça ona anlattı. Ancak Bains'e para ihtiyacı olmasının ardındaki gerçek nedeni söyleyemezdi. Bains sadıktı ama çok da değildi. Eğer gerçeği bilirse, kendisini bunu Celia'nın annesine söylemek zorunda hissedecekti. Şükürler olsun ki, Bains söz konusu durum karşısında sadece kaşlarını kaldırdı.

“Onların hepsini satamayız, hanımefendi. Ayrıca bu civarda da satamayız. Sizin giydiğiniz kıyafetler kesinlikle başkaları tarafından tanınacaktır. Onları bir şekilde Plymouth'a ulaştırmak zorundayım. Pazar olan günlerde arada oraya gittiğinden, kardeşim bunu sizin için yapabilir. Kıyafetler için iyi bir fiyat alacaktır. Ancak o işlemeli ipek elbise olmaz hanımefendi. Onu yaldızlı ve ipek ipliklerle kendim işledim. Eğer o elbiseyi satarsanız, anneniz Leydi Caroline hemen onun yok olduğunu fark edecektir.”

“Tamam. Senin en doğrusunu bildiğine eminim. Sence ne kadar ederler?”

“Tam olarak bir fiyat verememem hanımefendi ama kız kardeşim Suzanne, sizin için elinden gelen en yüksek fiyatı alacaktır.”

“Teşekkür ederim. Mücevherleri de elden geçirsek iyi olur.”

“Cemiyete takdim edilmeniz nedeniyle, Leydi Caroline ve Lord Thomas’ın size verdiği o hoş incileri elinizde tutun. Ve o haçı da. Eğer onları elinizden çıkarırsanız, başınız beladan kurtulmaz. Olay hızla ortaya çıkar.”

“Teşekkür ederim Bains. Dediklerini yapacağım. Şimdi bunları sarıp sarmalayalım ve annem benim günüm için başka planlar yapmadan kız kardeşine doğru yola çıkalım.”

Görünüşe göre, leydi zaten bazı planlar yapmıştı. Celia ve Bains kapıya doğru yürürlerken, Leydi Caroline küçük salondan seslendi.

“Celia? Nereye gidiyorsun? Kuzenim Harriet’i ziyaret etmeyi düşünüyordum. Onun balosunun sadece birkaç gün sonra olduğunu biliyorsun.”

“Evet, kesinlikle. Biz de şehir merkezine doğru gidiyorduk anne. Leydi Harriet’in balosunda giyeceğim elbise için dantel çeşitlerine bakmayı düşünüyordum.”

“En sonunda bununla ilgilenmen ne hoş.” Annesi Celia’ya samimi bir şekilde gülümsedi. “Sanırım sana eşlik etmeliyim. Kesinlikle balolarla dolu harika bir yaz geçiriyoruz ama Kuzen Harriet’in balosuna en güzel halinle gitmelisin. Misafirlerinden bazıları Londra’dan geliyorlar,” diye ekledi anlamlı bir şekilde. “Gerçi insan neden tüm yıl boyunca, özellikle de yaz aylarında Londra’da yaşamak ister bilmiyorum, çok manasız.”

Celia, Bains’in başparmağını kaburgalarına doğru bastırıldığını hissetti. “Hayır! Demek istediğim, midilli arabasını alacağım. Zaten kapının önünde bizi bekliyor... Ve Bains ile birlikte olabilecek en kısa süre içinde oraya gitmemiz gerekiyor-”

Tam o sırada Bains araya girdi. “Bay Morris, o dedi ki bu danteli elinde çok uzun süre tutamazmış, isteyen başka kişiler varmış ama onu size satmayı tercih edermiş. Devon karo danteli. Çok güzel bir dantel.”

“Evet, elbette.” Leydi Caroline’ın bu ticari mantık karşısında onaylamaktan başka bir seçeneği yoktu. “Eğer Morris’in işletmesinden alacağın danteli giyeceğin bilinirse, o zaman diğer tüm genç hanımlar bunu giymek için delirecektir ve o da dantel için iki katını isteyecektir. Kurnaz adam.”

“Evet anne, bu yüzden de hemen gitsek iyi olur. Bains ve bana güvenebilirsin, bu işi çok iyi halledeceğiz. Bains’in yaptığı son elbise oldukça hoştu, sadece nakışları bile...” Celia belki de bunun annesine o özel elbiseyi hatırlatmak için pek de elverişli bir zaman olmadığına farkına vardı. “Gitsek iyi olur.” Annesinin yanağına hızla bir öpücük kondurdu ve Bains’in kendisini çeğiştirerek, dışarıda bekleyen midilli arabasına götürmesine izin verdi.

“Neredeyse her şey mahvoluyordu, hanımefendi.”

“Evet.” Celia dizginleri aldı ve rahatlayarak midilli-yi Güzel Manzara ismindeki evden uzağı doğru sürdü. Annesi, normalde üniformalı hizmetlilerin olduğı gösterişli bir vagonla gitmesi konusunda ısrar ederdi, ancak midilli arabası Celia’nın kırsal alandan gittiğı yollara -ve Dartmouth’a dikkat çekmeyen bir şekilde girme tercihi-ne- daha uygundu. Dikkat çekmemek, görünmez olmak anlamına geliyordu. Celia, Bains’in kız kardeşinin kulübesine bir midilli arabasına gittiğinde bunun üzerinde kimse yorum yapmazdı, fakat köyün arkasındaki patıkada dört atı olan bir vagon bulunmasının ise birden fazla kişinin gözüne takılacağı kesindi.

“Kız kardeşin ne kadar alabilir? En azından elli pound almak isterim.”

“Elli pound mu? Tanrı beni korusun, hanımefendi! Elbise başına birkaç pound alabilirseniz şanslı sayılırsınız, tabii o da Suz sıkı pazarlık ederse.” Celia’nın yüzündeki şaşkın, mutsuz ifadenin üzerine Bains, “Evladım, gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Celia, gözlerinin ardındaki sersem sıcaklığı gidermek için gözlerini kırptırdı. Bains haklıydı. Hiçbir fikri yoktu. “Hayır, sanırım yok. Üzgünüm.”

“Şimdi kendinize bu kadar haksızlık etmeyin hanımefendi. Eğer sizin eski kıyafetlerinizi satarak elli pound kazanabilecek olsaydım, o zaman çalışmama gerek kalmazdı, öyle değil mi?”

“Hayır, sanırım kalmazdı.”

Celia, dünyayı hatta Güzel Manzara’nın kapıları ile şehir merkezi arasındaki o küçük bölümü bile ne kadar az tanıdığını fark etti. O anda içinde bulunduğu durumla baş edebilmek için tamamen ve kesin olarak yetersiz olduğunu anladı. Hizmetçisi bile bir poundun değerini kendisinden daha iyi biliyordu. “Eğer sormam senin için sorun değilse Bains, eğer bu çok kişisel bir soru değilse, çalışarak ne kadar kazanıyorsun?”

“Tamam, ben sizin gibi bir hanımefendinin yardımcısı olduğum için yıllık olarak on dört pound alıyorum ve bununla birlikte bir oda, yiyecek ve kullanılmayan giysilerle eşyalardan gelen cep harçlığım var. Saç yapımı ve sizin için yaptığım giysiler konusunda yetenekliyim, öyle değil mi? Benden daha fazla kazanan sadece leydi annenizin hizmetlisi Fells ve babanız Lord Thomas ile ilgilenen Lag-

man var. Kişisel hizmetliler en fazla parayı kazanıyorlar. Artık annemiz öldüğü için kazandıklarımın büyük kısmını biriktiriyorum. Bir gün kendi dükkânımı açıp, elbise yapabilmek için para biriktiriyorum. Ama sizin için çalışmak beni rahatsız etmiyor hanımefendi. Siz çok nadir görülen türde genç bir hanımsınız. Bana kaba tek bir kelime bile etmiyorsunuz ve bu maaştan daha değerlidir, size bunu söyleyebilirim. İşte geldik hanımefendi. Siz iyi misiniz? Umarım söylediklerimle sizi rahatsız etmemişimdir?”

“Hayır. Hiç etmedin. Haklıydın. Oldukça haklıydın.”

Ancak hâlâ o paraya ihtiyacı vardı. Darling Vikontu ile uğraşırken pazarlık konusu yapabileceği bir şeye sahip olmak zorundaydı.

Çizimlerini düşündü. Celia, Emily ile onun Bath'teki ölümünden önce başladıkları işlerin hiçbirini tamamlamamıştı, ancak Dartmouth'ta tamamladığı bir yıla yakın süren çalışmalarının örneklerine sahipti. Çalışmalarının Devon'un kapsamında kırsal alanda daha da ilerletmeyi umuyordu ama henüz o kadar uzağa gidememişti. Yayınlanacak kadar iyi olsa bile böyle bir çalışmayı yayınlamak için Londra'da olması gerekiyordu. Oraya nasıl gidecekti?

Bu tamamen imkânsızdı.

Maalesef dik, dar sokakları ve alışverişle meşgul insanlarıyla şehir merkezi, Celia'yı dikkatini arabayı sürmeye vermek zorunda bıraktı. Bains ile birlikte bir şeyler satmak kadar satın almaları da gerekiyordu. Annesi Celia'nın bir sonraki yaz balosuna yeni bir elbiseyle gitmesini bekliyordu.

Tanıdığı genç hanımların pek çoğunun aksine, Celia yeni bir elbise için malzeme seçmek ve elbisenin yapılma-

sı ile mümkün olduğunca az ilgilenmek istiyordu. Bunun nedeni bittiğinde ortaya çıkan sonuçları takdir etmemesi değildi, çünkü rüküş bir kıyafetle ortaya çıkıp kınanmaktansa, modaaya uygun giyinmek her zaman için daha iyiydi ama daha önce kendisini karo danteli gibi önemsiz bir şey için para harcamak konusunda hiç bu kadar isteksiz hissetmemişti. Bir başka güzel balo kıyafeti onun evlilik olasılıklarını arttırmayacağı gibi, şantaj parasını bulamamasının onları mahvetme ihtimalini de düşürmeyecekti.

Celia'nın elbiselerini tasarlayıp dikmekten daha fazla hoşuna giden bir şey olmayan ve tüccarlarla çok sıkı pazarlık yapan Bains'e sahip olmasının büyük bir şans olduğunun farkındaydı. Bains mükemmelin de ötesindeydi - yaratıcı ve azimliydi. Yetenekli bir hizmetlinin birden fazla yönden değerini bilen Leydi Caroline, her zaman için Bains'in istediğı malzemeler için lafı çevirmeden ödeme yapardı. Celia, kumaşının istediğı ücreti düşürmek konusunda ona elinden geldiğince yardım etmişti, böylece savaşı için topladığı küçük paraya değerli birkaç peni daha katabilecekti.

Kumaşının deposundaki işlerini çok kısa süre içinde sonuçlandırdılar -Leydi Caroline'in Bains'in kararlarına karşı çıkmaması ya da sorgulamaması her şeyi hızlandırmıştı- ve Celia birinin hafifçe dirseğine dokunduğunu hissettiğinde kitapçıların yanından ilerliyorlardı.

Bir an için Celia'nın kalbi durdu ve yeniden atmaya başladı. Koluna her kim dokunduysa onunla yüzleşmeye hazır olmadan önce bir nefes almak zorundaydı. Aklına sadece bir olasılık geliyordu. Rupert Delacorte, Darling Vikontu.

Döndüğünde şaşırarak, ufak tefek genç bir hanımın kendisine gülümsediğini gördü. Okuldaki günlerinden eski bir arkadaşı olan Bayan Melissa Wainwright.

“Aman Tanrım! Melissa, bu ne güzel sürpriz. Son zamanlarda okul ve sevgili Bayan Hadley hakkında çok fazla düşünüyorum. Nasılsınız?”

“Sevgili Bayan Burke, sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın.” Melissa’nın kızaran yanakları güzel bir pembe rengine bürünmüştü.

“Tanrım, eski bir arkadaşı görmek bir rahatsızlık olmaz. Umarım eskiden olduğu gibi bana Celia dersiniz. Tanıdık bir yüz gördüğüm için çok memnun oldum.” Melissa’nın tam olarak Lizzie gibi olduğu söylenemezdi ama o anda Celia herhangi bir arkadaşına sahip olduğu için mutluydu. “Birbirimizi en son Bath’te görmemizin üzerinden gerçekten bir yıldan fazla süre geçti mi?”

“Evet, sanırım öyle. Bir yıl önce Paskalya zamanı olmalı. Okuldaki herkes çok ani bir şekilde ayrıldı.”

“Evet. Ancak bana sizi neyin Dartmouth’a getirdiğini ve ne kadar süre kalmayı planladığınızı söylemelisiniz.”

“Şunu memnuniyetle söyleyebilirim ki, küçük bir özgürlük elde etmeyi başardım ve kendime zaten bazı tanıdıklarım olan güzel, daha küçük bir şehirde bir hayat kurabileceğimi düşündüm.”

“Öyle de yapmışsınız ve buna çok sevindim. Tanıdık bir yüz görmek her zaman büyük bir zevk. Lincolnshire’dan yakınlarda mı geldiniz, yoksa başka bir yerde mi seyahat ediyordunuz? Holbeach’in çok güzel bir köy olduğunu okumuştum.”

“Benim küçük köyümün ismini hatırlamanız ne in-

celik. Orayı ben bile zar zor hatırlıyorum. Uzun yıllardır orada bulunmadım.”

“Demek seyahat ettiniz. Ne kadar güzel. Peki Londra’da da bulundunuz mu?”

“Bulunmadım. Malvarlığım hayatımı Londra’da geçirmem için yeterli değil ve orada hiç tanıdığım yok.”

“Ancak Dartmouth’a tek başınıza geldiniz, öyle mi?”

“Hayır, aslında bana eşlik eden ve burada işletmemi kurmam için biraz saygınlık sağlayabilecek, değerli bir itibara sahip bir şaperon var. İşte kendisi de tam orada.” Melissa, eliyle dantel şapkası ve boz renkli elbisesi olan yaşlı hanımı işaret etti. “Bayan Turbot.”

Bayan Turbot, dantel şapkası ve mütevazı ancak iyi dikilmiş kıyafetleriyle gerçekten de uzaktan görünen her açıdan saygıdeğer bir refakatçi hanıma benziyordu.

“Sizin için ne kadar güzel. Ben de onunla tanışabilir miyim?”

“Beni onurlandırırsınız,” dedi Melissa, yeniden kızarıırken.

Okuldayken çok yakın arkadaş değildiler ama Celia bir an durup Melissa’nın ne kadar zinde ve güzel görüldüğünü fark etti - ufak tefek, hayat dolu oyuncak bebek gibi bir kız. Dartmouth’ta işletmesini kurduktan ve Leydi Caroline gibi ev sahibelerinin desteğini aldıktan sonra, Melissa büyük bir çeyiz sahibi olmasa bile kısa süre içerisinde kendisini partilerde ve balolarda talep edilen bir kişi olarak bulacaktı. Melissa’nın dediği gibi, küçük bir özgürlük olsa da işine yarayacaktı. Melissa, genç centilmenlerin kökenleri ve malvarlığını bir kenara bırakmasını sağlayacak kadar güzel ve sevimliydi. Melissa’nın geleceği hakkında bu ka-

dar olumlu düşünürken, kendisinin geleceğinin bu kadar belirsiz olması garipti. Ancak Melissa'nın zorlukları atlarken kendisine yardımcı olacak Celia varken, Celia'nın endişelerini üzerine yıkabileceği hiç kimse yoktu.

Tanrım, kendisine acımaya nasıl da kendini kaptırıyordu. Melissa, Dartmouth'a ya da en azından bir noktada Bath'ten buraya tamamen kendi başına gelmişti. Dünyada itimat edeceği hiç kimse olmayan bir kız, Celia'nın hiçbir zaman yapamadığı kadar kendisine itimat etmeyi öğrenmişti.

Ne kadar saf ve her şeyden korunarak yaşadığı bir kenara bırakılsa bile, ne kadar bencilce davrandığını fark etmek onu sarstı. Her şeyi ve herkesi ne kadar da çantada keklik görmüştü. Nasıl da Bains'in elindeki cep harçlığını onun ellerinden almış ve bunu yapmak için onun yardımını istemişti. Kendi talihsizliğine dair ilk işaretlerde kendisi için ne kadar da üzölmüştü.

Neredeyse o küstah, kibirli, alçak Vikont'un artık kendisini tanıyamayacak hale gelene kadar hayatını bozmasına izin vermişti. Bu kadarı kesinlikle yeterliydi. Artık ağlamaya bir son verecekti. Eyleme geçecek ve onu bozguna uğratacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yaz Gün Dönümü Balosu, Celia'nın annesinin Dartmouth'un geniş topraklarının üzerinde genellikle güzel konserlerin düzenlendiği akşamlara ev sahibeliği yaptığı, mücevher kutusu gibi bir eve sahip olan kuzeni Leydi Harriet Renning'in evinde yapılıyordu. Celia'nın müziğe karşı hiçbir yeteneği yoktu -şarkı bile söylemiyordu- ancak dinlemekten büyük bir zevk alıyordu ve iyi bir dinleyiciydi. Bu nedenle de kuzeni Harriet'in favorilerinden biriydi.

Komşu eyaletlerden gelen misafirler de dahil olmak üzere başkaları da olmasına rağmen, çoğunlukla ailesinin arasında olacağını bilmek Celia için küçük bir rahatlamaydı. Bu kişilerin bazıları onun için yabancıydı ancak sayıları Widcombe balosundakinden çok daha azdı ve Darling Vi-kontu bu kişilerin arasında değildi. Emily'nin ağabeyinin şantajcısı olduğuna kendisini alıştırmak için iki gün, iki gecesini harcamıştı ve bu düşünce onu hâlâ sınırlendirse de artık şoke etmiyordu.

Celia, Leydi Harriet'e kendisine davet listesini arkadaş Bayan Wainwright'ı da içerecek şekilde genişletmesi gibi büyük bir iyilikte bulunup bulunamayacağını soran

bir rica notu göndermişti. Kuzen Harriet, bunu yapacak kadar cömert davranmıştı ve Celia elinden geldiği kadar göze çarpmadan Melissa'nın içeri girip kendisini Kuzen Harriet'e tanıştırmasını izlemek için balo salonunun etrafında gezindi.

Melissa en sonunda geldiğinde, Celia hemen onun yanına gitti ve karşılamak için kollarını kaldırdı. "Melissa!"

"Sevgili Bayan Burke. Gelip beni karşılamamız ne kadar nazik bir davranış."

Celia, Melissa'nın ellerini kendi ellerinin içine alıp sıktı. "Lütfen, bana Celia demelisin. Ancak şimdi kendini gerçek baskıya hazırlamalısın - akrabalarım hem geniş hem de konuşkandır! Gel, seni onlarla tanıştırayım."

Tanışma faslına Leydi Harriet ve eşi Lord Renning ile başladılar ama Celia'nın annesinin tanımadığı birini bu kadar coşkulu bir şekilde tanıştırması, annesinin tek kaşını kaldırıp derhal onu yanına çağırmasına neden oldu.

"Gel, seni annemle tanıştırmama izin verir misiniz?"

"Benim için bir onur olur." Bayan Wainwright hissettiği minnettarlıkla kızarmıştı.

"Anne, Lincolnshire'dan sevgili arkadaşım Bayan Melissa Wainwright'ı tanıştırma zevkini bana bahşeder misin? Son zamanlarsa Bayan Wainwright ile birlikte Bayan Hadley'nin Bath'teki okulunda birlikteydik."

"Ahh, evet. Bayan Wainwright. Bu bir zevk." Leydi Caroline, Melissa'nın reveransını kuş tüyleri ile kaplı başını eğerek karşıladı.

"Annem, Leydi Caroline Burke."

Leydi Caroline merhametli biriydi ve Melissa'yı cemiyetin bazı başka ünlü hanımları ve sahibeleriyle tanıştırma

nezaketinde bulundu. Böylece Melissa, Dartmouth'ta ika-
met etme süresi ne kadar olursa olsun, Dartmouth cemi-
yetine takdimini garantiledi.

“Bayan Burke, bu cömertçe davranışınız için size teşekkür etmek zorunda-”

“Ahh, hayır, böyle olmaz. Lütfen, bana Celia demelisiniz.” Celia, Melissa’nın koluna girdi. “Artık okulda olduğumuz kadar resmi değiliz, öyle değil mi?”

“Hayır, değiliz ancak ben düşünüyorum da, benim... Benim sosyal statümdeki bir kadının hayatı, Bayan Hadley’in okulunda geçirdiğimiz muhteşem günlere çok az benziyor.”

Celia, Melissa’nın muhtemelen ismini vermeden okulun parasını veren bir centilmenin gayrı meşru kızı olduğunu hiçbir zaman önemsememişti. Melissa’nın başka bir ebeveyni ya da akrabası yoktu, ancak Celia sosyal statüye özel bir önem vermiyordu. Lizzie ve onun kendini yetiştiren insanlara duyduğu hayranlıktan yeterince etkilenmişti ve uzun zaman önce insanları her şeyden önce karakterlerine göre yargılamayı öğrenmişti.

“Oradaki yerimi seviyordum,” diye devam etti Melissa. “Ancak belki de bu, Dartmouth kadar güzel bir yerde gelecek bir ailem olmadığı içindi. Burayı ne kadar çok özlemiş olmalısınız. Okulu herkesten önce, o kadar ani bir şekilde bıraktınız ki.”

Celia’nın bunun için bir cevabı vardı. “Oradaki zamanım neredeyse bitiyordu ve ebeveynlerim endişeliydi... Bana evde ihtiyaçları vardı.” Yüzüne en güzel gülümsemesini yerleştirdi ve konuyu değiştirdi. “Sizin Bayan Turbot nerede? Onu da yeni kişilerle tanıştırmayı çok isterdim.”

“Çok nazıksınız Bayan Burke. Sizin kendinizi bizim ve benim için bu kadar öne atmanızdan çok gurur duydum. Okuldayken sizinle çok yakın arkadaş değildik.”

“Saçma. O zaman değilsek bile şimdi olmalıyız. Artık büyüdük ve çocukça şeyleri bir kenara bırakmalıyız. Sizin gelmeniz, şu anda çok istediğim bir şekilde faydalı olmamı sağladı.”

“Faydalı mı? Sizin kadar zengin ve güzel bir kadın neden faydalı olmak istesin ki?” Melissa hafifçe kahkaha attı. “Tüm hayatımı faydalı olmaktan korkarak geçirdiğimden eminim. Bayan Turbot faydalı olabilir ancak ben süslü olmayı tercih ederim. Siz de öyle değil mi?”

Celia bu itirafın karşısında gülümsedi ama konuya bağlı kaldı. “O zaman anlamlı diyelim. Her şeyin üzerinde anlamlı olmayı isterim.”

“Tamam, benim amacım bir eş bulmak.” Melissa, Celia’ya bir yan bakış attı. “Korkarım ihtiraslarım hakkında bu kadar dürüst konuşmam sizi şoke etti.”

“Hiç değil. Ben bir kadının ihtirasları olmasını ayıplamam. Hatta tam tersi.”

“Peki ya siz? Sizin ihtirasınız ne Celia?”

“Bu akşam için, mümkün olduğunca az dikkat çekebilmek.”

“Ancak bu oldukça imkânsız. Siz çok zengin ve güzelsiniz. Sizi fark etmemek imkânsız. Aslında, asker beyler gözlerini sizin üzerinizden alamıyorlar.”

Celia döndüğünde, Binbaşı McAlden’in oyun salonunun kapısına dayandığını gördü. “Ahh, işte ta kendisi. Gelin Melissa, sizi biriyle tanıştırmamı ister misiniz? Binbaşı McAlden, Kraliyet Donanması’ndan ve aslında yerel bir kahraman sayılabilir.”

Ancak Melissa, sıradan bir subaya tanıştırlılmaktansa, dışının çekilmesini tercih edecek gibi görünüyordu. “Ahh, sevgili Celia. Umarım sizi gücendirmem ama benim sadece bir deniz subayından daha yüksek ihtiraslarım var.”

Celia, Binbaşı McAlden’in adına duygularının incinmesine engel olamadı, ancak eğer Melissa gerçekten o derece sığ bir kişiye, o zaman zaten binbaşıya layık değil anlamına geliyordu. “O zaman sizi Bay Harrington ile tanıştırayım. Onun Somerset’te çok hoş bir işletmesi var. Annemin dediğine göre yılda beş bin kadar kazanıyor.”

Melissa mutlu bir şekilde tatlı Bay Harrington ve tatlı beş biniyle dans etmek için yanından ayrılırken, Celia hızla Binbaşı’yı aramak için dans pistinden uzaklaştı. Binbaşı onu koridorda bekleyecek kadar nazik davranmıştı.

“Binbaşı?”

“Emrinizdeyim Bayan Burke. Dans etmek ister misiniz?” Şık bir şekilde eğilerek selam verdi fakat tavrında kararlı bir kibarlık vardı.

Celia ikisine de acıdı. “Hayır, ben size teşekkür ederim.” Sesini alçalttı. “Ancak lütfen, konuşmak zorunda olduğumuzu biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Binbaşı başıyla onaylayarak, ancak alnı yüzündeki sert ifadeden dolayı kınışmıştı. Binbaşı ona, özel olarak konuşabilecekleri bir yer olması amacıyla balo salonunun paralelindeki koridorda yol gösterdi.

Celia, konuşmaya başlamadan önce, kendilerini dinleyen meraklı kulaklar olup olmadığına baktı. “Umarım konuşmak istediğim konuyu tahmin ediyorsunuzdur Binbaşı.”

“Edebiliyorum.”

“Beni ürkütücü bir endişe içinde bıraktınız ve uyarımın sadece Darling Vikontu hakkında olmasından korkuyorum.”

“O, Bayan Burke, benim pek çok badire atlatırken benim dostum oldu, ancak onun yaptığı şeye göz yumamam. Bir centilmen olduğunu unutmuş gibi davranıyor.”

“Evet, bunu anlıyorum ama bana bunun nedenini söyleyebilir misiniz? Neden ben?”

“Bu bahse, kız kardeşi yüzünden girdiğini söyledi.”

Notta Emily ile birlikte ne yaptıklarını bildiğini ve herkeşe bunu söyleyerek itibarlarını mahvedeceklerini söylüyordu. Bu adam kendi kız kardeşinin ismini karalamak için mi tehdit ediyordu? Bunun bir anlamı yoktu. Ancak McAlden az önce ne söylemişti? “Bir bahis mi? Daha şimdiden bir iddia ile bunu açıkladı mı?” Celia’nın sesi kuşku bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Celia, midesinin ayaklarının dibine düştüğünü hissetti. Bu, çok utanç vericiydi. Acımasızcaydı. Hem şantaj yapıyor hem de bunu insanlara açıklıyor muydu?

O aristokrat pislik. Annesi haklıydı. Celia, onda Emily’nin mektuplarında bahsettiği Albay Delacorte’a dair hiçbir şey göremiyordu. Diğer insanları umursamaz hale gelmişti. Tam olarak annesinin itham ettiği gibi pervasız ve başıbozuk biri olmuştu. Celia’nın itibarı üzerine iddiaya giriyordu. Ve kız kardeşinin itibarı. “Tam anlamıyla terbiyesiz ve kaba biri. Böyle bir şeye nasıl cüret eder?”

“Bu özel bir bahisti. Sadece ikimiz arasında. Size yalvarıyorum bana inanın Bayan Burke, iddiaya girmeyi kabul etmedim. Onun hatırına, onun itibarınızı gerçekten mahvedeceğine inanmadığımı söylemek zorundayım - fiziksel

olarak.” Binbaşı McAlden’in bu tür şeyleri konuşmaktan dolayı duyduğu utançtan dolayı kulakları kızarıp, yanakları mosmor olmuştu. “Bence kastettiği şey daha ziyade... Mecaziydi.”

Celia, yüzünün kızarmasına yol açan sıcaklığın yanaklarından boynuna ve göğsüne doğru indiğini hissetti, kendisinin de onun kadar kızarmış olduğunu anladı. Ancak metin olmaktan başka çaresi yoktu. “Bunu bana açıklamak zorundasınız Binbaşı.”

Binbaşı geriye, koridora doğru baktı ve sessizce konuşmak için başını eğdi. “Çok net konuştu. Size bir kere bile dokunmadan sizi baştan çıkarıp, mahvetmeyi kastediyordu. Kullandığı kelimeler tam olarak bunlardı, bu nedenle sizin duygularınızla oynamayı, kalbinizi çalmayı ve sonra sizi terk etmeyi kastediyor olmalı. Ancak size bir kere bile dokunmadan. Çok net konuştu. Bayan Burke? Bayan Burke burada bayılmayacaksınız değil mi?”

“Peki. Keşke bayılabilseydim.” Ancak Celia dizlerinden bütün gücün çekildiğini hissediyordu. Aniden duvarın yanındaki bir sandalyeye oturdu. “Çok hassas bir haldeyim.”

“Size bir bardak su getireyim mi ya da belki şarap?”

“Evet, lütfen.” Celia yalnız kalmak istiyordu. Bu sıkıntısına ve bu şekilde aşağılanmasına hiç kimsenin, Binbaşı McAlden’in bile şahit olmasını istemiyordu.

Darling Vikontu hakkındaki izlenimi tam olarak doğruydular. Gerçekten Celia’nın zahmet etmeyeceği kadar zayıf olduğunu düşünüyordu. Onu düzgün bir şekilde baştan çıkarmaya bile tenezzül etmiyordu, böylece Celia’yı mahvederken bundan biraz zevk almasını da engellemiş oluyordu. Eğer onu bir daha görürse, Celia adama bir to-

kat atacaktı. O kadar sert bir tokat atacaktı ki onun yüzünde aşağılık biri olduğunu gösteren bir işaret bırakacaktı.

Bir uşak ona tepside bir bardak şeri getirdi.

Peki, Celia ağlamak üzere değildi. Bunun için fazlasıyla şoke olmuş durumdaydı. Ve fazlasıyla sinirliydi. Şeriye tek yudumda içti ve hava almaya çalıştı. Tanrı aşkına! Buna alkolün verdiği cesaret demelerine şaşırmamak gerekiyordu.

Ancak içindeki ılık ve yanan duygu verdiği kararı daha da ateşliyordu.

Darling Vikontu'na bir-iki şey öğretmek, ona insanları bu kadar umursamadan kullanamayacağını göstermek istiyordu. Kendisini bu kadar umursamadan kullanamazdı. Yüce Tanrı, o Büyüleyici Celia Burke'tü ve o da bunu hatırlasa iyi olurdu. Celia'nın kibirli, kendini beğenmiş, aslan kılıklı küçük bir lord tarafından durdurulamayacak yetenekleri ve ihtirasları vardı. Kafesinde kükreyip, dolaşabiliyordu. Ama güç, bilgiden gelirdi. *Per Scieniam Vires*.^{*} Celia'nın gücü dürüstlük ve açıklıktı. Eğer gerçeği kullanırsa, dünyadaki tüm hileler bile o adama yardımcı olamazdı.

Kararını veren Celia ayağa kalktı, eteklerini düzeltti ve yeniden balo salonuna doğru yürüdü.

"Şu halinize bakın Celia, ısl ıslsınız!" Melissa'nın gülümsemesi haylazdı. "Nerede ve kiminleydiniz? Yanaklarınızdakiler kırmızılar aşkın rengi mi?"

"Katiyen değil. Ben öfke olduğunu söylemeyi tercih ederim. Bu üzerimde nasıl duruyor?"

"Oldukça göz alıcı." Melissa tereddütlü bir şekilde geriye doğru bir adım attı. "Ancak kesinlikle bana öfkeli değilsiniz, değil mi?"

^{*}(Lat.) Güç bilim yoluyla gelir. (ç.n.)

“Hayır, katiyen. Önemli bir şey değil. Dartmouth’u kısıp kavurmanız için sizi dans pistine geri döndürmeliyiz. Genç beyler onları ihmal ettiğim için beni azarlamasınlar diye, sizi birileriyle tanıştırmaya devam etmeliyiz.” Böylece Celia, Melissa’yı ihtiraslarıyla baş başa bırakıp, kendi ihtiraslarının peşinden gidebilirdi. Melissa onu durdurmak için elini koluna koyduğunda, onu salonun karşısındaki bir grup erkeğin yanına götürmek üzereydi.

“Bayan Burke? Celia?” Melissa’nın yüzünde aniden hastalanacakmış gibi oldukça soluk, hastalıklı bir ifade vardı. “Dartmouth cemiyetini yakından tanımıyorum ancak bunun Alçak Vikont olma şansı var mı? Onun burada ne işi var?”

Celia döndü. Gerçekten de Darling Vikontu’ydu. Ve doğruca kendisine doğru geliyordu.

Del davet edilmemişti ama bu daha önce onu hiç durdurmamıştı ve o akşam da durdurmayacaktı. Darling Vikontu, bir ev sahibinin kendisini davet etmesinin yolunu bilen erkeklerdendi.

“Sevgili Leydi Harriet,” demişti, leydinin mermer eşinden geçen geçmez, “annemin hatırına, kendimi sizin merhametinize bırakıyorum. Annem sizden özellikle en cana yakın arkadaşı olarak bahsetti.” Leydi Harriet Renning, annesinin eski bir arkadaşıydı ve Del bu bağlantıdan yararlanacaktı.

“Darling Vikontu.” Leydi, gençliğinin tadını çıkarıp hâlâ mutlu olan yaşlı bir kadının açık yürekliliğiyle onu ciddi bir şekilde baştan aşağı süzdü. “Sizin şehirde olduğunuzu duymuştum ancak bir süredir annenizden mektup

almadım. Elbette ona mektup yazmıştım. Bir anne için dehşet verici bir kayıp yaşadı. Ancak sizin Dartmouth'ta aramıza katılacağınıza dair beni uyarabilirdi.”

“Çok nazıksınız leydim. Ancak anneme karşı çok sert davranmayın. Kontes henüz benim Dartmouth'a geldiğini bilmiyor. Kısa süre önce ona burada olduğuma dair bir mektup yazdım. Ve çok haklısınız, kaybından dolayı çok acı çekti. Ve bundan dolayı onun hatırına, kibar cemiyetteki karakterimi düzeltme girişiminde bulunuyorum.”

“Öyle mi? Düzeltmek mi? Ne kadar hoş.” Sert ses tonu kuşkusunu yansıtıyordu ama yine de gülümsedi. “Elbette ki o zaman için içeri gelmeli ve düzeltme sürecinize benim balomda başlamalısınız, gerçi genç leydilerin sizi bu halinizle tercih edeceklerini söyleyebilirim. Görünüşünüzü babanızdan almışsınız.”

“Sevgili leydim, bunu aleyhimde kullanmayacağınıza söz vermelisiniz!”

“Ha ha! Evet, onu uzun, çok uzun yıllardır tanıyorum ancak söylemeliyim ki bu mukayese sizin gururunuzu okşamalı oğlum, onun değil. Onda da sizin mükemmel-leştirmiş olduğunuz bu kısıp bakışlar vardı. Muhakkak bunu kullanmalısınız fakat bunu akıllıca bir şekilde, dul hanımlar üzerinde kullanın. Genç bakirelerden uzak durun, yoksa kıyamet kopar. Doğru düzgün davranabilecek misiniz?”

“Elbette hanımefendi. Elbette.”

Leydi Harriet cömertti, ama Del'in işine yarayacak şekilde onu güzel yeğeni ile tanıştıracak kadar cömert değildi. Bunun yerine Del'i kendi neslinden, sırasıyla içkilerine, kartlarına ve atlarına düşkün olan ve Del'in utanılacak şöhretine gülüp geçecek centilmenlerle tanıştırdı.

Del, yaşlı beylerle oyun odasında kaldı ve biraz para kaybedecek kadar iyi huylu davranmasına rağmen, kapiya Bayan Burke'ü gözlemleyebileceği kadar yakın bir yerde oturdu.

Son karşılaşmalarında, bir uyarı atışı yaparak hatalı karar vermişti ama o zamandan beri kendini güçlendiriyordu. Bu savaşı kazanmayı ve bu düşmanı mağlup etmeyi istiyordu, bu nedenle de kendini hazırlamak zorundaydı.

Oyun odasından, Bayan Burke yine sakın ve mesafeli görünüyordu. Gerçek kişiliğinin görünüşüne bu kadar az yansımaları, içindeki şiddetin kibarlıkla bu kadar etkili şekilde perdelenmesi dikkate değerdi. Yanında, ufak tefek, hayat dolu, sarışın başka genç bir kadın vardı ve görünüşe göre onu etraftaki insanlarla tanıştıyordu. Ancak genç kadını insanlarla tanıştırdıktan sonra, hep sessizce geriye doğru bir adım atıyor, gruptan uzakta duruyor ve sohbet sırasında kendisini ön plana çıkarmıyordu. Yine de daha yakından gözlemlediğinde, onun tam olarak ilgisiz olmadığını görebiliyordu Del. Diğerlerinin söyledikleriyle ilgileniyordu, açılmış gözleri hızla odaklanıyor, yüz ifadesi vakur kalmaya devam ediyordu. Sadece fikirlerini kendisine saklıyordu.

Bayan Burke, Del'in hayal ettiği buzlar kraliçesi değildi ancak artık onu biraz tanıdığı için, silahlarını kuşanmıştı. Onun hilelerine karşı akıllıca davranacaktı. Onun masumiyet atmosferinden büyülenmeyecek, onun sarhoş edici kokusuna doğru çekilmeyecekti.

Baştan çıkmayacak, onu baştan çıkaracaktı.

Bayan Burke, yeniden balo salonunun başında belirdiğinde, Del zamanın geldiğini anladı. Ayağa kalktı ve ona

doğru ilerledi. Sarışın genç kadın ise Del'i fark ettiğinde, mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Bayan Burke'ün kulağına doğru bir şeyler söylerken, Del onun konuşmasına engel olmak için öne doğru bir adım attı.

Del tüm olasılıklara hazırlanmıştı - yanından çekip gitmesine, ondan kaçınmaya çalışmasına ya da topluluk içinde yanına gelmemesi için kendisini uyarmasına. Kendisini tanıdığını herkesin önünde kabul edeceği o ana sahip olmak için onu izlemeye hazırды.

Kadının hemen kendisine doğru döndüğünü görünce ise şaşırıp kaldı.

Bayan Burke adeta onu arıyor ve bulmaya çalışıyor gibi dönmüştü. Yanındaki hanım arkadaşının dehşete düşmüş bir şekilde nefesi kesilirken, Bayan Burke onun kendisini tutan elinden sıyrıldı ve doğruca Del'e doğru yürümeye başladı.

Adeta karşılaşmak istiyormuş gibiydi.

"Darling Vikontu." Bayan Burke reverans yapmadı. Belki de Del bu hakareti hak etmişti.

Del, gösterişli bir şekilde eğildi, tavırları bir şampanya kadar inceydi. "Sizinle konuşabilir miyim Bayan Burke?"

"Sanırım bu duruma göre değişir," diye cevap verdi Bayan Burke dikkatli bir şekilde. Gülümsemiyor ama en son karşılaşmalarındaki aynı sessiz ciddiyetle konuşuyordu.

Del, onun bu düşünceli, parlayan varlığının kişisel bir özelliği olmamasını umuyordu. Onun, daha umursamaz olmasını, kendi çılgınlığının pervasız bir kölesi olmasını istiyordu - buna ihtiyacı vardı. Tanrı aşkına, bu kadından hoşlanamazdı.

Bayan Burke bir an için ona sabit bir ciddiyetle baktı.

“Benimle konuşurken ne yapmayı planladığınıza göre değişir.”

Del, onun ciddi, çillerinin üzerini pudrayla kapattığı yüzünü inceleyip, flörte dair işaretler, işveli bir kadının bildiği yapmacık gülümsemeyi aradı. Herhangi bir kadınla yapılan bu tür bir konuşma, flört edildiğinin açıklanması ve hatta bunun için bir davetiye anlamına gelirdi. Ancak onun koyu renk gözlerinde de sesindeki aynı sessiz ciddi-yet vardı. Del onu tam olarak anlayamıyordu.

“Ne yapmamı isterdiniz?”

Bayan Burke ona hızlı, keyifsiz bir şekilde gülümsedi. “Bu konuda çok dikkatli olmanızı isterim.”

Ve kendisiyle ilgili de çok dikkatli olmasını. Demek istediği şey buydu. İlk karşılaşmalarında Del’in ne kadar sert olduğunu tam olarak anlamıştı ve Del’in üzerindeki gücünün de farkına varıyordu. Ne kadar kolay incinebileceğini Del’e göstermesi ne kadar da aptalcaydı. İlki, sadece onun menziline test etmek için yapılmış bir yayılım ateşiydi. Bayan Burke kendisini çok kolay bir hedef haline getiriyordu.

“Size söz veriyorum Bayan Burke. Size karşı gerçekten çok ama çok dikkatli olacağım. Aslında, sizden af dilemek istiyordum.”

“Öyle mi?” Koyu renk kaşları, şaşkınlıkla kalktı.

“Evet. Dün akşamki kibar olmayan davranışım için özür dilerim. Kendimi savunmak için sadece beni hazırlıksız yakaladığınızı söyleyebilirim.” Bu bir düşmana söylemek için tehlikeli bir şeydi. Bu, kadına ona karşı kullanabileceği bilgi ve gücü veriyordu. Ancak bir sınav olarak da kullanışlı bir şeydi. Bundan faydalanacak mıydı?

Bayan Burke bunu yapmadı. Kaşının anlık bir titremesi, onun bu cazibeye kanmak için fazla akıllı olduğunu söylüyordu. “Benim de af dilemem gerek. Sizi habersiz yakalamak yerine kendimi tanıtmanın bir yolunu aramalıydım. Genellikle bu kadar korkunç şekilde düşüncesiz değilimdir.”

“Değil misiniz?”

“Değilim.” Bayan Burke kesin bir şekilde hafifçe başını iki yana salladıktan sonra, Del’in gözlerinin içine baktı. “Ancak bunun faydasını görmeye başladım.”

Del, bedeninin ona doğru eğilme isteğine karşı gelerek geri çekildi. “Gerçekten mi? Güzel, düşüncesizce davranmanıza sevindim. Benimle kız kardeşim hakkında konuştuğunuz için çok nazıksınız.”

Bayan Burke’un kırılğan güveni azalıyor gibi görünüyordu. “Lordum, herkesin sahip olması gereken terbiye için beni övmeyin. Sizinle konuşmayı çok istiyordum.” Sonra, hafif bir tereddütle ekledi, “O-onun hakkında. Emily hakkında.”

Bu küçük kekeleme ilginçti. Çok etkileyiciydi. “Teşekkür ederim. Belki de terbiye gün geçtikçe azalıyordur, bu da benimle bu kadar nazıkçe konuştuğunuzda şaşırmış olmamın nedeni olabilir. Hassasiyet sahibi olan insanların arasında... Çok az zaman geçiriyordum.”

“Gerçekten mi?” Bayan Burke, onu dikkatle izlerken kaşları yeniden kalktı ve Del, onun alaycılık izleri aradığını düşündü. “Emily hakkında konuşma şansı bulduğum için çok mutluyum. Kız kardeşiniz benim için çok değerliydi. Bir kız kardeş kadar değerliydi ve kaybının yasını tutuyorum.”

Bu kadının Emily hakkında konuşması, Del'in tahmin ettiğinden daha zordu. Kendisine, Bayan Burke'un ilk gördüğünde sandığı buzlar kraliçesi olmasa bile yine de onun Emily'ye, arkadaşlığına ve bağlılığına ihanet ettiğini hatırlatması gerekiyordu. Del, daha o sabah zihninde canlı kalması için Emily'nin son mektubunu yeniden okumuştı. Kararlılığını yeniden kuvvetlendirmişti.

"Ben teşekkür ederim. Belki benimle bir süre yürümek istersiniz?"

Bayan Burke bir an için, gözden kaybolmuş olan arkadaşına bakındı. Ancak çekingen davranmadı. "Evet."

"Sevindim. İşleri yoluna koymak için bir şansım olsun isterim. Yeniden başlayabilir miyim? Bayan Burke..." Olması gerektiği şekilde eğilerek selam verdi. "Sizinle tanışmak bir onur. Rupert Delacorte, Darling Vikontu, emrinizdeyim. Bu kadar açık bir şekilde konuşarak sizi rahatsız ediyor muyum? Ancak isterim ki... Tanışıklığımızı ilerletelim, eğer bu kadar cüretkâr olabilirsem tabii."

Bayan Burke, dans pistine doğru baktı. Lanet olsun. Onunla dans etmeyi midesi kaldırmazdı. İtibarını lekelemek ve onunla birlikte görünerek onu mahvetmek bir şeydi, ancak Del onu dans pistine götürerek herkese açık, meşru bir şekilde onunla ilgilendiği anlamına gelecek bir şey yapmak istemiyordu. Ayrıca ona dokunmak istemiyordu. Bu garip, neredeyse fiziksel bir isteksizlikti. Bunu düşündüğünde bile bağırsakları bir el bombası gibi sıkıştı. Dans etmeyecekti.

"Üzgünüm ancak ben dans etmem. Özürlerimi sunuyorum. Belki konuşabiliriz ya da benimle... İnsanların bizi duymasından korkmayacağımız bir yerde bir-iki laf edebiliriz. Ya da fark edilmeden. Korkarım benimle bir-

likte görünmek itibarınız için pek iyi olmayacaktır. Ancak yine de sizinle Emily hakkında konuşmayı çok isterim.” Del’in onu itibarı hakkında endişe duyduğunu söylemesi küçük, faydalı bir fıkirdi.

“Evet.” Bayan Burke yemi hemen yuttu. Gerçekten de kendini çok suçlu hissediyor olmalıydı. “Konuşmak zorundayız. Ancak...”

Kadın yeniden tereddütle duraksadı. Gerçekten de tereddütle dolu görünüyor, devamlı utançtan kekeliyordu. Emily mektuplarında hiç bu tür bir şeyden bahsetmemişti. Mektuplar Bayan Burke’un etkili konuşmaları ve kendisini mükemmel bir şekilde anlatması ile doluydu. Mektuplar -evinden çok uzakta ve uzun yıllar gemide zorlu bir şekilde yaşarken yuvasının konforunu neredeyse unutmak üzereyken- onunla ilgili övgülerle dolu yazılardı, ta ki Del, Celia Burke’e âşık olduğunu hayal edene kadar. Del onun temsil ettiği şeye âşık olmuştu: yakınlık göstermeleri için para ödemek zorunda olmadığınız açık bir kalbe. Celia onun ideali, kâbusu olmuştu. Belki de onun ihanetini Emily kadar keskin bir şekilde hissetmiş olmasının nedeni de buydu. Ne kadar da mükemmel küçük bir oyuncuydu.

“Kuzenimin kuzeni çok güzeldir, bir çardağı da var. Eğer sizin için de uygunsa, konuşmak için daha mahrem bir yerdir. Ancak buradan birlikte ayrılırken görünemeyiz. Eğer önce gitmek sizin için sorun olmazsa, ben de birkaç dakika içinde sizin yanınıza gelirim. Bu hoşunuza gider miydi?”

Tüm bu saygılı itaatkârlığıyla ne kadar da tatlı görünüyordu.

Del, ayrılmadan önce eğilerek selam verdi. “Aslında bu benim çok hoşuma gider.”

ALTINCI BÖLÜM

Del bir içki aldı ve başka kimseyle nezaketen muhabbet etmek zorunda kalmamak için dışarı, bahçenin en ucundaki karanlık bölgelere doğru ilerledi. Böylece kendisini, Londra'dan ayrılırken çok mantıklı ve gerekli görünen bu deliliğe devam etmeye ikna edebilecekti. Zihninin sınırlarında, Celia Burke mükemmel bir dişi iblis, gazabına uğramak için kolay ve gerekli bir hedef olmuştu.

Ancak karanlık çardakta beklerken, Del bundan çok emin hissetmiyordu kendini. Kariyerini erkekleri okumak, kim olduklarını ve yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlamak üzerine inşa etmişti. Ancak içgüdüleri Bayan Burke hakkında sürekli bir çatışma içindeydiler. Basitçe onu çözüp anlayamıyordu.

Emily mektuplarında onun hakkında çok emin konuşuyordu, Celia Burke'ün ihaneti nedeniyle kalbi o kadar harap edici bir şekilde kırılmıştı ki kendi canına kıymıştı. Del, ikisi arasında olanların temeline inene kadar kendisine rahat etme izni veremezdi.

Çardağının yolunun, duvarlarla çevrili bahçenin çevresi boyunca uzandığını farletti ve Bayan Burke'ü beklemek

için eve en yakın noktayı seçti. Bayan Burke, güney kanadındaki küçük bir kapıdan çıktı, dikkatli bir şekilde insanların kendisini fark etmesinden kaçınıyordu. Adeta dışarı çıkıp, Del'in yanına gelmek konusunda hiçbir tereddüdü yokmuş gibi sakin bir şekilde yürüyordu. Aptal kız. Tüm avantaj Del'in elinde olacaktı.

Bayan Burke, çardağın evden yayılan ışıkların aydınlık ile karanlık arasında bir sınır çizdiği köşesinde durdu. Del çardağın karanlığında kalırken, onun görünürde günah ile lekelenmemiş bir şekilde ışık altında olması uygun -ya da sembolik- görünüyordu.

Yakasındaki derin danteller ve parlayan ipekten oluşan, sade, açık renk pelerinli elbisesi, ona sade, zorlama olmayan bir zarafet ve incelik veriyordu. Yüzünün etrafındaki elbisesiyle çelişen renkte, süslenmemiş, açık bıraktığı bukleler halindeki saçları, porselen rengi cildi ve tozlu gül rengi dudaklarının etrafında koyu, parlak bir çerçeve oluşturuyordu. Buklelerinin vahşi isyanı ve yüzünün ölçülü dinginliği neredeyse şoke ediciydi. Bu görüntü Del'i elini o saçların içinden geçirmeye, o koyu renk, dikkatli gözlere şaşkınlık ve solgun yanaklarına pembe renk gelene kadar o dalgalı bukleleri elinin içinde kavramaya davet ediyordu.

"Darling Vikontu?"

İçinden avantajın kendisinde olduğunu geçirdi. Gözleri daha şimdiden, evin çarpıcı mum ışıklarından, bahçedeki İngiliz yazının yarı karanlık alacakaranlığına alışmıştı.

"Geleceğinizden emin değildi." Del ona yaklaşmadı, ancak sesinin onu çardağın daha derinlerine doğru çağırmasına izin verdi.

"Elbette geldim. Geleceğimi söylemiştim."

“Balo salonunda dans etmeyi tercih edeceğinize emin olmama rağmen, sözünüzün erisiniz demektir.”

“Hayır, katiyen.” Bayan Burke eldivenlerini çıkardı, sarmaşıktan bir yaprak kopardı ve yavaşça karanlığın derinliklerine doğru ilerledi.

Del bir bakışta onun tırnaklarını yemiş olduğunu fark etti. Dingin görüntüsüne rağmen, Bayan Burke evhamlı biriydi. Bir kere daha görüldüğü gibi biri olmadığını anladı. Ve Del’in olmasını beklediği gibi biri.

“Balodan uzakta olmayı tercih ederim,” diye devam etti. “Dans etmek de umurumda değil.”

Bu bir tür anlamsız yaltaklanma olmalıydı. Balolar hangi genç kadının umurunda olmazdı ki? Sadece dansa kaldırılmayan, utangaç kızların. Celia Burke böyle biri değildi. “Hangi güzel genç hanım dans etmeyi umursamaz ki? Güzel dans ediyorsunuz.”

Bayan Burke, Del’in kendisini izlediği gerçeğini önemsemedi. “Dans etmeyi bazen severim ancak insanlarla muhatap olmak konusunda pek iyi değilim. Her zaman karmaşık ve öngörülemez varlıklar. Ben de her zaman yanlış şeyi söylüyor ya da yapıyorum. Tıpkı sizinle karşılaştığım zaman olduğu gibi. Kendimi size tanıtmalıyım. Sizinle tanışıklığımız nedeniyle zorla konuşmamdan hoşlanmazdınız.”

Aynı anda ne kadar açık ve açık sözlü; minnettar ve yüce gönüllüydü. Del de benzer bir şekilde karşılık verdi. “Bu kadar kaba davranmam benim hatamdı. Özür dilerim.” Bir elini kalbinin üzerine koydu ve en çekici gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

Bayan Burke ise onun çekiciliğine duyarsız kaldı, hâlâ

tamamıyla vakur bir şekilde ciddi idi. “Teşekkür ederim. Özrünüzü kabul ediyorum.”

Kadının cilveli ve çekingen olması gerekiyordu. Londra’da tanıdığı herhangi bir leydiyle yapılan bu konuşma, flört savaşının ilk top atışı olurdu. Tanrı aşkına, ılık bir yaz gecesinde, güzel, romantik, karanlık bir bahçede gizlice buluşmuşlardı. Kesinlikle flört etmek için gerekli olan tüm koşullar mevcuttu. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Darling onun çoğu kadınınkinden daha yumuşak ve kısık, ancak yine de tamamen kadınsı olan sesinde herhangi bir işve emaresi bulamıyordu. Sesi kulağa... Masum geliyordu.

Hayır. Böyle bir şey olamazdı. Del buna izin vermeyecekti. Emily’yi ve onun asla yapamayacaklarını düşünüp, kendisini bu kızın karşısında kuvvetlendirmeliydi.

“Darling Vikontu, Dartmouth’u nasıl buldunuz? Dünyadaki seyahatlerinizin ardından sizi çok sessiz ve sıkıcı gelmiş olmalı.”

Sesi arzulu mu geliyordu? “Siz hiç seyahat etmediniz mi?”

“Hayır. Hiç etmedim.”

“Hiç mi? Hiç Dartmouth’tan ayrılmadınız mı? Londra’ya gitmediniz mi?”

“Sadece Bath’e, Bayan Hadley’nin okuluna. Tüm seyahatleriniz düşünüldüğünde korkunç biçimde taşralı olduğumu biliyorum.” Ses tonu neredeyse, alaycı geliyordu.

“Katiyen. Sadece sizin dünya deneyimine sahip olmadığınızı düşünüyorum. Daha geniş çeşitte insanları görme deneyimine.” Del, nasıl onu savunur ya da ona moral verir hale geldiğini bilmiyordu.

“Ahh, bu kesinlikle doğru.” Sırtını, çardağın destek sütununa dayamış gibi konuşuyordu. “Ancak dünyayı daha fazla tanımanın benim kafamın daha fazla karışmasına ve daha az anlamama neden olacağından korkuyorum. Sadece insanların anlaşılması zor varlıklar olduğunu düşünüyorum. Sizin gibi bir adamı anlamak imkânsız.”

“Kendinize çok acımasızca davranıyorsunuz. Yine de, sizin bu deneyimsizliğinize müteşekkirim, yoksa benimle asla konuşmazdınız. Sizin gibi bir kızın benim gibi bir adamla konuşmaması gerektiğini bilirdiniz.” Del, kederli bir özlemle daha karanlık bir ses tonuyla konuştu.

Bayan Burke, yüzünü tam olarak ona döndüğünde, Del’in bakışları onun kırmızı ve yediği için atlamış olan dudaklarına kaydı. Ve gözlerine. Bu sadece ışığın bir oyununu olmalıydı ancak gözlerinde daha derin gölgeler vardı. Bu nedenle de kadın o iri, ciddi gözleriyle baktığında neredeyse lanetli gibi görünüyordu.

Öyle de olmalıydı.

“Beni affedin Darling Vikontu, ancak bu sohbeti ne amaçla yaptığınızı bilmek istiyorum.”

Onun bu içten sorusu Del’i şaşırttı. “Ne amaçla mı? Tanışıklığımızı geliştirmek için. Hatta ben arkadaş olabileceğimizi bile umuyordum. Emily için.”

“Emily için,” diye tekrarladı Bayan Burke. “Sizi gücendirmek istemem ancak benden hoşlanmadığınıza dair güçlü bir izlenim edindim. Hatta bilfiil benim kötülüğümü istediğinize dair.”

Del, şaşkınlığını gizlemek için gülümsedi. Kadının böyleleri direkt bir saldırı yapması çok akılcıydı. Ancak Del de en az onun kadar etkili bir şekilde yalan söyleyebilirdi,

“Sizin kötülüğünüzü istemiyorum Bayan Burke. Kesinlikle en içten duygularımla sizinle arkadaş olmak istiyorum.”

“Arkadaş mı? Her zaman arkadaşlarınızı baştan çıkarmak, mahvetmek ve terk etmek için bahse girer misiniz?”

Kadının her şaşırtıcı darbesi Del’in tüm varsayımlarını ve planlarını çökertiyordu. Artık söyleyebileceği ve kendisini suçlu çıkarmayacak hiçbir şey yoktu. Del kendisini onun şiddetli saldırısına, hak ettiğini bildiği o tokada karşı hazırlamıştı ancak yine de kadın sakın ve kendine hâkim bir şekilde durmaya devam ediyordu.

“Bu, benim anlayamadığım bir şey, açıklamak ister misiniz?” Net, sakın ses tonu bir cevap talep ettiğini gösteriyordu.

Ahh, bu kadın çok zeki, kendisine çok layık bir rakipti.

“Gördüğüm kadarıyla sizinle ilk olarak Binbaşı McAllden konuşmuş.”

“Binbaşayı suçlamamalısınız. Sanırım o ikimize de iyilik yapmış oldu. Binbaşı sizin bahsinizi kabul etmemiş olsa da ben bu meydan okumanızı kabul etme eğilimindeyim.”

Eğer tokat atmış olsaydı, Del’e bundan daha sert bir şekilde vuramazdı. “Beni çok şaşırtıyorsunuz Bayan Burke.”

“Teşekkür ederim. Buna sevindim. Bu bizi biraz eşit hale getirir.” Bayan Burke başıyla onayladı. “İkimizin de bildiği gibi, ben dünyaya karşı utangacım ve yeterli deneyimim yok. Diğer yandan siz, fazlasıyla bildiğinizi iddia ediyorsunuz. Görünüşe göre cevap, beni baştan çıkarmanızın faydalarından mahrum etmenizde yatıyor. İşte o zaman eşit oluruz. Ancak yapacak beceriye sahipseniz.”

Ahh, aptal kız, gururunu kırarak onu kıskırtmaya çalışıyordu. “Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsunuz?”

“Hiçbir fikrim yok, gerçekten ama umarım yapabilirsiniz. Bana bir kere bile dokunmadan beni baştan çıkarmanızı kastediyorum. Çünkü kendimi sizinle evlenmek zorunda kalmış bulmak istemem. Bu yapılabilir mi?”

“Yapılabilir,” diye cevap verdi Del dikkatle. “Benim de bir evlilikle kapana kısılmak gibi bir isteğim yok.”

“Güzel, o zaman birbirimizi anlıyoruz. Beni baştan çıkarabilirsiniz ama...” Uyarır gibi elini havaya kaldırdı. “Bana dokunamazsınız.”

“Sizi baştan çıkarabilir miyim? Bu baştan çıkarma işi o kadar da dolambaçsız bir şey değil Bayan Burke. Bu çok tehlikeli bir şey.”

“Tehlikeli mi? Nasıl?”

“Çünkü güven esasına dayanmalı. Benim bilinen kişiliğimin tersi şekilde davranacağıma güvenmek zorundasınız. Benim ünümü hak etmediğime güvenmek zorundasınız. Benim bir centilmen olarak doğduğumu unutmayacağıma ve son on yılın çoğunu bir centilmen gibi davranmamak için fazlasıyla çaba gösterdiğimi unutmayacağıma güvenmek zorundasınız. Bu çok riskli Bayan Burke. Almak için çok cüretkâr bir risk.”

“Hayır.” Bayan Burke başını iki yana salladı, hâlâ çok sakın ve kararlıydı. “Dünyaya karşı utangaç olabilirim Darling Vikontu, ancak amacımdan korkmuyorum. Sizden korkmama gerek yok. Sizi tanıyorum ve sizden hoşlanmaya karar verdim, aslında sizinle tanışmadan uzun süre önce sizden hoşlanmıştım.”

“Hoşlanmış mıydınız?” Del, yüzündeki anlamsız gülümsemeye engel olamadı. Kendisini kontrol etmek için gösterdiği tüm çabaya rağmen, onun bu kelimeleri içinde

buzlarla kaplı bir yerlerin ısınmasına neden oldu. “Bu kesinlikle akıllıca bir şey değildi Bayan Burke.”

“Belki de değildir. Ancak sizi tanıyorum.” Kadın bir an için tüm dikkatiyle ona baktıktan sonra bakışlarını bahçeye doğru çevirdi. Sesi o kadar kısık bir hale gelmişti ki Del duyabilmek için ona yaklaşmak zorunda kaldı. “Siz, kendinizi dünyaya kanıtlamak için evinizin konforunu ve güvenliğini bırakmış birisiniz. Siz, kendi yeteneklerinizle saygı duyulan bir subay oldunuz. Siz Emily’ye kendi adamlarınız adına duyduğunuz endişeleri yazmış olan kişisiniz. Hep doğruluk ve adalet hakkındaki görevlerinizden bahseden kişisiniz.” Bayan Burke, büktüğü ellerini arkasına saklayıp, sütuna dayadı. “Kız kardeşinize açıkça ona karşı duyduğunuz sevgiyi ve onun mutluluğu için kendinizi adadığınızı yazmış olan kişisiniz. Emily’ye böylesi bir ağabeye sahip olduğu için ne kadar gıpta ettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok.”

Karnına bir silah dayayıp ateş etse herhalde aynı etkiyi gösterirdi ama sessizce söylediği kelimelerin ve içe işleyen duygularının böylesi bir gücü vardı. Bir dakikadan daha kısa bir süre içinde, Del’in daha iyi olduğu zamanlarını ve eskiden olmaktan gurur duyduğu halini sunmuştu. Öfke ve umutsuzluğa düşmeden önceki halini. Kendisine kaba, bir hovarda ve sefil bir sarhoş olma izni vermeden önceki halini. Hiçbir şeyi umursamamayı öğrenmeden önceki halini. Yine de uçarı sarhoşluk, hovardalık ve ahlaksız alışkanlıklarla geçirdiği bir yıl, acısını bir nebze bile hafifletmemişti.

Anlayışın, anlaşılma olmanın verdiği sıcaklık Del’in içini doldurmuş, onu yumuşatmıştı. Neredeyse ona doğru

bir adım daha atacaktı. Neredeyse. Ancak bunu yapamazdı. Ona dokunamazdı.

Del, bunun yerine hayvani içgüdülerini, ona karşı duyduğu doğal, güçlü fiziksel çekimi serbest bıraktı. Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi.

Bayan Burke sütuna dayanmıştı, elleri arkasındaydı. Dirsekleri, adeta kanatları gibi her iki yanından dışarı doğru uzanıyordu. Uzun pencerelerden yayılan ve çardaktan süzülerek geçen altın rengi mum ışıkları sütunların bir kısmının beneklerle donanmasına ve Bayan Burke'ün yaldızlı halesi olan bir melek gibi görünmesine neden oluyordu. Ahlaki başarısızlıkların dünyevi bir hatırlatıcısı gibiydi.

Ancak Del, onu meleklerle ait herhangi bir şeye yakın olarak görmek istemiyordu. Cennetten çıkma bu erdemin çekimini hissetmek istemiyordu. O bir melek değildi - o gerçektir. Onun da göğsü diğer her canlı varlık gibi aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Koyu renk, ciddi gözleri canlıydı. O güzel, yaşayan, nefes alıp veren bir kadındı. Ve kendisi de yaşayan, nefes alıp veren bir erkek.

“Ben pek çok şey olabilirim Bayan Burke, ancak sizi çok...” Del sesini daha kısık, mırıltıdan oluşan bir hırıltı seviyesine düşürdü. “Ama çok çekici bulacak kadar erkeğim de.”

Del, kelimelerinin gözle görünür bir ağırlıkla onun üzerine çökmesini, omuzlarının bu ağırlığı kaldırmak için bükülmesini izledi. Bayan Burke'ün yüzü kızarmıştı, yanaklarında narin bir gülün rengi belirmişti. Onun bu çekici yanlarına kapılmak kolay, hem de çok kolaydı. Güzel ve kadınsı olan her şeye sahipti. Del'in isteyebileceği her şeye. Önceden. Emily'nin ölümünden önce. Şantaj mektubundan önce.

Tanrı aşkına. Del ikiye bölünmüş gibiydi, keder doluydu, zihni bedeniyle savaş halindeydi.

Del konuşmaya başladı ama ondan çok kendisiyle konuşuyordu. “Belki de... Sizin benim gibi kişilere hiç uygun olmayacağınızı hatırlayacak kadar centilmenimdir. Sizin tamamen ve bütünüyle sınırlarımın dışında olduğunu bilecek kadar. Sizi gösterdiğim ilgiyle lekelememeliyim.”

“Beni lekelemiyorsunuz.” Bu kelimeler kadının ağzından bir solukta çıkmıştı.

“Öyle mi? Bana sizi benim hakkımda uyardıklarını söyleyebilir misiniz?”

“Hayır, söyleyemem.” Bayan Burke kendi ayak parmaklarına baktı. “Beni uyardılar. Sizinle ilgili herhangi bir şey yapmam açık açık yasaklandı ve buna sizinle konuşmak da dâhil.”

Del, bakışları yeniden birleşene kadar aralarındaki sessizliğin uzamasına izin verdi. “Ancak?” diye teşvik etti nazik bir şekilde.

“İnsanların çoğuna karşı utangaç olabilirim ama daha önce de söylediğim gibi, amacım konusunda tutuk olmak gibi bir sorunum yok. Ben her zaman kararlı olmuşumdur ancak bugün, cüretkâr olmaya karar verdim.”

Del’in içindeki bir şey, bir his dalgası tepeye ulaşıp onu parçalara ayırdı. “Cüretkâr mı? Annenizin bunu yasaklamasına karşın benimle buluşacak kadar cüretkâr olacak mısınız? Dünyanızda var olmayan deneyimleri arayacak kadar cüretkâr olacak mısınız? Bunu yapacak mısınız? Benimle birlikte gelecek misiniz? Karanlığın içine?”

Celia Burke, Darling Vikontu’nun istediği şey hak-

kında tereddüde sahip değildi. Ebeveynlerinin zihninin içinde haykırarak uyaran seslerine karşın, o anda kendisini karanlığa teslim etmekten daha fazla istediği bir şey yoktu. Ona teslim etmekten. Şu anda bile Celia ona ve tehlikeli cazibesine karşı koymak istemiyordu. Belli ki, Darling Vikontu, arzusun değişken tonları ve orada alınacak hazlar konusunda fazlasıyla deneyim sahibi bir erkekti.

Celia, onun şeytani anlaşmasını kabul edecekti. Kendini onun gücüne bırakacaktı.

Darling Vikontu. Ne isimdi ama. Lizzie bununla ilgili nükteli bir şey söylerdi ama o yoktu. Celia oldukça yalnızdı ve böylesi bir isim ya da böylesi bir adamla baş etmek için gerekli olan nüktedanlık konusunda oldukça yetersiz bir durumdaydı. Çünkü Darling Vikontu, şüphesiz ki gör­düğü en yakışıklı ve çekici erkekti.

Kendisini hoş göstermek istediğinde, pişman bir me­leğin sarışın mavi gözlü tasvirine bürünüyordu, günah­kârların cezasını verirken ise aynı anda hem ağlayıp hem de gülümseyen bir tür meleğe benziyordu. Gülümsemesi birdenbire dudaklarına yayılmaya hazır gibi, dudaklarının köşelerinde geziniyordu. Ahh, o ne gülümsemeydi. Mükemmelliğiyle baş döndürücüydü. Ve bu kadar sert hatlara sahip yüzünde garip şekilde yumuşak görünen o dudakları... Bir erkeğin bu kadar güzel dudakları olmamalıydı. Ancak yüzünün tamamı, o uyumsuz yumuşak dudaklarına rağmen çok erkeksi­ydi.

Vikontun dudakları ya da onların güzel şekilleri hakkında bu şekilde düşünmemeliydi. Annesinin kendisini onun hakkında uyarmasına şaşımamak gerekirdi. Daha şimdiden tutarsız düşünceleri üzerinde kötü bir etkisi ol-

muştı. Eylemleri üzerinde ne kadar kötü bir etkisinin olacağını ise ileride göreceklerdi.

“Bana bu şekilde baktığınız zaman Bayan Burke, size benimle dans etmenizi teklif etmediğim için üzölmeye başlıyorum.”

“Neden? Dans etmenin umurunuzda olmadığını söylemişsiniz.”

Del, sesinin tonunu değıştirip fısıldayarak, samimi bir atmosfer yarattı. “Hoş, genç bir hanımın elini, kısa bir süre kınanmadan tutmak gibi avantajları olduğunu görmeye başladım.”

“Ahh, evet. Anlıyorum.”

“Öyle mi? Sizinle dans etmeyi ve elinizi tutma şansını elde etmeyi isteyeceğimi anlıyor musunuz Bayan Burke? Ancak sizin benimle konuşmanız yasak olduğu için, benimle dans etmenizin de yasak olduğunu varsayabilirim.”

Celia’nın sessizliği, bunu onayladığını gösteriyordu.

“Ancak...” Del’in derinden gelen sesi bir mırıltı tonuna düştü. “Dans etmiyor olsak bile yine de konuşuyoruz, öyle değil mi? Burada, dışarıda, تنها karanlığın içinde. Tamamen yalnızken.”

“Benim bir korkak olduğumu düşünüyor olmalısınız, çünkü sizinle sadece annemin bizi görmeyeceğı bir yerde konuşmayı kabul ediyorum.” Celia’nın sesi kendisinin bile tanıyamayacağı kadar kısık ve heyecanlı geliyordu.

“Sizin ihtiyatlı olduğunuzu düşünüyorum, çünkü herkesin önünde birlikte görünürsek, benim ünümün sizin itibarınızı nasıl etkileyebileceğini biliyorum.”

“Belki. Ancak gerçek karakterinizin doğasını insanlardan saklamak için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı düşünüyorum.”

“Ahh, Bayan Burke, benim kötü ünümü hak ederek aldığımı asla unutmayın. Benimle buluşma cüretini gösterdiğiniz zaman bile bunu unutmamalısınız. Sizinle dans edebilme şansını elde etmek istediğimi ama bunu sizin sandığınız nedenlerle istemediğimi unutmamalısınız. Sizinle neden dans etmek istediğimi bilmek ister misiniz?”

“Evet.”

“Elimi size uzatmak ve sizin avcunuzun ağırlığını elimin üzerinde hissetmek isterdim, adeta incecik bir örümcek ağı elimin üzerine iniyormuş gibi.”

Darling Vikontu’nun sesi Celia’nın içinde yavaş ve ılık bir şekilde titreşimlere neden oluyordu.

“Belki de eldiveninizin üzerinden teninizin ısınıp daha iyi hissedebilme beklentisiyle eldivenlerimi çıkarmalıydım.”

Celia, ellerinin hâlâ bedenine bağlı olduğundan, onun elleri içinde hapsolmuş olmadığından emin olmak için neredeyse ellerine bakmak üzereydi. Avcunun içindeki ten, onun çıplak, eldivensiz eli kendisinininkini okşuyormuş gibi sıcaktı ve karıncalanıyordu.

“Dans figürlerini uygularken bir yolunu bulup elimi sırtınızın o küçük girintisine koyar ya da size dans ederken yol göstermek için belinize dokunurdum. Elbisenizin katlarının üzerinden bile elimin sıcaklığını ve ağırlığını hissedebildiniz. Bu hoşunuza gider miydi?”

Celia’nın karnının derinliklerindeki sıcak sıkışma buna yeterince cevap veriyordu.

Darling Vikontu onun cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. “Ve belki de, eğer size olan ilgimden rahatsız olmadığınızda dair bir bakış, bir iç çekiş gibi en ufak bir

işaret verirsiniz, bekleyen annenize doğru size eşlik ederken, kolunuza girip dirseğinize dokunmayı başardım ve böylece parmaklarım uzun eldiveninizin hemen üzerinde, kolunuzun iç tarafının hassas derisini bulabilirdi, böylece sadece bir an için bile olsa, ılık teninizin ipeksi dokusunu keşfedebilirdim.”

Celia, tıpkı geçen ilkbaharda ateşli bir hastalığa yakalandığında olduğu gibi her yerinin titrediğini hissediyordu. Celia hem sıcak hem soğuk hissediyor, göğsünün içinde bağlanmış bir uçurtma gibi sarsılan ve saldıran, kafa karıştırıcı ve birbiriyle çelişen duygular nedeniyle titriyordu.

Onu durdurmak, aralarındaki mesafeyi ve kendi akıl sağlığını korumak ve onun kendisine daha fazla yaklaşmasını engellemek için elini kaldırdı.

Ancak Darling Vikontu ona hiç yaklaşmadı. Olduğu yerde, aralarındaki on adımlık mesafeyi koruyarak, sırtı karşıdaki duvara dayalı şekilde kalmaya devam etti.

“Ve aynı zamanda,” diye devam etti o ses tonuyla, “o kısacık anda, dokunuşumun göğsünüzde nefesinizin titremesine neden olup olmadığını da bilmek isterdim.”

Bir santim bile yaklaşırsa, tek bir hareket bile yapmasa da Celia’nın nefesi şimdiden kesiliyordu. Celia kendini toparlamaya, onun sesiyle üzerinde yarattığı büyüden kurtulmaya çalıştı.

“Evet,” dedi adam ve Celia’ya o yavaş, gizemli gülümsemesini sundu, “sizinle birlikte bu dans deneyimini yaşamadığım için çok pişmanım Bayan Burke. Görünüşe göre bu çok kötü bir kayıp olmuş.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Darling Vikontu.” Celia’nın sesi zorlukla çıkıyordu ve kısıktı. Kafasını toplamak için başını iki yana salladı.

Bir ses, çakıllı yolun üzerinde yürüyen birinin ayak sesleri Celia’nın başını çevirmesine neden oldu. Müzisyenler mola vermiş olmalıydılar ya da vakit akşam yemeği için yeterince geç olmuştu. Ne kadar zamanın geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Korkarım artık yalnız değiliz Bayan Burke. Dışarı çıkmalısınız.”

Celia, çakıllı yola doğru yaklaşmakta genç hanımlardan birinin Melissa Wainwright olduğunu fark etti. Kaçamak bir şekilde Darling Vikontu’na bir bakış attı, ancak o çok eski, güzel kokulu sarmaşık güllerinin asmaları ve dalları tarafından yaratılmış daha karanlık alan içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Celia bunu daha önce fark etmemişti. Bu çiçekler şam gülüydü.

Celia, yüzüne ılımlı olduğunu umut ettiği bir ifade yerleştirdi ve adeta tüm bu süre boyunca yürümekteymiş gibi yavaşça yola çıktı.

“Ahh, affedersiniz Bayan Burke. Davetsiz bir şekilde

araya girmek istemem ancak sizi burada tek başınıza gördüğümü sandım. Burada tek başınasınız, öyle değil mi?”

Ahh, mahvoluşu her köşe başında onu bekliyor gibiydi. “Evet, elbette.”

Ancak Melissa ikna olmamıştı. “Sizi Alçak Vikontla çıktığınızı gördüğümü düşünüyordum.”

“Ona kız kardeşinin vefatı ile ilgili başsağlığı dileklerini iletmek için konuştum. Emily Delacorte’u hatırlıyorsunuz, değil mi?”

“Ben... Sanırım... Hatırlayamıyorum.”

“Bizimle birlikte Bayan Hadley’nin okulundaydı. Ateşli bir hastalık nedeniyle vefat etti. Her neyse. Daha sonra biraz sessiz kalmak, taze hava almak için dışarı çıktım ve fırfırlarımda küçük bir yırtık olduğunu fark ettim. Küçük bir yırtık ama yanlış atılmış bir adımın bu yırtığın büyümesine neden olacağından korktum. Yardımcım Bains’i çağırttım. Şimdi de onu bekliyorum.” Celia çardaktan uzaklaştı ve Melissa’nın dikkatini arkasındaki gölgelerden uzaklaştırmak için can sıkıcı yırtığa bakmak amacıyla etrafında dönerken, kendini bilinçli bir şekilde gülünç duruma düşürdü. “Bay Percy Mandeville kesinlikle bunun hesabını vermek zorunda kalacak. Size ne pahasına olursa olsun onunla dans etmekten kaçınmanızı tavsiye ederim.”

“Beni Bay Mandeville ile tanıştırmadıkları için bunu kolaylıkla yapabilirim. Size hayran olan bu kadar çok kişi olduğu için şanslısınız. Ancak sizi dans ederken gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Şanslı mıyım?” Celia daha güvenli olan bir konuda konuşmayı tercih etmişti. “Evet, eminim şanslı olmalıyım. Ancak her şey uzaktan daha güzel görünür, öyle değil mi?”

Celia, Melissa'nın başının üzerinden Darling Vikontu'nun çardağın köşesinden daha arkadaki çalılıklara doğru kaçtığını gördü. Tamamen görülmeyecek kadar uzaklaştığında durdu ve dönüp baktı. Adam sonsuz derecede parlak gözleriyle, davetkâr bir şekilde Celia'ya bakıyordu.

Henüz işleri bitmemişti. Onu bekliyor olacaktı. Karanlığın içinde.

"Yani bundan hoşlanmadığınızı mı ima ediyorsunuz? Tüm bu ilgiden." Açık bir şekilde Melissa böyle bir şeyi zorlukla hayal edebiliyordu. Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

"Sizi temin ederim Melissa, insanların önüne çıkmaktan daha az hoşuma giden bir şey yok. Bu berbat bir şekilde rahatsız hissetmeme neden oluyor. Bir balo süreci panayırıdaki koyun mezadına o kadar çok benziyor ki bundan hoşlanmam mümkün değil."

"Tüm centilmenler sizinle dans etmekten başka bir şey istemezken, siz dans etmekten hoşlanmıyor musunuz? Hepsi onlara bu iyiliği yapmanız için ayaklarınıza kapamıyorlar." Melissa, Celia'ya artık şaşkınlıktan çok alaycı gözlerle bakıyordu. "Siz bundan hoşlanmıyorsunuz bile, ancak tüm genç erkekler, Büyüleyici Bayan Burke ile dans etmek için deli oluyorlar."

"Ahh, lütfen o ismi tekrarlamayın. Bu saçmalıktan başka bir şey değil. Ülkenin geri kalanını bir yana bırakın, Dartmouth'ta benden çok daha güzel pek çok harika kadın yaşıyor."

"Ancak, onlar burada değiller, değil mi?"

"Elbette ki buradalar. Siz buradasınız." Celia kendisine hâkim olamadı, ona doğru uzandı ve Melissa'nın koluna dokundu.

Melissa şaşkınlıkla geri çekildi.

“Sizi korkuttuğum için özür dilerim.” Böylesi bir davranışa ne neden olmuş olabilirdi? Darling Vikontu’nun samimi kelimeleri içinde bir şeye dokunma ihtiyacını mı açığa çıkarmıştı? Bir şey hissetme ihtiyacım?

Melissa rahatsız olmuş, hatta şoke olmuş görünüyordu.

Celia kendisini garip bir sersem gibi hissediyordu. Utancını gizlemek için konuşmaya devam etti. “Bunu size söyleyen ilk kişi bensem üzgünüm, ancak çok güzel bir kadın olduğunuzu biliyor olmalısınız. Kesinlikle başkaları ya da sizin Bayan Turbot bunu size söylemiştir, değil mi?”

“Hayır. Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Celia insanların bu garip, değişken doğaları karşısında gülümsedi. Neden Dartmouth’taki herkes kendisine güzel olduğunu söylerken, kimse Melissa Wainright’a bunu söylemiyordu? “Çünkü bu doğru. Bu akşam size eşlik edecek birilerini bulmak konusunda sıkıntı yaşamadınız, öyle değil mi?”

“Hayır. Benim tanıdıklarınıza tanıştıracak kadar ince davrandınız.”

Söylediği doğrudu ama Melissa’nın ses tonunda Celia’nın okuldan hatırlamaya başladığı bir gerginlik, bir muhtaçlık vardı.

“Tamam, onlar artık sizin de tanıdıklarınız. Benim müdahale etmeme gerek kalmadan onlarla istediğinizi yapabilirsiniz.”

“Kuzeniniz beni davet etme nezaketini gösterdi fakat diğerleri benim sizin gibi olmadığını öğrendiklerinde, beni kabul etmeyebilirler. Yani param ve bahsetmeye değer bağlantılarım olmadığını öğrenince.”

“Siz kendinize, sohbet etme becerisine ve bir tarza sahipsiniz. Umarım Dartmouth cemiyetini, bu kadar sığ davranacak kadar burnu havada sanmıyorsunuzdur. Umarım benim bu kadar sığ davranmayacağıma inanıyorsunuzdur.”

“Hayır, siz bana karşı nazik olacaksınız. Bana karşı her zaman öyle oldunuz. Sadece diğerlerinin de sizin göstermiş olduğunuz bu davranışları izleyeceğini umabilirim.” Melissa tamamen yenilenmiş bir şekilde çenesini kaldırdı ve cesurca gülümsedi. “Kendimden bir başarı öyküsü yaratacağım.”

Celia, böylesi bir azme karşı hayranlık duymaktan başka bir şey yapamazdı. “Elbette bunu yapacaksınız. Zaten başarmış durumdasınız.”

Melissa başıyla onayladı, ancak uzaklaşmak ya da sohbetlerini sonlandırmak niyetindeymiş gibi görünmüyordu. Darling Vikontu sonsuza kadar karanlığın içinde beklemeyecekti.

“Tamam, desteğiniz için teşekkür ederim. Yardımcımı yeniden çağırmak zorunda kalacağım. Acaba nereye gitmiş olabilir merak ediyorum.” Celia, omzunun üzerinden geriye doğru bakıp, yırtığı bulmaya çalıştığı zamanki küçük dansını yeniden yaptı.

“Eğer beni mazur görürseniz... Eğer izin verirseniz... İşte tam burada.”

Ve işte yırtık oradaydı. Fırfırlı kenarın eteğinde küçük bir yırtık. Ne kadar da garipti. Ve aynı zamanda ne kadar da şans eseri bir durumdu. Yalan söylememek kesinlikle hoş bir şeydi.

“İşte orada. Güzel, sanırım zarar gören ayak parmakla-

rım olmadığı için minnettar olmalıyım. Yine de Bay Mandeville ile dans etseydim mahvolurdum! Yırtılmadan gitmeyi ummuştum.”

“Kumaş sadece biraz zarar görmüş, eminim.” Melissa’nın iyi huylu hali geri dönüyordu. “Bunu sizin için hemen onarabileceğimden eminim.”

“Ahh, bu teklifiniz için çok teşekkür ederim ancak Bains’i çoktan çağırttım bile. Sanırım gidip onu bulmalıyım. Ahh, bakın işte orada. Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim Melissa.”

“Rica ederim Celia.”

Celia, Bains’e doğru döndüğünde Melissa uzaklaşarak, balo salonunun kapılarına doğru ilerledi. Müzisyenler, yeni bir kadril parçasına giriş yapıyorlardı.

“Sökük nerede hanımefendi?” Bains, Celia’nın eteklerini incelemek için çömeldi.

“Gerçekten önemli bir şey değil, orada, etek ucunda.” Celia, Melissa’nın iyice gözden kaybolmasını bekledikten sonra, Darling Vikontu’na dair herhangi bir işaret aramak için arkasına döndü. “Buraya gelmen gerektiğini nasıl anladın?”

“O uşak, Timothy Middlecroft, hizmetliler odasına beni bulmaya geldi. Daha iyi ışık olan bir yere gelmeniz gerekiyor.”

“Hemen geleceğim. Sen git iğneni al, ben de seninle misafir odasında buluşurum.”

“Tamam, hanımefendi.” Bains ayağa kalktı. “Siz de geliyor musunuz?”

“Bir dakika içinde Bains. Sen git dikiş kutunu al ve benimle orada buluş.”

“Sizi burada tek başınıza bırakmaktan hoşlanmıyorum, hanımefendi.”

“Ben tek başıma son derece iyiyim Bains. İlgin için teşekkür ederim.”

“Emin misiniz hanımefendi?”

“Bains. Sadece git. Lütfen.”

Yardımcısı giderken omzunun üzerinden en az iki kötü bakış atmasına rağmen, tek kelime etmeden gönülsüzce bahçeden geçerek, mutfığın merdivenlerinden indi.

Bains gözden kaybolduğunda, Celia sütunun arkasından dolandı ve koşarak çardaktan geçip, çalılıklara varana kadar yolda ilerledi. Gözlerinin, bahçeyi ardında uzanan geniş çayırlardan ayıran uzun çitlerin karanlığına alışmasını bekledi. Dalgın bir şekilde çalı çitlerin porsuk ağacından yapılmış olduğunu fark etti. Çardağın dallarından gelen ay ışığı görülmüyordu. Karanlık, bir kadife kadar yumuşak ve kalındı. Oyuncu akşam esintisi bile yerini dingin, şiddetli sessizliğe bırakmıştı.

Başını eğerek çalı çitin etrafından dolandı ve az kalsın adamın göğsüne çarpmadan önce kendisine hâkim oldu. “Darling Vikontu.” Sesi hızlı bir fısıltı olarak çıkıyordu. Bu kadar yakından, çardağın gölgelerinin arasında olduğundan çok daha büyük, uzun ve genişti. Celia, tıpkı o küçük okuma odasında olduğu gibi, kendisini ona doğru çekilirken buldu.

“Bayan Burke.” Vikont tüm bu süre boyunca berrak mavi gözleri ondan hiç ayrılmamıştı.

Celia onu takip etti, çünkü onu takip etmemek gibi bir şansı yoktu ama aralarında tedbirli bir mesafe bırakacak şekilde daha yavaş yürüyordu.

“Geldiğimize sevindim,” diye başladı Vikont iç ısıtan bir gülümsemeyle ve Celia’nın tek yapabildiği ağzından sersem bir şekilde, ‘Ben de,’ kelimelerinin çıkmasına engel olmak oldu.

“Henüz konuşmamızı bitirmemiştik, öyle değil mi? Benimle gelip gelmeyeceğinize karar vermemiştiniz.”

“Şu anda buradayım, öyle değil mi?” Bu Celia’nın ağzından çıkacağına güvenebileceği tek itiraftı.

“Evet öylesiniz.” Adam gülümsedi ve Celia’nın fark edebildiği kadarıyla verdiği cevaptan ilk defa memnun oluyormuş gibi gözlerindeki ifade yumuşamıştı. “Ancak görüyorsunuz ki, bu beni zor bir duruma düşürüyor, Bayan Burke.”

“Normalde, eğer kendimi genç, güzel bir kadınla sessiz ve karanlık bir çalılıkta yalnız bulursam, onu öpmeye çalışmak için planlar ve entrikalar kurguluyor olurum.”

Bu adamın onu öpmek gibi bir niyeti yok muydu? Onu bu buluşmaya çağırmasının nedeni bu değil miydi? Ve kendisinin gelme nedeni de adam tarafından öpülmek değil miydi? Bu onur verici bir itiraf değildi, ancak gerçek buydu. Vikont ona dokunmayacağına dair açıklamalar yapsa da çok yakınlardı.

“Sorun şu ki, normalde kendimi asla iyi bir itibarı ve ailesi olan güzel bir kadınla yalnız bulamazdım. Siz, bana karşı olan itirazlara göğüs gerecek kadar cesur ve gözü pek olan, bu özelliklere sahip ilk genç kadınsınız.”

Celia, adamın vahşi halinden mi yoksa bu kuzu postu altındaki halinden mi daha çok korkması gerektiğini bilmiyordu. “Annemin uyarılarını tekrarlıyorsunuz.”

“Ahh, evet. Çünkü siz de görüyorsunuz ki Bayan Bur-

ke, sizi öpmek isterdim. Bundan daha fazla istediğim bir şey yok. Eğer siz herhangi başka bir kadın olsaydınız, bir hizmetçi, bir dul ya da... Ancak öyle değilsiniz. Siz Shafton Dükü'nün torunu ve Widcombe Marki'nin yeğeni olan Büyüleyici Bayan Burke'sünüz. Siz benim gibilere göre değilsiniz."

Göğsünde çırpınan hayal kırıklığı nedeniyle şaşırان Celia sessiz kaldı. Sonuç olarak öpüşmeyeceklerdi. Bu neredeyse acınacak bir durumdu. Bakışları, adamın neredeyse rahatsız edici şekilde yumuşak görünen dudaklarını çevreleyen düz, sert çizgide gezindi.

"Ancak siz bana göre olmadığınız için memnun olmayım. Eğer bu kadar net bir şekilde benim sınırlarımın dışında olmasaydınız, size daha fazla yaklaşır ve parfümünüzün kokusunu içime çekerdim." Vikont biraz daha yaklaştı, ancak bu aralarındaki mesafeyi kapatacak kadar fazla değildi. Ses tonu bir hırıltı olabilecek kadar kısılmıştı. "Üzerinize giydiğiniz nedir Bayan Burke?"

Celia bakışlarını indirip elbisesine baktı ve parmaklarıyla eteğini kaldırdı. "Açık gül rengi ipek, lordum."

Vikont başını iki yana sallarken, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Ben olsam beyaz derdim ancak bu da size çok yakışmış. Teninizin krem si rengini ve saçlarınızın karanlık ipeksiliğini gösterecek kadar iyi bir renk."

"Teşekkür ederim lordum."

"Ancak kokunuz Bayan Burke?"

Celia, onun berrak mavi gözlerinin yoğun bakışlarından bir an için kaçınmak için başını öne eğdi. "Sadece sabun lordum."

Vikontun ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Ne kadar

açık birisiniz Bayan Burke. Yapmacık bir şekilde gülümsemiyorsunuz, flört etmiyorsunuz. Size böylesi bir dürüstlüğü canlandırıcı bulduğumu söyleyebilir miyim?”

“Hayır, lordum.” Celia’nın sesi de aynı azmi gibi kuvvetini kaybediyordu.

“Size söyleyemez miyim?” Vikont öne doğru eğildi ve onun boynunun başlangıç noktasındaki ılık havayı içine çekti. “O çardak gibi, yasemin ve gül kokuyorsunuz.”

“Şam gülü. *Rosa damascena bifera*.”

“Latince yok Bayan Burke. Sadece İngiliz yazlarının ve bir İngiliz kızının kokusu. Ancak sizde başka bir şey daha var, sizden Doğu’ya dair egzotik bir şeyler de yayılıyor.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?”

“Çünkü bunu yapabiliyorum. Sizinle böyle oluyor. Sizi mis kokularla, açan çiçeklerle dolu bir bahçede ve aynı zamanda keskin kokulu, porsuk ağacından yapılmış çalı çitin yanında da bulabilirim. Sizi, gözlerim kapalı olsa da bulabilirim. Karanlıkta bile.”

Kadının bordo rengi dudakları, sessizce ve şaşkınlıkla, tamamen öpülesi şekilde açılmıştı.

Del, onun yastık kadar yumuşak görüntüsüne gözlerini kapattı ve bir başka derin, tatmin edici nefesi içine çekti. Arkasını dönerek, başını çite yasladı. Adeta bir uçuşun kenarındaymış, sarp bir kayalığın eşiğinden düşmesine ramak kalmış gibi başının döndüğünü hissediyordu. Dünyanın ucundaki, devamlı kükrer gibi akan efsanevi şelaleden sonsuzluğa doğru düşüyormuş gibiydi.

“Sadece sabun. Banyodan kalan. Bu cennet gibi güzel. Siz cennet gibi güzelsiniz. Yanağımı boynunuzun arkasına

yaslamak ve kokunun en güçlü olduğu kulağınızın hemen arkasındaki o noktayı bulmaktan daha fazla istediğim bir şey yok. Ancak o zaman da boynunuzun yan tarafındaki teninizin sıcaklığını hissetmek, zarif köprücük kemiğinize ve işte tam oradaki minik girintiye öpücükler kondurmak zorunda kalırdım. Tam orada beni bekleyen o tatlı girintiye.”

Del gözlerini açtığında, kadının ay ışığı altında, söylediği kelimelerden büyülenmiş bir halde koyu renk gözlerini kendisine dikmiş halde baktığını gördü. Kadının dudakları, dilini onun sıcaklığını hissetmek istemesine neden olacak şekilde kıskırtırcasına aralanmıştı. Yemiş olduğu dudakları Bordeaux şarabının koyu rengindeydi ve bir o kadar sarhoş ediciydi.

“Ancak teninizin tadına bir kere baktığımda, dudaklarınızı dudaklarımın üzerinde nasıl hissettireceğini bilmeye ihtiyaç duyacaktım. Onların gerçekten göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını anlamak zorunda olacaktım. Ve dudaklarımı sizinkilerin üzerine yerleştirecek kadar bastırma ihtiyacı duyacaktım.”

Bayan Burke’ün nefesi soluksuz kalmış gibi bedeninden çıkarken, çite yaslanmış o kadar hareketsiz duruyordu ki Del onun nasıl nefes alacağını unutmuş olmasından korktu. Ancak göğüsleri, tahrik olduğunu gösterecek şekilde hızla inip kalkıyordu. Del’in kendi nefesi de göğsünde sıkışıp kalmış, yaptığı şeyin tehlikesinden dolayı acı çekiyordu - tahrik oluyor ve aynı zamanda olmak istemiyordu.

“Ben...” diye fısıldadı Bayan Burke ve sonra yeniden denedi. “Siz benim düşüncelerimi benden bile önce biliyormuş gibi görünüyorsunuz. Ben hiç... Ellerim size

dokunma ihtiyacıyla karıncalanıyor. Dudaklarınıza dokunmak, parmaklarımı onların üzerinde gezdirmek istiyorum.” Adeta kendisine yabancıymış gibi ellerine baktı ve sonra ellerini ovuşturdu. “Bunun bir faydası olmuyor. Hâlâ karıncalanıyorlar. Ve hâlâ dudaklarınıza dokunmak istiyorum.”

Kadın ona doğru uzandı ve titreyen parmağıyla alt dudaklarını okşamış olabilirdi. Bu teması onun kadar çaresizce isteyen Del, ona doğru eğilmekte olduğunu hissettiğinde geriye doğru bir adım attı. Bu deneyimsiz, saf bakire, kendisini nasıl basit bir dokunuş için kıvrandırıyor ve onu arzular hale getirebiliyordu?

“Hayır.” Del, ciğerlerini nemli, gece havasıyla doldurdu. “Bunu yapamayız. Buna cüret edemem. Çünkü eğer bana dokunursanız Bayan Burke, bu sadece başlangıç olur. Bu bana dudaklarınızı benimkilere dokundurma izni vermiş olur.” Del, gözlerini kapatıp, hayal ettiği görüntünün içinde kayboldu. “Bir kere sizi öptüğüm, dudaklarınızın tadını aldığım ve inanılmaz derecede yumuşak ağzınızı keşfettiğimde, bununla yetinmeyeceğim. Bedeninizin üzerindeki o ipek kıyafetleri çıkarıp, gözlerimle sizin mükemmel bedeninize bakmadığım sürece mutlu olmayacağım. Size dokunana kadar tatmin olmayacağım. Ve ellerim sizin ipeksi teninizin üzerinde olduğunda, bedenimi sizinkine gömüp, içinizde olmanın muhteşem saadetini yaşayana kadar rahat edemeyeceğim.”

Del’in nefesi, uzun bir mesafe koşmuş gibi kesik kesik bir hal almıştı. Zihninde kadının altında yayılıp yatan halinin, beyaz çarşafların üzerindeki pembe teninin, yastıkların üzerine isyankâr şekilde yayılan koyu renk saçlarının net görüntüsünü silmek için başını iki yana salladı.

Ancak kadının o andaki görüntüsü de bir o kadar tahrik ediciydi. Loş ay ışığı altında bile bastırılmış tutkusuyla teninin parladığını, elleriyle porsuk ağacının yapışkan, dikenli dallarını kavradığını ve zorlukla nefes alıp verdiğini görebiliyordu.

“Bu nedenle, neden bana dokunamayacağınızı anlıyorsunuzdur. Neden birbirimize dokunamayacağımızı. Size yalvarıyorum Bayan Burke. Beni böylesi bağımlılık yaratan bir uyuşturucu ile baştan çıkartmayın. Beni düzgün ve doğru olan şeyleri unutacak şekilde kışkırtmayın.” Bunu söylemesi gerekenden daha güçlü bir şekilde söylemişti ama Del uyarılmış olmasının yarattığı acıyla boğuşuyordu. Neyse ki, son söylediği kelimeler en sonunda ikisi etrafında yaratmış olduğu büyüü bozmuştu.

Bayan Burke ondan bir ya da iki adım uzaklaştı.

“Beni affedin Bayan Burke. Korkmanıza gerek yok. Benimleyken güvendesiniz. En sonunda, bir centilmen olduğumu hatırladım. Emily için.”

Bayan Burke, başını hafifçe ancak kesin bir hareketle eğerek onayladı. Hâlâ düzgün konuşamayacak kadar kesik nefesler alıyordu.

“Gitmelisiniz. Lütfen.” Del, tüm nazik, soylu kelimelerini, centilmence duyarlılığını unutup, onu orada porsuk ağacından yapılmış çite dayayarak becermeden önce onun gitmesine ihtiyacı vardı. Çünkü eğer son yarım saat içindeki hareketlerinin sadece Emily’nin intikamı ya da onun adına adalet sağlamak için olduğunu düşünüyorsa, sadece kendini kandırıyordu.

Eğer bunları Celia Burke’ü istemesinden başka bir nedenle yaptığını düşünüyorsa, kendisini avutuyordu. Bu

kadını, iradesiyle alay edecek bir açlıkla istiyordu. Centil-
mence davranışlarıyla alay edecek bir açlıkla. Ve eğer bir
 ey yapmazsa, ona sahip olana kadar hiçbir şeyin kendisini
durduramayacağını biliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Celia, haftalardır hissetmediği bir hafiflik hissiyle uyan-
dı. Her şey güzel olacaktı. Yolunun sonunda, hâlâ o *Rosa
bracteata* sarmaşıkları ile kaplanmış olan güzel, küçük ku-
lübe vardı. Darling Vikontu'nun kendisine karşı duyduğu
geçici büyülenme geçtiğinde, hâlâ itibarlı ismine, sağdu-
yusuna ve botanik işlerine sahip olacaktı.

Celia'nın bunun geçici bir etkilenme olduğu hakkında
hiçbir şüphesi yoktu. Ancak adama daha iyi biri olduğu
zamanları hatırlatmaya çalışmasına rağmen, Celia'ya şüp-
hesiz hâlâ bir hovarda olduğunu göstermişti. Ve hovarda-
lar her zaman çayırlara doğru giderlerdi. Dul kadınlar ve
hizmetçilerle dolu çayırlara.

Kendini o kadar neşeli hissediyordu ki, kahvaltıdan
önce Bains'i sürükleyerek, atölyeye çevirdiği babasının ar-
sasındaki eski, kullanılmayan taş ambarına götürdü.

"Bu sabah tarla kuşları kadar neşelisiniz, hanımefendi."

"Evet, öyleyim Bains. Bu sabah keyfimi kimse kaçıra-
maz."

"Sizin şu mağaranıza gidip de, en son orada olduğumuz
zamandan bu yana değerli numunelerinizden birinin öl-
düğünü gördüğünüzde keyfiniz kaçacak."

“Katiyen. Daha fazlasını nereden alacağımı biliyorum!”

Bu çalışma odası Celia için bir mekândan fazlasıydı, orası bir fikirdi. Bir idealdi. En sonunda, rahatsız edilmekten ya da kimse kendisine müdahale etmeden botanik için duyduğu tutkunun peşinden gidebileceği bir yerdi. Burası onun sığınağı ve tapınağıydı.

Uzun, taş ambara ulaştıklarında, Celia ve Bains merdivenlerden çatı katına çıktılar ve ağır, ahşap kepenkleri açarak, parlak yaz güneşinin odaya akarak doldurmasına neden oldular. Işık huzmeleri, geniş döşeme tahtalarının üzerine çarpıyor ve kubbeli alanı parlak bir altın rengiyle dolduruyordu.

Tüm parası -Darling Vikontu’nun baştan çıkarma oyununa katılmazsa ödemek zorunda kalacağı para- bu çatı katına gitmişti. Okuldan eve döndükten sonraki o karanlık günlerde Celia, çiftliklerinin sınırında, değirmen koyuna bakan bu büyük, boş, taş ambarda kendisine sığınma aramıştı.

Uzun zaman önce, babası malikâneyi annesine evlenme hediyesi olarak satın almadan önce, bu yer etraftaki çiftliklerin hasatlarının depolandığı büyük bir tahıl ambarı olarak kullanılıyordu. Ancak babasının varlıklarının yönetimi tarımsaldan ziyade kırsal hayvancılık üzerine olduğu ve artık pek fazla tahıl yetiştirip biçmedikleri için, ambar kullanılmamaya başlamıştı.

Celia, mülkün kullanılmayan eşyalarını topladığında, kimse bunu umursamamıştı. Bayan Hadley’nin okulundaki laboratuvarın bir benzerini yaratmayı kafasına koyduktan sonra Celia, bu mekân tamamlanana ve çalışmalarına eskisi gibi devam edene kadar rahat edememişti.

Darling Vikontu'na söylediği gibi, amacı konusunda oldukça azimli biriydi.

Ancak bu yerdeyken tamamen kendisi olabiliyordu. Sadece orada, zamanını istediği şekilde geçirebiliyordu. Hangi bitkileri inceleyeceği ve bulgularını nasıl kaydedeceği hakkındaki kararları kendisi verebiliyordu. Hayatının gerçek amacını ve hayallerini gerçekleştirme cüretini bulmuştu.

Kepenleri açtıktan sonra, bir önceki seansın çizimlerini kontrol etti. Yaygın bir etobur keseli bitki olan *Urticaria vulgaris*'in çalışmasını tamamlamıştı. Bitkinin mikroskopik incelenmesinin sonucunda, sualtındaki keselerinin su pirelerini ve hatta çok küçük bir kurbağa yavrusunu bile hapsediği ortaya çıkmış ve Celia bunların her birini detaylı olarak kaydetmişti. Çizimleri tamamlanmıştı ve kuruydu. Celia bunları, pastane metal raflarından öykünerek yaptığı kurutma raflarından aldı ve en son yaptığını ışığın altına getirdi. Özellikle renkleri iyi görünüyordu. Orkideye benzer çiçeklerin parlak yoğun sarısını ve kök sisteminin canlı yumuşak yeşil rengini başarıyla ortaya çıkarmak zor olmuştu. Sonuçta, *Urticaria vulgaris* serisi bir başyapıt olmuştu.

Oldukça zahmetli bir süreçti ancak Celia'nın hakkında hiçbir şey bilmediği oyma baskı tekniğinin yokluğunda, Celia bitkilerin çizimlerini ilk olarak kurşun kalem ile yapmış, sonra da çizimleri canlı bir şekilde hayata geçirmek için sulu boyalarla boyamıştı. Suluboya kuruduktan sonra, bitkinin önemli olan ana hatlarının canlı, temiz görünmesi ve kolaylıkla fark edilebilmesi için, kurşun kalemle üzerinden dikkatli bir şekilde çini mürekkebi ile geçmişti.

Her bir çizim için günlerini harcaması gerekmişti ama çizimleri partiler halinde yaptığı için, her gün farklı gelişim ve tamamlanma aşamaları üzerinde çalışabiliyordu.

Elindeki çizimlerin hepsi kuruduğundan, Celia onları deri bir dosyanın içinde topladı. En son saydığı kadarıyla, 'Devon'un Tatlı Su Bitkileri Üzerine Bir Araştırma' ismini vermeyi planladığı çalışmasında üç yüz yirmi iki renklendirilmiş çizim mevcuttu.

Bains masada oturmuş, kendi elbise tasarımlarının çizimleri üzerinde çalışırken, Celia ayakkabılarını çıkarıp kapının kenarında tuttuğu sağlam, deri botlarını giydi. Ayakkabıları eski bir sandal gibi su sızdırabilirdi ama uzun, yağlı deri botları ayaklarını rahat ve kuru tutacaktı. Celia aynı zamanda, askıdan branda çalışma önlüğünü ve redingotunu da aldı.

Değirmen havuzunun altındaki dereye büyüdüğünü gördüğü *Fontinalis antipyretica* örneklerini toplamak için mükemmel bir gündü. Yavaş büyüyen söğüt yosunlarının koyu, taze yeşil rengini yakalamak için gerekli olan boyadan elinde tam da yetecek kadar vardı.

"Ben koya doğru gidiyorum Bains." Celia örnek toplamak için kullandığı boş, ahşap kovayı aldı ve kapıdan dışarı çıktı.

"Eldivenlerinizi giymeyi unutmayın," diye uyardı Bains. "Eğer dikkatli olmazsanız, o kovanın sapları ellerinizi kesecek. O zaman Leydi Caroline'a ne derim?"

"Eldivenlerim yanımda Bains." Celia'nın zavallı annesi, Celia'nın bu kadar çok eldiven eskitmesinin nedeninden hiç şüphelenmiyordu. "Bir saat içinde geri dönmüş olurum. İstedğim şeyi tam olarak nereden alacağımı biliyo-

rum. Sen ben geri gelene kadar çizim çalışmalarına devam et. Tüm yeşil renkleri kullanmamaya dikkat et. O boya pahalı Bains.”

“Bunu bana söylemenize gerek yok hanımefendi. O kıyıdan aşağı inerken dikkatli olun.”

Celia, söz konusu kıyılarda on beş senedir dolaştığı için, Bains’e kulak asmadı ve at arabası yolunu geçip, ağaçlı yamaçtan aşağı doğru inmeye başladı. Ağaçların arasında gezinmek için berrak bir gündü. Muhteşem bir yaz sabahıydı. Kuşların şarkıları ağaçlığı doldurmuştu ve kısa süre içinde, dökülen suların kayaların üzerinden akarak küçük göller oluştururken yarattığı müzikal duyulabilir hale geliyordu. Su bitkilerinin hayatını incelemek için kıyının bu kısmının çoğunu kazmıştı fakat tüm sesler değirmen deresinin ve mekanik değirmen çark kolunun gürlemesi tarafından boğularak duyulmaz hale gelene kadar, kıyının kıvrımlı hattını eski bir dostu gibi takip ediyor, atkuyruklarının, *Equisetum arvense* ve -babasını ve kâhyasını sıklıkla uyardığı üzere, otlayan sığır ve koyunlar üzerinde zehirli etkisi bulunan- *Pteridium aquilinum* gibi eğreltiotu yığınlarının arasından ilerliyordu.

Hiç kimse Celia’ya biraz bile aldırış etmiyordu. Bölgenin dere ve ırmak kenarında sıklıkla görülen biriydi, ancak herhangi biri onun Lord Thomas Burke’ün kızı olduğunu biliyorsa bile, bundan kimseye bahsetmemişti. Kesinlikle tanıdığı biri tarafından görünmemek konusunda dikkatli davranıyordu ama Dartmouth cemiyeti nadiren değirmen tarafına doğru seyahat ederdi ve bunu yapsalar bile önemsiz köylülere dikkat etmezlerdi. Celia, kovaları ve ağları ile sessizce kendi işine bakar, herhangi bir konuşmaya girmeden ağıyla sudan yeşillikler çıkarırdı.

Celia onu gördüğünde, daha büyük bir değirmen havuzundan gelen küçük bir gölcüğe ulaşmıştı. Darling Vikontu, akarsuyun beş yüz metre yukarısında, güçlü siyah bir atın üzerinde değirmen köprüsünden geçerek, ağaçlıkların içine doğru giren patikada ilerliyordu. Kırmızı yeleşğin üzerine siyah, kruvaze bir redingot giymişti. Siyah, yuvarlak kenarlı şapkası, neredeyse saman rengi saçlarını gizliyordu. Siyah atının üzerinde, her zaman olduğundan daha da yakışıklı ve mesafeli görünüyordu. Ulaşılmaz bir ideal gibiydi.

Celia başını öne eğip, yüz hatlarını geniş hasır şapkasının kenarıyla saklamaya dikkat etti. Uzaktan, şapkasının kenarının altından baktığında, bu adama hayranlık duymaktan başka bir şey yapamıyordu. O gök mavisi gözleriyle bakmadığında ona bakmak daha kolaydı. Gözleri deniz ve gökyüzü rengindeydi ve Celia'ya gittiği çok uzak yerlerden bahsediyordu. Celia'nın asla göremeyeceği yerlerden.

Vikont döndü ve nehrin alt kısmına, doğrudan Celia'ya baktı.

Sıçramayıp, hareketsiz kalarak bakışlarının kendisinin üzerinden geçmesini ummak için Celia'nın tüm iradesini kullanması gerekti. Bunun nedenini açıklayamıyordu ama çalılıklarda geçirdikleri zamanın, yaşadıkları yakınlığın, kırgınlığın ve heyecanın ardından, ona burada, kir ve pislik içinde, etekleri suya ve çamura on beş santim gömülmüş bir halde yakalanamazdı. Bunun nedeni sadece hasarı bir sokak çocuğu gibi görünmesi değildi, aynı zamanda o anda onun kız kardeşinin ve yazdığı mektupların ilham verdiği işle meşgul olmasının da payı vardı.

Amcasının okuma odasındaiken adamın küçümseyen

davranışları ve hakkında bir iddiaya girecek kadar kaba davranması yeterince zordu fakat onun Celia'nın çalışmalarına, amacını bulmak için gösterdiği tek girişime saygısızlık etmesi Celia'yı yıkar ya da daha kötüsü, onu kesinlikle perişan ederdi.

Celia, boz, toprak rengi iş kıyafetlerinden faydalanmaya çalışarak, ormandaki bir geyik kadar hareketsiz durdu. Bir an için Vikont onun yanından geçecek, ağaçların arasındaki çimenlik patikada yoluna devam edecek gibi göründü. Celia tutmakta olduğu nefesini verdi ve tanınacağına dair duyduğu korkunun geçmesiyle rahatladı.

Ancak o sırada Vikont ona seslendi. "Bayan Burke?"

Celia, kendisini azarlayamadan hatta bunu düşünemeden değirmen deresine doğru yürümeye ve ayakları elverdiğince hızlı bir şekilde sık ağaçlıklı yamaçtan yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Sabah, güzel bir gün olacağı vaadiyle başlamıştı. Ancak insan Dartmouth gibi bir taşra kasabasında eğlenmek için ne yapabilirdi ki? Burası, bir önceki sene Del'in çok alıştığı Londra değildi. Artık taşrada olduğu için tamamen yeni alışkanlıklar geliştirmek zorundaydı. İnsan uyanık olduğu her an baştan çıkarmanın peşinden gidemezdi.

Yine de peşinde olduğu şey kesinlikle buydu, öyle değil mi? Eğer kendini gerçekçi olmak konusunda zorlarsa, baloda geçirdiği akşam beklediğinden çok daha zevkli geçmişti. Aslında bu sonuç onu hiç eğlendirmemiş, aksine huzursuz olmasına neden olmuştu. Celia'nın dikkate değer bir düşman olması, Del'in ilgisini çekmek için yeterli olmuştu. Baştan çıkarma konusunda dikkate değer bir

partner haline gelmesi ise daha da fazlasını uyandırmıştı. Birkaç diğer şey ise, bedeninin aklıyla ilgili olmayan bazı bölgelerinin uygun olmayan biçimde uyarılmasına neden olmuştu.

Her zamanki kâbusları yerine açık renk tenli, koyu renk saçlı çıplak kadınlarla dolu gördüğü erotik rüyalar-
dan rahatsız olarak geçirdiği uzun bir gecenin ardından Del, ihtiyacı olan şeyin atla yapacağı ve kendisini yoracak bir gezi olduğuna karar vermişti. Açık, fundalık benzeri arazide hızla ilerlemiş, sonunda Dartmouth'a doğru dö-
nen bayırdaki patikada kendini bulmuştu. Kasabaya yak-
laşırken, Lord Thomas'ın mülkü Güzel Manzara'ya giden patika olduğunu belirten bronz levhalı sütunlu kapıların yanından geçti.

Lord Thomas'ın mülkü kusursuz durumdaki taş du-
varlı çitlerle belirlenmişti. Del, kendisini ismini koyama-
dığı ya da anlayamadığı bir nedenden ötürü, Burke'ün arazisine girmeye cüret edemedi, atını mülkün sınırları etrafında sürmek zorunda hissediyordu. Daha şimdiden adamın kızıyla izinsiz konuşmuştu. Ancak bir nedenden ötürü, arazisine izinsiz girmeyi içine sindiremiyordu.

Atını önce kuzeye ve sonra doğuya doğru sürerek, arazi-
nin kenarlarında gezinip Dart'ı besleyen değirmen deresi-
ne giden kullanılmayan otlakların içinden geçti. Değirme-
ne geldiğinde Del, güneye döndü ve derenin üzerindeki köprüden geçti.

Taş köprüyü geçerken, taşlarla kaplı kıyının kenarında, bir köylünün kızı olduğunu varsaydığı elinde kova taşıyan birini gördü. İlk bakışta, taşların üzerinden atlayan kızın tıpkı Celia Burke gibi göründüğüne yemin edebilirdi.

Panik gibi bir duygunun içinden geçtiğini hissetti; boğazında kanın sıcak ve metalik baskısını duyumsadı. Bu tepkisini anlayamıyordu. Gözlerine lanet okudu; bu üzerine doğru yaklaşan bir düşman gemisi değil, sadece bir kızdı.

İkinci kez baktığında Del, oldukça sade, toprak rengi taşra kıyafetleri giymesine rağmen onun Bayan Burke olduğundan emin oldu. Bu, kesinlikle Celia'nın profiliydi. Hiçbir köylü kızının böylesi solgun, pürüzsüz bir cildi olamazdı. Del daha iyi bakabilmek için atını köprüden çıkarıp, kıyıya doğru yönlendirdi.

Bayan Burke, akarsudan yaklaşık beş yüz metre aşağıda, suyun yanındaki bir taşın üzerinde son derece hareketsiz duruyordu. Büyüleyici Bayan Burke'ün değirmen deresinin yanındaki ağaçlıklarda ne işi olabilirdi ki? Ve üstelik bir çiftçinin kızı gibi giyinmiş halde? O baloda olan ve onun güzelliği hakkında yorumda bulunan herhangi biri bu fikre kahkahalarla gülerdi.

"Bayan Burke? Merhaba!" Elini şapkasına dokundurarak selam verdi.

Del, onun şimşek gibi hareket edip değirmen deresinin ters kıyısına doğru, ağaçların yeşillikleri arasında aceleyle ilerlemekten önce bir an için kendisine baktığına emindi.

"Bayan Burke," diye seslendi yeniden. Yine de Bayan Burke durmadı. Adeta çılgına dönmüş, yarı vahşi bir yaratık gibi yamaçta ilerleyip kendisinden uzaklaşmaya devam etti.

Lanet olası bu da neydi? Del, dönüp onun az önce durduğu noktaya baktı. Kovaları, kayaların üzerinde terk edilmiş bir halde hâlâ orada duruyordu. Del'in parçala-

ra ayrılmış kalbi, Celia kaygan ve düzensiz şekilli taşların üzerinden atlarken tutukluk yaptı. Düşünebildiği tek şey, kız kardeşi Emily'nin de başını bunlar gibi taşlara sertçe vurup bilinçsizce suya düşüşüydü. Ancak o sırada Emily kıyıda yürümüyordu, o kendisini köprüden atmıştı.

Del, taş köprüünün kemerli bölümüne baktı. İşaret edebileceği herhangi bir şey, herhangi kesin bir bağlantı yoktu. Ancak Del'in iyi bilenmiş içgüdüleri -denizde onu sekiz sene boyunca hayatta tutan o içgüdüler- o anın ya da hâlâ içinde cızırdayan o hissin gitmesine izin vermiyordu. Nedenini anlayamamasına rağmen, bunun önemli olduğunu hissediyordu.

Del, kızın yamaçtaki sıkı eğretilerleri arasında nereye gittiğini takip edemiyordu. Atını döndürmesi ve köprüyü yeniden geçmesi gerekiyordu ama o sırada genç kadın çoktan gözden kaybolmuş olacaktı. Ancak Del her şeyden önce bir askerdi ve hâlâ Deniz Kuvvetleri'nde edindiği deneyime ve içgüdülerine sahipti. Araziyi okumakta, bir haritayı okuduğu kadar iyiydi.

Celia'nın babasının arazisi, onun evi değirmen deresinin güney kısmında kalıyordu. Kıyının diğer tarafındaki küçük ağaçlıklar kendisine saklanacak bir yer bulamayacağı tarlalara açılıyordu. Akarsuyun alt kısmında, Dart'ı beslediği yerde dere genişliyor ve derinleşiyordu. Eğer yüzmeye karar vermediyse, derenin o kısmını yürüyerek geçemezdi.

Celia Burke'ün açık renk ve çıplak bedeninin suyun içinden çıkarkenki görüntüsü, zihnini kızgın demir gibi kavurdu.

Del, atının dizginlerini sertçe sola çevirdi ve köprüden

geçerek değirmene doğru ilerledi. İster akarsuyun üstüne ister altına, hangi yöne gitmiş olursa olsun, yamacın üst kısmına, babasının arazisine doğru giden patıkaya ulaşmak için dereyi geçmek zorunda kalacaktı. Del atından indi, değirmenin bahçesindeki çeşmede atını suladı ve beklemek için oturdu.

Çok uzun sürmemiştir. On beş dakikadan az bir süre sonra Celia, suyun üzerinden atlarken Del'in görüş alanına girdi. Akıllı kız. Gitmesini beklemiş, daha sonra da kovalarını almak için geri dönmüştü. Gizlice, köprünün altından suyun üst kısmına ilerlemiş ve dereyi güvende olduğu zaman geçmişti.

Del atına bindi, bilinçli bir şekilde arkada kalıp görünmeden ve onu engellemeden ilerlemesine izin verdi.

Celia, emin bir aşinalıkla ağaçların arasından hızla ilerleyerek, tepenin üzerindeki taş binaya yöneldi. Bir dakika içinde, ağlın yan kapılarından birinin yanında duraksadı.

Del, etrafındaki ağaçlıkları bakışlarıyla tararken onu görebiliyordu, koyu renk gözleri iriydi ve cildi korkudan solmuştu.

Neden? Ona kendisine karşı güvende olduğunu söylemişti. Onun kaçmasına neden olan neydi? Del atının üzerinde tepenin zirvesine doğru ilerledi. Sonuç olarak, Lord Thomas'ın arazisine izinsiz girecek gibi görünüyordu.

Celia, ağla geri döndüğünde, hem sinirlerinin bozulmasından hem de yapmış olduğu tırmanıştan dolayı yüzü kıpkırmızı olmuş ve nefes nefese bir haldeydi. Kovalarını kapının yanına bıraktı ve sırtını duvara yasladı.

"Size ne oldu? Çok yorgun görünüyorsunuz. Eğer değirmencinin oğlu size sorun çıkarıyorsa ona tokadı-"

“Darling Vikontu,” dedi Celia nefes nefese.

“Size sorun mu çıkarıyor? Vikont olacak bir de! Zaten her zaman böyle olmaz mı?”

Celia zorlukla nefes aldı. “Hayır. Bana sorun çıkarmadı. Tam olarak değil. Beni gördü, ben de kaçtım.”

“Elbette kaçtınız. Nasıl hovarda ve beş para etmez biri olduğu düşünülürse. Leydi annenizin sizinle konuştuğunu bilmesi iyi olur. En iyisi doğruca eve gidelim ve annenize söylemesi ihtimaline karşı bir bahane bulalım. Siz bu ıslak şeylerden kurtulun ve-”

“Merhaba?” Vikontun derinden gelen sesi merdivenlerde yankılanıp, binanın ahşap çerçevelerinde ve Celia’nın göğsünün derinlerinde titreşti.

“Ahh, Tanrım. Adam lanet olası bir av köpeği gibi!” Celia’nın sesi fısıltıdan farksızdı. “Beni takip etmiş.” Ellerini Bains’e doğru salladı. “Git! Kurtul ondan.”

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

“O yukarı çıkmadan aşağı in ve kapıları kilitliyormuş gibi yap.” Celia anahtarları Bains’in eline bırakıverdi. “Git! O yukarı çıkmadan.”

Bains anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ancak aşağı indi. Bir dakika içinde Celia onun sesini duydu.

“Ahh, efendim. Beni korkuttunuz!”

“Affedersiniz bayan. Seslendim,” dedi Vikont. “Sen Burke’lar için çalışıyorsun, değil mi? İsmi Bains, öyle değil mi?”

Celia, aşağıya gizlice bakmak için parmak uçlarında pencerenin kenarına gitti.

“Evet efendim.” Bains reverans yaptı.

“Evet, senin Bayan Burke’ün yardımcısı olduğunu hatırlıyorum, öyle değil mi?”

“Hanımım hakkında kimseyle bir şey konuşmam efendim.” Bains çenesini kaldırdı ve ardından kapıyı sertçe çekerek kapattı.

Darling Vikontu onun ince uyarısını dikkate aldı. “Çok takdire şayan bir tavır. Burası neresi?”

“Efendimin ağlarından biri lordum.”

“Evet, bunu görebiliyorum. Eski bir tahıl ambarı gibi görünüyor. Ne için kullanılıyor?”

“Bunu bilmiyorum efendim.” Bains’in ses tonunda labalilikten eser yoktu.

“Gerçekten mi?” Darling Vikontu onun korkusuz bakışlarına karşılık verdi. “Peki, nasıl oldu da kendini burada buldun?”

Bains göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. “Efendimin işlerini yapıyorum lordum. Bana bu eski çatı katını temizlemem söylendi ve ben de bunu yapıyorum.”

“Lord Thomas, onları tek başlarına sabah böyle bir iş yapmaya göndermek yerine hizmetlileriyle daha fazla ilgilenmeli.”

“Ben de tam yukarıdaki kapıyı kilitliyordum lordum, tabii siz de yolunuza devam edeceksiniz.”

“İşte.” Darling Vikontu uzandı ve anahtarı onun elinden aldı. “Bırakın bu konuda yardım edeyim.”

Celia hayır diyemeden önce, Vikont Bains’in yanından geçip merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Celia, hızla saklanabileceği tek yer olan merdivenlerin başındaki sağlam kapının arkasına gizlendi.

“Lordum sizin yukarı çıkmanız için bir neden yok. Orası efendimin özel odası ve sizin burada olmaya hakkınız yok.”

Darling Vikontu acele etmeden odaya göz gezdirdi. Adam ortadaki büyük masanın etrafında dolaşırken, Celia başını kapı ile pervaz arasındaki yarıktan onu görebileceği kadar hafifçe uzattı. Masanın üzerinde dağılmış şekilde Bains'in elbise eksizleriyle Celia'nın söğüt yosunlarıyla yaptığı bazı ön çizimler de bulunuyordu. Planladığı ve tamamladığı projelerle birlikte, bitki envanteri de çalışma masasının kenarında, mikroskobunun yanında duruyordu.

Onun burada, Celia'nın özel, kişisel alanında bulunması çok fazlaydı. Celia kendisini, adeta oda onun en mahrem sırlarını ortaya çıkaracakmış gibi hiç bu kadar açıkta ve korunmasız hissetmemişti. Vikont nasıl bakacağını bilse, oda gerçekten sırlarını açığa çıkarıyordu. Oradaki her şey, Celia'nın orada geçirdiği her bir an bu adamın etkisi altında olmuştu. Onun kız kardeşine yazdığı mektupların etkisi altında. Onun tavsiyelerinin etkisi altında. Onun cüretkârlığının ve azminin, onun amacının etkisi altında.

Celia bu mekânı hayallerinden inşa etmişti. Bilimsel, botanik başarılarına ve ona dair hayallerden.

Darling Vikontu'nun adımları onu masanın diğer ucuna, çatı katının çift kanatlı pencerelerinden içeri dolan ışıkların mikroskobu aydınlattığı, pirinç malzemesinin sabah güneş ışığında parladığı kısmına götürdü.

Celia, gerilimin sıkıca bedeninde dolandığını ve göğsünün içinde donduğunu hissediyordu. Vikont bilimsel aleti incelemeye başladığında, Celia'nın midesi hızla kasıldı. Emily'nin mikroskobunu. Bayan Hadley, Emily'nin ölümünün ardından, ailenin faydalı bir şekilde kullanılması talimatı olduğunu söyleyerek, mikroskobu Celia'ya gön-

dermişti. Celia, Bayan Hadley'nin bu düşünceliliğinden çok etkilenmişti.

Ancak Vikont alete bakıp kaşlarını çatığında Celia nefesini tuttu. Onun Emily'ye ait olduğunu biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi ki? Emily bu aleti satın aldığı anda Vikont, Majesteleri'nin Deniz Kuvvetleri'nde uzaklarda, denizdeydi. Belki de bir asker olduğu için daha önce hiç böyle bir alet görmediği için bu şekilde bakıyordu. Tanrı aşkına, Celia onun eskiden okuldaki dikkatsiz bir kızın yaptığı için aletin düğmeleri ile oynamamasını umuyordu. Lensi çizebilir ya da kırabilirdi.

Celia, *BAY JOSIAH CULMER, MATEMATİK ALETLERİ YAPIMCISI, WAPPING, LONDRA* damgalı, ahşap kasanın Bayan Hadley'nin okuluna geldiği gün hissettikleri heyecanı hatırladı. Yanında kendisine yardım etmesine asla izin vermeyeceği iki genç kızdan başka hiçbir yardımcısı olmayan zavallı hademe, kasayı tek başına sınıfın dışındaki koridora iterek taşımak zorunda kalmıştı. Emily yetenekli parmaklarıyla kasayı hemen açmıştı ve parlayan pirinçten yapılmış mikroskobu samanların arasından çekip çıkardığı an büyümlü bir an yaşamıştı.

Çalışmaları için çok önemli olan mikroskop, Celia'ya Emily'den kalan tek şeydi ve bu nedenle de bu onu çok değerli kılıyordu.

"Görüyorum ki hanımınız bilimle ilgilenen biri Bains."

Bains, kapının yanına, Celia'nın onu görebileceği bir yere geldi. Yardımcısı rahatsız görünüyordu ama ketum davranmaya devam etti. "Bu konuda bir şey söyleyemem efendim."

"Hımm. Bu güzel bir alet."

Bains aynı şekilde konuşmaya devam ediyordu. “Siz öyle diyorsanız efendim.”

Celia gözünü yarığın önünden çekti ve bedenini duvara bastırdı. Celia masanın etrafında dolanan Darling Vikontu’nun bot giymiş ayaklarından çıkan sesleri duyabiliyordu. Celia’nın ellerindeki mürekkep ve boya lekelerini çıkartmak için kullandığı limon kâsesinin yanında durdu, eline bir limon alıp kabuğunu kokladı.

“Narenciye.”

“Evet efendim.” Bains, bu kadar masum bir yorum nedeniyle bile hakarete uğramış gibi görünmeyi başarmıştı.

Darling Vikontu başka hiçbir şey söylemedi ama oda boyunca yürüdü ve sonra sırtı Celia’ya dönük bir şekilde kapının önünde duraksadı. Celia nefesini tuttu ve gözlerini kapattı. Sunta ahşap kapının ardından onun sıcaklığını hissedebildiğini düşledi.

Ancak sonra, Vikont kapıya yaslanıp Celia’nın sırtını sert, taş duvara doğru sıkıştırırken, onu gerçekten hissetti.

“Bu sabah hanımını gördüm Bains. Buradan çok uzakta değildi. Değirmen deresinin aşağı kısmında.”

Celia onun sesinin gürültüsünün kapının ahşabından geçip, bedeninde titreşerek ilerlediğini hissedebiliyordu. Bu harika, belli belirsiz bir baştan çıkarma gibiydi.

“Dağınık, taşralı haliyle oldukça hoş görünüyordu. Yanaklarında açan kırmızı güllerle çok tazeydi. Onu gördüğüm zaman hep bunu düşünüyorum. Güller ve yasemin. Hatta onu göremediğim zamanlarda bile. Biliyor musun, sanki benimle aynı odadaymış gibi hâlâ onun kokusunu alabildiğimi hayal ediyorum. Güller ve yasemin. Ve narenciye.”

Vikont tüm ağırlığını kapıya vermişti, Celia'nın sırtını arkasındaki duvara doğru itiyor, onu oraya sabitliyor ve onun sözcükleri, söylediği şeyin yakınlığı bedenindeki sıcaklığı artırırken, nefesini göğsünde hapsediyordu.

“Sanırım güneşte fazla kaldınız efendim.” Bains, onun cazibesinden etkilenmiyordu. “Eve gitmeniz gerek.”

“O zaman kendim dışarı çıkarım. Sana iyi günler Bains. Lütfen hanımına, Büyüleyici Bayan Burke’e selamlarımı ilet.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Del, pazar sabahı, normalde olduğundan çok daha erken bir saatte acele etmeden St. Savior Kilisesi'nin kapısından içeri girdi. Üzerindeki kaliteli terzilikten çıkmış kıyafetinin -keten gömleği kusursuzdu, mavi ceketindenine bir eldiven gibi oturmuştu, elinde şapkası ve dua kitabı vardı- görkemiyle, bu tür dini hizmetlere her gün katılmaya alışkınmış gibi kilisenin banklarının arasındaki yolda ilerlerken, cemaatin şaşkınlığı dalga dalga kulaklarına ulaşıyordu.

Bu dramatik girişini mükemmel hale getirmek için tek ihtiyacı olan, bir şimşegin parlaması ve gök gürültüsünün gürlemesiydi.

Cadaloz, Leydi Caroline Burke onu ilk fark eden kişi oldu. Kalkık kaşları daha da yukarı yükseldikten sonra, Del'e kıstığı gözleriyle delici bir bakış attı. Burke ailesi, her zaman tercih ettikleri gibi ortadaki koridorun sol tarafında, önden ikinci sırada oturuyordu. Leydi Caroline sıranın dış kısmında oturmuştu ve eğimli bir şekilde oturarak kendi ailesine bakıyormuş gibi görünüyordu, oysa aslında cemaatin geri kalanını gören en iyi manzaraya sahipti. Tek

bir şapka, tek bir kuş tüyü ya da tek bir şımarık gülümseme bile onun iğne gibi bakışlarından kaçamıyordu. Vikont gibi bir serserinin onun dikkatini çekmemesi mümkün değildi.

Del, doğal olarak yüzüne en ısıltılı, en umursamaz gülümsemesini yerleştirdi ve onların iki sıra gerisine, tam kızlarının arkasına denk gelen yere oturdu.

Bayan Burke etrafına bakınma girişiminde bulunduğunda, Cadalog onun bakışlarını terbiyeli bir şekilde önünde tutması için kızın kolunu sertçe çimdikledi. Celia'nın ölçülü bir şekilde bakışlarını önündeki dua kitabına indirmekten başka bir çaresi kalmamıştı ve Del'in onun bu uysal, mütevazı, itaatkâr haline bakışları, kenarda oturan komşularının daha da meraklanmasına neden olmuştu.

Del, aradan çok fazla zaman geçmeden onunla konuşmaktan başka bir şey istemiyordu. İsteddiği cevapları almak için sabırsız bir hale gelmeye başlamıştı. Bu sadece sabırsızlıktı. Son zamanlarda, huzur verici rüyaları bile artan bir şekilde onun görüntüsüyle dolmaya başlamıştı. Ve bu rüyalarında üzerindeki kıyafetler giderek azalıyordu...

Ancak, kilisedeydi ve burada olması gerektiğinden çok daha fazla dikkat çektiğini biliyordu. Cemaatin bir kısmı onu görmezden geliyormuş gibi davranmasına rağmen, Leydi Harriet Renning gibi birkaç kişi onu tanımıştı. Del, papazın vaazından daha çok ilgi çekmişti. Neredeyse cemaatin yarısı her an adil ve cezalandırıcı Tanrı'nın mahşeri yıldırımını onun üzerine inmesini bekliyordu.

Del'in üzerine yıldırım düşmedi ve Şeytan'ın kızgın mızrağını sırtında hissetmeye başlayana kadar, herkese adeta bir randevu evindeymiş gibi sakin bir şekilde gülümsemeyi başardı.

Ancak bir randevu evinde değildi. St. Savior Kilisesi eski, taş bir kiliseydi ancak temmuz ayının sıcağı, bu kalın taş duvarları bile boğmayı başarıyordu. Papazın sesi çalılardan arasında meşgul bir arı gibi vızıldarken, kilisedeki hava ağır ve hareketsizdi. Bakışlarının Ortaçağ'dan kalma muhteşem vitray camların üzerinde gezinmesine izin vererek kendisini eğlendirmeliydi.

Ancak Bayan Burke asi koyu renk buklelerini isyankâr şekilde toplamıştı ve uzun, beyaz ensesi şapkasının arka taraftaki kenarının altından görünüyordu. Parlak bir buklesi şapkasının kenarının altından çıkmış, beyaz hassas ensesinin üzerinde koyu renk bir ipek gibi görünüyordu. Del, başka bir erkeğin sol taraftaki o buklenin o şekilde uzadığını fark edip etmediğini merak etti. Başka bir erkeğin parmağını o buklenin içine sokup, ensesini eliyle kavramayı düşünüp düşünmediğini. Bu görüntü garip bir şekilde mahremdi. Adeta, güzel saçını kenara çekip onun boynunun başladığı yerdeki hassas tenine dudaklarını bastırmayı hayal etmeyi, sadece buna hakkı olan bir erkek yapabilir-miş gibi.

Tanrı yardımcısı olsun. Bu fazlasıyla garip, hoş karşılamadığı bir düşünceydi ancak bakışlarını başka yöne çekemiyordu. Zihninde, şapkayı çıkarmak için kurdeleleri çözüp onun çenesinin zarif çizgisine ve boynundaki yumuşak, korunmasız tene ulaştığını canlandırmaya engel olamıyordu.

Korunmasız. Hayır. Onun hakkında hiçbir şeyin, kendisinin en kötü emellerinden başka hiçbir şeye karşı savunmasız olmasına izin vermeyecekti. Del, onun kendisine karşı savunmasız olacağını umut etmişti. Bunu gerçekleştirmek için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı.

Ona boynunu öptüğünden bahsedecekti. Ona dişlerini boynundan köprücük kemiğindeki çukura indirmekten daha fazla istediği bir şey olmadığından bahsedecekti. Ona başının nasıl geriye doğru düşeceğinden, dudaklarının açılacağından, dili ve dişleriyle ağzını keşfetmesi için hazır bir şekilde bekleyeceğinden bahsedecekti. Nasıl onun tadına bakacağından ve onun da kendisinin tadını alıp kollarının arasında eriyeceğinden bahsedecekti.

Bir kilisede olabilirdi ama Bayan Burke muhtemelen Del'in cennete yaklaşabileceği en yakın noktaydı.

Onun bedeni cenneti olacaktı ki aslında hangi kadının değildi ki? Tepkisi, herhangi güzel bir kadınla olduğundaki gibi olacaktı. Fiziksel olarak Celia Burke'ü istiyordu. Sızlayan erkekliğini, boşalana kadar onun dar, fısıltı kadar yumuşak bedenine gömmek istiyordu - ancak bu istediği gerçeğinden hoşlanmıyordu.

Vaazın kapanışının ardından sırada oturmaya devam etti, çünkü uyarılmış haliyle ayağa kalkması mümkün değildi. Adeta ayınle ilgili daha detaylı bir çalışma yapmayı planlıyormuş gibi acele etmeden dua kitabında kaldığı yeri işaretledi. Heyecanlı cemaatin geri kalanının yanından geçmesine izin verip, meraklı ve aç bakışları görmezden geldi.

Kendisini, Cadaloz'dan fışkıran ateşle kükürtlerin üzerine gelmesine ve görmezden gelinmeye hazırlamıştı. Ancak Leydi Caroline Burke ve eşi Lord Thomas, Lord ve Leydi Renning ile birlikte yanlarından geçerken, dördü birden onu fark ettiler. Lord Thomas ona doğru başını hafifçe eğerek selam verdiğinde, leydi de başını hafif ancak soylu bir şekilde eğerek onu izledi.

Bu çok şaşılabilir bir şeydi ama onu dışlamıyorlardı. Dartmouth cemiyeti, mirasyedi Vikont'a ısınıyor gibi görünüyordu. Lord Thomas'ın böyle iyi davranması, hissedeceği suçluluğun onu tüketme ihtimalini ortaya çıkarmıştı. Del, kilisede otururken adamın kızı hakkında saygısızca bir şeyler düşünmeye cüret etmiş ve daha da ileri gideceği üzerine hayaller kurmuştu. Gerçekten hiçbir ahlaki vicdana sahip değildi.

Del, geniş, taş merdivenlere çıktığında, vaazı veren Papaz Dr. Marlowe'un elini sıktı ve halini hatırlarını soran Leydi Harriet Renning ile kibarca konuştu. Komşuları ile konuşmak için dönmemiş olsalar ve Bayan Burke onlardan biraz uzaklaşmış olmasa, Lord Thomas ve Leydi Caroline Burke de yaklaşabilirdi.

Tam sohbet ettiği kişilerden uzaklaştığı anda Bayan Burke'ün yanında belirdi. Kibarca güvercin grisi şapkasına dokunarak selam verdi. "Bu sabah sizi gördüğüme memnun olduğumu söyleyebilir miyim Bayan Burke."

"Günaydın Darling Vikontu." Bayan Burke çekingen bir şekilde reverans yaptı, bakışları yerdeydi.

"Bu sabah beni burada gördüğünüze ne kadar şaşırdığınızı söylemeyecek misiniz?"

"Şaşırmalı mıyım?"

"Aslında katılımım güneşli bir gün gibi beklenmedik."

Bayan Burke'ün kontrol altına almadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme gezindi. "Söylediğiniz gibi olsun Darling Vikontu."

"Bu resmiyet için fazlasıyla güzel bir gün, öyle değil mi Bayan Burke? Lütfen bana Darling deyin. Vaaz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bayan Burke'ün yüzünde bir an beliren panik Del'e her şeyi anlatıyordu - Bayan Burke'ün vaazın konusu hakkında hiçbir fikri yoktu. Del'in varlığı onu, mükemmel davranışlarını aksatacak kadar rahatsız etmişti. Güzel. En azından kendi yarattığı bu berbat farkındalık cehenneminde yalnız değildi.

Ancak Bayan Burke güzel olduğu kadar akıllıydı da. Kendini toparladı. "Muhterem Marlowe, Tanrı'nın sonsuz ve bağışlayıcı merhametinden bahsederken her zaman bilgili ve anlamlı konuşur."

"Bu konuda size güvenmek zorunda kalacağım." Del ona gülümsedi. "Çünkü onu daha önce dinlemedim ve kilisenin güzellikleriyle pek ilgili biri değildim."

Bayan Burke onun sözcüklerinin altındaki anlamı anlamadı. Del gerçekten ona nasıl flört edileceğini öğretmek zorunda kalacaktı. Bu tüm baştan çıkarma sürecini çok daha kolaylaştıracaktı. Ancak Del, bunu aynı zamanda çok daha az ilgi çekici bir hale getireceğini düşünüyordu.

"Ahh, evet, pencereler de oldukça güzel, öyle değil mi?" Bayan Burke bakışlarını yukarı, büyük ve gösterişli binaya doğru kaldırdı. "Elbette mimari de, eminim sizin de bildiğiniz gibi Gotik olarak inşa edilmiş."

"Aslında öyle değil. Hiç üniversiteye gitmedim ve hayatın ince, hoş yanlarını öğrenmedim. Fransızları öldürmekle çok meşguldüm."

"Ahh. Bunu düşünmemiştim." Ve yine yüzünde, adeta yanakları bir boya fırçası ile boyanmış gibi o kırmızılık belirmişti. "Beni affedin."

"Sanırım affetmeliyim." Del ona en cazibeli gülümsemesini sundu.

Bayan Burke biraz rahatlamış görünüyordu, sıkıca tuttuğu dua kitabını bir zırh gibi göğsünün üzerine kaldırdı. “Dartmouth’ta kalmaktan hoşlanıyor musunuz?”

“Bir bakıma. Ancak ben Dartmouth’ta kalmıyorum. Sahil tarafında, Redlap Koyu’nda bir arkadaşımda kalıyorum.”

“Elbette!” Bayan Burke gülümsedi ve yeniden içten bir görünüme kavuştu.

Güzelliğinin Büyüleyici Bayan Burke olacak kadar farkında olan genç bir kadının, bilinçli bir şekilde gözlerinin kenarlarını kırıstıracak bir hareket yapması Del’i şaşırttı. Oyunculukta ne kadar yetenekli olursa olsun, Del herhangi bir kadının kendine olan güveninin güzelliğini kasıtlı olarak bu şekilde lekelemesine izin vereceğini düşünmüyordu. Ancak yine Bayan Burke bir önceki gün kırsal alanda, üzerinde çamaşırcı bir kadınıninkine benzer kıyafetlerle geziniyordu. Belki de güzellik onun için bir öncelik değildi.

“Elbette ki Cam Kulübe’de kalıyorsunuz. Ne güzel. Bunu fark etmeliydim. Oradan hoşlanıyor musunuz?” Boş, nezaketen ilgi gösteriyor gibi değildi. Bir beklentiyle Del’e bakıyordu.

“Evet,” diye cevap verdi gerçeği söyleyerek. “Orası çok rahat bir ev. Sanırım siz de biliyorsunuz, değil mi?”

“Ahh, evet. Benim en yakın arkadaşım Bayan Marlowe’a, benim Lizzie’me ait. Demek istediğim, Yüzbaşı ve Bayan Marlowe’a ait. Sanırım onları tanıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, Yüzbaşı Marlowe’u tanıyorum. Ben eve çağırılmadan önce senelerce birlikte yelken açtık. Onu tanıdığım

kadarıyla, evin tamamen hanımefendiye ait olduğunu var sayabilirim. Mobilyalar ince bir zekâyla seçilmiş. Bu eşinin elinin değdiğini gösteriyor diye düşünüyorum.”

Görünüşe göre, hiçbir şey Bayan Burke’ü arkadaşına yapılan bu iltifattan daha fazla memnun edemezdi. Onun böylesi bir sadakat duygusuna sahip olabileceğini hiç sanmıyordu.

“Ahh, evet,” dedi genç kadın neşeyle. “Ne kadar anlayışlısınız. Aslında hem Bayan Marlowe hem de ev öyledir - ince zekâlı. İtiraf etmeliyim ki, Lizzie’nin böylesi hoş bir kulübesi olduğu için ona imreniyorum.”

“Gerçekten mi? Beni şaşırtıyorsunuz Bayan Burke. Bir Dük’ün torununun ve Bir Marki’nin yeğeninin sade bir kulübesi olduğu için birine imrenmesini beklemezdim.”

“Ancak Cam Kulübe’nin sade hiçbir yönü yok, öyle değil mi? Çok mutlu, ılık bir yuva ve sahil boyunca koylar, nehirler olan çok hoş bir yerde bulunuyor. Onun arazisini kesen birkaç büyük nehir var. Biri doğu sınırını gösteriyor ve doğrudan sahile inerek denize karışıyor, hem de mükemmel. Şey, orası mükemmel bir yer.”

Del onun aniden durduğunu düşündü, ani bir şekilde yeniden kendi varlığından rahatsızlık duymaya başlamıştı.

“Ancak lafı uzatıyorum. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, kaçakçılık yüzünden yaşadıkları tüm sıkıntılara rağmen, orası mükemmel bir mülk. Umarım orada kaldığınız zamanın tadını çıkarırsınız.”

“Teşekkür ederim. Bayan Burke diyorum ki, hepimizin sadece misafir olduğumuz bir evde bir partiye ev sahipliği yapmak ne kadar doğru olur ama merak ediyorum da, Binbaşı McAlden ile birlikte bir akşamüzeri sahil kenarın-

da bir toplantı düzenlesek, belki siz ve aileniz de gelirsiniz, ne dersiniz?”

Bayan Burke, ona adeta delirmiş gibi baktı. “Bilemiyorum Darling Vikontu. Tüm ailem mi dediniz? Ebeveynlerim, erkek kardeşlerim ve kız kardeşim mi? Benim üç küçük kardeşim var.” Bayan Burke eliyle, ana uğraşları haylazlıkmiş gibi görünen iki kül rengi saçlı delikanlıyı gösterdi.

“Sanırım ailenizin isteklerine karşı çıkmazsınız. Bu nedenle, eğer benimle vakit geçirecekseniz, akrabalarınız da benim arkadaşım olmalı. Ve onlarla arkadaş olacak kişi de ben olmalıyım.” Ne yapıyordu böyle? Tamamen aklını yitirmiş olmalıydı.

“Gerçekten bunu benim için yapar mısınız?” Kısık ve nefes nefese olan sesi kuşku doluydu.

“Yaparım.”

Bayan Burke gülümsemeye başladı ve bunun olmasına engel olmak ister gibi dudaklarını ısırdı. “Şey, sanırım annemin kuzeni Leydi Harriet Renning ile daha şimdiden iyi bir ilişki kurdunuz.”

“Kurdum. Geçmiş günlerde annem, Cleve Kontesi’nin de iyi bir arkadaşımıymış.”

“Ahh. Tamam, eğer o size yardım ederse, ebeveynlerimin de böyle bir daveti kabul etmek konusunda daha anlayışlı davranacağına inanıyorum.”

“Peki, ya siz Bayan Burke?”

Bayan Burke gülümsemesine daha fazla engel olamadı ve gülümsediğinde etrafına yaydığı ışıltı, bir an için Del’in sersemlemesine neden oldu. Tüm hayatını onu bu şekilde mutluluk yaymaya çalışarak geçirmek istedi.

“Bana gelince, böyle bir davet teklifini kabul etmekten çok hoşlanırım, özellikle de Cam Kulübe’nin tadını yeniden çıkarmak için.”

“Yani bunun ikimizin bir arada olmasının verdiği zevkle bir alakası yok, öyle mi? Benimle birlikte olmanın zevkiyle, öyle mi Bayan Burke?”

Bayan Burke’ün yüzündeki renk soldu ve annesine doğru kaçamak bir bakış attı. “Gitmek zorundayım.” Titrek bir şekilde reverans yaptı, bedeninin titremesine engel olmak için kollarını kapıya dayadı. Aniden zarafetini kaybetmişti ve bu hali ona hiç yakışmıyordu.

“Bayan Burke. Sizi üzdüm. Özür dilerim. İyi misiniz?” Onu kolundan tutup destek olmak için elini uzattı ama kolu aralarındaki mesafenin ortasında havada kaldı.

Bayan Burke onun eline baktı. Elini kavrayan gri eldivenli parmaklarına, adeta gözlerinin önünde büyüğü bir şekilde egzotik bir kertenkeleye dönüşmüş gibi bakıyordu.

“Birbirimize dokunamayız. Hiçbir zaman birbirimize dokunamayacağımızı hatırlamak zorundayım.”

Celia garip bir şekilde geriye doğru bir adım attı. “Gitmek zorundayım.”

“Elbette. Sizi ailenizden alıkoymayacağım. Ancak küçük bir soru sorabilir miyim?”

“Evet?”

“Hoş, genç bir hanım, Dartmouth’ta günlerini güzel geçirmek için ne yapar?”

Bayan Burke tedbirli bir şekilde ona baktı. Muhabbetlerinin bu kadar uzun sürmesini onaylamıyormuş gibi görünmeye başlayan fakat konuşmalarını sonlandırmak için uygun bir mesafede bulunmayan annesine bir bakış attı.

“Hoşça vakit geçirmek için annenize mi danışıyorsunuz-

nuz Bayan Burke?” diye dalga geçti. “Sizin bundan daha cüretkâr olduğunuzu düşünmüştüm. İtiraf etmeliyim ki, onun vereceği cevap ile sizin cevabınız kadar ilgilenmiyorum.”

Bir kere daha o güzel pembe renk yanaklarına yayıldı. Bu, şairlerin saf diyebileceği türden bir kızarmaydı. Ancak bu kadın saf biri değildi. Emily’ye ihanet etmişti. Del, bunu hatırlamak ve onun pembeleşmiş tenini görmezden gelmek için elinden geleni yapacaktı.

“Hayır. Affedersiniz. Kendi görüşümü belirtmek için anneme görüşünü sormam. Dartmouth’taki gençler olan kırsal alan uğraşlarında bulunurlar: yürüyüş, atış, avlanmak, at binmek. Sanırım bizim uğraşlarımız da kırsal alanda yaşayan diğer insanlarınkine oldukça benziyor. Tuhaf, ilginç olmayan şeyler.”

“Bana siz neyi tercih ediyorsunuz onu söyleyin. Örneğin, ata biner misiniz Bayan Burke?”

“Ara sıra biniyorum.”

“Anlıyorum. Dün ben de ata binmek için çıkmıştım. Ancak siz zaten bunu biliyorsunuz. Beni gördünüz. Tıpkı benim de sizi gördüğüm gibi.”

Bayan Burke hiçbir şey söylemedi, bunun yerine dişlerini dudaklarına o kadar sıkıca bastırdı ki, Del kanayaçağından korktu. İçinden yoğun bir şekilde onun acısını hafifletme isteği geliyordu.

“Neden kaçtınız?” diye sordu nazikçe. “Neden benden saklandınız? Bunu yapamazsınız, biliyorsunuz. Size, sizi sadece kokunuzdan insanlarla dolu bir odada bulabileceğimi söylemiştim. Benimle aynı yerdeyken sizi bulamayacağımı nasıl düşünebildiniz?”

Bayan Burke’ün kafası karışmış gibi görünüyordu. Bo-

nesinin yukarıya kıvrılmış kenarının altındaki alnı, minik hatlar oluşturan şekilde kırışmıştı. Ve alt dudağım çiğneyip duruyordu. Del, onu öpmemek için elinden geleni yapıyordu. Cevaplarken sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıktı. “Sizin bunu onaylamayacağınızı düşündüm.”

Del, kaşlarını çatarken yüzünün Çarpıldığını hissetti. “Onaylamayacağımı mı? Botanik çalışmalarınızı mı? Neden onaylamayayım? O mikroskobu Emily’ye ben satın aldım Bayan Burke. Bunu biliyor muydunuz? Deniz Kuvvetleri albayı maaşıyla bana bir servete mal oldu. Umarım Bay Culmer’ın söz verdiği kadar işe yaramıştır.”

“Ahh!” Bayan Burke şaşkınlıkla açılan ağzını eliyle kapattı. “Evet,” dedi ve başıyla onayladı. “O çok güzel bir alet. Onu kullanmak bir onur ve ayrıcalık oldu. Eğer geri isterseniz, memnuniyetle-”

“Tanrım, hayır. Affedersiniz Bayan Burke. Hayır, benim hiçbir işime yaramaz. Ancak çalışmalarınızı bana göstermenizi isterim. Emily çalışmalarınız hakkında uzun uzun yazmıştı.”

“Onaylamıyor değilsiniz, öyle mi?” Bayan Burke, ciddi, koyu renk gözleriyle baktı. Del nedenini bilmeseydi, vereceği cevap onun için son derece önemli görünüyordu.

“Hayır, Bayan Burke.”

“Ve bunu kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi?” Hızla annesine bir bakış attı

“Hayır, Bayan Burke,” diye tekrarladı. “Ancak at binmeye gelince? Sizin benimle birlikte at süreceğinizi umuyordum. Bu akşamüzeri diyelim mi?”

Bayan Burke duyulur bir şekilde nefes aldı. “Darling Vikontu, davetinizin vereceği onurun farkındayım ancak ben-”

“Elbette. Ebeveynlerinizin konuşmanızı yasakladığı bir erkekle dışarıda at sürerken görülemezsiniz fakat onların hakkımdaki fikirlerini değiştirmek için yoğun bir şekilde çalışıyorum. Düşünüyorum da batıdaki arazilerde ata binerken size rastlarsam, yollarımız aynı yönde olduğu sürece sizi korumak gibi bir centilmenliğin getirdiği zorunluluklara uymam gerekir.”

“Anlıyorum.” Solgun yanakları yine saf bir şekilde kızardı. “Ara sıra, sabahları henüz kimse uyanmadan ata binmeyi severim. Aslında sabah yedi sularında. Çoğunlukla, batı yönündeki Stoke Fleming köyüne doğru giderim.”

“Ahh. Söylentilere göre biz zamparalar ögle çanı çalmandan uyanmıyor olsak da belki sizi orada görürüm.”

En sonunda Bayan Burke yeniden gülümsedi, bastırılmış bir gülümseme olsa da açık şekilde daha mutlu ve rahattı. “En azından biraz da olsa utanılacak şöhretinize uygun yaşamazsanız, Dartmouth cemiyeti hayal kırıklığına uğrayacaktır.”

“Ahh.” Del, kendisini küçümser gibi hafifçe eğilerek selam verdi. “Yabancılar için, ancak özellikle de sizin için belirli bir itibara sahip olmayı umuyordum. Emily için.”

“Emily için,” diye tekrarladı kadın.

“O zaman sizi görecektir miyim?”

Gülümsemesi hâlâ kadının acınası derecede yenmiş dudaklarının üzerinde geziniyordu.

“Belki.”

“Yeterli. Size iyi sabahlar diliyorum Bayan Burke.”

“İyi sabahlar Darling Vikontu.”

Del, şapkasına dokunarak selam verdi ve onu güneş ışıklarının altında kendisine bakarken bırakıp uzaklaştı.

ONUNCU BÖLÜM

Davetiye, bir sonraki sabah henüz Celia atla gezmeye çıkmaya karar bile veremedi erken bir saatte geldi. Darling Vikontu'ndan gelen ve Binbaşı McAlden ile birlikte Cam Kulübe'nin güzel bahçelerinde aileyi bir akşamüzeri pikniğine davet eden bir karttı. Leydi Harriet Renning ise ev sahibesi olmayı kabul etme inceliğini göstermişti ve hazırlıkların olması gerektiği gibi yapılacağını garantisini veriyordu.

Leydi Caroline davetiyeyi, kınama ile bu cesarete karşı duyduğu hayranlık arası bir ifadeyle okudu. "Harriet'e bunu sormak çok akıllıca, neredeyse kurnazca. Biliyorsunuz, Harriet onun annesinin, Cleeve Kontesi'nin çok yakın arkadaşı. Harriet, Darling Vikontu'nun onun için kendisini düzelterceğine yemin ettiğini söylüyor. Harriet'in değil, Kontes'in adına. Dartmouth'ta bizim aramızdayken, mükemmel bir şekilde davranmış."

Celia, çayının boğazına kaçmaması için uğraştı ancak dudağının üst kısmını yaktığına emindi.

Bunu fark etmeyen annesi, davetiyeyi yeniden değerlendirenken, parmağıyla çay fincanına vuruyordu. "Tüm

aile ve Widcombe'daki kuzenlerinin hepsi davet edilmiş. Bu bir aile günü olacak. Gayrı resmî. Harriet aptal değildir, bu nedenle belki de davet olması gerektiği gibi düzenlenecektir. Bunu bu şekilde yapacağına güvenilebileceğini düşünüyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, senin Bayan Marlowe'un o mekâna neler yaptığını görmeyi merak ediyorum. Elbette merhum annesi seçkin bir zevke sahipti. Benim büyükanne-min zamanında orası partileriyle ünlü bir yerdi. Senin onun hakkında övgülerden başka bir düşüncen olmadığını biliyorum Celia, ama o senin en sevdiğin arkadaşın ve bu nedenle de olaylara bir arkadaşın gözünden bakıyorsun - ki bunun iyi mizacının göstergesi olduğundan eminim. Harriet'i küçük düşürüyormuş gibi görünmek istemeyiz, öyle değil mi?"

"Tamam," Celia'nın tedbirli olarak söyleyebileceğini düşündüğü tek şey bu oldu.

"Gideceğiz."

Ve gittiler de. Celia yay gibi gerilmiş ve kendisini boşlukta hissediyordu. Darling Vikontu'nun bunu sadece kendisi için yaptığını biliyordu. Ancak bunu yalnız kal-mak, sohbetlerine devam etmek umuduyla mı yapmıştı? Olgun bir meyve gibi içinde çiçek açmaya başlayan karanlık zevki kendisine vermek için mi yapmıştı? *Fragaria vesca*. İngiliz çileği.

Yoksa başka bir şey mi olmaya başlamıştı? İçinde yenden uyanan iyi tarafı, duyarsız, şantaj yapan hovardaya zarar vermeye mi başlamıştı? Bunu bilmek için henüz çok erkendi fakat umut etmek için çok geç değildi.

At arabasının açık faytonunun içinde, kardeşlerinin -köpek yavruları gibi- tüm kıpırdanmaları, homurdanma-

ları ve çığlıkları arasında yapılan yolculuk ise sadece beklentisini düşürmüştü.

Annesi, yolculukları sırasında onları susturdu, tokatladı ve azarladı. “Sadece kuzenlerin orada olacağından, bunun senin için çok iyi bir gün olmayacağının farkındayım Celia, ancak seni uyarmalıyım ki bu durum senin ev sahiplerimizle münasebetini derinleştirmen anlamına gelmiyor. Özellikle de Binbaşı McAlden ile. Düzgün otur Joseph. Bana öyle bakma Celia. Onun sana nasıl baktığını gördüm, seni nasıl izlediğini. O kabul edilebilir bir eş olabilecek türde bir adam değil. Kendini korumalısın.”

Evet, değersiz erkeklerden korumalıydı. Binbaşı McAlden’in onu bu konuda çoktan uyarmış olması ne kadar ironikti. Ancak annesi bunu eğlenceli bulmayacağı için Celia bu düşünceyi kendisine sakladı.

Cam Kulübe’ye vardıklarında, Leydi Caroline Binbaşı’ya evi gezdirmek için el koydu ve Celia da hoplayıp zıplamak için fazlasıyla hazır olan çocuklarla birlikte çimenliklere gitmek zorunda kaldı. Kuzen Harriet ve ailesi, Widcombe kuzenleri kadar beyaz, örtülü masaların üzerine yiyecekleri sermiş olan Cam Kulübe çalışanları ile birlikte Darling Vikontu da oradaydı.

Bahçelerin arasındaki yürüyüş -ki onlara bahçelerin yenilenmeden geçtiği söylenmişti- günün ilk aktivitesiydi. Akrabaları devamlı Celia’yı o ya da bu bitkiyi tanımlaması için çağırıyordu. Celia elinden geldiği kadar genel hatlarıyla ve yaygın kullanılan isimlerle cevap veriyordu -her zaman grubun dış kısmında bir yerde duran Vikont’un farkındaydı- henüz Latince isimleri hakkındaki bilgisini paylaşmaya tam olarak hazır değildi.

Latince yok, demişti Vikont o akşam. Kendisine çalışmaları hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini söylemiş olmasına rağmen, Celia henüz bu konuda -tek gerçek tutkusu hakkında- ona güvenmeye hazır değildi.

Vikont kendisiyle konuşma girişiminde bulunmuyor ancak grup ile birlikte yürüyor, bir an mutlu, daha sonra ciddi ve endişeli görünüyordu. Pek kendisi gibi görünmüyordu, ancak Celia da böyle insanların arasında kendisi gibi görünmezdi.

O akşamüzeri beklendiği şekilde ilerledi: öğle yemeği sırasında yapılan kibar ve yapmacık sohbetlerle. Leydi Caroline, Vikont'a babası ile olan mesafeli ilişkisi hakkında ıgneli sorular sordu. Vikont, onun sorularını ustaca saptırma yeteneği ile kolaylıkla savuşturdu. Kibarca karşılık vermekten kaçındı. Celia özenle ve sebatla onun bunu kendi iyiliği için yaptığını düşünmekten kaçınmaya çalışıyordu. Masanın altına girmek ya da çığlık atarak tüm bunları durdurmak istiyordu ama buna cesareti yoktu.

En sonunda, öğle yemeği bitti ve Binbaşı McAlden aşağıdaki sahile inen kayalıklarda bir yürüyüşe çıkmayı teklif edip, akıllıca saklanmış bir kayığın örtüsünü açtı ve onları koyda küçük bir deniz gezintisine çıkararak delikanlıları çok mutlu etti. Yetişkinlerin daha oturaklı olanları, aşağıya inen hafif tehlikeli yola çıkmaya cesaret edemeyip, kayalıkların üst kısmında kaldılar.

Binbaşı ve Vikont kayığın direkleri ile uğraşırken Celia, kayaların üzerinden dalga havuzlarına giden kız kardeşini ve ondan küçük kuzeni Hazel'ı izledi. Diğerleri, özellikle de annesi tarafından görülmediklerinde eldivenlerini çıkardı ve ellerini sığ göllerin içine sokup deniz yosunlarını,

deniz salyangozlarını, şeytanminarelerini, boş deniz kabuklarını ve keşiş yengeçlerinin tadını çıkardı. Daha sonra incelemek için bir parça esmer su yosununu cebine atmayı çok istiyordu fakat deneyimlerinden, bunu bir kâsenin içine koyana kadar çoktan kuruyup, kokmaya başlayacağını biliyordu.

“Bayan Burke.” Aniden, Darling Vikontu yanında belirdi. Ya da en azından doğrudan onunla konuşacak kadar yakınındaydı.

“Lordum?”

“Sahilde bana katılmak ister misiniz Bayan Burke?”

Julia ve Hazel bunu fark etmemişlerdi. Yanlarında kaygan, hareketli, kıvranan parçaları yakalayan Celia olmadığına kısa süre içinde ilgilerini yitirmişler ve suyun kenarındaki kumsala çekilip, kumdan kale inşa etmeye başlamışlardı.

Celia, çocuklardan uzaklaşana kadar kumsalda Vikontu izledi. Vikont yüzünü denize çevirdiğinde, akşamüzeri ışıkları suyun üzerinden yansıyor ve teninin altın renginde parlamasına neden oluyordu. Üzerindeki altın kahverengi ceket ve çarpıcı beyaz keten gömleğiyle bir aslana çok benziyordu. Resmiyetten uzak böylesi bir ortamda şapkasını çıkardığında, kısa saçları esintide karışmaya başladı.

“İyi vakit geçiriyor musunuz Bayan Burke?”

“Evet, teşekkür ederim lordum.”

“Oturmak ister misiniz?”

Celia yeniden teşekkür etmemeyi tercih etti ve basitçe Hint desenli şalını ılık kumun üzerine yayıp oturdu. Ancak Vikont oturmamıştı. Çömeldi ve kolaylıkla bacaklarının üzerinde esneyerek durdu. “Tüm akşamüzeri sizinle konuşabilmeyi bekledim. En sonunda, yalnız kaldık.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, yalnız değildiler. Çocuklar önlerinde kumsaldaydılar ama Vikont diğerlerinden güvenli bir uzaklıkta olduklarını kastediyordu. Açık alanda ve yine de kendilerine bakma zahmetine bulunanların görüş mesafesindeki konuşmaları özel olabilecekti.

Celia aniden beklentiyle kanının sıcak akmaya başladığını hissetti. Ancak sohbetleri sıradan bir şekilde başlamıştı.

“Bugün nasılsınız?”

“Oldukça iyiyim lordum,” diye cevap verdi. Sesi hissettiği gerilimden dolayı tiz çıkıyordu. “Ya siz?”

Cevap vermeden önce, buz mavisi gözlerindeki ani sıcak patlamayla neredeyse Celia’ya nişan almış gibiydi. “Cehennemdeyim Bayan Burke. Bugünü sizi görebilmek için düzenledim ve yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu gördüm - sizi uzaktan görebilmek. Bunu şikâyet etmeden kabul etmek zorundayım, tek istediğimin siz olduğunu biliyorum. Siz geldikten sonra bile beklemek zorunda olduğumu biliyorum. Ev sahibi rolünü oynamak ve uygun zamanı beklemek zorundayım. Bir centilmen olmak ve mesafemi korumak zorunda olduğumu biliyorum.”

“Evet.” Celia’nın söyleyebildiği tek şey bu oldu. Hissettikleri konusunda yalnız olmadığını bilmek, kontrol edemediği ve yönetemediği bu arzuyu onun da paylaştığını bilmek yeterliydi. Bu arzu dolu ihtiyacı giderebilecek tek şey oydu - gülümsemesi, cazibesi, varlığı ve kelimeleri.

“Uzanın.”

“Affedersiniz-” Celia uzun bir süre duraksadı, yeniden ona bakmadan önce etraftakilere göz gezdirdi.

“Bizi duyamayacak bir noktadalar,” diye ona güven ver-

di adam. Sesi gergindi ve bu... Daha önceki konuşmalarında olmayan bir şeydi. “Ve ben de sizden iki metre uzakta duruyorum.”

Celia onun istediğini yaptı. Geniş, siperlikli hasır şapkasının arka kısmı garip bir şekilde ezilmişti, bu yüzden Celia şapkanın başının üzerindeki iğneleri çözdü ve hem yüzünün doğrudan güneşe maruz kalmasını engellemek hem de kızarmış yüzünü saklamak için şapkasını öne doğru çekti.

“Gözlerinizi kapatın. Haydi. Ben gözcülük edeceğim.”

Celia, kendisini güvende tutmak konusunda ona güvenmek zorundaydı. Bu, tuhaf bir şekilde ürkütücü bir düşünceydi. Celia onun yüzüne, çenesini sıkmış ifadesine son kez baktı ve gözlerini kapattı. Bunu yaptığı anda, akşamın tüm seslerinin detayları kristal kadar net bir şekilde canlandı: üzerlerindeki martıların boğuk çığlıkları, dalgaların sahile vururken çıkardığı ritmik sesler, konuşan çocukların sesleri ve yukarıda kayalığın üzerindeki yetişkinlerin uzaktan gelen boğuk konuşmaları.

“Herkes çok uzakta. Ancak ben yine de size en fazla yaklaşabileceğim kadar yakınınızdayım.” Sesi o tanıdık, baştan çıkarıcı tınısında çıkıyordu.

Celia sesinin içinde titreştiğini hissetti. Onun sesindeki acıyı ve pişmanlığı duydu, bunun gerçek olduğunu anladı. O, Celia’nın istediği her şeydi ama ihtiyacı olan hiçbir şey değildi. Aslında her zaman için Celia’nın kendisine göre olmadığını ima etmişti. Celia için, ya da kendisi için o gün orada, o kumsalın üzerinde olanlardan başka bir şey yoktu.

“Anneniz kayalıkların üzerinde, bize doğru bakıyor ve size bu kadar yakın olmamı onaylamıyor fakat sizden yete-

rince uzak olduğumu gördüğü için buna karşı çıkamıyor. Bakışlarım, suyun kenarındaki çocukların üzerinde, oysa size bakıyor olmayı tercih ederdim. Ve güneş ışığında bu kadar güzel yatmışken vücudunuzun hatlarına.”

Celia, içinde hızla hareket eden duyguların karmaşasını sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Bedeni kıyafetlerle tamamen kapalı olmasına ve muslin elbisesinin etekleri ayak bileklerini ve kısa, deri botlarının üst kısmını örtmesine rağmen, kendini garip şekilde çıplak hissediyordu. Güneş onu kumların üzerine bastırıyor, kollarını ve bacaklarını sıvı bir sıcaklığa dönüştürüyordu.

“Söleyin bana, teniniz dokunulduğunda da görüldüğü kadar yumuşak mı Bayan Burke?”

“Bilemiyorum.” Celia onun fısıldayan sesini duyup duymadığını bilmiyordu ancak kimin kendisini duyabildiğini göremediği için daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordu.

Vikont cevap verdi. “O zaman teninize dokunmalı, benim için hissetmeli ve bana söylemelisiniz. Elinizi yanığının üzerine koymalı ve bana elbiselerinizin ipeğinden daha yumuşak olup olmadığını anlatmalısınız.”

“O... Pamuk gibi, ipek değil.”

“Ahh, çok yumuşak. Çok sıcak ve pürüzsüz. Tanıdık. Yanığınıza dokunabilmeyi ve teninizi hissedebilmeyi dilerdim. Sizin her yerinize dokunmak ve teninizin yumuşak sıcaklığını ellerimin altında hissetmek istiyorum. Dudaklarımın altında. Ve bedenimin altında.”

Adeta kendisine dokunmuş gibi bir titreme Celia’nın teninin üzerinde gezindi ve sıçrayan bir his boynundan aşağı, kabaran göğüslerinin üzerine yayıldı.

“Sizin ürperip, titrediğinizi görebiliyorum. Benim bedenim de titriyor. İhtiyaçla.”

Sesi çok yakından geliyordu ve Celia o daha fazla yaklaştıkça kumların hareket ettiğini hissetti, ama hâlâ uzanamayacağı bir yerdedi.

“Ahh, Tanrım Celia.” Sesi acıyla dolu, kısık bir uğultu gibiydi. “Sizi o kadar çok istiyorum ki bu beni boğuyor.”

Onun ismini söylemesi, Celia’nın içinde mayhoş, tatlı bir heyecan uyanmasına neden oldu. Zevk, haz ve tatmin içinde çiçek açıp, taç yapraklarının bedeninin altına, oradan da ruhunun içine doğru inmesine sebep oldu.

“Celia, ben... Benim niyetim hiç...”

Vikont ondan uzaklaştığında, Celia şapkasının geniş kenarının altında yüzünü ona doğru çevirdi, onun sesini duymak için çabalıyordu. Onun ne düşündüğünü anlamasını sağlayacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için. Ve ne hissettiğini.

“Hayır. Lütfen. Ayağa kalkmayın, hareket etmeyin. Bunun sona ermesine dayanamam. Günün sona ermesine, sizin gitmenize ve burada kendi başıma kalmaya. Birkaç dakika daha kalın, lütfen. Kalın.”

Celia şapkasının altında gözlerini kapattı. Kumaşın hareket ettiğini duydu, adeta adam avuçlarıyla pantolonunun üzerinden bacaklarının üst kısmını ovuşturuyor gibiydi.

“Eliniz elbiseniz üzerinde, benim erişemeyeceğim bir yerde, düz karnınızın üzerinde duruyor. Eğer elinizi kumaşın ve diğer malzemelerin üzerine bastırırsanız, ne hissedersiniz? Muslin elbisenizin kumaşım. Ve bunun altında? Korsenizin şeritlerini mi? Korseniz uzun mu kısa mı? Kalçanızın arasına kadar iniyor mu?”

Celia, ellerini hareket ettirmeden korsesinin kalçasının hemen üzerinde bittiğini, ancak ön kısmının karnının üzerinde ters V şeklinde uzandığını hissedebiliyordu. Korsesinin teni üzerinde oluşturduğu çizgiyi, tıpkı onun da tahmin ettiği gibi tenini vurgulayarak bacaklarının üst kısmının arasından, cinsel organına doğru indiğini hissedebiliyor, gözünde canlandırabiliyordu.

“Eğer ellerinizi hareket ettirip, daha aşağı indirseydiniz, onun altında düz, beyaz karnınızın yumuşakça yaptığı baskıyı hissedebilir miydiniz? Eğer sizinkilerin yerine benim ellerim belinizi kavrasaydı, yumuşak teninizin hafifçe rahatladığını hisseder miydim?”

Celia’nın eli durduğu yerde, elbisesinin yumuşak muslin kumaşının üzerinde kasılmış gibi görünüyordu. Sıcaklık ve başka bir şey, sert ve muhtaç bir şey içinde canlanıp karnına akın ediyordu. Bacaklarının arasındaki gerginlik büyüyerek, zevk veren bir ağrıya dönüştü.

“Evet. Lütfen Celia. Elinizi benim için hareket ettirin. Belinizi okşayın. Benim için korsenezin uç kısmındaki hattı takip edin. Bana nereye kadar gittiğini gösterin. Bana sizin tatlı sıcaklığınıza ne kadar yaklaştığını göster.”

Celia bunu yapamadı. Tek bir parmağını bile hareket ettiremiyordu. Nefes alabileceğini bile düşünmüyordu. Bedeninin kendi arzusuyla kenetlendiğini, içeride derinlerde bir yerde, nabız gibi atan çok güçlü ve hoş bir zevkin döndüğünü hissediyor, nefesinin kesildiğini duyuyordu.

“Evet. Buna engel olamıyorum. Ellerimin sizin ellerinizin olduğu yerde olmasını istiyorum. Ellerimle okşayarak aşağı inmek, teninizin yumuşak taç yapraklarını keşfetmek istiyorum. Sizin ellerimde çiçek açmanızı istiyorum.

Ve ellerimden fazlasında. Orada sizin tadınıza bakmak, yalamak ve dilimi değdirmek istiyorum.”

Celia, yarı çıgık yarı yalvarmaya benzeyen, daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı.

“İsteklerimle, ihtiyaçlarımle sizi şoke ediyorum. Ama bu doğru Celia. Size dokunmak istiyorum. Sizin tadınızı almak istiyorum. Sizin her şeyinizi istiyorum. Eteklerini-zin altında, korsenizin üst kısmında, muhteşem bir şekilde çıplakken. Sizi hayal edebileceğim her şekilde istiyorum.”

Celia neredeyse nefes nefeseydi ve şapkasının yüzünü kaplayan kenarının altında kulaklarında yankılanan sesi bastırmak için dudagını sertçe ısırđı.

Darling Vikontu aniden söylenerek küfretti. “Durmak zorundayım. Durmak zorundayız. Kayıklar yaklaşıyor. Ancak bana söz verin, bu akşam ilerleyen saatlerde, soyunduğunuzda, tüm kıyafetlerinizi teker teker çıkardığınızda ve yatağına yattığınızda beni düşüneceğimize söz verin. Ve yorganların altında, ellerinizle çıplak teninizin üzerinde bedeninizin kıvrımlarını okşayacağınıza ve beni düşüneceğimize. Kendi elinizin yerinde benim elim olduğunu, nasıl ellerimle göğüslerinize dokunmak ve uçlarındaki tatlı tomurcukları bulmak istediğimi düşüneceğimize. Onları nasıl dikkatle okşayacağımı, ki böylece parmaklarımın altında dokunuşuma ve dudaklarıma hazır bir şekilde büzüleceklerini düşüneceğimize.”

Celia yutkundu ve nefeslerini düzenlemeye çalıştı. Bir eli ağzını kapatmak, hızlı nefeslerinin sesini kesmek için yukarı çıkarken, diğeri eliyle yüzünü sakladığından emin olmak için şapkasının kenarını kavradı.

Tanrım, diye sızlandı. Onun önünde, tüm kıyafetleri

üzerinde olmasına rağmen, ruhuna kadar soyunmuş bir halde yerde yatarken yanıp tutuşuyordu. Bu adamın söylediği her şey, ağzından çıkan her kelime için yanıp tutuşuyordu.

“Bunu yapacaksınız değil mi? Bana söz verin, ellerinizle göğüslerinizi kavrayıp bırakacaksınız ve ellerinizi kaburgalarınızın üzerinden karnınıza doğru, sonra daha da aşağıya doğru kaydıracaksınız, ta ki oraya, bacaklarınız arasındaki kadınlığınıza ulaşana kadar. Elinizle orayı kavrayıp, tatlı tümseğinizi kapatacaksınız ve elimin orada olmak istediğini bileceksiniz. Kendi ellerimle yumuşak, narin etinizi iki yana ayırırken, incinizi bulup içeri kayarak kendimi pürüzsüzlüğünüzün keyif veren sıcaklığına bırakırken, teninizin fısıltılarını duymak istediğimi bilin. Ahh, Tanrım evet. Bana söz verin Celia. Bana söz verin.”

Ve sonra Celia onun gittiğini anladı. Botlarının kumun üzerinde çıkardığı çıtırtıları duymadan, onun varlığının ve sıcaklığının yokluğunu hissetti.

“Bayan Burke? Sanırım uyuyakalmış.” Sesi uzaktan geliyordu.

Sonra, yerde daha küçük ayakların çıkardığı sesler duyuldu, erkek kardeşleri kendilerini onun üzerine atarken, Celia hafifçe doğrulmuştu.

“Bizi gördün mü Celia, bizi gördün mü? Hiç olmadığı kadar uzağa gittik.”

“Ve çok da hızlı. Binbaşı McAlden bizim dümenin kolunu kontrol etmemize izin verdi.”

“Ve benim de ıskotayı tutmama - o bir ip Celia. Bunu biliyor muydun?”

Çocuklar küçük köpek yavruları gibi kollarında, üye-

rindeydiler ve Tanrı'ya şükürler olsun ki, onlara sarılabiliyor, sıkıştırabiliyor, saçlarını karıştırabiliyor ve böylece duygularının ve ihtiyaçlarının onların sayesinde boşalıp gitmesine izin verebiliyordu.

Bir ya da iki dakika daha, kayıkla yaptıkları seyahati heyecanlı bir şekilde anlattıktan sonra sertçe kaşlarını çatmış olan Binbaşı McAlden ve yüzü gizemli bir şekilde ifadesiz olan Vikont, çalılıklarla dolu patikadan kayalığın üstüne çıkarken onlara eşlik ettiler.

Vikont, uzun gezilerinden dolayı sıcaklamış ve yorulmuş olan Julia'yı kucağında taşıırken, Binbaşı erkek çocuklara ayak uyduruyordu. Kayalığın üstüne ulaştıklarında ve Darling Vikontu Julia'yı bakıcısına teslim ettikten sonra Celia'ya döndü. "Sözünüz Bayan Burke?"

Celia, kendisine bakan delici bakışlarındaki şiddeti görmek için kısa bir an onun berrak mavi gözlerine baktı. "Evet Darling Vikontu, söz veriyorum."

Ve Vikont gitti.

"Seni yine onunla konuşurken gördüm!" Annesi, arabanın yola çıkıp mülkün kapısından çıkmasını bile beklememişti.

Binbaşı McAlden kendisine tek kelime bile etmemiş olduğu için, Celia annesinin kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapamadı. "Herkes gördü anne."

"Benim de belirtmek istediğim o."

"Ve benim de. Darling Vikontu bizim ev sahibimizdi. Sen onunla konuştun. Kuzen Harriet onunla konuştu ve ben de onunla konuştum. Dedikodu malzemesi olamayacak bir şey. Herkes ve akrabalarımızdan herhangi biri

konuşmamızın kısa bir sohbetten ibaret olduğunu görebilirdi. Gizli saklı bir şey değildi ve birkaç dakikadan fazla sürmedi.”

Celia’nın annesinin bir sorunu hissetmek konusundaki keskin içgüdüleri, böylesi mantıklı bir açıklamayla tatmin olmasına izin vermiyordu. “Kumun üzerinde uzanmış yatıyordun.”

“Bu bir piknikti anne. O zaman onunla konuşmuyordum bile. Geniş hasır şapkam başımdaydı ve ondan oldukça uzaktaydım.”

“Senin yanına oturdu.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ve Julia’nın oyun oynamasını izledi.”

“Ahh. Sanırım kız kardeşini düşünüyordur.”

“Hımm. Ve lütfen söyle bana, ne hakkında konuştunuz?”

“Her zamanki şeyler: hava durumu, manzara, öğle yemeği. Kız kardeşi.” Celia açık bir şekilde, ‘Birbirimize dokunamamak hakkında konuştuk,’ diyemeyeceği için, bu aklına gelen ilk mantıklı açıklama oldu. Çünkü aslında öyle söyleseydi bile bu tam olarak doğru değildi. Vikont konuşmuştu. Celia’ya dokunmanın ve dokunulmanın nasıl bir şey olabileceğinden bahsetmişti. Ancak birbirlerine dokunmamışlar ve konuşmaktan başka hiçbir şey yapmamışlardı.

Peki, o zaman kolunun iç kısmındaki teni neden karıncalanıyordu? Ve neden midesi adeta birbirlerine dokunmuşlar gibi, gerilim ve suçlulukla düğümleniyordu?

Annesi bir şeyler söylüyordu. “Hâlâ mı? Ancak aile yastan çıktı. Yoksa cemiyetin içinde olamazdı.”

“Evet, fakat sanırım kız kardeşinin ölümü dayanamayacağı kadar büyük bir kayıp olmuş.”

Annesi, genç, yakışıklı bir zamparanın bir çay fincanından fazla duygusal derinliğe sahip olması gibi garip bir durumun karşısında kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bu bir centilmene yakışmayacak bir duygusallığa sahip olduğunu gösteriyor.”

“Ahh, lütfen! Tanrı aşkına anne.” Darling Vikontu’nun duygusal davranması, kişisel hislerini açığa vurması, onun karakterinin ve varlığının en ufak parçasına tersti. Onun mükemmel bir şekilde kontrollü, mükemmel şekilde ölçülü amacına tersti.

“Celia!” Yaz ayında olmalarına rağmen, annesinin ses tonu buz kadar soğuktu. “Seni ne etkiledi böyle? Rica ediyorum konuşmanı ve kendini kontrol et.”

Celia’yı Darling Vikontu etkilemişti.

Celia annesiyle asla bu kadar açıkça, düşünmeden konuşmamıştı ancak sert olmak zorundaydı. Her zaman cüretkâr olamasa bile iradeli olmak zorundaydı. “Özür dilerim anne. Demek istediğim, histeri krizi geçirir gibi ağlayıp dişlerini gıcırdatmıyordu. Sadece kendisinin uzakta olduğu dönemde onu tanıyan biriyle konuşmak istiyordu. Sanırım onu en son gördüğünde, sekiz yaşlarındaymış. Yaklaşık Julia’nın yaşlarında.”

Annesi, Celia’daki bu değişikliği, her şey göz önüne alındığında düşüncelerini oldukça iyi bir şekilde sesli ifade etmek için bulduğu bu yeni cesareti tartıyordu. Gerçek anlamda dinliyor gibiydi. Celia’nın söylediği kelimeleri düşünürken, hafifçe dudaklarını bükmüştü.

“Bunu unutmuşum. Çok uzun zaman önce gitti. Hatta

uzun süre ailesinin onun yaşıyıp yaşamadığından haberi bile olmadığını düşünüyorum. Sanırım sonra onu bir daha göremeden Leydi Emily ateşli hastalığa yakalandı. Her gün Tanrı'ya bu kötü bir ateş olmadığı ve sana geçmediği için şükrediyorum. Ancak belki de bu Bayan Hadley çok bilgece davranıp, okulu hızla kapatıp kızları evlerine gönderdiği içindir.”

“Evet anne.” Herkes gerekli olduğunda yalanları ne kadar da kolay yutuyordu.

Peki ya, Darling Vikontu? Peki ya babası Earl Kontu'nun ona söyledikleri? Geçmişin ve o anın karmaşık bir şekilde kesişmesi korkunç derecede kafa karıştırıcıydı. Ancak Celia, Vikontu düşünemezdi. En azından -Celia onun beklediği şeyleri söyleyip, beklediği şekilde davranmadığı zamanlarda- Celia'nın ne düşündüğünü genellikle yüzünde yazılıymış gibi açıkça görebilen annesinin önünde bunu yapamazdı.

“Çok hoş bir akşamüzeriydi, öyle değil mi? Ancak eğer senin için sorun değilse anne, biraz yorgunum ve eve gittiğimizde akşam yemeğinden önce biraz dinlenmek istiyorum.”

“Elbette canım. Dinlenmeye ihtiyacın var. Bir sonraki salı günü Bancroft suaresi var ve onun ardından da...”

Ancak Celia onu dinlemiyordu. Yatağına yatmak ve başka şeyler hakkında düşünmek istiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Güzel bir gündü. Parlak sabah havası giderek ısınıyordu ve hafif esinti Celia'nın yüzünün üzerinde geziniyordu. Kendini mahvetmesi için kolay bir gündü.

Celia onunla buluşacaktı.

Daha önce sabah çıktığı at gezintilerine kıyasla daha dikkatle giyindi, üzerine kendisine otoriter ve zeki bir hava vermesi için at gezilerinde alışkanlık haline getirdiği koyu mavi, güzel bir şekilde kesilmiş redingotu geçirdi. Ahh, saat sekizden önce kalkıp giyinmiş olmak alışkanlıktan başka bir şey değilmiş gibi davranıyordu ama Bains'i kandıramadı.

"Tamam, güzel görünüyorsunuz. İşte, şapkanızı tutturayım - yanlış açıdan takmışsınız. Ve şapkanıza bir tavus kuşu tüyü takayım. Hasır şapkanızın sert beyazının üzerine bir renk katmak, ceketinizin kesiminin altından çıkan yeleğinizin beyaz parıltısıyla güzel bir denge oluşturacaktır. İşte. Darling Vikontu'nuz sizi karşı konulmaz bir şekilde alımlı bulacak."

"O benim değil."

"Ve ben de Kraliçe'nin kedisiyim."

“Bains.”

“Bana Bains demeyin hanımefendi. Benim de herkes gibi gözlerim var, sizin biriyle buluşacağınızı ve Vikont’un sizi çekici olmak konusunda ikna etmeye çalıştığını görebiliyorum. Ölü kız kardeşiymiş, kusura bakmayın ama hadi oradan. Sizi istediği gibi etkiliyor.”

“Bains!”

“Sözüme kulak verin hanımefendi. Güneş ışığı kadar parlak görünüyor olabilir ama o adam karanlık sorunlarla dolu ve sizi de doğruca bu sorunların içine çekmekten fazla istediği bir şey yok. Ve bir genç kızın annesinin, özellikle de sizin leydi annenizin haberi olmadan dışarı çıkmasının sonucunda asla ama asla iyi bir şey olmaz. Hem de hiç iyi bir şey olmaz.”

Ahh, ancak o karanlığın cazibesi karşı konulmazdı. “Ve sevgili Bains’im, atla gezmeye gitmemin sebebi de bu.”

Bains’e söylediği küstah kelimelerin aksine, Celia daha önce sabah gezisine hiç bu derece kaygıyla çıkmamıştı. Çoğunlukla geziye Lizzie ile çıktıkları ve hiçbir zaman başlarına ne gelebileceğini bilmedikleri zamanlarda bile. Ancak Lizzie ile birlikteyken kendini her zaman güvende hissediyordu, çünkü Lizzie karşısına çıkabilecek olan herhangi bir durum için her zaman hazır olurdu.

Ancak Celia artık sadece kendisine güvenebilirdi. Darling Vikontu ile açık ve dürüst bir şekilde buluşma konusundaki yeteneğine olan güveni, kendisini onun karanlığına ve kendisini bekleyen zevklere bırakmak konusundaki isteği tarafından baltalanmıştı. Karnındaki tanıdık ihtiyaç sıkıca bükülüyor, onun rahatlatmasını bekliyordu.

Jawbone Tepesi’nden bir buçuk kilometre kadar ileri-

de, Vikont'u dev gibi av atının üzerinde kütüphanedeki bir koltukta otururmuş gibi rahat ve huzurlu olduğunu gördü. Üzerinde koyu orman yeşili bir ceket ve açık kah-verengi pantolon vardı ki bunlar altın rengi görünümünü mükemmelliğe ulaştırıyordu. Sabahın erken saatlerinin boğuk, gri ışıkları altında gözleri daha da mavi ve berrak görünüyordu. Sanki her gün doğumunda kalkıyormuş gibi, bir *Leucanthemum vulgare*, yani bir çayır papatyası kadar zinde ve neşeli görünüyordu. İnsanların onu bir tehdit olarak değerlendirmesine şaşırmamak gerekiyordu.

Sadece ona baktığında bile Celia'nın ağzı sulandı. İnandırılmazdı ama üzerinde en iyi mavi redingotuyla, yanında bir seyis olmadan ahırdan gizlice çıkıyor ve kendini onun ellerine bırakıyordu.

"Güzel, günaydın Bayan Burke." Vikont, eliyle yuvarlak kenarlı yünlü şapkasına dokunarak selam verdi. "Sizi görmek ne kadar harika bir sürpriz."

"Günaydın Darling Vikontu. Böyle konuşmanıza gerek yok, yalnızım."

"Gerçekten öyle misiniz Bayan Burke? Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz? Sizin bir seyisle birlikte geleceğinizi düşünüyordum, yoksa sizinle dışarıda buluşmayı teklif etmezdim. Kişisel güvenliğinize daha fazla dikkat etmelisiniz." Söylediği kelimeler uyarı niteliğinde olabilirdi ama gözleri haylaz bir neşeye parlıyordu.

"İlginiz için teşekkür ederim ama bu patikalarda on yıldır tek başıma at biniyorum ve kişisel güvenliğim ara sıra olan sağanak yağmurlar dışında hiçbir şey tarafından tehlikeye atılmadı. Burada oldukça evimdeyim."

Vikont gülümsedi, dudaklarının gizemli bir şekilde

kıvrılması Celia'ya onun ne düşündüğü hakkında pek bir ipucu vermemiş olsa da, onun eğlendiğine dair bir izlenime kapılmasına neden oldu. "Gidelim mi? Dittisham'a, eski Manastır Kilisesi'nin kalıntılarına doğru sürebileceğimizi düşündüm. Ancak sizin Stoke Fleming'den bahsetmiş olduğunuzu biliyorum."

"Ahh, kalıntılara doğru yapacağımız bir gezinti güzel olacaktır. Bu alanın dışına hiç çıkmadım."

"Daha önce hiç oraya gitmediniz mi? Fuar Alanı'ndan sadece on beş kilometre uzaklıkta. Sizin dünya hakkındaki deneyimsizliğinizin boyutunu anlamaya başlıyorum. Bunun çaresine bakmalıyız."

"Darling Vikontu. Bizim tam olarak bunu yapmak üzere anlaştığımızı düşünüyordum." Celia'nın bakışları onun üzerinde gezindi. "Elbette makul sınırlarda."

"Çok açıksınız." Vikont ona doğru başını iki yana doğru salladı. "O zaman ben de öyle olmalıyım. Söz veriyorum Bayan Burke, size elimi bile sürmeyeceğim. Benimle birlikteyken oldukça güvendesiniz."

Öyle miydi? Geçici olarak güvende olabilirdi fakat kendine karşı güvende değildi. Bu adamla birlikteyken kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Lizzie ne derdi? *Sevgili Celia, kurt çok ama çok olmadıkça kapınıza gelmez.*

Kurt, atını Celia'nın benekli gri kısırağının yanına doğru döndürdü. Celia, resmedilmeye değer bir ikili olduklarını düşündü: kendisi gri kısırağın üzerinde, çok koyu tonlardaydı ve o ise siyah atın üzerinde çok açık renk ve parlaktı. Yeniden konuşmadan önce, atlarını sakın bir şekilde yontulmamış taş duvarlarla çevrili patikada beş yüz metre kadar sürdüler.

“Size rastladığımda atınızı eşkin sürüyordunuz.”

Onu gördüğü için tedirgin olduğunu mu düşünüyor-
du? Böyle düşünüyorsa haklıydı ama elbette Celia bunu
söyleyemezdi.

“Kırsağımın açılması için güzel bir yoldu. Mira tepeden
yukarı doğru çıkmayı tercih ediyor.”

“Bayan Burke?” Vikont başını iki yana salladı fakat bu
arada gülümsüyordu ve bu gülüş cezbetme amaçlıydı.
“Atınızın ismini söylerken R harfini yuvarladınız mı?”

Celia, şerit gibi bir sıcaklığın yanaklarından ve boynun-
dan aşağı inerek yaktığını hissetti. “Üzgünüm. Daha zarif
bir ismi var -Mirabula- Latince *Mirabula dictudan* geliyor,
ki bunun anlamı da... Ahh, unuttum. Siz Latinceyle ilgi-
lenmiyordunuz.”

Vikont bir kere daha gülümsedi ve gözlerini hafifçe ka-
pattı.

Bir an için yutkunmak Celia için zor bir hale geldi. Ya
da nefes almak.

“Kibirden o şekilde konuştum. Hatırlayın, ben Latin-
cede herhangi bir beceri sahibi olmayı başaramadan önce
okuldan kaçmış kaba biriyim.”

Celia, konuşmadan önce onun aslana benzeyen, kısık
bakışlarını dikkatle süzdü. “Siz kaba biri değilsiniz Dar-
ling Vikontu. Kimsenin oluşturduğunuz etkileyici sefahat
perdesinin arkasını görmemesi için çok uğraşıyorsunuz.
Normalde insanlar, diğer insanların içeri bakıp karakterle-
rinde gerçek anlamda var olan çirkin kusurları görmelerini
engellemek için karakterlerinin etrafına bir perde çekerler.
Ancak siz Darling Vikontu, sizin perdenizi, kimsenin bir
şey görmemesi ve insanların diğer taraftaki değişmez ka-

rakterinizi merak etmesi için zevke ve keyfe düşkün yüzünüzü sergilemek amacıyla oluşturduğunuza dair kesin bir izlenim edindim. Ancak Emily hiçbir zaman sizin zeki, sadık ve her şeyden önemlisi gerçek bir karakteriniz olduğundan şüphe etmedi.”

Sessiz olma sırası Darling Vikontu’na gelmişti. Celia’nın yüz ifadesini okuyamaması için manzaraya doğru döndü. “Her zaman bu kadar nazik misiniz Bayan Burke? Karakterimi aslında olduğundan çok daha iyi bir şekilde çözümlüyorsunuz ve ben bunu nezaket icabı yaptığınıza inanıyorum. Bunu yapmanıza gerek yok.”

“Evet, size kim olduğunuzu hatırlatmam gerekiyor, çünkü siz bunu unutmuş gibi görünüyorsunuz. Bunu unutmak için çok uğraşmışsınız. Ancak bana gelirse, ben de bunu yapıyorum, öyle değil mi? Her şeyin huzurlu olmasını, her şeyin en iyi halinde olmasını, herkesin en iyi halinde olmasını istiyorum.” Celia, günahlarının teninin üzerindeki dövmeler gibi görüldüğüne inanıyormuşçasına, avuçlarını yukarı çevirip açtığı parmaklarına baktı. “Benim tek iyi özelliğim, tabii eğer buna öyle diyebilirsiniz, başarısızlığımın farkında olmam. Henüz kendime yalan söyleme alışkanlığı gibi daha amansız günahlar edinmedim. Kendi kusurlarımızı oldukça iyi biliyorum ve ben sadece bir insanım.”

Darling Vikontu sadece gözlerini dikip ona bakabildi. En sonunda, adamı gerçek anlamda şoke etmişti. Celia buna memnun olmuştu. Fazla ciddi, fazla gerçekçi konuşmuştu ancak bu adamla savaşmak için elinde gerçekten başka bir şey yoktu. Dürüstlüğü, açıklığı ona karşı tek savunması olmak zorundaydı.

“Bu kadarı yeterli mi Bayan Burke?” diye sordu Vikont en sonunda, yüzündeki umursamaz kaba adamın tüm izleri siliniyordu. “Onları affetmek için kusurlarımızı bilmek yeterli midir?”

“Bilmiyorum. Diğer insanların beni hak ettiğinden çok daha fazla affetme eğilimi gösterdiklerini biliyorum. Ben kendimi affetmeyi diğerlerinin beni affetmeyi bulduğundan daha zor buluyorum gibi görünüyor.”

İşte Celia o zaman gördü, gözlerindeki sertlik onun diğer insanlardan biri olmayacağını söylüyordu. Darling Vikontu, insanları suçlayan bir adamdı.

“Affedilmeye mi ihtiyacınız var? Karakterinizde telafi etmek zorunda olduğunuz kusurlar mı var?”

“Evet.” Nedenini anlayamamasına rağmen bunu ona itiraf etmek Celia’yı korkutuyordu. “Hiçbir telafinin yeterli olmayacağı bazı kusurlar vardır. Basitçe, bazı yaralar için hiçbir merhem yoktur.”

Vikont yine uzaklara baktı, ya bunu düşünüyor ya da söylediği kelimeleri duymazdan geliyordu. Celia hangisi olduğunu söyleyemiyordu. Sonra, adam açıkça kendini uzlaşmacı ve cazibeli gösterecek şekilde ona döndü. Celia, güneşin önünden bir bulut geçip gitmiş ve gökyüzü yeniden berraklaşmış gibi hissetti.

“Ne anlama geldiğini söylemediniz, yani kırsağınızın isminin.”

“Ahh. ‘Söylemesi harika’ ya da onun gibi bir anlama geliyor ama atım biraz İspanyol kanı da taşıyor - Endülüs. Boynunu kavisle kaldırıp, ‘Bana bak, bana bak,’ diyen bakışı, İspanyolca bir ismin, Mira isminin onun için daha uygun olduğunu düşündüm.”

“Zekice.” Vikont bir an kısırağı inceledi. “Evet, İspanyol etkileri taşıdığını görebiliyorum. Güçlü, kavisli boynu ve yüzünde neredeyse narin denilebilecek bir ifade var. Ve ne demek istediğinizi anlayabiliyorum. Siz ne kadar ısrarla bunlardan kaçınsanız da kısırağınız övgü ve ilgi istiyor gibi görünüyor.”

Celia yüzüne basan sıcaklığı hissetti. “Onları biraz koşturalım mı?”

Vikont başıyla onaylayınca Celia kısırağını eşkin yürüyüşe geçirdi, Vikont ise iri siyah atının adımlarını kısırağın adımlarına uydurmaya çalışıyordu. Bir buçuk kilometre kadar sessizce birbirlerine eşlik ettikten sonra, atlarını yavaşlatıp yürütmeye başladılar.

“Şimdi, bana iyi bir aileden gelen genç bir leydinin nasıl Latince konusunda bu kadar geniş bilgi sahibi olduğunu söyleyin. Bu sadece Bayan Hadley’nin yaptığı bir şey olamaz. Babamın genç hanımların Latince içeren bir derse onay vereceğinden şüpheliyim. Emily’nin mektuplarından hatırladığım kadarıyla Emily’nin okula gitmesi konusunda bile kararsızdı.”

“Belki de çocuklarından birini okula göndererek onlardan birini kaybettiğini hissetmiştir. Doğruca Deniz Kuvvetlerine yazılmak için okuldan ayrıldınız, değil mi? Babanız bunun için yaptığınızı bilmiyordu. Onun için siz basitçe gitmişsiniz. Belki de bir başka çocuğunu kaybetme olasılığına katlanmak istememiştir.”

O zaman Vikont ona baktı -bunun için dizginleri çekip durdu- adeta Celia’nın içini görebiliyor, düşüncelerini okuyabiliyordu. Celia, Bains’in kem gözlerden kaçınmak amacıyla yaptığı gibi onu durdurmak için elini kaldırmak

istedi. Ancak onun bakışları kem değildi, sadece Celia'nın rahatsız olacağı kadar güçlüydü.

“Olayları nasıl bu şekilde görebiliyorsunuz? Ben kendi düşüncelerimi bile kesin bir şekilde tahmin edemezken, beni nasıl bu kadar net bir şekilde görebiliyorsunuz? Ancak çok nazıksınız, babamı bu kadar aydınlık bir şekilde değerlendirdiğiniz için bilerek nazik davranıyorsunuz.”

“Eğer hakkım olmadan burnumu soktuysam özür dileirim ama sizinkilerden çok Emily'nin mektuplarına erişme ayrıcalığına sahiptim. Siz bunu bilemezsiniz ancak babanız sizin hakkınızda çok ilgili, çok endişeliydi - tüm çocukları için geçerli fakat özellikle sizin için. En azından Emily böyle hissediyordu. Emily, babasının umudunu kaybedip cemiyeete sizi kaybettiğini söylemesine rağmen, sizi aramayı hiç bırakmadığını söylemişti. Sizi aramayı hiç bırakmadı ve sonunda sizi buldu, öyle değil mi?”

“Buldu ama o zaman Emily için çok geçti. Sonuç olarak çocuklarından birini okulda kaybetmiş oldu.”

“Evet. Üzgünüm, bunu düşünmemiştim.”

“Ancak sizi güzel bir yaz gününde, üzücü şeylerden bahsetmek için atla gezintiye çıkarmadım Bayan Burke.”

“Beni atla gezintiye siz çıkarmadınız Darling Vikontu.”

“Çıkarmadım mı? Sabahı Dartmouth'taki en güzel kızla atla gezerek geçirmeyi ben ayarlamadım mı?” Gözlerindeki keyifli ışıltı gibi cazibesi de geri dönmüştü.

“Bunu yapmadınız, çünkü Dartmouth'taki en güzel kız günün bu saatinde Undercliff Sokağı'ndaki 4 numaralı evde yatağında uyuyor.”

“Arkadaşınız Melissa Wainwright'tan mı bahsediyorsunuz?”

“Ondan bahsediyorum. Bayan Wainwright ile tanıştınız mı? Onun evinin yerini bilecek kadar tanıyor musunuz?”

“Bu duyduğum kıskançlık mı Bayan Burke?”

“Öyle mi? Hayır, amacım bu değildi... Demek istediğim... Bilmiyorum.” Darling Vikontu’nun kelimelerine karşı verdiği tepki tamamen içgüdüsel. “Bayan Wainwright’ı kıskanmıyorum. Tam tersi. Onu Dartmouth cemiyesine tanıştırmak için uğraşıyordum.”

“Ve cemiyet derken genç beyleri mi kastediyorsunuz? Fark ettiğim kadarıyla, sizin çılgın danalar gibi etrafınıza toplanıyorlar.”

Kıskanç olma sırası Vikont’a mı gelmişti?

“Hayır. Cemiyet derken, o genç beyler bunu itiraf etmeler de etmeseler de onların üzerinde en güçlü etkiye sahip olan annelerinden bahsediyorum. Seçkin biri haline gelmeden önce Bayan Wainwright’ın kazanması gereken onların varlıkları ve onaylarıdır.”

“Ve siz onun seçkin biri olmasını mı istiyorsunuz?”

“Evet, istiyorum. Çünkü onun istediği bu. İyi bir eş bulmayı çok istiyor.”

“Peki, sizin istediğiniz nedir Bayan Burke?”

Celia uzun bir süre boyunca düşüncelerini kendine sakladı. “İnsanların beni tanımasını. Ve dünya hakkında daha fazla deneyim edinmeyi.”

“İçinizde saklanan entelektüel kadının varlığını sezme-ye başlıyorum. Bu Latinceyi açıklıyor.” Gözleri Celia’ya ona sataştığını söylüyordu.

“İtiraf etmeliyim ki, biraz Latince çalıştım ama çok fazla değil. Ve belki de atımın ismi sadece Virgil’den bir alıntıdır. Ayrıca babanızın tercihlerinin aksine, kız öğrenciler

için de aynısının geçerli olduğunu ekleyebilirim, Bayan Hadley'nin okulunda tercih eden öğrenciler için klasik edebiyat dersi vardı. Emily gerçekten oldukça maharetliydi -benden çok daha fazla- ve bana oldukça çok yardımcı oldu. Biz bu şekilde arkadaş olduk, *Robinia pseudoacacia umbraculifera* hakkında çalışırken ve bu da akasyanın Latince ismidir.”

Patikanın bir sonraki dönüşünde, Darling Vikontu onları çalı çitlere doğru yönlendirdi. Manastır binalarının alçak, taş duvarlı kalıntıları, arsaların üzerinden görüş alanlarına girdi.

“Kariyerini suda geçirmiş olan birine göre çok güzel at biniyorsunuz. Ancak mektuplarınızdan hatırladığım kadarıyla, denizde geçirdiğiniz zamanlarda özlediğiniz şeylerden biri atlar ve at binmekmiş. Emily bu konuda sizinle aynı kederi paylaşıyordu. Size mektuplarının herhangi birinde bundan bahsetti mi bilmiyorum ama okulda atımızın olmasına izin verilmiyordu. Her zaman Bath'in etrafındaki kırsal alanları atlarımız olsa nasıl keşfedeceğimizi düşünerek üzüldüğünü söylerdi. Elbette o zamanlar Mira'ya sahip değildim. Ancak uzun yürüyüşlere çıkardık ve bu hoşumuza giderdi.”

“Haklısınız. Ben gemideyken, hiç at bulamazdık. Emily'nin de bir atı olmadığı için yaşadığı hüsranı yazdığını hatırlıyorum. Bath etrafındaki kırsal alanlarda ata binme isteğinden bahsetmemiş olsa bile, kolaylıkla bunu hissettiğini anlayabiliyorum. Biz Gloucestershire'da, Bath'in kuzeyinde Cotswolds'ta büyüdük. Güzel bir kırsal bölgeydi. Bana bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Okulda geçirdiği zamanın tamamını acı çekerek geçirmediğini bilmek güzel.”

Bunun üzerine Celia sessizleşti. Emily'nin acı çekmesine dair hiçbir işaret görmemesinden nefret ediyordu ve bundan kesinlikle nefret ediyordu. Bu, onun duymaya ihtiyaç duyduğu şey olabilir miydi?

"Hayır Darling Vikontu. Emily'nin tüm günlerini acı çekerek geçirmediğini bilmelisiniz. Ashnda, tüm dünyada mutlu olmak, hayatın tüm karmaşık ve pis hallerini kucaklamak konusunda Emily'den daha yetenekli birini düşünemiyorum. Onun mutlu olduğunu düşünüyordum. Benim arkadaşlığımın onu mutlu ettiğini biliyorum. Eğer mutsuzduysa bile çok iyi saklıyordu. Bu her zaman üzerimde taşıyacağım bir pişmanlık olacak. Çok geç olana kadar onun mutsuzluğunu, çaresizliğini göremedim."

Darling bir an için karnına bir yumruk yemiş gibi göründü. "O zaman onun nasıl öldüğünü biliyorsunuz, değıl mi?" Sorusu, bir ifadeden çok daha güçlüydü.

"Evet." Bu neredeyse bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. Celia, sıcak bir acı dalgasının fışkırarak boğazının arka tarafına yapıştığını hissettiğinde şaşırdı. Bir yıldan fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Emily'nin ölümü yeni, iyileşmeyecek derin bir yara gibi acıyordu.

"Ve onun kendisini neden o köprüden attığını biliyor musunuz?"

Celia, onun sesinde kan gibi akan öfkeyi duyabiliyordu. Atı, Vikont'tan yayılan ani gerilimden dolayı altında kıpırdanıyor, gözleri kocaman açılmış halde ağırlığını bir o ayağına bir diğerine veriyordu. Hem kendisinin, hem de atın kontrolünü sağlamak için mücadele ediyordu. Celia onun bilenmiş duygularının kendisine saldırdığını hissedebiliyordu.

Yine de söyleyemezdi. Bildiklerini itiraf edemezdi. Bu, bir ağabeyin kız kardeşi hakkındaki düşüncelerini değıştirmirdi. Celia hakkındaki görüşünü değıştirirdi. Geri alınmaz bir şekilde.

Hayır, ona söyleyemezdi.

“Nedenini bilmediğimi söylemek bana acı veriyor Darling Vikontu. Emily’yi bir şeyler derinden rahatsız ediyordu ve bana güvenmeyi bırakmıştı.”

“Bunun nedenini tahmin edemiyor musunuz Bayan Burke?” Darling Vikontu atımı durdurdu, gözleri ürkütücü bir yoğunlukla Celia’ya odaklanmıştı.

“Nisan ayından beri bu soruyu kendime binlerce kere sordum. Size saha fazlasını söyleyemediğim için üzgünüm.”

Del dengesini korumak için mücadele ediyordu. Kapkara hiddetin göğsünde içten içe yandığını, vahşî öfke dalgalarıyla patlamakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu. Atının dizginlerini sertçe çekti ve yumruğuyla onun elbisesinin yeni dantel yakasını buruşturup, onu sarsarak gerçeği söyletme isteğine engel olmak için hızla eyerinden aşağı indi. Elini onun narin boynuna dolayıp, kendisine her şeyi söyleyene kadar kırılğan kemiklerini sıkmadan önce.

“Lanet olsun.” Çenesini o kadar sert bir şekilde sıkmıştı ki kelimeler sıktığı dişlerinin arasından çıkıyordu. “Söyleyin bana. Bana şimdi gerçeği söyleyin, yoksa Tanrı yardımcım olsun ben-” Sendeleyerek yere çömeldi, içindeki korkunç öfke büyüyerek karnında yırtıcı bir acıya dönüşüyordu.

Celia konuşmuyor - konuşamıyordu. Del’in kullandığı

dile ve sesindeki zor bastırılmış saldırganlığa şaşırılmış, korkuyla açılmış gözleriyle ona bakıyordu.

Del merhamet göstermeyecekti - gösteremezdi. “Söyle bana lanet olsun,” diye diretti. “Bana genç, güzel ve iyi olan kız kardeşimin neden kendisini bir köprüünün üzerinden atacak kadar büyük bir ıstırap içinde olduğunu söyleyin.”

“Bilmiyorum,” diye bağırdı Celia. “Lütfen. Aynı acıyı benim de hissetmediğimi mi sanıyorsunuz? Ben de onu sevdim. Onu sevdim.” Bağırıyordu, kelimelerini söylerken sesi çatlıyordu. “Ancak bana güvenmiyordu. Bana acısı, ıstırapı hakkında hiçbir şey söylemedi. Ve ben de bunu görmedim. Üzgünüm. Çok üzgünüm.” Ağlıyordu, göz yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve gözleri kızarmıştı.

Ham ve vahşi acı pençelerini boğazına geçirse bile Del yumuşamayacaktı. Bunlar söylenmek zorundaydı. “Onun sevgilisi miydin?”

Celia’nın yüzündeki her şey şoke olduğunu gösteriyordu - gözleri açılmıştı, yüzü solgundu ve ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. “Size bunu kim söyledi?” Sesi çok kısık bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Hayır. Onu kız kardeşim gibi seviyordum.”

“Emily söyledi. Bunu bana son mektubunda yazdı, sizin hakkında bazı dedikodular olduğundan bahsetti. Sizin sevgili olduğunuza dair. Ona bu dedikoduları senin çıkardığını söylemişlerdi.”

“Ben! Emily bunu mu düşünüyordu, benim- ? Ahh, Tanrım.” Nefes almak için zorlanan göğsü, yelkenlerindeki hava boşalmış gibi sönmüştü. “Hayır. Hayır, Darling Vikontu. Böylesi alçak dedikoduları çıkaran ben değilim.

Biri kendisi hakkında neden böyle bir yalan uydurur ki?" Sesi boş ve yenilmiş çıkıyordu, masumiyeti sonuna gelmişti.

Del, bu yenilgi için kendisiyle gurur duymuyordu. Bir-biriyle çelişen istekler arasında parçalanıyordu - o bu kadar korunmasızken cevapları almak için bastırmak ya da kayıpları için onu ve dolayısıyla da kendisini rahatlatmak arasında.

"Kim böyle bir şey söyler? Durumun kendisi onun için yalan olmayan biri."

"Ancak öyleydi- öyle! Ona bunu kim söylemiş?"

"Bilmiyorum Bayan Burke. Basitçe bilmiyorum." Del derin bir nefes aldı ve uzun çimenlerin arasına düşmüş ya da kendisinin yanlışlıkla fırlatmış olduğu şapkasını aldı.

"Ahh, Tanrım. Zavallı, zavallı Emily."

Evet, zavallı Emily. Ve zavallı Bayan Burke. Hâlâ kısrakının üzerinde oturuyordu, yüzü akan gözyaşlarıyla ıslaktı. Redingotunun koluyla burnunu sildi. Bu hareketi onun küçük ve çocuksu görünmesine neden olmuştu. Ancak öyle olamazdı. Tam olarak değil.

"Bu dedikoduları biliyor muydunuz?"

"Evet. Sonrasında duydum. Onun notunu okuduğumuzda. Diyordu ki-" Celia, başını iki yana salladı, söylemek zorunda olduklarını söyleyemiyor ya da söylemek istemiyordu.

"Bana söylemek zorundasınız Bayan Burke. İsteyerek nazik davrandığınız zamanlar geride kaldı. Not?"

Kızarmış gözleriyle Del'e baktı, bir melek kadar ciddi ve çaresiz görünüyordu. "İntihar notu."

Del'in, bir yıldan fazla bir süre önce olmuş bir olay

hakkında bu kadar taze bir ıstırap hissedebilmesi garipti. “Onun bir intihar notu bıraktığını bilmiyordum.”

“Bıraktı. Yoksa bunu bilemezdik. Dışarıda bitki örnekleri toplarken ayağının kaydığını ve başını kayalıklara çarp-
tığını düşünürdüm.”

Celia’nın değirmen koyundaki kayaları geçerkenki hali Del’in zihninde canlandı. İçinde canlanan korku dalgası-
nı, anlaşılmaz öfke ve endişe karışımını anımsadı. Bunun Emily yüzünden olduğuna şüphesi yoktu.

Ancak Emily kayıp düşmemiştı, kendisini bilerek o taş-
ların üzerine atmıştı. “Notta ne yazıyordu?”

“Kendisini öldürdüğünü çünkü âşık olduğunu...”
Genç kadın sesinin titremesine engel oldu. “Bana âşık ol-
duğunu ve ben onun duygularını küçümseyip reddeder-
sem yaşayamayacağını yazıyordu.”

Del, her şeyi yavaş bir şekilde, hızlanan bir akarsuyun
merhametsiz istikrarıyla anlamaya başladı. Emily ikisinin
sevgili olmasını istemişti. Del’in Emily ile hiç düşünmedi-
ği kadar fazla ortak yönleri vardı. Bu acı verici bir gerçektı,
o kadar derin ve güçlü fiziksel bir acıydı ki tüm bedeninde
yayılıyordu. Del, bunun beyninden mi yoksa kalbinden
mi geldiğini bilmiyordu. Sadece, düşünememesine neden
olacak kadar engin ve zehirli olduğunu biliyordu. Emily’yi
en baştan yeniden kaybetmek gibiydi.

En sonunda istediğı cevapları almıştı ama bu huzur
bulmasını sağlamamıştı. Ve Bayan Burke sadece huzurlu
görünüyordu. Adeta orada kalmanın güvenli ya da daha iyi
olup olmadığından emin değilmiş gibi tarlalara, geldikleri
yöne bakmak için döndü.

“Bayan Burke, size bir özür borçluyum.”

Del'e, ilk karşılaştıklarında ondan özür dilediğinde baktığı gibi baktı; ciddi ve hareketsizdi. "Emily gerçekten bu dedikoduları benim çıkardığıma inanıyor muydu? Ya siz?"

"Emily mektuplarında güvenilir birinin ki ben Bayan Hadley olduğunu sanıyorum, kendisine dedikoduları çıkaranın siz olduğunu söylediğini yazmış. Ve ben de böyle düşünüyordum. Dedikoduları sizin çıkardığınızı, kıskançlıkta dolayı ya da... Nedenini bilmiyorum. Nedeni önemli değil. Artık buna inanmıyorum."

"Önemli. Beni baştan çıkarmaya karar vermenizin nedeni bu muydu? Böylece benim..." Doğru kelimeyi aradı. "bir erkeğin kelimelerine karşı duyarlı olup olmadığını görecektiniz, öyle mi? Bir erkeğin dokunuşuna karşı?"

Del, onun bu denli akıllı olmasından kesinlikle nefret ediyordu. Kendisi hakkında daha önce farkında olmadığı gerçekleri ortaya çıkarıp durmasından. İntikam almak için neden Bayan Burke'ü baştan çıkarmayı seçtiğini geniş çaplı düşünmemişti, ancak işte nedeni oradaydı.

Celia, bunu onun yüzünde gördü. "Ben eve gidiyorum." Sesi pürüzlü ve yorgun geliyordu. "Sanırım bizim... Ortaklığımız, çünkü bunu tanımlamak için daha iyi bir kelime bulamıyorum, sonuna geldi. Tüm iddialar boşa çıktı. Bunu bu şekilde söylemezler mi Darling Vikontu?"

"Üzgünüm. Hem kendi adıma hem de Emily adına. Bizim bu şekilde ayrılmamızı istemezdi."

"Bir daha sakın Emily'nin ismini bu şekilde kullanmaya cüret etmeyin. Bu merhametsizce. Eğer söylediğiniz şey doğruysa, eğer benim hakkımda gerçekten bu kadar kötü düşünüyorsa, o zaman birbirimizle konuşmamızı asla istemezdi." Celia kısırağını diğer yöne çevirdi. "Bana

tek bir şey söyleyin Darling Vikontu. Bana söylediklerinizin herhangi bir kısmı doğru muydu?”

Del, o anda yaptıkları konuşmadan bahsetmediğini biliyordu. “İkimiz de birbirimize yalan söyledik.”

“Hayır. Benim size söylediğim her kelime doğrudu. Bunun böyle olduğuna inanmadınız. Oysa ben sizin her söylediğinizi gerçek olarak kabul ettim. Oysa bunların hepsi yalandı.”

“Hayır. Sizi çekici bulduğumu söylerken yalan söylemiyordum. Size dokunmak, sizi öpmek, sizinle yatmak istediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Onların hepsini kastederek söyledim.”

“Elbette ki. Bu tür şeyler söyleyen her erkek o anda bunları kasteder Darling Vikontu. Ancak, olmazsa...” Kendisini durdurdu. Sonra vurgulu bir şekilde başını iki yana salladı. “Hiçbir anlamı olmaz.”

Del onun söylemediği şeyin tam olarak ne olduğunu anlıyordu. İçindeki bir şey, bir alevin titrek ateşi canlandı. Ancak bunu değerlendirmek için vakti yoktu. Eğer onu durdurmazsa, gidecekti. Ve bir şekilde onun gitmemesi şarttı.

“Siz aşk istediğinizi söylemediniz Bayan Burke. Siz deneyim istediğinizi söylediniz.”

Del, onun dizginlerini yakalamak, yanından uçarak uzaklaşmasını engellemek için öne doğru bir adım attı. “Hâlâ size o deneyimi verebilirim. Eğer bana izin verirseniz, bunu yapmak isterim.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Taşradan gelen biri olabilirim Darling Vikontu. Ancak aptal değilim.” Celia, duyduğu acının içinde öfkenin karanlık bir şekilde büyüdüğünü hissedebiliyordu. Ancak belki de bu öfkenin tamamı Vikonta yönelik olmamalıydı. Onunla bu gezintiyi, bu seyahati yapmayı kendi istemişti.

Bir centilmen olduğumu hatırlayacağım konusunda büyük bir riske giriyorsunuz. Böyle bir riske girerek akılsızca, hatta belki de aptalca davranmıştı. Onun kaynayan öfkesinin taşıp, ikisini de haşlayacağını düşündüğü anın hararetinde bile, bir centilmen olduğunu hatırlamıştı. O şekilde davranmıştı. Rahatsız edici gerçeğe Celia’yı ve kendisini de deli gibi korkutmaktan başka kötü bir şey yapmamıştı.

Her şey korkunç bir şekilde mantıklıydı. Emily’nin ondan bahsetmemesine şaşırması gerekiyordu. Ancak bunu bilmesine rağmen, acısı çok az azalmıştı. Suçluluk hâlâ onu yiyip bitiriyor, asit gibi ruhunu kemiriyordu.

Yine de Darling Vikontu -ettiği küfürler sayılmazsa- daha iyi olan yönüyle davranmıştı. Şeytanlarıyla savaşmış ve onları denetimi altına almıştı. Belki de Celia doğru kararı vermek konusunda kalbine güvenerek o kadar da akılsızca davranmamıştı.

Vikont, atının başının üzerinden ona baktı. “Hayır, hiç aptal değilsiniz. Aynı zamanda, sizin şimdiye kadar paylaştığımız küçük deneyimden hoşlandığınızı da düşünüyorum.”

“Küçük mü?” Bunun, paylaştıklarının hiçbir şey olmadığını mı düşünüyordu? Celia’nın ilk kez deneyimlediği hislerin?

“Ahh, evet sevgili Bayan Burke, çok küçük. Aramızda olanların, keşfedilmeden, bizim uyandırmamızı bekleyerek yatan arzuların sadece yüzeyini kazıdık.”

Ahh, Vikont çok iyiydi. İnanılmaz derecede yakışıklı ve kesinlikle tehlikeli.

“Lütfen,” dedi adam tatlı dille, benimle birlikte yürüyün. Fazlası olmayacak. Yapmayı planladığımız gibi harabelerin arasında yürürüz.”

“Siz... Yeniden öfkelenip, kontrolünüzü kaybetmeyeceksiniz, değil mi?”

“Hayır. Eğer siz kendi kontrolünüzü kaybetmezseniz.” Gülümsemesi nazik ve güven vericiydi.

“Belki.” Adam oldukça çarpıcı olan öfkesini kontrol etmesine rağmen korkutmuştu onu. “Eğer bir centilmen olarak kalacağınıza söz verirsiniz.”

“Ahh, ben bir centilmen değilim, öyle değil mi? Annenizin size söylediği buydu. Ve o haklıydı, çünkü eğer bir centilmen olsaydım, ata binme kıyafetinizin size mükemmel derecede uyduğunu fark etmezdim. Ya da bakışlarımla kalçanızın kıvrımında ya da bedeninizin ortaya çıkan diğer kıvrımlarında gezinmesine izin vermezdim. Eğer bir centilmen olsaydım, bakışlarımı sizin güzel yüzünüzde ve güzel, derin gözlerinizde tutar ve nefis bir şekilde kabarık... Kıyafetinize bakmazdım.”

Vikontun bakışları hızla onun gözlerine çıktıktan sonra yavaşça bedeninde gezindi. Celia adeta tüm bedenine ılık bal sürmüş gibi hissetti. Ağzının açılmasını engellemek için dudaklarını büzdü ama nefesinin hızlanmasını önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ahh, ve o bunu fark etmişti. Vikont çenesini aşağı indirdi ve yarı kapalı, uykulu, tatmin olmuş bir aslanın bakışlarıyla baktı. Celia ne söyleyeceğini bilmiyordu ancak onu durdurmak için söyleyeceği hiçbir şeyin işe yarayacağını biliyordu. Bu duygu yoğunluğundan ve bacaklarının arasındaki sıcaklık hissinden hoşlanmaya başlamıştı. Arzunun bu inatçı hissini. Tam olarak aradığı şeydi.

Vikontun gözlerindeki ateş, Celia'nın içinde, duyguların birbirine karıştığı aşağılarda bir yerde, bir ateşi tutuşturmaya başlamıştı.

“Orada, rüzgârdan korunmak için duvarların arasında yürüyebiliriz.”

Celia kırsağından indi ve hafifçe daha yavaş bir hızla onu izledi, engebeli ve vahşi çimenlerin üzerinde kırsağını dikkatle yürütüyordu.

“Belki de,” diye sordu Vikont omzunun üzerinden, “ağzımı açıp Latince kadar tarih konusundaki bilgisizliğimi ortaya dökmeden önce, size manastırlar hakkında ne bildiğinizi sormalıyım, değil mi?”

Celia, halinden memnun gülümsemesine engel olamadı. Bu, kendisine hitap etmesi için mükemmel bir şekilde ayarlanmış, rastgele yapılmış bir iltifattı. “Ben de bir tarihçi değilim. Sadece manastırların yok oluşunun 16. yüzyılın başlarında bir zamanda olduğunu hatırlıyorum. Sanırım bu manastırın başına gelen de bu olmuş. Keşişler

sürülmüş, mallara ve arazilere el konulmuş ve boş bırakılmış. Böylece binalar da yavaş yavaş zamanın, hava koşullarının ve ihmalin yıkımına mağlup olmuş.”

“Başarılı.” Vikont, Celia’nın eline dokunmadan kısırağının dizginlerini eline aldı ve atları kıyıya doğru yönlendirdi. “Merak ediyorum, cevabınızın karakterinizi ne kadar mükemmel bir şekilde sergilediği hakkında hiçbir fikriniz var mı?”

“Lütfen yapmayın. Emimin ikimiz de bir gün için karakter analizinden fazlasıyla payımızı aldık.”

“Hayal gücü ve empati ile söylenmiş basit bir gerçek, bir hakikat. Sizin istemli nezaketinizin daha fazlası.”

“Bunun memnuniyet verici bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünmüyorsunuz.”

“Buna alışıyorum.” Vikont’un yüzünde parlak beyaz dişleriyle gülümsemesi belirdi. Onu eğlendirmek ve cezbetmek için elinden geleni yapıyordu. Bu kadar fazla işe yaraması aptalcaydı.

Vikont, atları hafif eğimden yukarı, bir zamanlar büyük binaların olduğu, alçak, taş duvarların manastır alanını çevrelediği yere doğru yönlendirdi. Artık bozkıra daha yakın oldukları için rüzgâr hızını arttırmıştı, Celia’nın şapkasını çekştiriyor, eteğinin bedeninin etrafına sarılmasına neden oluyordu. Celia, eteğinin uçarak başına geçmesine engel olmak için yüzünü rüzgâra doğru döndü.

“Böyle ne kadar harika görünüyorsunuz.”

“Rüzgârdan mahvolmuş halde mi?” Celia’nın kahkahası gergindi.

“O zaman buraya, aşağıya gelin,” diye yol gösterdi adam, “rüzgârın olmadığı yere.”

Sonra onlar için, duvarların kalıntılarının onları rüzgârdan koruyabileceği, iki bina arasında güneşli bir nokta buldu.

“Ahh, bu daha iyi.” Celia eliyle, uzun, yuvarlak kenarlı şapkasının yönünü değiştirdi.

“Evet.” Vikont kendi şapkasını yana attı ve sırtını duvara dayadı.

Celia onun karşısında bir yere geçti, aralarında mesafe kalmasına dikkat etmişti. Duvarların siperinde, rüzgârın uğultusu yerini sessizliğe bıraktı. Celia’nın sırtındaki duvarlar güneşin etkisiyle ısınmıştı ve Celia da onun gibi duvara yaslandı. Ve bir an yüzünü güneşe çevirebilmek için, yine onun gibi şapkasını çıkardı.

“Sizi tepenin üzerinde, etekleriniz bedeninize yapışmış halinizle tercih edeceğimi sanıyordum. Ancak bu daha çok hoşuma gitti. Sıcak ve darmadağın görünüyorsunuz. Adeta yataktan yeni kalkmışsınız gibi rahat. Benim yatağımdan. Ya da belki de...” Vikont dudaklarının bir kenarının kalkmasına neden olan o hınzır sırıtışla gülümsedi. “Sizinkinden. Ebeveynlerinizin evindeki kızlık yatağınızdan. Belki sizi izlemek ve sizinle yatmak için gizlice içeri girerim ya da pencereden tırmanırım.”

Celia sağlam durmak, böylesi romantik bir fanteziye teslim olmamak için bir elini taşın üzerine yasladı. Kendisini, adeta dünya tüm çekim gücünü kaybetmiş ve Darling Vikontu’na vermiş gibi nefessiz, hafif ve neredeyse havada asılı gibi hissediyordu.

“Bunu yapabilir miyim Bayan Burke? Sizinle bu şekilde konuşabilir miyim?”

Daha önce olan her şeye rağmen, kendini bu zevkten

mahrum etmek zor, hatta biraz garip geliyordu. Ancak adam o kadar kibar ve ciddiyetle sormuştu ki ilgisi merhem gibiydi.

“Evet.” Celia yutkundu ve sesinin daha güçlü çıkmasını sağladı. “Evet. Lütfen.”

Vikont biraz rahatlamış görünüyordu, bedenindeki ve içindeki gerilim uçup gitmişti. Ciğerlerini temiz havayla doldurdu ve bir an için gözlerini kapattı. “Eteklerinizin sıkıca bedeninize yapışması hoşuma gidiyor. Bacaklarınızı olduğu gibi görebiliyorum.”

Vikont gülümsedi ve yeniden ona bakmak için gözlerini açtı. “Bunu yapar mısınız? Görebilmem için eteklerinizi bacaklarınızın etrafına sarar mısınız?” Vikont yutkunduğunda, Celia onun boynunda mücadele eden âdemelmasının garip kırılğanlığına doğru çekildiğini hissetti.

Şapkasının yere düşmesine izin verdi ve eteklerinin kumaşını eliyle toplamaya başladı. Vikont’un gözleri yarı kapalı gibi görünse de Celia yavaşça hacimli eteklerini ellerinin içinde toplarken onun gözlerindeki arzulu ışıltıyı gördü. Büyülenmiş olan sadece Celia değildi. Tıpkı adamın onu tepeden tırnağa tahrik ettiği gibi onun da adamı tahrik etme gücü vardı, sadece bunu denemesi yeterliydi. Eteklerini belinin etrafında topladı ve kumaşı bacaklarının etrafına sarıp, yavaşça kumaşı gerdi.

“Evet.” Vikont hareket etmedi ama miskin, hevesli bakışlarıyla adeta onu tutuyormuş gibi Celia’yı duvara sabitledi. “Şu an düşünebildiğim tek şey, ellerimin arasında bedeninizin nasıl mükemmel bir şekil alacağı.”

Vikont bakışlarını indirip, adeta elinin hâlâ boş olduğunu gördüğüne şaşırmış gibi avcuna baktı. “O kadar çok

isterdim ki, elimi belinize koymayı, sonra yukarı çıkıp yuvarlak...” Bir an duraksadı ve yutkunmadan önce yavaşça gözlerini korsesinden Celia’nın gözlerine kaldırdı. “Göğüslerinizi kavramayı... Kumaş katmanlarının, muslin, pamuklu kumaş ve tabaklanmış deri eldivenlerinizin üzerinden bile, bedeninizin şeklini algılayabiliyorum. Ve bir de o göğsün gözlerimin önünde çıplak ve elim tarafından kavranmış olduğunu hayal edin.”

Celia’nın eli, adeta bedeni nabzının teninin altında hızla atacağını bilir gibi, boğazına gitti. Teninin tutuştuğunu ve karıncalandığını hissediyordu, bedenini çevreleyen kumaş katmanlarına rağmen çıplak gibiydi.

“Zihnim daha da ileriye gidiyor. Hızla çalışıp, binici ceketinizdeki düğmeleri sayıyor ve her birini teker teker en iyi şekilde nasıl açacağımı bulmaya çalışıyor.”

Celia kendisini tamamen ve koşulsuz bir şekilde ona verme arzusuna kapılmamak için eldivenli elleriyle boğazındaki danteli kavrayıp sıkıyordu.

Vikont’un sesi fısıltı seviyesine düştü. “Benim için bir şey yapar mısınız? Sadece bir düğmeyi açar mısınız? O zaman alttaki boleronuzun kumaşının ne kadar şeffaf olduğunu merak etmek zorunda kalmazdım. Keşke boyununuzun küçük bir kısmını görebilseydim. Her zaman fazlasıyla ölçülü elbiseler giyiyorsunuz. Belki de daha az resmi bir kıyafetle, sizin boyun çukurunuzun güzel kıvrımım, köprücük kemiğinizin uzun, narin hattını ve yumuşak, beyaz teninizin sedef gibi parıltısını görmek için daha fazla şansım olurdu.”

Kelimeleri bedenini, ruhunu delip geçiyordu ve Celia bu şekilde konuşurken yapmayacağı hiçbir şey olmadığını

biliyordu. Daha şimdiden göğüsleri hızla aldığı nefeslerle inip kalkıyor, sertleşmiş göğüs uçları korsesinin iç kısmını zorluyordu. Celia gözlerini onun aç bakışlarından indirip ellerine baktı. Dar, deri eldivenlerini çekiştirerek, teker teker çıkarıp yere, ayağının önündeki çimenlerin üzerine bıraktı.

Gözlerini kapattı ve elini redingot ceketinin tek düğmesinin üzerine götürdü. Düğme kolaylıkla açıldı, ceketin yakaları esintiye kapılıp havalanıyordu. Ceketin altında, kruvaze düğmeli, ipek bir yelek vardı. Celia sadece üstteki iki düğmeyi açtı, gerginliğinin belli olmaması için bilinçli olarak çok yavaş hareket ediyordu. Ancak eli yavaşça boğazında ölçülü bir fiyonk ile bağlanmış dantel göğüslüğünü düzeltmek için yukarı çıktığında, artık kendisine hâkim rolü yapamıyordu. Parmaklarıyla danteli açmaya çalışırken, elleri -tüm bedeni- heyecan, arzu ve korkuyla titriyor, nabız gibi atıyordu.

Boğazının kapandığı yerde sadece tek bir küçük sedef düğme vardı. En sonunda bu düğme de açıldığında, tül patiska yakasından düşüp, sadece boynunun çukur kısmını göz önüne sermesine rağmen, çok ama çok daha fazlası göz önüne serilmiş gibi hissediyordu. Teninin o küçük kısmı fazlasıyla hassastı, güneş ışığının en ufak bir temasıyla kavruluyor ve en hafif esintiyle kırbaç yemiş gibi oluyordu.

“Daha fazla,” diye yalvardı Vikont, boğazdan gelen nefesi hırıltıydı.

Celia bakışlarını onun yüzünden, kendisini izleyen gözlerinin yoğun, berrak mavisinden çekmeden, titreyen ellerini sonraki düğmelere doğru indirdi. Önce birinci

sonra ikinci düğme açıldı ve korsesinin üst kısmı görünür hale geldi. Korsesinin altındaki göğüsleri duyduğu ihtiyaçla sızlıyordu.

Vikont gözleriyle onun elini izledi, sonra başını duvara yaslamadan önce teninin çok daha fazlasını göstermesini istediğini göstermek için Celia'nın gözlerine baktı.

“Gösterin bana Bayan Burke. Bana asla sahip olamayacağım o tatlı teni gösterin. Bana sadece akşamları hayalini kurabileceğim şeyi gösterin. Her akşam.”

“Lütfen.” Celia, içinde yükselen ihtiyacın giderilmesinden başka neye ihtiyacı olduğundan emin değildi. “Ben-”

“Küçük elinizi oraya koyun. Evet, oraya!” Adam sesiyle cesaretlendiriyordu. “Korsenizin altına koyun, yumuşak şeklini hissedin. Parmaklarınızın ucunu bulmasına izin verin, işaret ve başparmağınızın arasına alın, sıkın. Tıpkı benim yapacağım gibi biraz, çok hafifçe sıkın. Ahh, Tanrım. Hissedebiliyor musunuz? İyi hissettiriyor mu?”

“Evet.” Celia'nın cevabı ağzından bir iç çekişi gibi çıkmıştı.

“Celia.” Adamın nefesi hırıltılı ve gergindi. “Boleronuzu çekin. Görmeme izin verin. Lütfen.”

Celia'nın onun bu isteğini reddetmeye gücü yoktu. Başını yana çevirdi ve kumaşı iki yana doğru açtı. Tüm bedenini alevler içinde gibiydi, daha fazlasına duyduğu özlemle yanıyordu. Her bir siniri, bedenindeki her bir his ona doğru kabarıyor, ulaşmaya çalışıyordu.

“Evet, çok soluk ve güzel. Göğsünüz elinizi dolduruyor. Gösterin bana. Bana o tatlı ucunu gösterin.”

Bir eliyle iç çamaşırını kenara doğru çeken Celia, başını arkaya doğru attı ve göğsünü onun gözlerinin önüne serdi.

“Celia. Tanrım Celia. Bana bakın.”

Celia baktığında, adamın yüzündeki acımasız sertlik karşısında şaşırıp kaldı. Ancak soğuk değildi. Ateş saçan gözleriyle ona bakıyordu, aynı anda her yerinde hissettiği bir sıcaklıktı, ta ki göğsünün hassas, açıkta kalmış teninde birleşene kadar. Bir damla gözyaşının kendi yanağından süzüldüğünü fark ettiğinde ise afalladı.

“Tanrım Celia. Üzgünüm. Ağlamayın. Lütfen, ağlamayın.”

Vikont anlamıyordu, bu duyguyu, ihtiyacı ve isteği anlaması mümkün değildi. Celia bunu açıklayabilecek kelimelere sahip değildi.

Vikont gözlerini kapattı. “Ben hiç centilmen biri değilim.”

Celia, bluzunun iki yana açılmış kenarlarını bir araya getirdi ve teninin çok küçük bir parçası görünür hale gelene kadar bir arada tutup kapattı. “Size inanmıyorum.”

Vikont gözlerini açtı, ancak bu defa uzaklara bakıyordu. “İnanmalısınız.”

“Hayır. Çünkü eğer bir centilmen olmasaydınız, iki metre ötemde dururken hâlâ atımın dizginlerini tutuyor olmazdınız. Eğer bir centilmen olmasaydınız, yerde yuvarlanıyor-” Celia, kelimeleri söyleyemedi. Bu kelimeler zihninde çok canlı bir görüntü oluşturunuyordu. Vikont kendisini kaybedip, söylediği şeyleri yapacak olsaydı olacakların canlı, samimi bir görüntüsü. Kendine dokunması, öpmesi ve okşaması. Kendini cüretkâr, huzursuz ve istekli hissetmesine neden olan şeyler.

Del buz kesmişti. Ona olan ihtiyacı, arzusunun gücü-

le hissettiği zayıflığı, neredeyse donukluğu anlatacak başka bir kelime yoktu. Çünkü bu kadını istemiyordu, ona sahip olamazdı.

Başının duvarın sert taşlarının üzerine düşmesine izin verdi ve kalın kafatasını sertçe duvara vurdu, hissedeceği acıyı arıyor ve hatta peşinde koşuyordu. Kendisine hâkim olmasını, yerde ayaklarını yere basacak şekilde durmasını sağlayabilecek herhangi bir şey. Aralarında, onları ayıran beş adımlık mesafeyi kapatıp çıplak göğsünü ağzına alıp emmesini engelleyecek herhangi bir şey.

Onu bakışlarından uzak tutmak ve kıyafetlerini düzeltmesi için kişisel mahremiyet vermek amacıyla inleyerek döndü, bir eliyle başının üzerinden duvarı kavrayıp kendisini oraya sabitledi. Artık kumaş hışırtıları duyulmaz olana kadar bekledi. “İyi misiniz?”

“Evet.” Celia’nın sesi çok kısık çıkıyordu.

Del anlıyordu. Ne de olsa kendisi de söyleyecek bir söz bulamıyordu. “Teşekkür etmek bu durum için uygun görünmüyor.”

Celia hafifçe gülümsediğinde, Del onun rahatladığını düşündü.

“Gitmeliyiz. Yokluğumu fark edeceklerdir.”

Celia atını aldı ve Del ona yardım etmek için kendisini toparlayana kadar bacağını atıp eyerin üzerine çıktı. Bir an sonra, dizginler elinde hareket etmeye hazırdı. Böyle olması içiydi. Şu durumundayken, eyere çıkmasına yardımcı olmak gibi masum bir şey için bile genç kadına dokunması güvenli olmayacaktı.

“Bayan Burke.” Kısık ve ısrarcı ses tonuyla kadının durmasına neden oldu. “Sizi yeniden görebilir miyim?” Lanet

olsun, Celia onun ne istediğini düşünecekti? “Fark ettim ki, yapmak zorundayım, istiyorum- Beni yeniden görecek misiniz?” Kahretsin. Kekeleyerek yalvarma durumuna düşmüştü.

“Evet.” Tipik, açık sözlü Celia. Sadece bir kelimenin yeterli olacağı bir durumda, bir kelimeden fazlasını etmiyordu.

“Teşekkür ederim Bayan Burke.”

“Darling Vikontu?”

“Evet?”

“Bu şartlar altında, sizce de... Bana Celia diyebilir misiniz? Sanırım Bayan Burke için biraz fazla samimiyiz artık.”

“Evet.” Del, onun bu basit, tatlı, düz mantığı karşısında gülümsedi. “Sanırım biraz fazla ileri gittik. Ancak görüyorsunuz, sizi Celia olarak düşünsem de size o şekilde seslenemem, yoksa kendimi kaptırıp, olabilecek en uygunsuz ya da talihsiz anda size ilk isminizle seslenebilirim. Yine de umarım kalbimin en gizli yerinde Celia olduğunuzu bilmek sizi tatmin edecektir.”

Del, Celia’ya Güzel Manzara’nın cüret edebildiğince yakınına kadar eşlik ettikten sonra, hemen döndü ve hızla arazilerin içinden geçerek, Redlap Koyu’ndaki evine doğru ilerledi. Dizginleri gerçek anlamda seyis yamağı Jims’e fırlattı ve hemen evin sığınağına çekildi. Bir halat kadar gergindi.

Hepsi Bayan Burke ile geçirdikleri birkaç saat yüzündendi.

Celia. Tanrım, Celia.

Evde yalnız olmasına rağmen, yatak odasının mahremiyetine ulaşmak amacıyla merdivenleri ikişer ikişer çıktı. McAlden'in odaları mülkün kulübelerindeydi ancak Darling'in ana malikânedeki geniş misafir odasından başka bir yerde kalamayacak kadar saygıdeğer olduğu hükmüne varmıştı. O zaman Del bunun saçma bir nezaket olduğunu düşünmüştü ama şu anda sessizlik ve mahremiyetten fazlasıyla memnundu.

Hızla yatak odasına girerken, hayal kırıklığının acısını kapılardan çıkardı. Aslında bunun acısını bir başkasından, çok daha cinsel bir şekilde çıkarmayı tercih ederdi.

Lanet olsun. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Sadece ona baktığında içinin ürpermesine neden olacak kadar kahrolası güzel olmak zorunda mıydı? Ruhunun derin, kullanılmayan bölgelerinde yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu fakat kendisini durduramıyordu.

Tanrı aşkına, kendini gayet güzel durdurabilmeliydi. Sorun şuydu ki, bunu yapmak istemiyordu.

Celia sadece güzel değildi, aynı zamanda hevesliydi de. Çok tatlı bir şekilde hevesli. Ve görünüşe göre, kendisi de en az onun kadar hevesliydi. Bir önceki gün, kumsalda, sıcak, yoğun güneş ışıklarının altında önünde uzanmış hali neredeyse dizlerinin bağını çözecekti. Ve o gün. Sadece çıplak olduğunun düşüncesi bile bir tabanca kadar sertleşmesine ve patlamaya hazır hale gelmesine neden olmuştu.

Del dişlerini gıcırdattı, çenesini sıkı ancak hâlâ aletini sertleştiren zevk dalgasına engel olamıyordu.

Başını kapıya yasladı ve onu zihninde daha iyi canlandırabilmek için gözlerini kapattı. Yüzüne çarpan parlak sabah güneş ışıkları pembemsi teni ve esintiyle yüzüne gelen

samur rengi siyah saçları arasındaki zıtlığı vurguluyordu. Binicilik eldivenlerini çıkarırken, eklemli elleri aldatıcı şekilde narin görünüyordu. Boğazındaki düğmeleri açarken çok yavaş ve hünerli hareket ediyorlardı.

Buna daha fazla dayanamayacaktı.

Elini hızla aşağı indirdi, parmakları pantolonunun ağındaki düğmeleri hızla çözdü.

Celia'nın saklı olan tenini ilk görüşünün anısı her yanını sardı. Bolerusunun neredeyse yarı saydam, minik kapatma bölgesi açılıp yumuşak beyaz teninin ilk parlaklığını ilk kez gözler önüne sererken beklenti içinde titriyordu. Del'in kelimelerinin üzerine başını arkaya doğru duvara dayadığında uzun boynunu açığa çıkarmıştı. Parmakları yumuşak teninin üzerinden aşağı doğru inerken, korkusunu ve heyecanını yenmek için yutkunurken boğazı hareket ediyordu.

Del aletini eline aldı ve sertçe okşamaya başladı, bacaklarını iki yana açıp ağırlığını sağlam kapıya verirken aldığı zevk içini sarıyordu.

Celia gözlerini kapatıp, başını yana çevirdiğinde yanaklarında beliren pembeliği hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu. Ahududu reçeli lekesi gibi yavaşça yayılan ve adeta bir hediyenin paketini açar gibi tek göğsünü ortaya çıkarırken göğsüne doğru ilerleyen bir pembelik.

Del kendini okşamaya devam etti, sıkıca kavradığı avuç içindeki zevkli sürtünmeyi hissediyordu. Elini aşağı uzattı ve hayalarını avcuna aldı. Yüce Tanrı adına, evet.

Celia göğüs ucunu arayıp bulurken parmakları çok karsızdı ve böğürtlen rengi göğüs uçlarının etrafında daireler çizip çimdiklerken, beklenmedik bir zevk duydu.

Adeta hiçbir fikri yokmuş gibi açık ağzından o tek nota kaçtı. Sanki daha önce kimse dokunmamış gibi –

Ahh, yüce Tanrı. Del kalçalarını hareket ettirip kendisini titreyen kapı çerçevesine bırakırken, zevk kasılmaları tüm bedenine yayılıyordu.

Celia. Yüce Tanrı aşkına, Celia.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Celia, nerelerdeydin? Saatler önce gelmeni bekliyordum.” Celia arka koridordan içeri adım atar atmaz annesi ona seslenmişti.

Nasıl oluyordu da her zaman biliyordu?

“At biniyordum anne ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim.” Celia durmadı ve merdiven boşluğuna doğru yürümeye devam etti.

“Celia.” Leydi Caroline’ın sesinde bir buzdağının tüm soğukluğu ve acımasız gücü mevcuttu.

Celia geri dönüp kapı aralığında durdu.

“Yanına bir seyis almamışsın.”

“Erken çıktım ve yalnız olmak istedim. Kendi başıma zaman geçirdim.”

Annesi uzun bir süre boyunca tam bir sessizlik içinde ona baktı. “Sakın bana yalan söyleme Celia. Öncelikle, yalan söylemek için uygunsuz bir şey ve ayrıca çok kötü yalan söylüyorsun ki sanırım şu anda bunun için minnettar olmalıyım.”

Celia sessiz kalmaya devam etti. Verebileceği bir cevap yoktu.

“Onunla birlikte miydin?”

Celia kaçamak cevap vermeye çalışmadı. Annesi haklıydı; yalan söylemek konusunda çok iyi değildi. “Eğer bahsettiğin oysa, Darling Vikontu ile Jawbone Tepesi’nde karşılaştım ve yanımda seyis olmadığı için, bana eşlik etmeyi teklif etti.”

“Anlıyorum.”

“Yolculuk boyunca mükemmel bir centilmen gibi davrandı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Celia içinde inatçı, mantıksız bir öfkenin kabarmaya başladığını hissetti. “Buna memnunum. Onunla konuşup daha iyi tanıma fırsatı bulduğuma memnunum. Bir arkadaş olarak ondan, senin her zaman destekler gibi görüldüğün diğer yirmi genç erkekten çok daha fazla hoşlanıyorum. Güzel konuşuyordu, kibardı ve sen neden-”

“Elbette ki nedenini biliyorsun! İtibarını düzeltmek için çaba gösterdi ama o hâlâ kötü biri olarak tanınıyor. Rezil bir itibarı var. Çok fazla içki içiyordu. Kumar oynuyordu. Her türden serserilerle, hafif meşrep kadınlarla ve suçlularla arkadaşlık ediyordu! İki haftadan kısa bir süre önce su kenarındaki bir tavernada bir kavgaya karıştı. Yıllar boyunca ailesine hiç saygı göstermedi ve hâlâ onlarla olan ilişkilerini düzeltmedi. Ve şimdi de sana büyük bir ilgi göstermeye başlamış gibi görünüyor. Bana bunun nedenini söyleyebilir misin?”

Büyük bir ilgi mi? Olan şey bu muydu? Buna ne denirse densin, karanlık, muhtaç düşürücü, sarhoş edici ve kafa karıştırıcı bir şeydi.

“Bilmiyorum! Belki de kız kardeşinin arkadaşı oldu-

ğum içindir. Ve belki de kız kardeşi hakkında nazik bir şekilde konuşmayı seçtiğim içindir.”

“Benim tüm sabahı ve öğleden sonrayı kırdı ata binip, bir seneden fazla bir süre önce, yüksek ateşe yenik düşen on dokuz yaşındaki bir kızdaki bahsetmekten başka bir şey yapmadığınıza inanmanı sağlayamazsın.”

“Hayır. Elbette kız kardeşi Emily kadar, başka şeylerden de bahsettik. Ancak konuşmaktan başka hiçbir şey yapmadık. Ve bunu yaptığınıza memnunum. Bana karşı nazikti. Büyüleyici bir hayatı olmuş.”

Annesi, sözlerine devam etmeden önce gücünü toplamak için derin bir nefes aldı. “Celia, sen neredeyse yetişkin bir kadınsın. Hızla tüm kararlarını kendin vereceğin yaşa yaklaşıyorsun. Senden bu adama karşı dikkatli olmanı rica ediyorum. Yıllar boyunca ailesine karşı olan sorumluluklarından kaçtı, bir varise layık olmayan bir meslek seçerek ailesinin onuruna leke sürdü ve sonra da evine dönerek tüm zamanını aylaklık ederek geçirdi.”

“Sana katılmıyorum,” diye karşılık verdi Celia inatla. “Bir varise layık olmayan bir meslek seçmedi. Sadece mirasını almak yerine bir subay ve centilmen olarak itibarını kendi çabalarıyla kazanmaya çalışıyordu.”

“Onun karakterini, bir gecedan kısa bir süre içinde bu kadar hızlı şekilde düzelttiğine gerçekten inanıyor musun? Sana olan ilgisi ne kadar büyük olursa olsun o, iyi aileden gelen genç bir leydiye uygun bir arkadaş değil. Ya da belki de bu ilgisinden dolayı değil.”

“Anne, bana karşı bir ilgisi yok,” diye ısrar etti Celia, sinirle sesinin tonu yükseliyordu. “Hiçbir şekilde beni seçmedi. Karşılaşmamız tamamen bir tesadüftü.” Yalan

söylüyordu. Annesi ile yaptığı bir konuşma içinde iki kere yalan söylemişti. Kendini bu kadar az tanıması hayret verici bir şeydi. Ya da kendisi üzerinde bu kadar az kontrol sahibi olması. Yalanlar bir kere ağzından akmaya başladığında buna engel olamıyordu. Daha şimdiden kontrol edilemeyecek bir duruma gelmişti. “Önemsiz bir şeyden çok fazla şey çıkarıyorsun.”

“Celia, senden rica ediyorum. Bana yalan söyleme ve lütfen, Tanrı aşkına, yalan söylemeyi bir alışkanlık haline getirme.”

Korkunç, çok uzun bir an için Celia ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilmiyordu. Adeta kelimeler ağzından, kalbinden çıkıyor gibiydi. Darling Vikontu’na da neredeyse aynı şeyleri söylememiş miydi?

Ahh, yüce Tanrı. Celia kime dönüşmüştü? Bu mutluluk ve zevk için kendi kişiliğinden nelerden vazgeçmeye istekliydi?

Ağzından daha fazla yalan çıkamadan, Celia gözyaşlarına boğuldu. “Üzgünüm anne.” Nefes nefese hıçkırıklarının arasından konuşmak zorunda kalmıştı.

“Benim sevgili kızım,” dedi annesi hemen yanına gelip, kollarını ona sararken, “anlıyorum, gerçekten. Bir zamanlar ben de gençtim. Onun büyüleyici bir erkek olduğunu görebiliyorum. Ama o aynı zamanda tehlikeli bir adam. Eğer tehlikenin sana yaklaşmasını engelleyemezsem, o zaman yapmak zorunda olduğum şeyi yapacağım. Senin buradan uzaklaşman için babana danışacağım, çünkü bunun başka yolu yok gibi görünüyor. Londra’da bir sezon geçirmenin zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Celia, her zaman annesinin onu Londra’ya götürme planlarına karşı çıkmıştı. Eğer bir panayırda, bir ödül ko-

yunu olacaksa, derdi Celia her zaman, bunun kirli bir şehir yerine Devon'un kendini çok daha rahat ve güvende hissedeceği çevresinde yapmayı tercih ederdi.

Celia, Londra'da hiçbir sezon geçirmemişti ve yirmi yaşında olduğu için Londra'da görünmek kendini biraz garip hissetmesine neden oluyordu. Ancak şehrin pek çok avantajı vardı ve bunlardan en önemlilerinden biri de Kraliyet Bilim Cemiyeti'nin orada olmasıydı. Celia hatta birkaç yayıncıyı da arayabilirdi.

Ve Darling Vikontu da orada olmayacaktı. Her şeyi, şantajı ve bahis olayını arkasında bırakacaktı.

"Evet, lütfen. Londra'ya gidelim."

Leydi Caroline'ın gözleri yeni bir endişeyle açıldı. Kızının itaat etmesini beklemiyordu. "Ahh, benim tatlı çocuğum," dedi nefesini verirken. "Durum, gerçekten benim düşündüğümden daha kötü olmalı."

Leydi Caroline ve Celia, Marki ve Markiz Widcombe'un, Mayfair'in kalbinde yer alan Grosvenor Caddesi 51 numaralı, geniş evlerine yerleştiler. Lord Thomas, baskı yaratan bir işle meşgul olduğu için onlarla gelememişti. Yanlarına sadece Fells ile Bains'i ve elbette ki arabacı Bay Thaddeus ile bir alay uşak almışlardı. Yolculukları sorunsuz geçmişti ve Bay Filberts ile adamı yol seçiminden, atları değiştirme kararına kadar her şey hakkında sorgulayarak sabrını zorlayan Leydi Caroline arasındaki tartışmalarla renklenmişti.

Bu fikir ayrılığının tüm nedeni, Leydi Caroline'ın ismi John Coachman* olmayan hiçbir sürücüye güvenmiyor

*Coachman: Arabacı

olduğu gerçeğiydi. Lord Thomas, Bay Filberts ile Caroline'ın evlenmesinden öncesinden beri birlikte çalıştığı için, Bay Filberts'in kendisinin olmayan bir isim almaya zorlanmasını reddetmişti. Ancak Leydi Caroline, devamlı ona John Filberts Coachman olarak seslenerek bu konuda ısrar etmişti ve Bay Filberts da kendisine böyle seslenildiğinde, hürmetinden dolayı Leydi Carlin'e cevap veriyordu. Bu dostça bir küçümseme idi ve o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, hepsi bunu seyahatin sıkıcılığını rahatlatan bir komedi olarak görüyorlardı.

Leydi Caroline'ın açıkça ifade ettiği isteğine karşı Bay Filberts şehre güneybatıdan, Şövalye Köprüsü Yolu'ndan girmeyi tercih etmişti. Celia için, şehir arazilerin ardından garip bir şekilde ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Hyde Park Köşesi'ndeki gürültü ve yoğunluk, orada bulunan insan sayısı şaşırtıcıydı. Celia'nın baktığı her yerde binlerce insan vardı. Her türde atlar ve at arabaları görüyordu. Her baktığı yerde görülecek yeni bir şey vardı.

"Aval aval bakma Celia canım." Annesi kıkırdadı.

Ancak Celia kendisine hâkim olamıyordu. Darling Vi-kontu'na dünya hakkında daha fazla deneyim edinmesinin sadece kafasının daha fazla karışmasına neden olacağını söylerken haklıydı. Bu kadar farklı ve yabancı insan, birbirlerinin dikkatlerini tamamen dağıtmadan nasıl yan yana yaşayabiliyorlardı? Ve Celia henüz at arabasının güvenli korumasından dikkatli bir şekilde çıkmamıştı bile!

Celia, Londra'daki ilk gününün gündüzünün geri kalanını ve akşamın büyük bir kısmını, Grosvenor Caddesi'ne bakan bir pencereye yerleşmiş, sokak lambalarını değiştiren kişilerden, geçen hizmetçilere kadar herkesi izleyerek

geçirdi. Eğer boynunu yeterince uzatırsa, köşedeki Grosvenor Meydanı'nı bile görebiliyordu. Her şey fazlasıyla oyalayıcıydı. Darling Vikontu'ndan ayrılmayı ve onun buz gibi yakan gözlerini düşünmemesi için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ancak gerçek anlamda işe yaramamıştı. Darling Vikontu, gözleri -ve özellikle de kelimeleri- Celia'nın pek çok geceyi huzursuz, uykusuz geçirmesine neden oluyordu. Zihni de bedeni de ona karşı olan bağlılığından vazgeçmiyordu. Onun etkisi altında bedeni keşfedilmemiş topraklara dönmüştü, kontrol edemediği ve hafifletemediği hisler ve özlem dolu ihtiyaçlarla bezeli, tanınmayan bir arazi.

Vikont hâlâ Dartmouth'ta olabilirdi ama Celia'nın günleri onunla doluydu. Gittiği her yerde, gözleriyle kalabalığı tarayıp onun uzun bedenini arıyordu. Karşılaştığı her yeni şeyi ona anlatmak istiyordu. Dans ettiği her erkeğin o olmasını diliyordu. Ve böyle olduğu için, iki gün sonra, annesi ve Bains ile birlikte Oxford Caddesi'nde alışveriş yaparlarken, birisi dokunana kadar ona seslenildiğini duymadı. Bunu fark ettiğinde ise, kalbi kafesteki kuş gibi, göğsünün içinde hoplamaya başladı.

"Bayan Burke, siz misiniz? Size seslendim ama cevap vermediniz."

"Ahh, Melissa!" Celia hızla atan kalbini yavaşlatmak için, istemeden elini göğsünün üzerine koydu. "Ne kadar beklenmedik fakat güzel bir sürpriz! Seni Londra'ya ne getirdi. Dartmouth'a yerleşmiş olduğunuzu düşünüyordum."

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım fakat cevabı aynı olmalı - cemiyet ve yeni eğlenceler! Ve elbette ki alışveriş.

Bayan Tulbot ile birlikte, biraz kurdele almak için şu tuhafiyeciye gidiyorduk. Siz de bir yere gidiyor gibi görünüyorsunuz.”

“Evet, annem kaldırımın aşağısındaki şapka dükkânında ancak biz Bains ile birlikte kurdelelere bakmayı düşünü-
dük.”

Bu alışverişle pek ilgilenmese de Celia, Melissa ve Bains içeri girerken onlara eşlik etti.

Melissa, incelemeleri için asılan çeşitli ürünlere bakarken konuşuyor ve onlara dokunuyordu. “Şuna bakın!” diye seslendi. “Bunu görmelisin Celia. Bundan mükemmel kurdele olur. Şeri rengi sizde kesinlikle mükemmel duracaktır. Gözlerinin rengine mükemmel bir şekilde uyuyor.”

Celia bu iltifata teşekkür etmek için gülümsedi. “Çok nazıksın.”

“Bu genişlik için bir bone için kesip düzeltebilirsin ya da bir elbise için – belki de bir kuşak. Daha dar olanı varsa, onu saç kurdelesı olarak kullanabilirsin. Ah, bu çok mükemmel, bunu yapmalısın.”

Celia, bu kızlara özgü hevesinde Melissa’ya katılamıyordu. Kurdeleler hakkında böyle coşkunca sevinmekten ne zaman vazgeçmişti? Hayır, bundan vazgeçmemiştir. Basitçe buna hiçbir zaman zevk almamıştır. Kurdeleler ona sevinç verecek şeyler değildi. Ve özellikle de üzerinde para harcayacağı şeyler.

Celia, cep harçlığını kurdelelere harcamak yerine daha bilimsel yerlere kısa yolculuklar yapma umuduyla biriktiriyordu. “Sanmıyorum.”

“Ahh, haydi, ısrar ediyorum. Kaçırılmayacak kadar mükemmel.”

“Korkarım kaçırmak zorundayım.” Celia kibarca gülümsedi ve ondan uzaklaşıp Bains’e doğru gitti.

Melissa gitmesine izin vermeyecekti. “Ancak neden?” diye somurttu. “Bunu almaman için hiçbir sebebin olmaz.”

“Mükemmel derecede iyi bir sebebi var. Tüm cep harçlığımı sömestr için başka şeylere harcadım ve bu nedenle de para harcarken katı olmak zorundayım.”

Celia, Melissa’nın bakışlarından kendisine inanmadığını anladı. Nasıl olur da Leydi Caroline ve Lord Thomas Burke’ün kızları ve Shafton Dükü’nün torunu Bayan Burke’ün, bilinmeyen birinin gayrimeşru çocuğu olan ve çok az özgürlüğe sahip olan Melissa Wainwright’tan az parası olabilirdi?

Melissa hâlâ, adeta içinde para olup olmadığı kendisi görebilirmiş gibi Celia’nın el çantasını süzüyordu. “Tamam, sana ücretini borç verebilirim.”

Celia, onun ses tonunda bir memnuniyet tınısı yakalayıp yakalamadığından emin değildi. “Hayır. Teşekkür ederim ancak bunu yapamam.”

Melissa’nın gözlerinde kaybetmenin incinmesi mi vardı? Celia kararlıydı. “Sadece sana ne zaman geri ödeyebileceğimi bilmediğimden değil, aynı zamanda tüm paramı aptalca harcamış olmak benim suçum ve bunu idrak etmem gerekiyor..”

Melissa arkasını döndü ama o anda gözlerindeki kindar zafer ışığını saklayamıyordu. “Tamam. Eğer ısrar ediyorsan.”

Yapabildiği ve artık yapamadığı bazı şeyler vardı. Del ar-

tık, herhangi bir ahlaki bilinçle devam edemeyeceğini fark etmişti. Kendisine, Celia Burke ile yalnız başına yasak bir dakika bile geçirme izni veremezdi. Kendini kontrol etme yeteneği parçalara ayrılmıştı ve Dartmouth'a gelmesindeki amaç ise ufanıp, toz halinde ayaklarının dibinde duruyordu.

Yine de kendi açısından bir açıklaması olmadan gitmeyi, Dartmouth'u bırakma fikrini sindiremiyordu. Onu bir kere daha görmeden, onunla bir kere daha konuşmadan gidemezdi. En azından Celia'ya bu kadarını borçluydu.

Belki de daha fazlasını borçluydu. Belki de, karakterindeki Leydi Harriet Renning'e jest olsun diye belirttiği düzelme, Celia'nın hayatına girmeye çalıştığı süreç içinde gerçekten uzak olmayan bir hale gelmişti. Belki de bunu gerçekten yapmasının zamanı gelmişti - sadece Emily adına değil, kendi adına da.

Del, kendisini bu fikri yeniden değerlendirme ya da tamamen terk etme konusunda ikna edemedi. Dartmouth'tan çıktı ve Güzel Manzara'nın kapısına giden yola koyuldu.

Bu kadar sorumluluk içeren bir pozisyon için alışkın olmadığı kadar genç bir adam olan kâhya, onun kartını almak ve Lord Thomas'ın odasına götürmek için fazla zaman harcamadı. "Darling Vikontu lordum," diye bildirdi kâhya.

Üzerinde sadece kısa kollu kıyafeti olan Lord Thomas, çok kullanılmış masasının ardında ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Loring. Darling Vikontu, sizi burada bu kadar gayri resmi bir şekilde karşıladığım için beni affedin. Misafir beklemiyordum."

“Lord Thomas.” Del eğilerek selam verdi. “Beni kabul etmeniz sizin nezaketiniz.”

“Bunu söylemek için henüz biraz erken ama yine de bir sürpriz oldu.” Lord Thomas masasının ardında oturup, arkasına yaslandı ve eliyle bir sandalyeyi işaret etti. “Sizin için ne yapabilirim?”

Başka çaresi yoktu. Ancak Del’in boğazında belirmesini beklediği düğüm ilginç bir şekilde yoktu. “Lordum, sizin kızınızla görüşmeme izin verme onurunu bana bahşedeceğinizi umuyordum.”

“Kızım Celia ile görüşmek mi?”

Del, yüzünde küçük bir gülümsemenin oluşmasını engellemeye çalıştı. “Bayan Julia gerçekten çekici genç bir leydi olsa da Bayan Burke’ün benim yaşımdaki bir erkeğe daha uygun olduğuna inanıyorum.”

“Uygunluk, Darling Vikontu, insanın bakış açısına göre değişir.” Lord Thomas ayağa kalktı ve saat henüz öğleden sonra bir olmasına rağmen, sessizce kendisine bir içki aldı. İçkisinden bir yudum aldı, yeniden oturdu ve Del’e uzun, dikkatli bir şekilde baktı. “Kızımın sizin beni ziyaret etme planlarınızdan haberi var mı?”

“Hayır efendim. Düşündüm ki, bu daha uygun-” Lanet kelime boğazında takılıp kalmıştı. “Bayan Burke ile konuşmadan önce sizin izninizi aldığımdan emin olmak istedim.”

Lord Thomas, Del’e bir sonraki sorusunu sormadan içkisinden dalgın bir yudum daha alırken, Del’e bakmaya devam etti. “Kızımın sizin beğeninizden haberi var mı Darling Vikontu?”

“Bunun farkında olmadığına inanıyorum efendim.”

Lord Thomas, kaba bir şekilde küçümseyerek güldü. “Sizin bir politikacı olduğunuzu bilmiyordum. Bu çok dikkatle verilmiş bir cevaptı.”

Del, onun her ters bakışıyla cesaretini kaybediyordu. “Özürlerimi sunarım efendim. Daha önce hiçbir genç hanımın babasını ziyaret etmemiştim.”

“Etmediniz mi? Sizin yaşınızda? Güzel, yeterince iyi gidiyorsunuz. Bir içki alır mısınız?” Eliyle, tepsiyi işaret etti.

“Teşekkür ederim lordum ancak hayır. Teklifinizi reddetmemin daha iyi olacağını düşünüyorum.”

“Dikkatle verilmiş bir başka cevap. Bu değişiminize devam ederseniz, babanız sizin Parlamento’ya davet etmek isteyebilir.”

Del, babası ile aralarındaki soğukluktan bahsetmemenin iyi olacağını düşündü fakat Lord Thomas’ın da kızı kadar akıllı olduğu ortaya çıkıyordu. “Bu bir sorun olacaktır, öyle değil mi?” Lord Thomas sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarının altından soğuk bir şekilde Del’i süzmeye başladı. “Anlıyorum ki, Bayan Burke ve Leydi Caroline’ın şu anda evden uzakta olduğundan habersizsiniz. Uzun bir süre Londra’da kalmak için evden ayrıldılar.”

“Londra mı?” Del bozulmuştu. Celia, Londra’ya mı gitmişti? Daha önce Dartmouth’tan hiç çıkmadığını söyleyen Celia. Londra’da insanlar onu görecek. Erkekler -Del’in tanıdığı, son yılını kendisi ile birlikte içki âlemlerinde geçiren erkekler- Londra’da onu görecek. Kanının ısısı birkaç derece düştü.

“Evet. Bu tür konularda güvenilir biri olan annesi, Leydi Caroline, Londra’ya gitmek için ayrılmalarını tavsiye

etti. Celia'da kalbinin kırıldığına dair bazı işaretler görmüş. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musunuz Darling Vikontu?"

Şakağında bir damar, çekiçle vurulur gibi atmaya başladı. Söyleyebileceği hâlâ gerçeği yansıtacak tedbirli bir şey yoktu. "Evet."

"Ahh." Lord Thomas başka bir şey söylemeyip, Del'i oldukça uzun bir süre kendine güveninin bedelini öder halde bıraktı.

"Eğer bir yanlış anlaşılma nedeniyle gerçekten Bayan Burke'ün kalbini kırdıysam, özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Dartmouth'a gelirken amacınız neydi? Gelmenizin hemen ardından kızımı diğerlerinden oldukça hızlı bir şekilde ayırdığınızı fark ettim."

"Niyetim, kız kardeşimin okuldaki arkadaşını bulmaktı." En azından bu kadarı gerçektir.

"Anlıyorum. Celia kız kardeşinizin ölümünden derinden etkilendi Darling Vikontu. Derin bir hüzne boğuldu. Okuldan eve yazdığı mektuplar kardeşiniz hakkında övgülerle doluydu ve sonrasında o kadar üzüldü ki onun sağlığından endişe ettik. Düşüncelere daldı, içine kapandı ve konuştuğunda da ısrarla, 'Bir anlamı yok,' diyordu."

"Sanırım ikimiz de Emily'nin ölümünü baş edilemeyecek kadar zor bulduk."

"Evet. Ancak sizin kaybınız konusunda acınızı paylaşıyor olsam da, kızımın sağlığının bundan bir buçuk sene önceki şaibeli haline dönmesine izin veremem ve veremeyeceğim. Leydi Caroline onun kalbinin hafifçe kırıldığından şüphelense de ben Celia'mın sıkıntısının sadece

romantik bir yanlış anlaşılmadan daha derin olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda çok mutsuz ve fazlasıyla ketumdu, ki bunların ikisi de normalde onun karakterinde olan şeyler değildir. Bunun sadece sizin etkinizden kaynaklandığını düşünüyorum.”

“Anlıyorum.”

“Kesinlikle anladığınızı umuyorum Darling Vikontu, ancak açık bir şekilde belirtmem gerekirse, kızımınla görüşemezsiniz. Loring size yolu gösterecek. İyi günler.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Londra, Celia'yı geliştiriyordu. Ya da daha doğrusu, annesiyle şehirde geçirdikleri saatler sayesinde her yeni deneyim ve her yeni fırsat ile Londra hakkındaki dűřünceleri gelişiyordu. Sadece bir hafta geceleri sosyal etkinliklere katıldıktan sonra -Leydi Caroline'ın fıkrine göre cemiyet senenin bu zamanlarında biraz zayıf oluyordu- annesi öğlene kadar uyumaya başlamıştı.

Bu da Celia'ya annesinin şeytanca müdahalesi olmadan her yeri keşfedecek yeterli zamana sahip olmasına olanak sağladı. Yanında Bains ve emrinde Widcombe Markisi'nin şehir arabası olduğu için, her gün yeni ve cüretkâr bir macera getiriyordu.

Celia, armalarla süslenmiş at arabasına binmekten nefret ediyordu ama bir skandala neden olmadan Grosvenor Caddesi'ne adımıını atıp eski bir at arabası kiralaması çok zordu. Ancak, annesinin kulağına bilimsel küçük gezintileri hakkında münasebetsiz bir şeyler gitmediğinden emin olmak için, Celia kendisini küçük hilelere başvurmak zorunda hissediyordu. Bains -ki Londra caddelerinde yüksek, cam pencereleri olan zarif bir araçla gezerken

yanlarından geçen modaya uygun giyinmiş her leydinin kıyafetine dikkat ettiği için kendini cennette gibi hissediyordu- nereye giderlerse gitsinler, bir alışveriş bölgesi bulmak ve eve Leydi Caroline'ı heyecanlandıracak uygun bir şeyler satın almış şekilde dönmek konusunda güvenilirdi.

Sadece Kew'e olduķa uzak olan Kraliyet Botanik Bahçeleri ulaşım alanının dışındaydı. Montague Evi'nde Sör Hans Sloane koleksiyonu, Chelsea Tedavi Bahçeleri ve Linnaean Cemiyeti vardı ama aralarındaki en iyisi Somerset House'ta yer alan Kraliyet Bilim Cemiyeti'ydi.

Somerset House'un geniş avlusuna ve etkileyici mermer binalara bakarken, Celia neredeyse gezinmek konusundaki cesaretini yitiriyordu. akıllarla döşenmiş, nehre doğru uzanan avlu muazzam görünüyordu, Cemiyetin ofisleri en azından bir buçuk kilometrelik bir alana yayılmıştı. Henüz konuşmak ya da kendisini açıklamak zorunda olmadığı düşüncesi -onlar gerçekten oraya gidene kadar bir süre geçmesi gerekecekti- Celia'yı rahatlattı. Kolunda Celia ile avluda yavaş yavaş ilerleyerek, kapılardan geçip başka bir dünyanın içine girdi.

Celia, o akşamüzeri -amcasının Kraliyet Bilim Cemiyeti'nin Felsefi Etkileşimler çalışmalarını okumuş olduğu- ünlü gökbilimci Caroline Herschel'in bir kuyruklu yıldız ile ilgili keşfi hakkında bir sunumu olduğunu öğrenince çok mutlu olmuştu. Celia, gökbilimine özel bir ilgisi olmamasına rağmen, annesinin gazabına uğrama riskine girip orada kaldı ve mest olmuş bir halde, ilgiyle dinledi. Bayan Herschel her ne kadar yaşlı ve çok hoş görünmeyen bir kadın olsa da, bilgisi ve kaleme aldığı çalışmaları nedeniyle sayęı gören biriydi. Bayan Herschel'in kesin bir

ton ve Alman aksanıyla ilerleyen yaşlardaki eğitimini ve çalışmalarını dinledikten sonra, Celia kendisini daha cesur hissetti. Diğer bilim kadınları arasında yer almaya çalışma cesareti göstermesi gerçekten mümkün olabilirdi.

Botanik hakkında bir tartışmanın yer alacağı bir sonraki konferans için tam bir hafta beklemek zorundaydı. Bu nedenle, en sonunda cuma günü, Su Altında Yetişen Yosunların Dölllenmesi hakkında konuşacak olan ünlü Portekizli botanikçi Abbé* Correa de Serra'nın konferansının zamanı geldiğinde, Celia cesur olmaya hazır bir şekilde, yanında botanik çizimlerini düzgün bir şekilde topladığı portföyü ile konferans salonunun önlerinde oturdu.

Abbé de Serra, bilgili bir şekilde konuşmasını yaptı ve konuşmasının sonunda sorularını memnuniyetle cevapladı ve Celia'nın çalışmalarını kendisine göstermesini hevesle karşıladı.

Celia, içinde belirmeye başlayan korkularını gidermek için yutkundtu. "Burada, Devon'daki yosunlar hakkındaki çizimlerim bulunuyor efendim. Sizin de anlayacağınız gibi sadece tatlı su örnekleri ancak sizin bahsettiğiniz örneklerden oldukça farklı olduklarına inanmak için geçerli sebeplerim var." Deri omuz çantasını açıp doğru kâğıdı çıkarmaya çalışırken Celia'nın parmakları titriyordu.

"Ahh, ne kadar harika. Kendi gözlemlerinize ait çizimleriniz mi var? Güzel, güzel. Onları masanın üzerine koy çocuğum, böylece onlara bakabilirim."

Bu rüya gibiydi. Her şey adeta su altında geçiyordu ve kendisi olanları sadece izliyormuş gibi yavaş geliyordu fakat Celia oradaydı, gergin bir heyecanla neredeyse aklı

*Abbé: Manastır Başkanı. (ç.n.)

başından gidecekti; sakar, soğuk ve nemli parmaklarıyla en sonunda doğru kâğıdı çıkardığını hissetti. “Sizin görmek isteyeceğinizi düşündüğüm çizim bu.”

“Ahh.” Abbé gözlüklerini alına doğru kaldırdı, gözlemini kısıp çizimlere baktı ve sonra da çizimlerle karşılaş-tırmak için kendi notlarını çıkardı. Masadaki birkaç başka centilmen de çizimlere bakıyordu, içlerinden biri çizimle-ri eline aldı.

“Affedersiniz efendim.” Celia tam olarak ne yapacağını bilmiyordu ancak çizimlerini onun elinden çekip alması-nın doğru olmadığını düşündü.

“Ahh, sizi tanıştırmalıyım miyim?” Abbé, elini ikisi arasın-da salladı. “Senyora...”

“Ahh, teşekkürler, evet. Dartmouth, Devon’dan Bayan Celia Burke.”

“Ben Abbé Correa de Serra fakat siz bunu zaten biliyor-sunuz ve bu centilmenler de Sör James Edward Smith-”

“Ahh!” Celia hızla reverans yaptı. “Ben de sizin İngiliz Botanîği isimli eseriniz var. Ve elbette ki, Bay William Hu-dson’un *Flora Angelica** eseri.”

“Etkilendim Bayan Burke.” Celia’nın çizimlerine geri döndü adam. “İlgi çekici çalışmalar.”

“Amacım Devon’daki tatlı su bitkileri ile ilgili bir araş-tırma yapmaktı fakat sadece bir yıldır örnek topluyorum.”

“Çok iyi bir başlangıç, çok iyi. Buna eşlik eden metin-leriniz de var mı?”

“Hayır efendim. Sadece çizim konusunda yeteneğim var.”

“Ve aynı zamanda gözlem yapmak konusunda da ol-

*Flora Angelica: Latince, Melekkökü bitkisi. (ç.n.)

duğunu düşünüyorum. Yine de bu iyi bir koleksiyon ve değerli bir katkı. Sanırım burada Abbé'nin bakmak isteyeceği bir yosun çiziminiz mevcut. Güzel çizilmiş.” Eliyle çizimlerden birini gösterdi. “Bunun bir bitkinin mikroskop altındaki görüntüsünün çizimi olduğunu anlıyorum, doğru mu?”

“Evet efendim. Ölçeği de orada.”

“Bunları bir yayınevine gönderdiniz mi?”

“Hayır Sör James. B-benim iyi olup olmadıkları hakkında bir fikrim yoktu ya da yayınlanacak kadar iyi oldukları hakkında.”

Sör James kıkırdadı. “Artık biliyorsunuz Bayan Burke. Benim yayıncımı, New Bond Caddesi'ndeki Faulder'ı değerlendirebilirsiniz. Bunlar gibi iyi renklendirilmiş levhalarla ilgili harika işler çıkarıyor. Ayrıca baskı harcamalarının karşılanması için bunların aristokrat kütüphanelere nasıl satılacağını da çok iyi biliyor.”

Celia gülümsedi fakat böyle kütüphaneleri hafife alamazdı. Evet, genellikle bunlar sadece gösteriş için korunup saklanırdı ve kitaplar asla okunmazdı ancak babasının ve amcalarının fevkalade kapsamlı kütüphaneleri olmasa, Celia'nın eğitimi kim bilir ne düzeyde olurdu?

Her şey fazlasıyla iyiydi. Yıllarını sabırla ve zahmetle bu ana hazırlanarak geçirmişti. Artık o an geldiği için kendisini, içinde fışkıran mutluluktan dolayı patlayıp binlerce parlak parçaya dönüşecekmiş gibi hissediyordu.

Sör James hâlâ onun çalışmalarını inceliyordu. “Evet, size gidip Faulder'ı görmenizi tavsiye ederim. Sizi tanıştırmak için memnuniyetle tavsiye mektubu yazarım. Ancak çalışmalarınız konusunda ciddiyseniz, bizimle yemek yemeye gelmeli ve Bilim Kurulu Üyeleri ile tanışmalısınız.”

“Beni davet etme onuruna layık gördüğünüz için teşekkür ederim, bakacağım... Şöyle ki, babam şu anda bana eşlik etmek üzere Londra’da bulunmuyor, bu nedenle onarıyet etmem gerekecek...” Celia, olmak istediğı bilim kadını değil, bir çocuk gibi konuşuyordu. “Cemiyetin diğer üyeleriyle tanışmayı çok isterim. En son salı günü Sör Joseph Banks’ın Linnaean Cemiyeti toplantısındaki konuşmasını dinleme zevkine eriştim.”

“Sizi onunla tanıştırdılar mı?”

“Hayır Sör James.”

“Bunu yapmalıyız.”

“Sör James,” diye düşüncelerini belirtti Abbé, “şu *Utricularia*’ya* bir bakın. Buna ne diyorsunuz?”

“O bir keseli bitki efendim,” diye yanıtladı Celia.

“Evet keseli.” Telaffuz etmeye çalıştı. “Şifalı bir bitki, öyle değil mi? Tam da Sör James’e bu yanlış sınıflandırmadan bahsediyordum. Bayan Burke, eğer mahsuru yoksa, kısa bir süre içinde, sınıflandırmanın katı Linnaean sisteminin faydaları hakkındaki konuşmamızda bize katılmanızı rica etmek isterim. Mösyö Jussieu’nun eserlerini biliyor musunuz?”

Ve böylece, bir akşamüzeri gerçekleşen konferansta, Celia en sonunda memnuniyetle kendisinin de bir bilim kadını olduğunu fark etti.

Celia, çok iyi bir ruh halinde, Leydi Edith Bancroft’un evinde akşam gerçekleşecek müzikalde annesine eşlik etti. Hiçbir şeyin mutluluğunu mahvetmesi mümkün değildi. Eğer annesi Celia’nın moralinin ve kendisine güveninin

* (Lat.) Su miğferi. (ç.n.)

ne kadar yüksek olduğunu fark ettiyse ki mutlaka fark etmiş olmalıydı, bu konuda hiçbir yorum yapmadı ve sadece Celia'yı Londra'ya getirme planındaki başarısından dolayı kendini tebrik etmekle yetindi.

Celia, eve girdikten kısa bir süre sonra tanıdık birini gördü. Melissa Wainwright oradaydı, bir grup gençle neşeli bir şekilde muhabbet ediyordu, Celia'nınkine benzer ama daha küçük ölçülerde, güzel, gül pembesi, hoş fildişi kurdele ve dantellerle süslenmiş, ipek bir elbiseye bürünmüştü. Üzerindeki, fazlasıyla Bains'in kendisine sert ipek ve siyah işlemlerle yaptığı pelerinli elbiseye benziyordu.

Bunu Leydi Caroline da fark etmişti. "Diğer genç hanımlar senin elbiselerini taklit ettiğine göre, Bains'e bu konudaki iltifatları iletmelisin. Dartmouth'tayken seni o elbiseyi giyerken görmüş olmalı. Celia daha fazla baktıkça, farklı renklerle işlenmiş olsa da bu elbisenin bir taklit olmadığından daha fazla emin oluyordu. Zekice kopanaki danteli ile kamufle edilmiş olsa da, eteklerinde Bains'in adeta imzası olan işlemler vardı.

Ahh, Tanrı aşkına, Melissa Plymouth'taki ikinci el elbise satanlardan kendisinin elden çıkardığı elbiseleri mi satın almıştı? Bains'in kız kardeşi elbiseleri o kadar uzağa mı götürmüştü? Melissa, ikinci el kıyafet satın alacak kadar zor durumda mıydı? Peki ya ekonomik bağımsızlığı ne olacaktı? Celia'ya kolaylıkla borç verecek kadar çok parası varmış gibi davranması neydi?

Celia, bu rahatsız edici düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Kendini fazlasıyla meraklı hissetmesine neden oluyordu. Belki de bu, Celia'nın değerlendirmek için hiçbir zaman ihtiyacı ya da cesareti olmayan basit ekonomik bir

tedbirdi. Ancak neden Melissa Wainwright'ın üzerinde kendi ikinci el elbisesini görmek kendini bu kadar rahatsız hissetmesine neden olmuştu? Adeta biri mezarının üzerinde yürümüş gibi kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Celia, mavi-altın işlemeli üniforması içinde yakışıklı görünen Binbaşı McAlden'in tanıdık, ciddi yüzünü gördüğünde, annesinin yanından ayrılıp Melissa'dan uzaklaşmak için başka bir odaya gitmişti. Celia onun, Londra'da resmi bir görev nedeniyle bulunduğunu fark etti.

Binbaşı, onların karşılama sırasından girdiklerini görür görmez yanlarına geldi. Celia, annesinin Binbaşı'yı hiçe sayıp saymayacağını merak ederek endişeyle ürperdi ama Leydi Caroline, Celia'ya anlamlı bir bakış atıp eğilerek Binbaşı'ya selam verdi.

Annesinin endişelenmesine gerek yoktu. Yine de Celia, yardımlarından sonra Binbaşı McAlden'in kendisini korkutmadığından emin değildi. Her zaman, adeta en son bulunmak istediği yerdeymiş gibi sert ve kararlı görünüyordu, gerçi Celia onun kendi gemisinin güvertesindeyken de aynı derecede sert ve acımasız görüldüğünü düşünüyordu.

"Binbaşı McAlden," dedi Leydi Caroline, başını kendine özgü soylu bir şekilde eğerek.

"Leydi Caroline. Bayan Burke." Binbaşı, ikisine de eğilerek selam verdi. "Size iyi akşamlar diliyorum."

"İyi akşamlar Binbaşı. Ne kadar hoş bir sürpriz," dedi Celia.

"Beni onurlandırıyorsunuz. Sizin Londra'da olduğunuzu bilmiyordum."

“İki hafta önce geldik. Sizi bu akşam, dans edilmeyen bir konserde gördüğüme hiç şaşırmadım.”

“Hoş bir kızla dans etmek doğama tamamen aykırı bir şey mi?”

“Evet,” diyerek kakhaha attı Celia. “Korkarım tamamen doğanıza aykırı ama bunu canınızı sıkmak için söylemiyorum.”

“Bu konuda beni eleştirmediğiniz için teşekkür ederim. Oturalım mı?”

“Lütfen.” Celia, sandalyelerin konser için düzenlenmiş olduğu yandaki odaya yönelirken onun koluna girdi. Celia, onun bir erkek olarak yanında bulunmasından dolayı bir beklentinin heyecanını ya da yanında bir erkeğin bulunmasının verdiği karıncalanmayı hissetmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Ona sandalyesine kadar eşlik eden babası da olabilirdi, Binbaşı’yı da ancak o kadar çekici buluyordu.

Gerçek şuydu ki, Binbaşı McAlden’a karşı hiçbir zaman bir çekim hissetmemişti. Ahh, uzun, göz korkutucu haliyle yakışıklı bir erkekti. Ancak o yanında olduğunda kendisini canlanmış gibi hissetmiyordu - aslında birkaç hafta önce-sine kadar, onunla birkaç kelime konuşmakta bile zorlanıyordu. Onun katı, boyun eğmez varlığı etrafındayken, nadiren kendisini rahat hissediyordu. Bu adamdan sakınması gerektiğini hissediyordu. Her zaman yargılayıcı görünüyordu - her zaman insanların eylemlerini tartıyordu. Onun arkadaşı hakkındaki yargısından faydalanmış olsa da Celia, Binbaşı McAlden’ı hayal kırıklığına uğratmanın korkutucu bir şey olduğunu hissediyor ve bunu yapan kaddın da olmak istemiyordu.

Konser salonu boştu, sadece yerlerini alan ve müzik aletleri ile ısınma çalışmaları yapan müzisyenler vardı. Binbaşı ile birlikte, duvarın önünde sıralanmış boş sandalyelere oturdular - Binbaşı sandalyelerden birini çekmişti.

“Sizi Dartmouth’da gördüğümünden beri bir asır geçmiş gibi hissediyorum Binbaşı. Ne kadar süredir buradasınız?”

“İki haftadan biraz fazla oldu. Piknik yaptığımız günün akşamında, Amirallik tarafından, donanma işleri nedeniyle Dartmouth’tan çağırıldım. Sizi buraya getiren nedir?”

“Beni buraya annem getirdi, aslında beni her yere götüren de o! Mekân ve arkadaş çevresi değişikliği için ama eski arkadaşlarla birlikte olmayı tercih ettiğimi söylemek zorundayım.” Celia ona gülümsedi.

“Hâlâ eski arkadaşlar mıyız Bayan Burke? Son konuşmamızın ikimiz için de rahatsız edici olduğundan korkuyordum. Aslında, bunun sonucunda arkadaşlığımızı kaybettiğimizden endişeleniyordum.”

“Rahatsız edici olmuş olabilir fakat tamamen gereklidir. Ve aslında çok iyi bir arkadaş olduğunuzu kanıtladı.”

“Delacorte, ki Darling Vikontu’ndan bahsediyorum, hakkındaki korkularımın boşa çıktığını görebiliyorum.”

“Size teşekkür ederim. Sizin sayenizde, korkunç Alçak Vikont ile olan karşılaşmamdan sağ kurtuldum.” Celia bunun bir jest olduğunu göstermek için gülümsedi. “Hem de itibarım sağlam olarak.” Evet, oldukça *virgo intacta** bir şekilde ancak eğer Darling Vikontu hepsinin inanmak istediği gibi alçak biri olsaydı, bunun tam tersi geçerli olabilirdi.

“Del pek çok yıl boyunca benim arkadaşım, subay yol-

* (Lat.) Bakire, el değmemiş. (ç.n.)

daşım oldu Bayan Burke. Onun kişiliğindeki geçici bir gerilemenin, sizin onun hakkındaki tüm düşüncelerinizi şekillendirmesi bana acı veriyor.”

“Del mi?”

“Darling Vikontu. Onun soyadı Delacorte. Biz... Demek istediğim onu çok uzun zamandır tanıyorum. Deniz Kuvvetleri’ne girdiği ilk zamanlardan, yani bir unvana sahip olmadığı zamanlardan beri. Ona unvanı yerine ismiyle seslenmem, ikimizi de eğlendiriyor.”

“Onun Deniz Kuvvetleri’ne ismini vermeden kaydolduğunu biliyorum. Tamamen kendi çabasıyla Miralay Delacorte olduğunu hatırladığında, hakkı olarak bundan gurur duyduğunu düşünüyorum.”

“Tam olarak anlıyorsunuz. Geçici bir gerileme derken, demek istediğim buydu. Bir insanın onuru hakkında saygısızca davranmak onun doğasında olan bir şey değil. Bu kendi onuru ya da sizin onurunuz hakkında olsun böyle.”

“Anlıyorum Binbaşı, gerçekten anlıyorum. Vikont’un adına endişelenmenize gerek yok. Onun kız kardeşinin ölümü nedeniyle oldukça büyük bir baskı altında olduğu gerçeğinin farkındayım. Hepsi basit bir yanlış anlaşılmaydı ve artık bitti. Rahatlayabilirsiniz.”

Binbaşının geniş göğsü, rahat bir nefes alırken kabardı. “Teşekkür ederim. Siz iyiliğin ta kendisisiniz Bayan Burke.”

“Bu akşam Binbaşı McAlden’ı gördüğüne şaşırmış görünüyordun ama rahatsız değildin.”

Celia, annesinin geri dönerken arabanın vagonunda gecenin olaylarının üzerinden geçmesine alışmıştı. En azın-

dan bunu, her ne kadar münferit olsa da her hizmetlinin duyabileceği ev yerine, at arabasının mahremiyetinde yapmasına memnundu.

“Onun Dartmouth’tan ayrıldığını bilmiyordum. Amiralliğin isteğiyle burada bulunduğunu söyledi.”

“Uzun süre konuşmadınız.”

“Binbaşı McAlden, havadan sudan konuşmak konusunda benden bile kötü. Onun tam olarak utangaç olduğunu düşünmüyorum, ancak sosyalleşmek konusunda kendini rahat hissetmiyor. Dartmouth’tan eski tanışıklığımız olduğu için, bize selam vermesi nazik ve doğru bir davranıştı.” Widcombe evine ulaşmışlardı.

“Evet, oldukça doğru,” diye ona katıldı annesi kâhya onları kapıya doğru geçirirken. “İnsan onun kendini rahat hissetmesini nasıl bekleyebilir ki? Cemiyetin içinde doğmamış ancak bu, mesleğindeki başarısının sonucu olarak ona dayatılmış.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Celia, birkaç basamaklı merdivende annesini takip etti.

“Şüphesiz. Her zaman söylemişimdir...”

Celia, onun söylediklerinin geri kalanını duymadı. Konsollu masanın üzerindeki gümüş tepside katlanmış bekleyen mektubu gördü. Ve anladı.

Yaz sıcaklığında bedeni soğuyor, titriyordu ve daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeden, olduğu yerde donup kaldı. Ne var ki bunu yapmak zorundaydı.

Katlanmış parşömeni aldı ve ön tarafında elle yazılmış ismini, *BAYAN C. BURKE* yazısını gördü. Alıcı adresi yoktu. Mektup elle teslim edilmiş olmalıydı.

Basit balmumundan mührü ve mektubu açarken Ce-

lia'nın elleri titriyordu. Bu da tam olarak diğerlerinin aynıydı.

Bayan G. Burke'a:

Bayan Burke, borçlarınızdan kaçamazsınız. Eğer Emily Delacorte ile olan gayrimeşru ilişkinizle ilgili haberlerin sonsuza dek itibarınızı lekelemesini ve onun sizin aşkınız yüzünden intihar ettiği için rezil olmasını istemiyorsanız, o zaman sessizliğimizin bedelini ödemek zorundasınız. Zaman azalıyor Size karşı sabırlı davrandık. Eğer BEŞ yüz pound-

Beş yüz pound mu? Ahh yüce Tanrı adına. Daha son istenen tutarı toplayamamışken, nasıl olur da daha fazlasını isteyebilirdi?

En geç önümüzdeki salı, belirtilen adrese -Powell's, George Pasajı- teslim edilmezse, mahvolacaksınız.

Bu adam hâlâ mahvolduğunu görmek istiyordu. Çünkü istediğini ona vermemiştii, öyle değil mi? Celia ondan ve onun harap edici baştan çıkarıcılığından kaçmıştı.

Bu bir oyun olmaktan çıkmıştı. Celia ona güvenmeye başlamıştı. Dahası onun kendisine güvendiğini ve önemsedğini düşünmeye başlamıştı. Vikont'u çok fazla önemsemeye başlamıştı. O kadar fazla önemsiyordu ki, ondan ve hislerinden kaçmıştı.

Ancak kendisine yeniden musallat olmak ve işkence etmek için geri dönmüştü. Celia'nın bundan sonra ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eğer Dartmouth'ta hoş görünmeye çalışmak tatsızsa, yeniden Londra cemiyetine girmek işkenceden başka bir şey değildi. Del, moda olanların arasında açıklık ve dü-rüstlüğün olmadığını unutmuştu. Daha şimdiden Bayan Celia Burke'ü ararken balo salonlarına dadanarak, çaresiz annelerle aynı derecede dikkatsiz evli genç hanımlarla arkadaşlık ederek ve bazı kapıların kendisine kapalı kalma-sına neden olan berbat itibarına bela okuyarak, birkaç ve-rimsiz gece geçirmişti.

Del, onun amcası Widcombe Markisi'nin Grosvenor Caddesi'ndeki evinde kaldığını keşfetmişti ancak Lord Thomas kendisine izin vermeyi reddettikten sonra, oraya gidip piring plakalı kapıyı çalamazdı. Del, onun tarafından kızından uzak durması konusunda açıkça uyarılmıştı. Ce-lia'yı tamamen şans eseri gibi görünecek şekilde bulmak zorunda kalacaktı.

Bayan Burke'ü bulma sebebini sorgulamaktan kaçını-yordu. Bunun tamamen mantıksız bir zorunluluk oldu-ğunu biliyordu. Amacını düşüncesizce onun babasına be-lirtmiş ve geri püskürtülmüştü. Eğer onu aramaya, isteği

konusunda bastırmaya devam edecekse, ne yaptığını anlamak zorundaydı. Çoktan geri çevrilmiş olmasına rağmen, ona meşru bir teklifte bulunacaktı.

Buna nasıl bakarsa baksın, mantıklı gelmiyordu. Bir başka arabaya arkadan çarpmadan, arabayı sürüşüne daha iyi odaklanmak için başını iki yana salladı. Londra'nın yoğun trafiğinde ilerleyebilmek için üstü açık arabasına yeni ekipman almak için Long Acre'deki Gardiner Saraçhanesi'ne gitmek üzere yoldaydı. Alexander Gardiner, Darling'in arasının açık olduğu babasının himayesinde olma günahını işlediği halde es geçilemeyecek kadar iyi bir eyerciydi. Del'in dalgınlığı, kendisini bu kadar üst düzey bir zanaatkârlık hizmetinden faydalanmaktan mahrum bırakacağı kadar derin değildi. Ayrıca, araba sürmek için güzel bir gündü. Mavi üniforması içinde göz kamaştırıcı görünen Hugh McAlden'in Whitehall İngiliz Hükümet Bölgesi'ndeki Amirallik Binası'ndan Charing Cross'a doğru yürüdüğünü gördüğünde, atlarıyla birlikte mevsime göre serin olan esintinin tadını çıkarıyordu.

"Hugh!" diye seslendi ve atlarına gem vurarak durdurdu. "Selam dostum. Ne işler peşindesin?"

McAlden, inceliksiz bir hareketle üniformasını gösterdi ve başparmağıyla Amiralliği işaret etti. "Bana tehlikeli başka bir teklif sunacak olan Sör Charles Middleton'u bekliyorum. Ancak ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Seni Londra'ya getiren nedir? Senin Gloucestershire'a gidip günlerini içerek geçireceğini düşünüyordum."

"Londra'nın cazibesine bir şans daha vermeye karar verdim."

"Temmuz ayında mı? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Del ona uzun bir bakış attı.

McAlden bu bakışa karşılık verdi. “Dün gece görme zevkine nail olduğum çekici bir genç leydi ile bir ilgisi olmasa iyi olur.”

Del’in sırtındaki var olduğunu bilmediği tüyler diken diken oldu. “Bundan şüpheliyim.”

“Öyle mi? Bayan Burke’ün Dartmouth’taki tüm ortak tanıdıklarımızı sorması çok hoştu. Sadece dikkat çekici bir istisna hariç. Sen.” McAlden’in tek kaşı kendisine has küçümseme ifadesiyle kıvrıldı. “Bana bunun nedenini söylemek ister misin?”

“Hayır.”

“Gerçekten Del, bu kadar büyük bir pislik gibi davranmayı bırakman gerek. Ancak sanırım sonuç olarak ona karşı çok daha centilmen görünmeme neden olduğun için sana teşekkür etmeliyim.”

Del, boğazından çıkan homurtuyu duymaktan çok hissetti. Farkına bile varmadan at arabasındaki koltuğundan neredeyse kalkmak üzereydi. “Bunu aklına bile getirme Hugh.”

“Neden olmasın Del?”

Del, Hugh’un yüzündeki o kibirli, kendinden memnun ifadeyi yumruğuyla silmek istedi. “Bu senin üzerine vazife değil.”

“Bunu vazifem haline getiriyorum. Diyelim ki, sende hiç vicdan olmamasını telafi etmek için vicdanımı kullanmaya karar verdim. Bu nedenle de Bayan Burke’ü ve özellikle de senin ona karşı olan bu ilgini vazifem haline getirdim. Onun hakkında yanılıyorsun Del. Hem de çok yanılıyorsun.”

“Bunların hiçbirini seni hiç ilgilendirmez McAlden ama bunu zaten biliyorum.”

“Biliyor musun?” McAlden, Del’i yeni bir gözle değerlendirmek için geriye doğru bir adım attı.

“Sadece ondan uzak dur Hugh.”

McAlden’in gülümsemesi o kadar yavaş bir şekilde belirdi ki Del neredeyse bunu fark etmeyecekti. “Demek rüzgâr bu yönden esecek, öyle mi?”

Del, arkadaşının kahkahasının tüm Charing Cross’ta yankılandığını duydu.

Celia’nın bir kitap haline gelmesi için çizimlerini satması zorunlu hale gelmişti. Çizimlere eşlik edecek metinlere sahip olmadığı için çizimlerini, kendi kitabını yayınlaması için Kraliyet Bilim Cemiyeti’nin bir üyesine satmak zorundaydı. Ya da belki de, bir ücret karşılığında çizim yapmak üzere hizmet sunmayı teklif edebilirdi. Sör Edward Smith, İngiliz Botaniği eserinin çizimlerini, Linnaean Cemiyeti’den Bay Sowerby’ye yaptırmıştı. Buna benzer bir düzenleme yapabiliyor olmalıydı.

Bu nedenle o gün hiç olmadığı kadar önemliydi. Bu kadar fazla insanın önünde konuşacağı düşüncesi karşısında midesinde kıvrılarak ilerlemeye başlayan utangaçlığın paniği ile mücadele etmesine yardımcı olması için gösterişsiz ve güzel giyinip, üzerine en iyi redingotunu aldı. Konuşmaya kaç kişinin geleceğini bilmiyordu ama başarılı olursa ve oraya toplanacak olan bilim adamlarını etkileyebilirse, bu kâbustan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi. Darling Vikontu’nun parasını verip onunla işini bitirebilirdi.

Vikont’u düşündüğünde hissettiği hayal kırıklığı, piş-

manlık ve endişe karışımına ayıracak vakti yoktu. Ondan kurtulacaktı. Her seferinde atacağı bir adıma odaklanırsa, aşılmaz gibi görünen bu zorluğu aşabilirdi. Her şeyin bir sırası vardı.

Bains ile birlikte Widcombe'ların at arabasını Beaufort'a kadar götürdüler ve yolun kalanını yürümek için arabadan indiler. Bains, Celia'nın rahatsızlığını fark etti ve Sumer-set House'un kapılarından geçip geniş avluya girerlerken onun yaşadığı tereddüdü görebiliyordu.

"Bundan hoşlanmadım hanımefendi. İçeri gireceksiniz, o resmi konuşmaları yapacaksınız ve kesinlikle ağzınızdan bir şeyler kaçıracaksınız. Bu da hemen leydi annenizin kuşağına gidecek."

"Biliyorum." Celia, fark etmeden tutmuş olduğu nefesini verdi. "Ancak başka seçeneğim yok. Olmasını da istemiyorum. Bunu yapmak istiyorum Bains. Ben tanınmış, eserleri yayınlanmış bir botanikçi olmak istiyorum ve anem olsun ya da olmasın, bunu başarmak için yapmam gereken şey bu."

Celia başını eğdi ve azimle yürümeye devam etti. Cesur olacaktı. Hatta cüretkâr olacaktı.

Merdivenlerin gri taşları, gözlerinin önünde fazlasıyla erken belirdi. Oradaydı. Zamanı gelmişti. Frakları savru-larak yanından geçen, onu o tarafa bu tarafa döndüren felaket derecede fazla insan -erkek- var gibi görünüyordu. Elindeki portföyünü daha sıkı kavradı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Düzgün giyimli bir kat görevlisi, kürsünün yanında duruyordu.

Celia derin bir nefes aldı. "Bitkilerin sınıflandırma sistemlerinin geçerliliği hakkındaki bir konferansa katılmak için burada bulunuyorum."

“Ah, Bayan Burke?”

“Evet, Bayan Celia Burke.”

“Evet, Bayan Burke, benim için bir onur. Sizi bekliyordum. Kraliyet Bilim Cemiyeti’ne hoş geldiniz.” Eğilerek Celia’ya selam verdi. “Buradan lütfen.”

İşi bitince Del, nehrin görece olarak taze -ki Londra’da taze terimi kesinlikle göreceli bir şeydi- esintisinden faydalanmak için Drury Yolu üzerinden ilerledi.

Atlarını çevirip, Strand’daki trafiğin içine girdiğinde, Somerset House’un kapılarından geçti. Tanıdık bir şey, taşralı bir kadının uzun adımlarının ardından savrulan bir ceket ve etek gözüne takıldı. Koyu mavi redingotu içindeki Celia’yı hemen tanıdı. Tanrı biliyor ya, o döpiyesi unutmaması için uzun zaman geçmesi gerekecekti.

Bayan Burke, hizmetlisiyle ciddi bir sohbet içindeydi; hizmetlisi bir an için hareketsiz kalırken, Bayan Burke sağına soluna kaçamak bakışlar atarak, uzun adımlarla avluyu geçti ve Doğu Kapısı’ndan doğruca Somerset House’a girdi. Bir randevusu mu vardı? Tanrı aşkına, hemen unutulmuştu! Ancak hayır, isteksiz de olsa, hizmetlisi de onu takip ediyordu.

Atlarını durdurdu ve dizginleri yardımcısına attı. “Onları yürüt. İşim uzun sürebilir.” Bütün işlerinin canı cehenneme. Del, bunun çok daha ilgi çekici bir gelişme olduğunu fark etmişti.

Del, Celia ve hizmetlisinin ardından giderken, merdivenlerden yukarı çıkarak, Kraliyet Cemiyeti binasından içeri giren Bayan Burke’ün ardından ağır adımlarla yürüyen hizmetlisinden gözlerini ayıramadı. Tabii ya. Gün gibi

gerçeğin farkına vardı. En başta buraya bakmayacak kadar aptalca davranmıştı.

Burası, gizli kapaklı randevuların gerçekleşeceği bir yer değildi. Koridorlar, çoğu binanın sağ tarafına doru gidiyor-muş gibi görünen, orta yaşlı erkeklerden oluşan garip bir toplulukla doluydu. Del, kısa süre içinde kat hizmetlisinden, orada önemli bir bilimsel tartışmanın gerçekleşmek üzere olduğunu öğrendi. Koridorun dışındaki levhanın üzerinde şu yazıyordu: *BİTKİLERİN SINIFLANDIRMA SİSTEMLERİNİN KARŞILAŞTIRMALI GERÇEKLİĞİ ÜZERİNE BİR MÜZAKERE.*

Del, gizlice koridora göz attı. İçerisi sade giyimli ve kuşkusuz iyi eğitilmiş centilmenler, onların daha iyi giyinmiş aristokrasiden meslektaşları ve araya serpiştirilmiş birkaç papazla doluydu, hepsi ön tarafta oturmuş, meslektaşlarını ve konusunu açıklayan yabancı aksanlı bilim adamını dikkatle dinliyordu. Mutsuz ve sıkılmış görünen Bains bir köşede oturmuş, Bayan Burke'ün yuvarlak kenarlı binici şapkasını ve eldivenlerini tutuyordu.

“Sadece Linaean sistemine dayalı bir sınıflandırma yeterli değildir...” diye devam etti yabancı monoton bir sesle.

Bayan Burke o kadar sessiz ve hareketsizdi ki, eğer Del onu aramıyor olsaydı göremeyebilirdi. Odanın ön tarafında, eğitilmiş centilmenlerin masasında oturuyordu. Bayan Burke, gizli botanikçi. Şu anda, o kadar da gizlenmiş değildi.

Del, kapı aralığandan içeri girdi ve Celia'yı izlemeye devam etti. Bu adamların arasında, kargaların arasındaki bir flamingo kadar uyumsuz görünüyordu. Odada bir

aristokratın egzotik uşığı haricinde en genç kişiydi ve tek kadındı.

Belki de bir flamingoya o kadar benzemiyordu. Büyüleyici Bayan Burke’te, Dartmouth’un ünlü yerel güzelliğine dair tek bir iz bile yoktu. Del, masanın arkasında, çalılıklarda güzel, dar, özel dikilmiş ceketin kendisinin gözlerinin önüne serdiği belirgin kıvrımların hiçbirini göremiyordu. Döpiyesi koyu renkti ve fazlasıyla erkeksi bir şekilde dikilmişti. Bir Dük’ün torunu ve bir Marki’nin yeğenine değil, ölçülü, orta sınıf bir iş adamının entelektüel kızına benziyordu.

Konuşmayı mest olmuş bir dikkatle dinliyordu. İnsanın aklına, Cebrail meleğinden, Tanrı’nın inayetini alan Mer-yem Ana’nın Rönesans döneminde yapılmış bir resmini getiriyordu. Yüzü, nadiren gördüğü bir şevkle, gerçek bir inananın uhrevi parlaklığıyla aydınlanmıştı. Ve Celia bitki sınıflandırmalarının sır dolu, ince ayrıntıları üzerine bir konferanstaydı.

“Bahsettiklerimin çizimli bir örneğini sunmak üzere, size memnuniyetle yetenekli meslektaşım Bayan Burke’ü tanıtmak istiyorum, kendisinin Sussex’teki tatlı su bitkileri hakkında gözlemsel çalışmaları gösteriyor ki-”

İşte, flamingosu oradaydı. Bayan Burke, konuşmacıyı düzeltmek için öne doğru eğilirken, yüzü neredeyse tropik bir pembeye bürünmüştü.

“Affedersiniz, Devon, Devon’daki tatlı su bitkileri. Buradaki çizimde görebileceğiniz gibi...”

Ve yeniden başladılar. Del, arka sıraya doğru ilerledi ve dinlemek için yerleşti. Celia’nın bir tür uyuşmazlığın ya da tartışmanın belirli bir noktasını açıklayan alto, net,

düşük tonlu sesi duyulana kadar Del, dikkatini amaçsızca etrafına verdi.

“Kesenin mikroskopik incelemesinde görebileceğiniz gibi, bitkiler de belirgin olarak görülen bir hücre yapısından oluşmasına rağmen, daha ziyade kaslı bir organ gibi hareket etmektedir...” Celia sakince “hem eşeyli hem de eşeysiz üremede görülen farklı üreme organlarından” bahsederek konuşmaya devam etti. Ancak bolerosunun altında görünmez olan boynu, çok hoş bir renkte kızarmıştı.

Del, bunu müthiş derecede tahrik edici buldu.

Del, garip, hızlı geçen bu iki saat içinde, pantolonunun ağındaki dinmeyen baskıyı rahatlatmak için kıpırdandı, arada sırada Bayan Burke’ün, yerinde oturmaya devam eden hizmetlisini kontrol etti ve Bayan Burke üreme organları ve türlerin üremeleri hakkında kısık sesli konuşmasına devam ederken, Bayan Burke’ün iri, cilalı masa yerine kendisinin altında çıplak olduğunu hayal ederek kendisini eğlendirdi.

Bayan Burke ile üremek istiyordu, öyle değil mi? Babasını ziyaret etmesinin ve babası net bir şekilde bunu onaylamamasına rağmen, onun peşinden gitmesinin nedeni buydu. Evlilik.

Konuşmanın başlamasından tam iki saat sonra, masadaki centilmenlerden biri küçük bir zil çaldı ve konuşma sona erdi. Karşı taraftaki kapılar, kat hizmetlileri tarafından açıldı ve toplananlar, bazıları büyük gruplar halinde hâlâ tartışmanın destekledikleri tarafın gereklilikleri hakkında tartışmaya devam ederek dışarı çıkmaya başladılar. Del durdu ve koridorun ortasında, onun kendisini göreceğinden emin olduğu bir yerde beklemeye başladı.

Celia, yüzünde ışıldayan, mutlu bir gülümsemeyle, ciddi centilmenlerden ve bilimle ilgilenen lordlardan oluşan bir akıntı tarafından bir gemi enkazı gibi sürüklenircesine ortaya çıktığında, Del onun başarısı hakkında duyduğu mutluluğu ve gururu hissetti. Emily'nin de ısrarla belirttiği gibi, o başarılı bir bilim kadınıydı. Tutkusuna dair ipuçları her zaman oradaydı, onunla ilk kez karşılaşmalarından, kütüphanenin arkasındaki o küçük, gizli odada karşılaştıkları o ilk akşamdan beri.

O odayı, Celia'nın arkasındaki hepsi Kraliyet Cemiyeti tarafından vanilya renkli kâğıtlara basılmış, küçük kitaplarla dolu -ki Del hepsinin seçme eserler olduğuna bahse girebilirdi- rafları zihninde canlandırdı.

Ve haznelerin, pirinç mikroskobun, çapraşık çizimlerin ve limon sepetinin olduğu taş ambarı düşündü. Onun orada olduğunu, çalışmalarının üzerine eğildiğini, çalışmalarına gömülmüş, sessizce saatler geçirdiğini, sonra ellerini yıkamak için doğrulduğunu ve ellerini limon suyuyla ıslatıp, mürekkep lekelerini çıkarmak için limonları ellerini sürttüğünü gözünün önüne getirebiliyordu. Her şey çok mantıklı geliyordu.

Del, gülümsemesinin yüzüne yayıldığını hissetti. Bayan Burke kesinlikle bir aktris değildi, o tam olarak Emily'nin tarif ettiği kişiydi: şaşırtıcı derecede iyi eğitilmiş, entelektüel bir bilim kadını. Büyüleyici Bayan Burke, gelecekteki Darling Vikontesi, ünlü bir botanikçiydi.

Sonra, Bayan Burke onu gördü.

“Bayan Burke,” dedi Del gülümseyerek, “hesap vermeniz gereken çok şey olduğunu düşünüyorum.”

Bayan Burke'ün yüzündeki renk ve canlılık, Del'in ona

ulaşmasından daha kısa bir süre içinde yüzünden solup gitti. Dehşete düşmüş -fazlasıyla korkmuş- görünüyordu, gözlerinde metalik bir korku pırıltısı vardı.

Del, öne doğru bir adım attı ve onun kolunu tuttu -bunu ilk defa yapabildiği gerçeğinin farkında, onun kolunun kendi kolu üzerindeki hafif ağırlığının bilincindeydi. Gergin ürpermelerin onun bedenini doldurduğunu hissedebiliyordu. Genç kadını rahatlatmak, titremesini yatıştırmak ve iyi ellerde olduğunu göstermek için diğer elini onunkinin üzerine koydu. Celia'nın tenini hafifçe ovalamak ve ısıtmak için eldivenlerini çıkardı ama onun titremesi yatışmak yerine daha da arttı.

Del onu Somerset House'un nehre bakan arka tarafına doğru yönlendirdi ve bir duvara yaslanıp, ona dokunmadan kendisini toparlayabileceği sessiz, güneşli bir noktaya götürdü. Del'in elleri, onun ellerini kendininkilerin altında ilk kez hissettiği için karıncalanmasına rağmen, Bayan Burke bu deneyimi takdir etmiş gibi görünmüyordu, ilk fırsatta ellerini onunkilerden çekti.

Del yavaşça geri çekildi, aralarına bir-iki adım mesafe koydu. Bir hafta önce hissettikleri çok geride kalmış gibi görünüyordu.

Bayan Burke ona bakmıyordu. "Hizmetlim girişte bekliyor. Eğer gitmezsem endişelenmeye başlayabilir."

"Elbette. Sizi tutmayacağım. Ancak kendinizi toparlamanız gerekiyor."

"Lütfen Darling Vikontu. Hiç kimsenin burada olduğunu bilmemesi gerekiyor." İlk defa Del'e baktı, gözleri korkuyla parlıyordu.

Nasıl bu kadar korkar bir hale gelmişti? Onu sevdiği-

ni biliyor olmalıydı. O olağanüstü sezgisiyle bunu tahmin etmiş olmalıydı.

“Ebeveynlerinizin burada olduğunuzu bilmediğini anlıyorum, öyle mi?” diye sordu elinden geldiği kadar nazik bir şekilde.

Bayan Burke konuşmadan başını iki yana salladı, eğer böyle bir şey mümkünse, giderek daha da perişan ve tedbirli bir hale geliyordu. Nasıl onun dalavere çevirmek konusunda bir yeteneğe sahip olduğunu düşünmüştü? Boynu, gerginlikten kırmızı lekelerle dolmuştu. Ancak yetenekli hiçbir aktris bu kadar samimi, perişan bir şekilde sıkılmış rolü yapamazdı.

“Annem bilmiyor. Lütfen Darling Vikontu, açıklayabilirim.”

“Evet, eminim açıklayabilirsiniz ama anlayacağımdan şüpheliyim. Bugünkü konu tam olarak neydi?”

Bayan Burke kısa bir an için gözlerini kapattı. “Çoklu biyolojik karakteristiklere dayalı morfolojik sınıflandırma sistemine duyulan ihtiyaç.”

Güzel. Açık ki genç kadın gerekli uzmanlığa sahipti. “Böylesi bir konferans konuşmasına nasıl dahil oldunuz? Hem de annenizin izni olmadan?”

Bayan Burke omuz silkti. “Botaniğe karşı duyduğum ilgi nedeniyle.”

Daha ziyade uyuşturucu bağımlılığını ya da bir cinayeti itiraf edermiş gibi fısıldadığı kelimeleri o kadar kısık sesle söylemişti ki, Del onu duyabilmek için ona doğru eğilerek yaklaşmak zorunda kaldı. Onun hafif sıcaklığının, baş döndürücü kokusunun daha yakınına geldi.

Del, onun elini eline aldı, bileğinin kırılğan zarafetini

incelemek için çevirdi ve dudaklarına kaldırdı. Teni tatlıydı, sonsuz bir yumuşaklığa sahipti. Ve limon kokuyordu.

Del, gülümsemesine engel olamadı.

Ancak Bayan Burke bunu göremedi. “Param yok ancak sizin için alacağım, bunu yapacağım. Ancak sizden kimseye söylememenizi rica ediyorum. Lütfen.”

Bayan Burke, açık bir şekilde, bir akşamüzerini bilimle ilgilenen centilmenlerle geçirdiği ortaya çıkarsa hayatının mahvolacağını düşünürken, Del nasıl olur da onun bu kadar büyük bir dalavere yapabileceğini düşünebilmişti? Bu düşünceyle başını iki yana salladı. “Buraya ne sıklıkla geliyorsunuz?”

“Sık sık. Sabahları.” Bayan Burke hâlâ botlarına bakıyordu. Ayağında terlik değil, yürüyüş botları vardı. Yine de zarif dantelleriyle bile hâlâ bir taşralı kadın gibiydi.

“Bayan Burke. Celia.” Onun ilk ismini kullandığında Del’in içinde bir şey oldu. O anda, başını kaldırıp, kızarmış ve dökmediği gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle ona baktığında Celia, onun oldu. Zarif, resmedilmeye değer bir ağlayan figür değil, onun Celia’sıydı. O anda, genç kadını kollarının arasına almak, sıkıca sarmak ve ona sadece botanik konusuyla bilimsel olarak ilgilendiği ve bir topluluğun önünde bu konuda konuştuğu için dünyanın yıkılmayacağına dair güven vermekten daha fazla istediği bir şey yoktu.

Del, yanlarından geçen herhangi birinin onu görmesini engellemek için bir adım yaklaştı. İç koridora açılan pencerelerden hizmetlisinin gergin şekilde kapıya baktığını görebiliyordu.

“Hizmetlin seni arıyor. İşte.” Del, ona büyük bir mendil

uzattı. “Yüzünü sil ve git.” Del, tüm isteklerini ve arzularını bastırdı. Omuzlarını sıktıktan sonra onu döndürdü ve kürek kemiklerinin ortasından sertçe iterek uzaklaştırdı.

“Lütfen,” dedi Celia omzunun üzerinden, “bana kimseye söylemeyeceğinize söz verin.”

“Celia.” Nasıl oluyor da hâlâ onun için ne hissettiği hakkında bir fikri olmuyordu? Bunu değiştirmek zorundaydı. “Git.”

Del, güneş ışığından ve pencereden birinin kendisini görebileceği yerden uzağa, bir kemer altına çekildi ve onun aceleyle uzaklaşmasını izlerken, bunun onu kendisinden uzaklaştıracak son sefer olacağına yemin etti. Babasının ve itirazlarının üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaktı. Onu mutlu edecekti, bunu yapacaktı. O akşam Celia’yı bulacak ve ona ne hissettiğini söyleyecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Celia, Bains'e Abbé ile konuşmak üzere dışarı çıkması ve avluda uçuşan tozlar ile ilgili bir şeyler mırıldandı, gerginliğini gizlemek için burnunu sesli bir şekilde Darling Vikontu'nun mendiline sildi.

Widcombe'ların at arabasını Exeter Charge'da buldular ve Celia hızla arabanın içine girdi.

"Annenize gösterecek bir şeyler olması için alışverişe gitmeye ne dersiniz hanımefendi?"

Celia, hesaplamalar hakkında düşünemeyecek kadar üzgündü ve kafası karışmıştı. "O zaman bugün hiçbir şey bulamadık. Her gün para harcayamayız." Sert ses tonundan dolayı Bains'in incinmiş görünen yüzüne karşı gözlerini kapattı. Ahh, Tanrı aşkına, ancak tam bir felaketti.

Vikont onu nasıl bulmuştu? Kimseye bir şey söylememişti ve Abbé'den ismini hiçbir yerde geçirmemesini rica etmişti.

Darling Vikontu Londra'ya ne zaman gelmişti? Celia bu konuda hiçbir şey duymamıştı. Onu konferans salonunun kapısında dururken gördüğünde tamamen hazırlıksızdı. Kendini gururlu, mutlu, başarıyla dolu hissediyordu

ve bu paneldeki yerini kazanmaktan dolayı çok memnundu. Celia onu, onun Deniz Kuvvetleri'nde kendi çabasıyla bir subay olmasından dolayı duyduğu gururu düşünmüş ve insanın ailesi ya da ilişkilerinin etkisi veya yardımı olmadan bir şeyi tamamen kendi başına kazanmak konusunda duyduğu ihtiyacı ve tatmini mükemmel bir şekilde anladığını hissetmişti.

Ve işte, sihirli çağırılmış gibi karşısında bitivermişti. Ciddi, siyahlarla dolu odada, keten trençkotu ve bronz rengi pantolonuyla öyle uzun görünüyordu ki. Ve o gülümsemesi, nasıl da parlaktı. Ve nasıl da kurnaz.

O anda Vikont yüzünden öyle darmaduman hale gelmişti ki, asi düşüncelerinin akışını bile durduramıyordu, bu çok saçmaydı ve durumuna hiç yardımcı olmuyordu. Ya da asi bedeninin -Darling Vikontu'na, kendisine şantaj yapmaya devam eden erkeğe- karşı olan tepkisini. En başında bilinçli bir şekilde kendisine işkence etmek ve küçük düşürmek için yola çıkmış bir erkeğe. Ve şimdi de elinde şantaj için başka bir bilgiye daha sahipti.

Yumuşak, pamuklu mendili şakağına bastırdı ama aniden her yanını onun hafif kokusu sardı. Onun kokusu -at, deri ve baharat. Pencereyi açtı ve Bond Caddesi'nden kuzeye, Mayfair'e giden kavşaktan dönerken, iğrenç şeyi pencereden dışarı fırlattı.

"İşte böyle hanımefendi," dedi Bains gönül almak ister gibi. "Çok daha iyi görünüyorsunuz. Yanaklarınıza güller geri dönmüş. Oradan çıktığınızda, o kadar solgun görünüyordunuz ki, kesinlikle bayılacağınızı düşündüm. Kapalı bir yerde tüm o düşünceler ve öğrenilenler. Neyse ki şimdi daha iyi görünüyorsunuz."

“Teşekkür ederim Bains. Davranışım için üzgünüm fakat şimdi oldukça iyiyim. Ve Leydi Caroline’a tek kelime bile etmek yok, yoksa ikimizin de kulağını çeker ve sen de eşyalarım toplayıp gitmek zorunda kalırsın.”

Bains bu uyarıyı normal karşıladı. “Leydi Caro’ya tek bir kelime bile etmem. Hayatımı tehlikeye atmama hiç gerek yok.”

“Gereksiz derecede ciddi görünüyorsun. Ama bu defa dağıtmayacaksın, değil mi?” McAlden, yakasının kenarları beyaz klapalarla işlenmiş, mavi üniforması içinde, uygun bir şekilde resmi görünüyordu.

“Hayır.” Del gülümsedi. Uzun süredir ilk defa, eskiden bir zafer nişanı gibi kalabalığın içinde öne çıktığı kırmızı subay ceketini özlediğini hissetti. Üniforması yerine üzerinde kasvetli, siyah kruvaze bir ceket ve altın sırmalı geceye uygun bir yelek vardı. “Dağıtmak yok. Dans etmek de.” Kendisini düzeltip yenilemişti. Uygun davranış konusunda örnek biri olacaktı.

“Hâlâ aksi misin? Bayan Burke’ü dansa kaldırdığımda kafamı koparma ya da kendi yapamadığım başkasına da yaptırmayanlar gibi ters bakışlar fırlatma. Kendimi sersem gibi hissetmeme neden olmayan tek kişi o. Sen onunla dans etmeyecek kadar inatçı olabilirsin ama ben aynı şeyi yapmak için bir sebep göremiyorum.”

“Anlaştık.” Del elini uzattı.

Hugh McAlden onun elini sıktı. “Anlaştık.”

Hugh ne kadar anlayışlı davranmıştı. Del gerçekten kendisini kendi yapamadığını başkasına da yaptırmayan biri gibi hissediyor, göçmen I’ Oise Kontesi balo salonu-

nun köşelerinde pusuya yatıp, Celia'yı bulmak için etrafı kolaçan ediyordu. Pusuya yatmamıştı, o- tamam, pusuya yatmıştı ama her iyi subay gibi bunu istihbarat toplamak için yapıyordu. Celia'nın babası onu uyarıp uzaklaştırmıştı. Her şeyi dikkatli bir şekilde yapması gerekiyordu.

Del sırtını dans alanına döndü ve kendisi gibi bir adam için çok daha güvenli bir sığınak olan oyun odasına doğru ilerledi. Evlilik ayarlamak için orada bulunan anneleri kızdırmak için değil, hatalarını telafi etmek ve Celia'mn ailesine, akrabalarına kendisini tanıtmak için orada bulunuyordu. Özellikle de Celia'nın o sırada kendisi ile oyun odasının korunağı arasında ilgi odağı haline gelmiş, Dartmouth'tan gelen, koca avcısı, paragöz Bayan Wainwright'ın ilgisini çekmekten kaçınıyordu.

Tam onlara kulak misafiri olabileceği bir yerden geçerken, Bayan Wainwright'ın Celia'nın ismini söylediğini duydu ama kadının yüzünde arkadaşlık ya da sevgi belirten bir ifade yoktu. Hafif gülümsemesinde tatmin olmuş, kurnaz bir kötülük vardı. Konuşmanın ufak parçalarını duyabileceği kadar yaklaşıp, duvara doğru ilerledi - evet, pusuya yatmıştı.

“Bilirsiniz, artık çok seçici davranmaya gücü yetmiyor. Bir eş bulmak zorunda. Daha geçen gün bunu kendi gözlerimle gördüm.”

Kız kurularından daha ufak tefek olan bir tanesinin mırıldandığını duydu.

“Canım, onların işi bitmiş. Tuhafiyecide bir kurdele bile satın alamadı. Onu evlendirmek için çaresizce son bir çabayla, her şeylerini satıp Londra'ya yollamış olmalılar. Yıllardır Dartmouth cemiyetinin içinde.”

“... o kadar kötü ki, babası burada bile değil. Sadece ikisinin gelmesine güçleri yetmiş ve akrabalarının merhame-tine sığınıp, Widcombe Markisi’nin evlerinde kalıyorlar.”

“Hayır!” diye bağırdı orada bulunanlardan birkaçı aynı anda. Aynı anda dönüp, gergin ve bembeyaz haldeki Hugh ile dans eden Celia’ya baktılar.

“Artık umut edebileceği tek şey, Binbaşı McAlden gibi bir subay. Elbette, şüphelenmeyen birini tuzağına düşürmezse. Büyüleyici Bayan Burke. Zavallı şey.”

Del, Melissa’nın sesindeki keyifli aşağılamayı duydu ve yıkıldığını hissetti. Onun kelimeleri umutlarına, inançların saplanmış bir bıçak gibiydi. Ancak dengesini sağlamak için duvara dayanmış dururken, her şey garip bir şekilde mantıklı gelmeye başladı.

Lord Thomas, Dartmouth’ta kalmıştı. Del, onun orada olduğunu kendi gözleriyle görmüş fakat nedenini anlamamıştı. Kendini beğenmişlikle, onun Celia’yı kendi etkisinden bir an önce kurtarmak için arkada kaldığını düşünmüştü. Ve bunu yapmışlardı da, böylece Celia evlenmek üzere Londra’ya gelebilmişti.

Peki o zaman, Celia hakkındaki onurlu ilgisini ve amacını belirtmesine rağmen, Lord Thomas onu neden geri çevirmişti? Eğer evlenip gitmesi gerekiyorsa, neden babası teklifini reddetmişti? Eğer Burke’lar bu kadar çaresizce paraya ihtiyacı varsa, kendisi kesinlikle yeterince zengindi.

O akşamüzeri, Kraliyet Cemiyeti’nde konuşurlarken, Celia ne söylemişti? Param yok.

Tüm şüpheleri ve kuşkularından sonra, onun hakkın-da yanılmış mıydı? Ona, onun bedenine ve hevesli haline, yalanlarını anlamayacak kadar kapılmış mıydı? Tanrı aşkı-

na. Kendisine şantaj yapan o olmalıydı. Bu, mükemmel bir sebep olabilirdi - paraya ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti.

Lanet olsun. Del buradan dışarı çıkmak zorundaydı. Dışarı çıkıp, düşünebileceği bir yere gitmek zorundaydı.

Celia, kendisiyle gurur duymuyordu. O akşamüzeri, Vikont'un bakışları altında mücadele yeteneğini kaybetmişti. Onun yüzüne tükürmek yerine, gözyaşlarına boğulmuştu. Adamın kazandığı zaferi mahvetmesine izin vermişti.

Bu sona ermek zorundaydı. Celia, devamlı olarak hissettiği endişe düğümünün, onu içten içe yediği, tüm hayatını, tüm amacını tüketip yok ettiği bir gece daha geçiremez, bir dakika daha yaşayamazdı ve bunu yapmayacaktı.

Eğer mahvolmasını, bekâretini almayı istiyorsa, bunu ona kendisi verecekti. Ona gidecekti ve bu iş sonlanacaktı.

Sonsuz görünen gecenin çoğunu titiz, korkutucu hazırlıklarla geçirdi. Londra'nın ortasında ve gece yarısı olması bir yana, Celia Dartmouth'tayken bile hayatında hiç evden gizlice çıkmamıştı. Hiç öyle bir ihtiyacı olmamıştı ve zaten öyle biri değildi. Maceracı biri değildi. Londra'nın bir so-kağında yanında refakatçisi olmadan yürümemişti. Şimdi sabahın ilk saatlerinde evinden çıkacak, farkına varılmadan bir kilometreye yakın yürüyecek, bedenini şantajcısına sunacak ve bir şekilde yokluğu fark edilmeden geri dönecekti. Ahh, Tanrı aşkına.

Celia, bacaklarını güçsüz kılan kaygılara teslim olmaya-caktı. Dinmek bilmeyen yakıcı ıstıraba. Çaresizliğe.

Her şeyin bir sırası vardı. Önce evden çıkmak zorundaydı.

Bir süre Bains'i de yanına almayı düşündü ve sonra bundan vazgeçti. Yardımcısını ya da herhangi bir hizmetliyi yanına alamazdı. Eğer yakalanırlarsa, kendi aptallığının sonuçlarına katlanabilirdi ama kendisine yardım ederken yakalanan herhangi birinin hemen referans bile verilmeden kovulacağı kesin bir şekilde biliyordu. Ve Celia, bu düşüncesizce yapılan, yıkıcı girişimde sadece kendisini mahvetmek istiyordu.

Sabah saat dörtte, yaz şafağının ilk, soluk kıpırtıları karanlığı aralamaya başladığında, Celia gizlice dışarı çıktı. Üzerindeki basit kıyafetler ve uzun, bedenini çevreleyen peleriniyle kütüphanenin penceresinden dışarı çıktı. Celia'da evin anahtarı vardı fakat ön kapıdan çıkıp gitmek bir duyuru yapmaktan farksızdı, çok cüretkâr bir davranış olurdu. Kütüphane penceresini sessizce açmak ve birkaç adım yükseklikten, evlerin arasındaki dar kaldırıma atlamak daha kolay görünmüştü. Aynı zamanda bu, kalbi boğazında takılıp kalmışken, loş, sisle kaplı, erken sabah ışıklarına gözünün alışması ve cesaretini toplaması için ona zaman vermiş oldu.

Daha iyi bir plan oluşturmadan yola çıktı. Önce Grosvenor Caddesi'nin sonuna doğru, sonra da Grosvenor Meydanı boyunca konakların ışıklarının yandığı ve insanların sosyalleşmeye devam ettiği yere doğru yürüdü. At arabaları yanından geçiyor, gruplar halindeki şık ve sarhoş erkekler, balolardan, partilerden ve suarelerden evlerine doğru gidiyorlardı.

Celia, kiralık at arabalarının beklediği köşelere giden erkek gruplarından korunmak için iki kere caddede karşıdan karşıya geçti. Ayak sesleri, kalbinin delice atışlarıyla birlikte tempo tutuyordu.

Güvenli bir şekilde karşıya geçip Kuzey Audley'ye giden kısa yolu kat etti ve Green Caddesi'nden köşedeki küçük kiliseye doğru ilerledi. Neredeyse gelmişti. Park Caddesi'ne kadar olan kısa yolu da gittikten sonra, en sonunda Kuzey Sokağı'na döndü ve 24 numaralı evin önünde durdu.

Ev başka bir binaya bağlı değildi, iki tarafında da komşu bahçelere giden yürüyüş yolları vardı. Pencereleri yanan ışıklarla parlamıyordu ama henüz tüm ışıklar da söndürülmemiştir. Celia, uzun pencerelere bakıp içlerinden birinin esintisiyle aralanmış olmasını umarak aceleyle evin arkasına doğru gitti. Ancak pencerelerin hepsi yukarıdan kapatılmıştı ve Celia onlara ulaşamıyordu.

Merdivenlerin alt tarafındaki yarım katta çok az ışık vardı. Celia, geçide giden merdivenlerden aşağı indi ve pencereden içeri baktı. Loş koridorun arka tarafındaki mutfak karanlıktı ama yine de kapı kolunu denedi. Kapı kolu elinin altında sessizce açıldı.

Evde çıt çıkmıyordu, odalardan herhangi bir ses ya da holün sonundaki yeşil çuha kapının altından ışık gelmiyordu. Celia, dikkatli bir şekilde sessizce içeri girdi, kalbi göğsünde dengesizce ve hızla atıyordu. Uzun, donup kaldığı bir sürenin ardından, önce bir adım atacak sonra da sessizce giriş holüne giden merdivenlere adım adım gidecek cesareti topladı. Celia, yatak odalarını bulana kadar aynı dikkatle iki katın merdivenlerini çıkarken, basamaklar hafifçe gıcırdıyordu. Evin arka tarafındaki kapıyı denedi ve küçük, sade bir yatak odası buldu ama içeride kimse yoktu. Darling Vikontu orada değildi.

Tanrı aşkına, ya onu yatağında bir kadınla bulursa ne olacaktı?

Göğsü kalbinde davul gibi atan Celia, uzunca bir süre oyalandı ve geri dönmeyi düşündü - çok geç olmadan vazgeçmeyi ve eve gitmeyi. Ancak oradaydı. Eğer hayatında biraz huzur olmasını, eğer bu kıyametin sona ermesini istiyorsa, buna aldırmaması gerekiyordu. Cüretkâr olmak zorundaydı.

Açmayı denediği bir sonraki kapı, Kuzey Sokağı'na bakan, evin ön tarafındaki daha büyük bir oturma odasıydı. Şöminenin önünde, iki geniş deri koltuk duruyordu. Buna birleşik olan odada ise oldukça büyük bir yatak vardı ve yatağın içinde iri biri yatıyordu. Sarı saçları olan iri biri. Darling Vikontu.

Celia yavaşça yaklaştı, adımlarının çıkardığı her ses ya da pelerininden gelen her hışırtıyı, kulaklarında gümbürdeyen kan basıncında binlerce kez artmış gibi duyuyordu. Alt katta bir kapının kapandığını duydu, evin canlandığına dair çıkan ilk hafif ses buydu. Bunu, çok geç olmadan, o anda yapması gerekiyordu.

“Darling Vikontu?”

Sonra, yataktan pürüzlü ve kalın bir ses duyuldu. “Tanrı aşkına Gosling. Lanet saat daha çok erken.”

Normalde, tam da bir erkeğin gecenin bir yarısında duymak isteyeceği şey olan fısıltı, Del'in artık yanında hazır bulundurmadağı kılıcına uzanmasına neden oldu. Silahlı olmadan kendini çok daha çıplak hissediyordu ama üzerinde kıyafet olmaması o andaki endişelerinin en küçüğüydü. Yatak odasından ses gelmesi, özellikle de o sesin gelmesi yanılttı. Hem de çok yanılttı.

“Kim var orada?” Yatağın diğer tarafından, hafif bir kırı-

maş hışırtısı geldi. Del, gözlerinin ateşin korlarının hafif ışığına alışmasını bekledi.

“Darling Vikontu, ben Celia. Celia Burke.”

Sanki bunu hatırlamıyormuş gibi. Sanki Celia isminde yüzlerce kadını baştan çıkarmakla meşgulmuş gibi. Sanki onun peşinden Londra’ya gelmemiş gibi. Sanki dört adımdan daha yakınında durmuyormuş gibi. Sanki onun hafif kokusunu bir buçuk kilometre öteden alamazmış gibi.

Del, onun varlığına karşı bedeninin verdiği ani tepkiyi saklamak için hızla çarşafı kavrı. “Burada ne yapıyorsunuz?” Elbette, hareketsizce durup çarşafı bakmaktan başka.

Celia yutkundu ve sonra o vakur tavrıyla başını ona doğru salladı. “Size geldim.”

“Bana mı geldin? Tanrı aşkına neden? Sorun ne?” Del, tamamen uyanmak için ellerini yüzünün üzerinden ve saçlarının arasından geçirdi. Celia Burke’ün gecenin yarısında, yatak odasında olması yanlış. Çok ama çok yanlış. Zihni, onu oradan çıkarmayı beynine zorla sokmaya çalışırken, hâlâ uykudan dolayı sıcak ve rahat olan bedeninin aklında farklı bir senaryo vardı.

Del’in sorusuna verilen cevap önce sessizlik, sonra da düzeltilen kıyafetin hışırtısı oldu. Hayır, birinin üzerinden çıkardığı kıyafetin sesi!

“Yüce Tanrım. Dur.” Kendi üzerinde kıyafetlerinin olmaması yeterince kötüydü ancak Celia da kendisini aynı duruma sokarsa... Tamam, bu beklediğinden fazlasıydı. Eğer onun yumuşak, beyaz teninin ufacık bir kısmını bile görürse... Bu düşünceyle ağzı kurudu. “Rica ediyorum, lütfen dur.”

Del, yutkunurken onun beyaz boğazının hareket ettiğini gördü. “Bunun sona ermesini istiyorum.” Genç kadın ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. “Şu anda sona ermek zorunda.”

Del, onun kelimelerini duydu ve bu kelimelerin Emily’nin kelimelerine çok benzediğini düşündü. *Sadece bu acının sona ermesini istiyorum.*

Korku, bir kamçı gibi içinde yayılıyordu. Bedenini hareket ettirmemesine rağmen, gözleri Celia’nın üzerinde geziniyordu. Yanında bir silah, tabanca yoktu. Del odaya hızla göz attığında, komodinin üzerindeki kasanın hâlâ kilitli olduğunu gördü. Sessizce, neredeyse nazik bir şekilde konuştu. “Neyin sona ermesini istiyorsun Celia?”

“Bunun. Aramızdaki bu açmazın. Bu meydan okumanın, bu bahsin. Sizin girdiğiniz bahsin.” Doğruca Del’in gözlerine baktı. “Teslim olma koşullarım üzerine anlaşmak için geldim.”

Del’in bedeni, yeniden nefes almasına olanak verecek kadar rahatladı. “Anlamıyorum.”

“Sizin tehditlerinize bir son vermek için buradayım. Sizinle bunu yapacağım, eğer aramızda olanların sona ereceğine dair söz verirsiniz, sizinle yatacağım. Zaferinize sahip olabilirsiniz. O zaman bu iş sona erecek ve bir daha asla birbirimizi görmeyeceğiz, birbirimizle konuşmayacağız.”

“Hayır. İstedğim kesinlikle bu değil.”

“Değil mi? Kazandınız. Param yok. Parayı bulmak için bir umudum yok. Ancak bana söz verirsiniz, Emily’nin mezarı üzerine bunu kimseye söylemeyeceğinize söz verirsiniz, sizinle yatacağım. Beni gerçek anlamda mahvetmenize izin vereceğim.” Sesi kısık ve sert geliyordu.

“Paylaştığımız o kadar yakınlığın ardından, nihayete erdirmenin pek bir önemi olduğunu düşünmüyorum.”

Del’in beyni onun kelimelerine sıkıca tutundu, bu kelimelerin önemli olduğunu biliyordu, hayati önem taşıdıklarını anlıyordu ama Celia kıyafetinin iplerini çözmeye devam ediyordu. Kumaş, parlak omzunun bir kısmını ortaya çıkardı.

Ancak bu şekilde devam edemezdi. Ona bakamazdı. Bu, doğru değildi. “Seni kim gönderdi? Burada olduğunu kim biliyor?”

“Hiç kimse. Bu sadece sizinle benim aramda özel bir görüşme. Ne dersiniz yapacağım. İstedığınız ne ise size vereceğim. Para karşılığında size bedenimi vereceğim. Onurunuz üzerine bunun bu gece sona ereceğine yemin ederseniz. Sadece bunun sona ermesini istiyorum.”

Aynı şeyi tekrar tekrar söyleyip duruyordu fakat bu mantıklı gelmiyordu. Celia kollarını elbiseden çıkardı ve aşağı doğru ittiğinde, kumaş ayaklarının dibinde bir gölet gibi birikti. Hafifçe omuz silkmesiyle yarı saydam bolero, Del’in bu durumu atlatma şansıylayla birlikte yere düşecekti.

Del, gözlerine lanet okudu. Daha şimdiden boleronun yumuşak, düz kumaşının altında kabarmış, kendisine dokunması, tadına bakması için çağrıda bulunan göğüs uçlarının canlı, pembe hattını görebiliyordu. Daha aşağıda, karnından aşağı doğru indiğinde, bacaklarının birleştiği yerde koyu renk bir üçgen vardı. Tanrı yardımcısı olsun.

Del, ağzının aniden kuruması karşısında sertçe yutkundu, kasıklarındaki kasılmayı görmezden geldi ve ona daha fazla yaklaşamaması için iradesiyle bedenine yatakta kalmasını emretti. “Bu doğru değil. Burada olmamalısın.”

“Olmalıyım. Bunun sona ermesini istiyorum.”

Bu, sadece evlilikle sona erecekti ya da gözyaşlarıyla. Başka türlü bir şey olamazdı.

Ancak Celia ne demişti? “Ne parası? Bedenini para için mi takas edeceksin?” Sinir ve tiksinti, yüzüne yavaş bir tokat gibi indi. Sonra öfke -kara, yükselen ve tıpkı tahrik olması gibi ani ve azgın bir öfke- içinde patlak verdi. “Para karşılığında kendini bana verecek kadar düştün mü?” Hem kendisinin hem de Del’in bu kadar alçak olduğunu düşünmesine çok öfkelenmişti.

“Eğer beni rahat bırakmanızı sağlayacaksa, evet. Size başka türlü ödeme yapamam. Çizimler bile yeteri kadar etmeyecektir.” Yüzü, ateşin titreyen ışığında, solgun, azimli bir oval gibi görünüyordu.

“Yeteri kadar mı?”

“Beş yüz pound. Tek yapabileceğim bu takas, ancak ikimiz de istediğimizi elde edeceğiz. Siz benim mahvoluşumu elde edeceksiniz ki baştan beri istediğiniz buydu ve ben de sizin sessizliğini elde etmiş olacağım.”

Sessizliği satın almak. Bu, kulağa lanet derecede tanıdık geliyordu. Lanet olsun.

“Celia,” dedi Del çok dikkatli bir şekilde, öfkesini kısa ve gergin bir tasmayla kontrol ediyordu, “şantajla uğruyor olma ihtimalin var mı?”

“Elbette uğruyorum!” Celia öfkeyle ayağını yere vurdu. “Uğradığımı biliyorsunuz.”

“Artık biliyorum.” Parçalar zihninin içinde birbirine çarpıyor ama aynı zamanda yerlerine yerleşiyordu. Ne kadar mükemmel, kahrolası bir karmaşaydı. Durum daha da karmaşık hale gelmeden önce, onu buradan çıkarmak zo-

rundaydı. Nefsini korumak için bakışlarını çevirdi ve yatağın ucundaki uzun ipekten ceketi kaptı. Aceleyle üzerine geçirdi ve hızla onun yanından geçerek pencereye doğru ilerledi.

“Buraya nasıl geldin?” Del, perdenin kenarını çekti. Marki Widcombe’un at arabası sokakta değildi. “Yalnız mı geldin?”

“Randevuma arkadaşlarımı getirmem biraz zor lordum.” Celia, kollarım göğüslerinin altında kavuşturdu, inatçı ve ısrarlıydı.

“Ben lordun değilim ve bu da bir randevu değil. Başka biri biliyor mu? Bains? Arabacınız?”

“Hayır, buraya gelme ve huzurum karşılığında size iffetimi sunma planlarımı ilan etmedim.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Yürüdüm.”

Del durdu. “Mayfair’den buraya, tek başına.” Saate göz attı. “Sabaha karşı saat dörtte yürüdün mü? Deli misin yoksa benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?” Del, eliyle yerdeki eşyaları işaret etti. “Kıyafetlerini giy. Seni eve götürüyorum.”

“Hayır.” Celia inatla başını iki yana salladı ancak Del onun parlak gözlerinde gözyaşlarını görebildiğini düşündü. “Hayır, siz bana söz vermeden gitmiyorum.”

“Söz veriyorum. Sana dokunmayacağım. Seni eve götürüyorum. Kıyafetlerini giy. Lütfen.” Del ona doğru yürüdü, kıyafetlerini yerden aldı ve onun ellerine doğru attı.

Del, giyinme odasına gitti ve Londra sokaklarını kolağan etmek için uygun bir kıyafet buldu: koyu renk pantolon, eski botlar, keten gömlek ve sıradan, bol, uzun bir av pal-

tosu. İçinde görülmemesi gereken kıyafetlerdi ancak asıl önemli olan da görülmemektir. Ve ne olur ne olmaz diye, komodindeki ahşap kasanın içindeki emanetleri ceplerine ve kemerinin altına sıkıştırdı. Bayan Burke, buraya gelene kadar olan yolculuğunda şanslı olmuş olabilirdi ama Del sadece şansa bel bağlayacak bir erkek değildi.

Giyinme odasının kapısında bekledi. “Giyindin mi?”

“Evet.” Celia hafifçe fısıldamıştı ancak sesi öfkeyle doluydu.

Del, koridorun kapısını açmadan önce, onun üzerini uygun bir şekilde örttüğünden emin olmak için dışarı baktı. “Gosling!”

Del, hacimli pelerini sandalyeden aldı ve Celia’yı koltundan tutup mümkün olduğunca sessiz bir şekilde alt kata indirmeden önce pelerini onun omuzlarına koydu.

Pantolonunun üzerine bir sabahlık giymiş olan Gosling, hizmetli odasından çıktı. Celia, pelerininin kapüşonunu başına geçirdi ve yüzünü sakladı.

“Size yardımcı olabilir miyim efendim?”

“Evet, tam şu anda sağır, dilsiz ve kör olabilirsiniz Gosling ama aynı zamanda senin etrafa bakınmana ve onu buraya gelirken takip eden biri olup olmadığına bakmana ihtiyacım var.”

“Tamam efendim.” Kâhyanın gözleri bir kere bile Celia’ya doğru kaymamıştı, doğrudan Del’in yüzüne bakıyordu. “Arması olmayan bir araba ve kör bir arabacı ister misiniz efendim?”

“Hayır. Çok uzun sürer ve geçici bir süre kör olan ne kadar az insan olursa, o kadar iyi olur.”

“Pekâlâ efendim.”

“Kimsenin olmadığından emin olana kadar mutfakta bekleyeceğim.”

Del onu, mutfaktaki tahta arkalı bir sandalyeye ittiğinde Celia ters bir bakış attı. Eğer kendisine, ona daha uzun süre dokunmak ve daha fazla nazik davranmak konusunda izin verirse, kendisini kaybedecekti.

“İçeri nasıl girdin?”

“Kapıdan.” Başıyla, arkasındaki geçidin kapısını işaret etti. “Kilitli değildi.”

“Tanrı aşkına. Gecenin bir yarısında, Londra sokaklarında koşuşturmak gibi bir alışkanlığın mı var? Hiç öyle biri gibi görünmüyorsun.” Del sadece kendisine ve kendi dikkatsizliğine sinirlenmeliydi ama tek düşünebildiği onun ne kadar küçük, ne kadar üzgün ve mesafeli göründüğüydü. Del, uzanmak ve alnından gözünün üzerine düşmüş bukleyi okşayarak çekmek istiyordu. Ve parmaklarını, onun teninin yumuşaklığının üzerinde gezdirmek.

Celia, neşesiz, kuru bir kahkaha attı. “Hayır, öyle biri değilim. Ancak bunu yaptım. Kütüphane penceresine tırmanıp dışarı çıktım ve buraya kadar geldim. Bana çok faydası dokundu. İşte, en sonunda tüm cesaretimin toplamında olan bu.” İçini çekti.

“Yalnız başına Widcombe kütüphanesi penceresinden mi çıktın? Kendi başına?” Bu aptal cesaretiydi ama yine de cesaret isteyen bir şeydi.

“Size söyledim.” Celia’nın ses tonu öfkeli ve sabırsız bir hale gelmişti. “Evet, tek başıma.”

Gosling, koridordan çıkıp geldi. “Kimse yok efendim, yine de arka kapıyı tavsiye ederim.”

“Ben de tam olarak öyle düşünüyorum.” Del, Celia’yı ayağa kaldırdı. “Haydi, seni eve götürelim. Şimdi.”

Del, onu iterek karanlık arka bahçeye çıkarıp küçük kafes çitlerin arasından geçip sokağa doğru ilerlerken, kolunu hiç bırakmadı. Şafak söküyor, sokakları onlar için daha az tehlikeli bir hale getiriyordu fakat dar sokağın köşeleri hâlâ fazlasıyla karanlıktı.

Akıllı kızdı, içgüdüsel bir şekilde kendisine yakın yürüyordu. Del, onun küçük ve soğuk elini, elinin içine aldı. Yolum yarısında sola saptı.

“Hayır, bu taraftan.” Celia, onun kendisinininkini tutan elini çekti.

“Nerede yaşadığını biliyorum. Benim bildiğim yoldan gideceğiz.” Del, onu pelerinin omzundan tutarak engelledi ve yeniden yanına çekti. Del, onun hafif sıcaklığını hissediyor, bedeninin baş döndürücü kokusunu alabiliyordu. Söken şafağın erken, mavi-gri ışıkları altında Mayfair’e doğru zikzak çizerek ilerlediler. Her dakika, artan ışıqla onun yüzünü, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve dudaklarının üzerindeki yara izlerini görmesini sağlıyordu. Del, onu güvenli bir şekilde yatağına yatırmak istiyordu. Onu yatağına, kendi altına yatırmak istiyordu.

Del, yarım dakika boyunca kendisine, eğer onu yatağına alsaydı nasıl olacağını, o anda neler yapıyor olacağını zihninde canlandırmak için izin verdi. Eğer onun bolerosunun son katmanını çıkarmasına ve çıplak bedeninin ihtişamını göstermesine izin verseydi. Eğer onu darmadağın çarşaf-lara bastırırsaydı...

Zihni fazlasıyla meşgul olduğu için, neredeyse çok geç olana kadar onları görmedi.

“Hey, şuraya bak dostum. Şanslıyız, hoş bir parça. Üstelik bu güzel sabahta biraz kaybolmuş gibi.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Adamlar mor sislerin arasından ortaya çıkarken Del, Celia'yı döndürerek arkasına çekti. Yan yollardan birinden biri iri yarı, biri çok ince iki adam çıktı. Del, Celia'nın şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydu, onun ellerinin kolunu ve paltosunun arkasını kavradığını hissetti.

“Arkamda kal,” diye talimat verdi, gözleri konuşmuş olan ince adamın üzerindeydi. Sonra savaşıma ihtiyacının damarlarında yayılmasına izin verdi ve o anda, dönüşmüş olduğu kuduz köpek gibi gülümsedi.

“Buna pişman olacağınıza inanıyorum beyler. Tabii eğer yaşarsanız.” Kemerinin altına soktuğu iki tabancayı ortaya çıkardı ve konuşan daha zayıf, daha vahşi olan adama doğrulttu. Zayıf olan bu işin beyni olmalıydı.

Göründüğü kadarıyla bu açmaz, sadece birkaç saniye daha devam etti. Del silahları indirdi. “Ahh, Tanrı aşkına. Uzaklaşın. Şimdi!” diye kükredi onlara.

Adamlar gerilediler ve sonra gürültülü bir şekilde ara sokağa doğru koşup gri sisin arasında, geldikleri kadar ani ve sessiz bir şekilde yok oldular.

Del, tabancalardan birini kemerinin altına geri yerleştirdi ve Celia'ya döndü.

Celia geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı, sendeleyerek elbisesinin arkasına bastı. Çömelmek zorunda kalırken, ellerini önüne doğru uzattı. Gözleri kocaman açılmıştı. Del'e, adeta onun tehlikeli biri olduğunu yeni anlamış gibi bakıyordu. "B-ben silahlarınız olduğunu bilmiyordum," diye kekeleydi.

"Onlara sahip olmanın tüm amacı da bu. Haydi." Genç kadını elinden tutup çekerek kaldırdı. "Sen bu arka sokağa ait değilsin."

"Eğer beni buraya getirmeseydiniz, burada olmazdım," diye homurdandı Celia dişlerinin arasından. Yaşadığı şok korkusunda delikler açıyordu.

Del, onu sol tarafında tutup sağ eliyle silahını kavradı, köşelerde ve sokakların birleştiği yerlerde daha dikkatli davranıyordu. Aristokrat sahibi gece nedeniyle yatağında olduğu için hâlâ sıkıca kilitli olan Adams Ahır'ının yanından geçtiler ve sonra hızla Charles Caddesi'nden ilerleyip, Grosvenor Caddesi'nin arkasındaki Bishop Avlusu'na doğru yürüdüler. Del avlunun arka tarafında ikinci tabancasını, büyük paltosunun cebine sakladı ve tuğla duvardan atlarken, onu yukarı çekmek için elini aşağı uzattı. Celia, duvara kolaylıkla tırmanacak kadar güçlü ve çevikti. Şüphesiz, yamaçlarda ve akıntılarda yaptığı tırmanışların sonucuydu bu.

Bir dizi dükkân ve ev, Mount Sokağı'nın ve Grosvenor Caddesi'nin arka tarafındaki ahırların ön tarafında sıralanmıştı. Elli adım sonra, Widcombe ahırlarının kapısına ulaşacaklardı.

Ahırın büyük kapılarındaki, küçük girişin kilitli olması bir lütuftu. Arabacılar, bir-iki bardak bir şeyler içmek için dışarı çıkmış olmalıydı.

Del, onu güvenli bir şekilde içeri soktukten sonra, Celia onun elini bıraktı ve nefesini düzenlemek için geçit koridorunun duvarına yaslandı. Del, kendi akciğerlerinin de rahatlayarak genişlediğini hissetti. Eğer Celia'nın amcasının mülkünün sınırları içinde yakalanırlarsa, bu en azından şahsi bir skandal olacaktı. Del, bununla baş edebilirdi.

“Şimdi iyi misin? Gel hadi, içeri girdiğini göreyim.”

“Hayır.” Celia doğruldu ve kendisini toparlamaya çalıştı. “Aynı yoldan geri dönmeyi mi planlıyorsunuz, yoksa sizi ön taraftan mı geçireyim?”

“Önce içeri girdiğini göreceğim, sonra önden çıkacağım.” Del, başının bir hareketiyle gideceği yönü gösterdi. Bahçe loş beyazlara bürünmüş olsa da yaz sabahının erken saatlerindeki ışıklar, sisi dağıtmaya başlamıştı. Dikkatli bir şekilde evlerin arasından açık kütüphane penceresinin altına gelene kadar ilerlerlerken, etraf hâlâ sessizdi.

“İçeri girdiğinde kilitle.”

“Tamam. Kapı orada. Bu tarafta bir kapı mandalı var.” Celia durdu ve birkaç adım ötelindeki süslenmiş demir kapıyı işaret etti.

“Tamam.” Del, kapıya doğru birkaç adım attı. Kapıya doğru yürümeye devam etmesi gerekiyordu ama bunu yapmadı. Tüm kana susamışlığı, bastırıldığı şiddet ve açlıkla ona doğru döndü. Celia'nın başını evin tuğla duvarına yasladı ve onu deli gibi öpmeye başladı.

Sırtı duvara çarpıp Del'in dudakları onunkileri kaplar-ken, Celia'nın ciğerlerindeki nefes ılık gibi dışarı çıktı.

Del'in elleri, onun başının iki yanında, duvarın üzerinde yumruk halindeydi. Eğer bu son kez olacaksa, eğer Celia gerçekten aralarındakinin bittiğini düşünüyorsa, o zaman Del istediğini alacak ve onun kaçıracağı şeyin tadım almasını sağlayacaktı.

Celia'nın dudakları, bir yağmur damlası gibi yumuşak ve serindi. Yumuşak, nemli ve açık. Del, onun dudaklarının ötesine, onun sıcaklığına dalıp onu bir solukta tüketirken, zevkten ölecek gibiydi. Bu, sadece bir öpücük olmanın ötesindeydi. Bu, onu keşfetmekti. Del derin bir nefes aldı, onun kokusunu ciğerlerinin içine çekti. Onun saçlarında limon kokusu alıyordu. Ayrıca başka bir şeyin kokusunu, daha derin, egzotik ve tıpkı ev gibi rahat bir şeyin kokusunu, büyüleyici bir şeyin. Del, onu kendisinden geçirmek istiyordu. İri ellerini onun boynunun yanından kaydırmak, kollarının üzerinden aşağı indirmek ve onun zarif, küçük belini kavramak istiyordu.

Celia'nın ağzı ılık ve suydü, hafifçe inledikten sonra Del'in öpüşüne önce tereddütle, sonra daha güvenle karşılık verdi. Del, ellerini onun üzerine koyarsa, duramayacağını biliyordu. Onun eteklerini beline kadar sıyrıp, kendisini onun yumuşak, kaygan sıcaklığına gömene ve ona tüm varlığıyla sahip olana kadar durmayacağını biliyordu.

Marki Widcombe'unun şehirdeki evinin duvarında. Gecenin bir yarısında Celia'nın gizlice kaçtığı evin duvarında. Her an öfkeli amcası Marki'nin ya da Tanrı saklasın, asi kızının arkasından, o cadaloz annesinin çıkacağı evin duvarında.

Del, kendisini bu büyüleyici kadınla, bu yeterince garip botanikçiyle evlenme tuzağına düşmüş bulmak istemiyor-

du. Celia'nın kendisini seçmesini istiyordu. Tıpkı Del'in onu seçtiği gibi.

Del kendini zorlayarak dudaklarını onunkilerden çekmeye, öpüşmelerinden uzaklaşmaya çalıştı ama ellerini duvara dayamış, nefes nefese, göğsü körük gibi yükselip alçalırken, nefesi Celia'nın yanağına düşmüş olan saç tutamını dalgalandırıyordu.

Ve Celia da etkilenmemiş değildi. Gözleri kocaman açılmış, yüzü parlıyordu. Bir eliyle ağız, öpüşmelerinden dolayı kabarmış dudaklarını kapatmak için kaldırmıştı.

"Tamam o zaman Bayan Burke. Sadece ne kaçırdığınızı bilin." Del, bunu söyledikten sonra kendisini zorlayarak kapıdan geçip gecenin içine çıktı. Eğer şansı varsa, o haydutları bulur ve bu içindeki kayıp hissini yok edecek kadar şiddetli bir kavgaya girebilirdi.

Celia, gümüş tepsinin üzerinde duran mektubu gördüğünde korkmadı. Tamam, belki biraz korktu ama bu tür şoklara alışmış gibiydi. Darling Vikontu memnun kalmamış olabilirdi ama etkilenmemiş değildi. Bu ilgi çekici ancak tedbirli bir düşünceydi. Bu nedenle, mektubun içeriği için hiç hazırlıklı değildi.

İtibarınıza dikkat edin Bayan Burke, yoksa kurtarmanızın bir yolu olmayacak. Alçak Vikont'a randevu verip buluştuğunuz cemiyetteki birkaç kişi tarafından bilinse bile isminiz tüm şehirde karalanmış olur. Sabrımızı zorluyorsunuz Bayan Burke. Hiçbir şey bir çöküş kadar eğlenceli olamaz. Artık özgürlüğünüzü satın alacağınız para bin pound oldu. Önümüzdeki salı, Powell's, George Sokağı'nda.

Celia mektuba uzun bir süre baktı ve... Hiçbir şey hissetmedi. Midesinde bir bulanma yoktu. Avuçları buz gibi çamurla kaplanmış gibi bir his yoktu. Adeta biri mezarının üzerinde yürüyormuş gibi tüyleri ürpermiyordu. Celia, ilginç ve garip bir şekilde hissizdi.

Belki de bu, olayın giderek monoton bir hale gelmesinden kaynaklanıyordu. Bir kız, kaç şantaj mektubunun ardından hâlâ aynı ilgiyi göstermeye devam edebilirdi? Ancak çok büyük ihtimalle, en sonunda, kuşkuya yer kalmayacak şekilde, kesin surette kendisine şantaj yapan kişinin Darling Vikontu olmadığını bilmenin verdiği rahatlatma ve memnuniyet, kesinlikle hissediyor olması gereken tüm endişeyi yok etmişti. Bu olağanüstü bir şeydi.

Kendini umutsuz hissetmemesinin nedeni her ne ise, buna memnundu. Bu onu serbest bırakarak, mantıklı düşünmesine olanak sağlamıştı. Celia notu yeniden okudu. Tamam, şimdi, onlar -bu kadar kısa süre içinde o diye düşünmekten, onlar diye düşünmeye geçmesi garipti- bunu yapmışlardı. Onun Darling Vikontu ile buluşmasını özel olarak belirtmişlerdi, hem sabahın ilk saatlerindeki hem de Kraliyet Cemiyeti'ndeki buluşmalarını. Artık önem verdiği bir kişiyi değil, iki kişiyi tehdit ediyorlardı - iki Delacorte'u. Celia mektubu cebine koydu.

Darling Vikontu'nu, bu olaya dahil olması hakkında bilgilendirmek konusunda ahlaki bir yükümlülüğü vardı. Kendisinin aksine, dünyadaki tüm deneyimi, tüm askeri hünerleri ve tüm tehlikeli ilişkileri ile onun tam olarak ne yapılacağını bileceğine, beş yüz pounduna bahse girebilirdi.

Aynı zamanda, ona olan büyük özür borcu gibi oldukça

önemli bir konu da vardı. Onun yatak odasına gizlice girmişti, çünkü ilk başta kendisine şantaj yapanın o olduğunu düşünmüştü. Onun Emily'nin mektuplarında bahsettiği, âşık olduğu erkek olduğundan şüphe ettiği için.

Vikont'a kendisiyle acil bir iş için, hemen buluşmasını rica eden bir not yazdı. Sonra, Bains'i sürükleyerek yürüyüşe çıkardı, görünürde Grosvenor Meydanı'nın etrafında bir gezintiye çıkacaklardı ama aslında Kuzey Sokağı 24 numaraya bir mesajı iletme karşılığında Celia'nın sentlerini almak konusunda gönüllü olacak, oradan geçen bir sokak temizleyici bulabileceği Oxford Caddesi'nin köşesine git-tiler. Buldukları temizlikçi, beş dakikadan kısa bir süre içinde cevapla birlikte geri döndü.

Darling Vikontu, bir kâğıt parçasının üzerine tek bir kelime yazmıştı.

Hayır.

“Hayır mı?” Celia, ayağını kaldırımın kenarına vurmak istedi. “Tamam, o zaman buraya kadar. Benimle gel Bains.”

“Siz nereye- Ahh, hayır hanımefendi,” diye seslendi Bains onun ardından. “Hayır, hayır anlamına gelir.”

“Sevgili Bains, sanırım artık hayır cevabını kabul etmek istemediğimi fark ettim. Herhangi birinden. Özellikle de Darling Vikontu'ndan. Bu, onun iyiliği için.”

Ve kesinlikle kendi gönül rahatlığı için de gerekliydi. Basitçe onu görmek zorundaydı. Fiziksel yakınlık konusundaki kısıtlı deneyimine rağmen Celia, Darling Vikontu'nun kendisini sadece reddetmek için o şekilde -adeta dudaklarını kendisinininkine dokunduramazsa patlayacakmış gibi- öpmediğinden oldukça emindi. Celia, ateş gibi

yakan öpüşmeyi yeniden yaşarken aniden sıcak bastığını hissetti. Hâlâ adamın teninin tadını alabiliyor, hafif uzamış sert sakallarının yanaklarını aşındırdığını hissedebiliyor ve ağzında onun ağzının yoğun baharatlı tadını alabiliyordu. Bu öpüşmenin uğrunda mücadele etmeye değdi.

Celia, hızla yürüyerek doğruca Vikont'un ön merdivenlerine gitti ve kapı tokmağını sertçe çaldı. Kapı, hemen Darling Vikontu koridora girdiği sırada kendisine kuşkulu bir telaşla bakan Gosling tarafından açıldı.

"Tanrı aşkına. Seni az önce-" Del, hızla kolunu uzatıp Celia'yı içeri çektiğinde, Bains de aceleyle onu takip etmek zorunda kaldı. "Sabahın ortasında buraya gelirken ne düşünüyordun? Sana hayır dedim. Hayır, hayır anlamına gelir."

Lanet olası sersem kızın hizmetlisi, "Ben de öyle söyledim," diye mırıldandı.

Hâlâ onun giriş holünde duruyorlardı. Del, onları oturma odasına davet etmeye cüret etmemişti. Celia'nın o kadar uzun süre kalmasını istemiyordu.

Celia, elinin içinde buruşturduğu notu uzattı. "Bana bunun gibi bir not gönderip, hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsiniz. Sizi görmek zorundaydım. Bu, önemli."

"Tanrı aşkına Celia. Eğer hatırlarsan bana notu gönderen sendin. Ki ben de nota, sizinle uygunsuz bir şekilde buluşmayı reddederek cevap verdim. Eğer sadece beklemiş olsaydın, bundan daha uygun bir şey ayarlayabilirdim." Del, onun ardından kapıyı iterek kapattı. "Tanrı aşkına, burada görülemezsin. Kasıtlı bir şekilde mahvedilmeye çalıştığınızın farkındayım ama bu işi yapacak erkeğin kesinlikle ben olmadığımı hissetmeye başlıyorum."

“Bunun için çok geç!”

“Onu görüyorum.” Celia daha ısrarcı, daha kararlı hale geliyordu. Öfkeyle kızarmış, yanakları pembeleşmiş ve enerjik haliyle harika görünüyordu. Ancak gözlerinin altında hâlâ o lanet koyu halkalar vardı.

Del, sert adımlarla koridorun sonundaki ofisine doğru yürüdü. Celia, sanki cesaret gösterisi onu sadece bu noktaya kadar taşıyabilmiş ve Del’in sığınağının daha derinine girdikçe gücünü kaybediyormuş gibi isteksizce onu takip etti. Son defa buraya geldiğinde işler pek de iyi gitmemişti, öyle değil mi? Ancak yine de adamı takip ediyordu. Ardında kapıyı açık bırakan Del, yürüyüp masanın aralarında kalmasını sağladı.

“Şimdi tüm bunlar neyin nesi?” Del, Celia’nın hâlâ elinde sıkıca kavrayarak tuttuğu mektuba odaklandı.

“Bir mektup daha aldım. Bir şantaj mektubu daha, ama bu seferki sizle ilgili!” Celia, mektubu cebinden çıkardı ve kâğıdı sertçe ona doğru uzattı.

Del mektubu elinden aldı ve göz gezdirdi. Mektup çarpıcı bir şekilde tanıdıktı. Derinlerde hissettiği öfkenin soğuğu içinde dolandı. Ancak, bu soğuğu çözen bir şey vardı. Tatmin duygusu. Şüphesiz bir şekilde onları yakalayacağını biliyordu. Farklı bir adres vermişlerdi. “‘Bir mektup daha’ dedin.”

“Evet. Ancak diğer ikisini sizin gönderdiğinizizi sanıyordum.”

Her şey, kapı mandalının kapının kilidine oturması gibi yavaşça yerine oturmaya başlıyordu. Tüm bu süre boyunca, gerçek şantajcı yerine birbirlerine karşı savaşmışlardı.

“Size, hiçbir şüpheyi yer bırakmadan söyleyebilirim ki

Sevgili Bayan Burke, ne bunu ne de diğeri ikisini ben yazdım.” Çekmecesinden başka mektuplar çıkardı ve Celia’ya doğru uzattı.

“Yüce Tanrım. Bunlar neredeyse aynı.”

“Evet, ancak umuyorum ki mektubun benim adıma yazıldığı görüyorsunuz.”

Celia mektubu çevirdi ve gözlerini dikip baktı.

“Bu nedenle, bana da şantaj yapılırken, size şantaj yapmak konusunda beni suçsuz bulacağınızı umuyorum.”

“Ahh, lanet... Tanrım. Bu korkunç.” Celia ani bir hareketle oturdu. Artık sandalyesindeki bir muslin kumaş yığının gibi görünüyordu, yelkenlerindeki tüm hava boşalmış gibiydi. “Onlar ne kadar...? Beş bin pound mu?” Sesi şüpheyle ciyaklar gibi çıkıyordu. “Tanrım, benden sadece bin pound istedikleri için minnettar mı olmalıyım, kendimi aşağılanmış mı hissetmeliyim bilmiyorum.”

“Onlara ödeme yaptın mı?”

“Henüz bir şey ödemedim. İlk önce üç yüz pounddu, sonra beş yüz oldu ve şimdi de bin. Ancak ben siz olduğunuzu sanıyordum. Paradan vazgeçersiniz diye düşünüyordum, eğer sizinle... Şimdi parayı istiyorlar ve ben...” Celia elleriyle yüzünü kapattı.

“Celia. Sana şantaj yapan ben değilim ve seni, şantaj parasının yerine benimle yakınlaşman için zorlamaya çalışmıyorum. Bunu sana yapmazdım.” Del, düzensiz saçlarını gözlerinin önünden çekti. Tüm bu lanet olay giderek daha da karmaşık bir hale geliyordu. Ancak aynı zamanda daha da basitleşiyordu.

“Celia, bunun ardında çok daha fazla şey var ve konuşmak zorundayız, fakat burada ve şimdi değil. Gün içinde

benim evime gelirken ve Tanrı aşkına, çıkarken görülemezsin. Sizi dışarı çıkarmanız gerek.”

“Peki şantaj yapan siz değilseniz, o zaman kim? Emily’nin... Başına geleni Bayan Hadley’den başka bilen yoktu ve o bunu asla yapmaz. Bundan oldukça eminim. Ahh, Tanrım, sizce ona da şantaj yapıyorlar mıdır?”

Akıllı Celia. “Bunu bulmayı amaçlıyorum.”

“Ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Şu anda mı? Seni eve bırakmaktan başka hiçbir şey. Bir kere daha.”

Celia’nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Aynı anda hem kederli, hem de inanmamış bir şekilde sinirli görünüyordu. “Hiçbir şey mi? Ancak Emily’nin itibarını mahvedecekler. Onun intihar ettiğini söyleyecekler.”

“Zaten intihar etti ve Emily çoktan öldü. Artık ona başka hiçbir şey zarar veremez. Sadece ailemin itibarı zarar görecektir ve bu da benim pek umurumda değil.” Del, kederli bir kahkaha attı. “Ancak senin itibarın başlı başına farklı bir durum.”

Celia, uzun bir süre boyunca ciddi bir şekilde ona baktı. “Gerçekten öyle mi?”

“Öyle olmak zorunda olduğunu düşünüyorum. Gitmek zorundasın.”

“Hayır! Gitmeyeceğim ta ki-”

Del, masanın karşısına doğru uzandı ve parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. Tanrı aşkına, dudakları çok yumuşaktı.

“Celia, neler olduğunu bulacağız ve sona erdireceğiz. Ancak, şimdi zamanı değil. Eğer dünya hakkında daha fazla deneyim sahibi olsaydın ya da belki de bu kadar inatçı,

bu kadar kararlı olmasaydın, sana genç leydilerin günün hangi vakti ya da nedeni ne olursa olsun bekâr bir erkeğin evini ziyaret etmemesi gerektiğini söylediğinde anneni dinlerdin. Ve genç, bekâr leydilerin, bir hovardanın evinde hiçbir işi olamaz. Şimdi gidiyorsun. Gosling!”

“Lordum.” Gosling holdeydi. “Affınıza sığınarak lordum, en iyisinin Bayan Burke’ün buradan aleni bir şekilde ayrılması olduğunu düşünüyorum. Aşçı dışarı çıkarken ona eşlik eder ve sizin evde olmadığının duyulmasını sağlarız.”

“Evet, tamam. İyi fikir.” Del, Celia’yı omzundan tutup kendisine bakacak şekilde çevirdi. Çok az da olsa onun tadını almış, bu da içinde bazı şeylerin taşmasına neden olmuştu ve bu yüzden eğilip onun dudaklarını dudaklarıyla örtmek konusunda kendisine engel olamadı. Onun yumuşaklığına, ağzının bal tadındaki sıcaklığına kendini bıraktı. Del, onun tadını almak için dilini dudaklarının arasından içeri soktuğunda, Celia neredeyse geri çekiliyordu. Onun gitmesine izin veremezdi - ona karşı duyduğu ihtiyaç çok büyüktü. Elini yumuşak buklelerinin arasına sokup ensesini kavradı ve onu kendine doğru çekip dudaklarını açık tutup ağzına sahip olmasına izin vermesini sağlamaya çalıştı.

“Lordum?” dedi yaşlı Gosling.

“İşimiz bitmedi Celia. Konuşacağız. Bir şey ayarlayacağım. Ancak sabırlı ol. Lütfen, Tanrı aşkına, bana bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağına söz ver.”

“Evet, ama yapmak zorundaydım.”

“Bana söz ver.”

“Tamam.”

Del, veda etmek için onun elini sıktı, genç kadını Gosling'e emanet etti ve sonra da bu sahte oyunu izlemek için kütüphane perdesinin arkasına çekildi.

Bir dakika içinde, bir kolu Celia'nın belinde, diğesinde bayrak gibi bir mendil tutan aşçı Bayan Bobbins, Celia'yı mutfağın merdiven boşluğuna yönlendirdi. Celia'nın hizmetlisi onun koluna girip, Bayan Bobbins ve Gosling sokakta durup onlara el sallarken, çok fazla el sıkışma, eğilerek selam verme ve vedalaşma oldu.

Del, yan komşunun kâhyasının, görünürde elinde bir alışveriş sepeti ve arkasında bir mutfak görevlisiyle, hafıfçe selam vererek Bayan Bobbins'e yaklaştığını fark etti.

Bayan Bobbins dikkat çekici el kol hareketleriyle ve yüksek sesle konuşuyordu. "... Güzel leydi az önce çıktı. Onu uzun yıllardır görmemiş olsam da yeniden görmek ne kadar hoş oldu. Uzun yıllardır annesinin mutfağında çalışmıyor olmama rağmen, beni görmek için uğramış. O her zaman için görebileceğin en tatlı insandı ve bu davranışı da çok hoş değil miydi? Ahh, yaşadığım sürece bu anı asla unutmayacağım, sadece beni görmek için ta Marylebone'dan buraya geldi. Evet, asla unutmayacağım. Ancak fırında Vikont döndüğünde hazır olsun diye attığım bir turta var. Size iyi günler dilerim."

Bayan Bobbins. Bir zamanlar Haymarket Tiyatrosu çalışanı, şimdi ise Darling Vikontu için çalışan Bayan Bobbins.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üç gün geçti. Celia'nın birkaç eğlenceye katıldığı, birkaç önemsiz baloda, sıradan birkaç centilmenle dans ettiği ve sözünü tutarak, ona bir kere bile gelmeyen ya da yaklaşmaya çalışmayan Darling Vikontu'nu arayarak kendisini perişan bir hale soktuğu uzun, sıkıcı ve endişeyle dolu geçen üç gün. İlk gün, ondan bir şeyler duymanın gergin beklentisi içinde geçmişti ama iki gün daha geçtiğinde, Celia'nın endişesi yerini hayal kırıklığına bıraktı.

O akşamki cehennem kadar kalabalık olan eğlence, Dawager Düşesi Lucan'ın, Green Park'a bakan devasa malikânesinde yapılacaktı. Ev kocaman olmasına rağmen, Yaz Ortası Balosu'nun uçsuz bucaksız kalabalığına zar zor yetiyordu. Celia, Dartmouth'ta birkaç yaz balosuna katılmıştı ve bunları her zaman için kırsal alanlardaki uğraşlarla ilişkilendirmişti: şenlik ateşleri, köy dansları ve hep birlikte söylenen şarkılar. Ev partisi çatı katında olmasına rağmen, o akşam bu kadar masum olacak gibi görünmüyordu.

Bay Philip Haythornthwaite, onu dans pistinin dışına doğru yönlendirirken, Celia Binbaşı McAlden'in yakınlarında durduğunu görme şansını buldu. Arkadaşının yanına gitmek için, Haythornthwaite'in yanından ayrıldı.

“İyi akşamlar Binbaşı.”

“Umarım iyi bir akşam olur Bayan Burke. Sizi gördüğüme çok sevindim. Merak ediyorum, size içecek masasına kadar eşlik edebilir miyim?”

Celia, Bay Haythornthwaite ve onun bölgenin iç kırsımlarındaki sığırlarının doğumu hakkındaki detaylı konuşmasından kurtulduğuna memnun olarak bunu kabul etti. Geçitten dışarı çıktıklarında Binbaşı onun kolunu bıraktı ve geri çekildi.

“Celia.” Darling Vikontu, bir kameriyenin altından çıkarak belirdi.

En sonunda. “Darling Vikontu, sizinle konuşmak zorundayım.”

“Zorunda mısınız?” Hafifçe gülümsediğinde adamın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Çok ciddi görünüyorsunuz Bayan Burke. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?” Celia olumsuz anlamda başını salladığında, Vikont ciddi bir şekilde devam etti. “Tamam, en azından yüzünüze bir tür gülümseme yerleştirin, elbette eğer insanların benimle birlikteyken ne kadar kızgın göründüğünüzü fark etmelerini istemiyorsanız.”

“Ahh, evet. Nasılsınız Darling Vikontu?” Celia reverans yaptı. “Sizin şehirde olduğunuzu duymamıştım.”

Vikont da eğilerek selam verdi. “Güzel ve şimdi yürüyerek terasta çıkacağız, orada ayrılacağız ve sen orada biraz oyalandıktan sonra bahçe yolundan ahırlara doğru ilerleyeceksin. Gosling orada seni karşılayacak ve yolu gösterecek. Ne kadar süre ortalıkta görünmeyebilirsin?”

“Burası çok kalabalık. Bir saate yakın diye düşünüyorum.”

“Daha azını hedefleyeceğiz. Yavaşca yüze kadar say ve sonra git.”

“Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Ön taraftan çıkacağım. Herkesin gözü önünde. Seninle arabanın içinde buluşuruz.” Sonra eğilerek selam verdi ve Celia’dan uzaklaştı.

Celia, onun gidişini izlememek için gözlerini kapattı ve saymaya başladı. Annesinden uzakta geçirdiği her dakika içini korkuyla doldururken, yavaş saymak imkânsızdı. Mümkün olduğu kadar ölçülü bir hızla devasa bahçenin arka tarafına doğru yürüdü ve bir bankın üzerinde onu bekleyen kocaman, kapüşonlu, güzel tafta pelerini gördü. Arka kapıya ulaştığında, ahırların arasından at arabalarıyla dolu Brick Caddesi’ne götürmek için onu bekleyen Gosling’i buldu.

“Bu yönden hanımefendi.”

Perdeler kapalıydı ve Gosling ona elini uzatıp arabaya bindirmeden önce ışıkları yandı. Hemen hareket edip, Green Park kenarından Piccadilly’ye doğru uzaklaştılar. Birkaç blok ilerledikten sonra araba yavaşlayarak yürüyüş hızında ilerlemeye başladı ve Darling Vikontu arabaya bindi. Aniden, daha önce geniş olan araba, ölçülemez şekilde daha küçük bir hale gelmişti. Vikont geriye bakan koltuğa oturdu ve şapkasıyla, akşam eldivenlerini çıkarıp yanına koydu. “İyi misin? Her şey yolunda gitti mi?”

“Evet. Nereye gidiyoruz?”

“Hiçbir yere. Green Park’ta daireler çizeceğiz. Özel olarak konuşabilmemiz için aklıma gelen en iyi şey buydu. Seni geri götürme zamanı gelene kadar parkın etrafında dolaşacağız.” Elini saçlarının arasından geçirip, bazı

tutamların havaya kalkmasına neden oldu. Bu Vikont'un daha genç ve çok daha az korkutucu görünmesini sağlamıştı. Ancak Celia'nın onun dünyayı görmüş geçirmiş ve deneyimli olmasına ihtiyacı vardı, öyle değil mi? Ona gitmesinin nedeni buydu, bu şantajla baş ederken onun yardımından ve deneyiminden yararlanmak.

"Bu kadar zahmete girdiğiniz için teşekkür ederim."

"Zahmet değil. Kısmen." Vikont ona gülümsedi, o kadar hızlı beliren ve çocuksu bir utanç içeren bir gülümsemedi ki Celia da onunla kahrkaha atmak zorunda kaldı.

"Bu oldukça gülünç, öyle değil mi? Aynı şantajcının kurbanları olarak, zamanımızı birbirimizi suçlayarak harcadık. Bu nedenle kendimden oldukça utanıyorum."

"Utanma Celia. Çünkü utanırsan, o zaman ben de kendimden utanmak zorunda kalırım ve tabiri caizse notlarımızı karşılaştırabileceksen, tüm vaktimizi birbirimizden özür dileyerek harcarız. Yanlış olmasına rağmen, bunlar iyi varsayımlardı."

Onun ilk ismini kullanmasıyla birlikte Celia'nın içi ısındı. Oldukça uzun bir mesafe katetmişlerdi, öyle değil mi? "Evet, tamam. Peki, ne yapıyoruz?"

"Mayıs ayında ilk mektubu aldığımdan beri, Bay Henry Younghusband* gibi inanılmaz bir ismi olan bir Bow So-kağı dedektifine danışıyorum."

"Bunu siz uydurdunuz."

"İsmi mi? Sizi temin ederim uydurmadım." Vikont daha rahat etmek için köşeye doğru kayıp, arkasına yaslanırken gülümsedi. "Üstüne üstlük, bildiğim kadarıyla zavallı adam genç ya da evli de değil."

*Younghusband: Genç koca. (ç.n.)

Gölmek Celia'nın kendini iyi hissetmesine neden oluyordu. Darling Vikontu ile gölmek ise, özellikle iyi hissetmesini sağlıyordu. Aralarında çok fazla güvensizlik vardı.

"O işinde çok başarılı biri, ilk nottaki ödeme adresinin izini sürerek Bath'te olduğunu buldu. Jonstone's Tütün Tüccarları'nda."

"Bridewall Yolu mu?" Celia, gerçek anlamda oturduğu yerden fırlamıştı. "Orası Emily'nin sizin mektuplarınızı aldığı dükkan!"

"Ve sen de ona eşlik ettin. Bay Younghusband'a senin tarifimi böyle verdiler. Ve ben de gelip seni böyle buldum."

"Ahh, anlıyorum."

"Böylece, iz Dartmouth'a ulaştığında, şantajcayı bulduğunu düşündüm. Bu mektubu alana kadar." Vikont mektubu ceketinin göğüs cebinden çıkardı ve Celia'ya uzattı. Onun seninkinden farklı olduğunu hatırla."

"Evet, ilk olarak korkunç tutarda bir para istiyorlardı. Ahh, ayrıca bunun sizin benimle evlenmek zorunda kalmamız için olduğunu söylüyorlar."

"Evet ama önemli olan bu değil. Önemli olan ödeme için sana farklı bir adres vermiş olmaları. Artık Bay Younghusband'ı hem George Yolu'ndaki Powell's kitapçısını, hem de Robin Hood Meydanı'ndaki bu adresi izlemekle görevlendirebilirim. Ve Bath'te öğrendiklerimizle karşılaştırma yapması için."

"George Yolu'nun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ancak zaten ödeme yapacak param yok. Zaten şeyin tüm nedeni de-"

"Evet. Bunu teklif ettiğiniz için gururum mu okşanma-

lı yoksa kendinizi bu kadar ucuza satmaya çalıştığınız için size öfkelenmeli miyim, bilmiyorum.”

“Ucuza mı?” Celia, yüzünün yanmaya başladığını hissetti. “Ben bunun korkunç tutarda bir para olduğunu düşündüm.”

“Ve öyle de.” Vikont o sarımsı, uykulu aslan tavrıyla gülmüşedi. “Güzellik bakanın gözlerindedir.”

“Anlamıyorum.”

“Demek istiyorum ki, size sahip olma zevkine erişmek için memnuniyetle bin pound öderdim Bayan Burke.” Bu, adamın aslan sesiydi, kısık ve hırıltılıydı, zaptedilmiş tehlikeler ve karanlık vaatlerle doluydu. Vikont ayaklarını, Celia’nın oturduğu koltuğun tüylü kumaşının üzerine uzattı.

Celia, sıcaklığın her yerine, boynundan aşağı ve göğüslerinin arasına doğru yayıldığını hissetti. “Ancak yapmadınız. Beni istemediniz.” Celia’nın sesi de kendine güveni kadar zayıftı.

“Bu doğru değil. Seni istedim. Seni hâlâ istiyorum. Sadece sana sahip olamazdım. O koşullar altında olmazdı. O noktada, aramızda olanlar o haldeyken olmazdı.”

“Ahh. Peki aramızda olanlar ne haldeydi?”

“Belirsiz ve bitmemiş.” Vikont bir an ciddi ve mutsuz göründükten sonra kaşlarını kaldırdı. “Ama soruna geri dönecek olursak; George Yolu, Fleet Caddesi’nde ve ben de o bin poundu oraya koyacağım. Geri alacağıma dair kesin bir beklentim de var.”

Celia kalan küçücük gururunu da yuttu. “Keşke size karşı çıkıp izin vermeyeceğimi, bir şeyler düşüneceğimi söyleyebilseydim. Ancak gerçek şu ki aklıma hiçbir şey gelmiyor ve bu konuda size fazlasıyla minnettar olacağım.”

“Minnettar olunmasını severim. Ancak tüm parayı vermemize gerek yok. Bence en iyisi en başta istedikleri üç yüzle başlayalım ve onlardan biraz daha zaman isteyelim - sadece birkaç gün daha. Bu, onların kim olduğunu anlamak konusunda bize bir fırsat daha vermiş olur.”

“Ahh, evet, bu kulağa oldukça mantıklı geliyor.”

“Sence bunu yapabilir misin? Kendi başına Widcombe Markisi’nin şehirde kullandığı arabayı alıp Fleet Caddesi’ne gidebilir ve paketi Powell’s kitapçısına bırakabilir misin? Bay Younghusband ve ben de seni izleyeceğiz.”

“Bains’i de yanıma alabilir miyim?”

“Evet, elbette.”

“Tamam o zaman. Karar verildi.”

Araba bir virajdan döndü ve hızlandı. Celia tutunma kayışlarını kavradı. Darling Vikontu, botlu ayaklarından birini banktan aşağı indirdi ve Celia’nın dengesini sağlamak için ona destek olarak uzattı. Kısa bir an için Vikontun bacağı, Celia’nın bacağının üst kısmının üzerinde durdu. “Affedersiniz Bayan Burke.”

Demek yeniden ‘Bayan Burke’ demeye başlamıştı. Celia’nın parmakları onun botunun kenarında gezindi ve Vikont bacaklarını, arabanın zeminine indirdi.

“Parayı nasıl ayarlayalım?”

“Para burada.” Vikont, ceketinin göğüs cebinden, elli poundluk banknotlardan oluşan küçük bir demet çıkardı.

“El çantan var mı?”

Celia boş ellerini kaldırdı. “Üzgünüm, hayır.”

“Ceplerin?”

“Bu elbisede yok.” Bu, Bains’in nefis işlerinden biri olan pelerin şeklinde, dantel ve ipekten yapılmış bir elbiseydi.

“Çok güzel ama kesinlikle kullanışlı olma amacına uygun değil. Pekâlâ.” Vikont oturduğu yerde arkasına yaslandı, bir ayağını dizinin üzerine koydu. Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemenin etkisiyle kıvrılmaya başlamıştı. “Bu da geriye eski moda yöntemi bırakıyor.”

“Eski moda mı?” Celia burnunu kırıştırdı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Vikont’un yüzündeki sırıtiş, yarı kapalı, mahmur gözlerine doğru yayıldı. “Demek istiyorum ki sevgili Bayan Burke, banknotları korsenezin içine saklamanız gerekiyor.”

Celia’nın eli kendiliğinden, elbisesinin üzerinde dantel olan yeri kapatmak için yukarı kalktı. Ancak adamın haklı olduğunu biliyordu. Başka yer yoktu.

“Arkanızı döner misiniz?”

“Dönmeliyim, öyle değil mi? Bir centilmen arkasını dönerdi. Ama sanırım ikimiz de biliyoruz ki Bayan Burke ben, özünde, bir centilmen değilim.” Vikont dik oturdu ve teker teker botlu ayaklarını onun iki yanına yerleştirerek, Celia’yı olduğu yere hapsetti. “Böyle bir iş üzerindeyken ve seninle birlikteyken, değilim.”

Vikont’un bakışlarının derinliği, gözlerinin kendisinin üzerine odaklanması cesaret kırıcı ve keyiflendiriciydi. Onun bakışları altında teni ısınıyor, dar korsenesinin içinde göğüslerinin dolgunluğunu hissediyordu. Celia, son yalnız kaldıkları zamanı, onun için yaptığı şeyi hatırladı. Kendisi için yaptığı şeyi.

Darling Vikontu öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. Yüzünde o sarımsı aslan gülümsemesiyle banknot demetini öptü ve yavaşça demeti Celia’ya doğru uzattı.

“Şimdi hoş bir şekilde Bayan Burke, güzel ve yuvarlak

göğsünüzün alt kısmında durana kadar gevşetin. İşte böyle.”

Celia, parmaklarıyla korsesini gevşetirken, kıpkırmızı olduğunu biliyordu.

“Aferin Bayan Burke. Cezbedilmiş olsam da...” Adam başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Vikont’un nasırlı parmağının, yay şeklindeki dudaklarının üzerinde ileri geri gezdirmesiyle büyülenmişti Celia. “Cezbolmuş mu?”

“Gerçekten güvende olması konusunda. Ne de olsa korkunç miktarda bir para,” diye dalga geçti Vikont. “Ellerimi omuzlarına koymak, seni minderlere doğru itmek ve parmağımı boynunun büyüleyici hattı üzerinde gezdirmek, teninin yumuşaklığını hissedebilmek için danteli elimle kenara çekmek beni cezbediyor. Oradan elimi aşağı indirmek ve her zaman çok sadece olan korsenin içine sokmak ve güzel, tatlı göğüslerinin uçlarını hissedene kadar elimle aramak... Sonra sen zevkle bağırana kadar göğüs uçlarının ikisini de okşayıp, baş ve işaret parmağım arasında döndüreceğim. Bağırırdın, öyle değil mi? Benim için bağırırdın, çünkü harika bir şekilde hevesle karşılık veriyorsun. Tüm o ölçülü dış görünüşünün altında çılgınca tutkulusun. Şu anda da bedenim karşılık veriyor, öyle değil mi? Göğüslerinin duyarlı hale geldiğini, benim dokunuşumu beklediğini hissediyorsun.”

Yüce Tanrı, evet, adeta söylediklerini yapmış gibi bunu hissediyordu Celia. Ilık ve açgözlü zevk duygusu, onun kelimelerinin kendisine dokunduğu yerlerde canlanıyordu. Bedeni adama doğru yöneliyordu, onun sunduklarını istememek konusunda çaresizdi. Vikont onunla oynuyor,

adeta dokunuşuyla akort olan müzik aletiymiş gibi onu çalıyordu. Ancak Vikont da etkilenmişti, onun nefesleri de en az kendisinininkiler kadar sık ve hızlıydı.

“Ancak sizi daha çok cezbediyor, öyle değil mi Darling Vikontu?”

“Ne yazık ki tatlı Celia’m, henüz sahip olma iznim olmayana dokunmaya cüret edemem.”

Henüz mü? Bu kulağa son derece umut verici geliyordu. “Peki ya ben Darling Vikontu. Ya ben cüret edersem? Bana dokunamayacağınızı, dokunmayacağınızı çünkü deneyiminizle gelecek olan mutluluktan dolayı duramayacağınızdan korktuğunuzu söylüyorsunuz. Ancak ben sizin deneyiminize sahip değilim, öyle değil mi? Ve dolayısıyla da sizin korkunuza da.”

Celia, Vikont bacaklarını kendisini dolarken, ellerini onun dizlerine koydu. Aniden, adeta elektrik bedeninden sızırıyormuş gibi uyuşuk zevkin, gerginliğe dönüştüğünü hissetti.

“Celia.” Adamın ses tonu sert bir uyarı taşıyordu ama aynı zamanda belki de bir yalvarıştı.

“Bu adil değil Darling Vikontu, siz benim duygularımla oynayıp beni böylesi hisler ve özlemle doldururken, bana oynamak için şans tanımanız hiç adil değil.”

“Ben neredeyse hiç-”

Celia, ellerini onun kalın kaslı üst bacaklarının üzerinde masaj yapar gibi hareket ettirdiğinde cümlesi yarıda kaldı.

“Sizin deneyiminize ve bilginize sahip değilim, bu yüzden tahmin etmek zorundayım. Bana yardım etmek zorundasınız. Bu iyi hissettiriyor mu?” Celia, parmaklarıyla onun bacaklarının üzerinde daireler çiziyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Vikont sertçe.

“Ama sesiniz memnun gibi gelmiyor.” Celia onun kelimelerini kullandı. “Belki de, ellerimi bu şekilde bacağını-
nın içinde gezdirirsem, daha çok hoşunuza gider?”

Vikont, buna karşılık olarak, ellerini kuvvet almak ve Celia’nın tahmin ettiği kadarıyla kendisine dokunmamak için arabanın iki duvarına koydu. Ancak adamın bedeninin hemen verdiği tepki oldukça açıktı. Bacaklarının arasında-
ki kumaş kabarmıştı.

Celia, içinde daha önce hiç yaşamadığı bir güç ve tat-
min duygusunun yükseldiğini hissetti. Garip bir şekilde sarhoş edici bir duyguydu. Onun berrak, mavi gözlerinin içine baktı. “Bunu evet olarak alıyorum Darling Vikontu.”

Elleri pantolonunun saten kumaşının üzerinde ma-
saj yapar gibi hareketler yapıyordu ve avuçlarının altında onun kasılmış kaslarının sertleşmiş gücünü hissedebili-
yordu. “Bacaklarınızın gücünü hissedebiliyorum. Ancak ellerimin burada olmasını istemiyorsunuz, öyle değil mi? Ellerimi burada-” Ona hafifçe dokundu.

Vikont irkilmiş gibi görünüyordu, sıktığı dişlerinin ara-
sından sertçe bir nefes aldı.

“Korkarım Darling Vikontu, ona ne diyeceğimi bilmi-
yorum.”

Vikont ona baktı, o kadar sıcak ve çıplak bir bakıştı ki, Celia bunun içinde, derinlerinde nabız gibi attığını his-
setti.

“Aletim Celia, aletim.”

“Alet.” Fısıltısı, istediği kadar kendinden emin çıkma-
mıştı. “Eğer daha deneyimli olsaydım, ona dokunur muy-
dum? Dokunmamı ister miydin?”

“Evet.” Vikont bunu, adeta kendisini acı duymaya hazırlıyormuş gibi sıkıdığı dişlerinin arasından söylemişti. Gözlerini kapattı ve başını arkaya, deri koltuğa bıraktı.

Celia, parmaklarını onun aletinin üzerinde gezdirdi. “Peki sana nasıl dokunurdum? Benim dokunulmaktan hoşlanacağımı söylediğin gibi yumuşakça mı yoksa belki de daha sert mi?”

“Daha sert.”

“O zaman daha sert.” Celia, onun aletinin tamamına elini bastırdı. “Böyle mi? Bana sana nasıl daha sert dokunmamı istediğini söyle.”

“Elinin arasına al.” Vikont konuşurken dişlerini sıkıyordu.

Celia onun söylediğini yapıp eliyle pantolonunun kumaşının altında erekte olmuş erkekliğinin tamamını kavradı. “Sanırım, pantolonunun serin saten kumaşı yerine, ılık tenine dokunuyor olsam, bu benim için olduğu kadar senin için de daha iyi, daha zevk verici olurdu.” Celia, bir eliyle onun aletinin üzerinde daireler çizerken, diğer eliyle pantolonunun düğmelerini çözüyordu. “Eğer ellerim doğruca... Aletinin üzerinde olsaydı.”

Vikont ılık hızıyla eliyle onun bileğini kavradı ve bir an sonra Celia kendini kendi koltuğuna bastırılmış ve minderlerin üzerinde hapsolmuş buldu. Vikont, nefesini düzenlemek için mücadele ederken, onu uzunca bir süre orada tuttu.

“Yapma,” dedi sessizce Vikont. “Kötü bir şekilde yanmaya hazır değilseniz, ateşle oynamayın Bayan Burke.” Bileklerini hafifçe gevşetti ve yavaşça ondan uzaklaştı. Sonra arabanın tavanına vurup, ani bir şekilde durmasına neden oldu.

“Affınızı rica etmek zorundayım Bayan Burke. Gosling sizi sağ salım geri bırakacak.” Bunu söyledikten sonra Darling Vikontu arabadan indi ve gecenin içinde kayboldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Salı günü sabah saat tam onda, Celia Widcombe Markisi'nin büyük şehir arabasından, Fleet Caddesi'nin kalabalık kaldırımına indi. Arabacı daha ileri gitmiyordu. George Yolu'nun kapalı bölgelerinde aracını ya da hayvanlarını riske atmak istemiyordu.

Powell's, bloğun yarısının üzerindeki bir kitapçıydı. Celia, kolunu sıkıca kavramış olan Bains ile birlikte tezgâha gitti. En iyisi bu işi doğrudan halletmekti.

“Bu paketi buraya bırakmak istiyordum.”

Tezgâhtar mühürlü zarfa baktı, kendi küçük dramıyla boğuşan Celia ile kesinlikle ilgilenmiyordu. “Posta için mi hanımefendi? Alıcı adresi gerek.”

“Hayır, posta için değil. Buradan alınması için.” Ne kadar garip. Şantaj ödemesini nasıl bırakacağı konusunda tereddüde düşeceğini hiç hayal etmemiştii.

“Yine de hanımefendi, bir isim gerek.”

Celia bir an için Bains'e baktı ve sonra öne eğilerek kısık sesle, “İsmi bilmiyorum,” dedi.

“Öyle mi? Sanırım kendi isminizi de bırakmak istemezsiniz?”

“Ben yapamam-”

“Tamam o zaman, sağ üst köşeye isim ve soy isminizin ilk harflerini yazın. İyi giyimli, dikkatli bir hanım tarafından bırakıldı. Ücret kim alırsa onun tarafından ödenecek. Hepsi bu kadar mı hanımefendi?”

Celia, utançtan kıpkırmızı kesildiğini biliyordu. “Evet, teşekkür ederim.” İzin isteyerek ayrılırken, arkasındaki siyah, orta yaşlı ve şapkasına dokunarak selam veren müşteriye çarptı.

“Affedersiniz hanımefendi.”

“Hiç önemli değil bayım. Eğer izin verirsiniz-”

“Ah, hanımefendi, çantanızı düşürdünüz.” Celia çantası olmadığı konusunda itiraz edemeden önce, adam bir eliyle Celia’nın eline bir not tutuştururken diğer eliyle şapkasına bir kere daha dokundu. “Bay Younghusband, emrinizdeyim hanımefendi.”

Darling Vikontu’nun dedektifi. Celia çabucak eğilerek ona selam verdi ve Bains ile birlikte hızla arabaya doğru ilerledi. Celia arabanın içine girer girmez, Darling Vikontu’nun notunu çıkarıp okudu.

Ben karşı taraftaki kahve evinden, Younghusband kitapçısının içinden izliyor olacağız ancak sonucu öğrenmeden önce bir süre, hatta günler geçebilir, tabii bir sonuç elde edebilirsek. Temasta olacağım. Benimle iletişime geçmeye çalışma.

Celia işi ona bırakmak ve en iyisini umut etmek zorundaydı. Celia, arabacıya hemen Grosvenor Caddesi’ne dönmesi talimatını verdi. Babası Dartmouth’tan gelecekti ve hareketlerinde daha temkinli olması gerekiyordu. Babası,

annesini gibi nutuk atmaktan hoşlanmıyor olabilir ama bu konuda en az onun kadar sertti. Ve öğle saatine kadar da uyumuyordu.

Londra'da kaldığı süre boyunca ikinci kez, zaman Celia için çok zor geçiyordu. Yayıncı Bat Faulder ve hem Abbé de Serra hem de Sör James ile mektuplaşmış olmasına rağmen, kendi işleri, mikroskobu ya da örnekleri yanında değildi. Bu yazışmalar, günün sadece bir kısmını alıyordu. Günün geri kalanını, kaderi hâlâ muallâktayken zevk alamayacağı alışveriş ve diğer sosyal aktivitelerle geçirmek zorundaydı.

Günler geçiyordu ancak Darling Vikontu'ndan haber yoktu. George Yolu'ndaki sabahtan sonra onu görmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Celia o zaman bile onu görmemişti - sadece notunu almıştı. Elbette ki Celia, Bains'i Bayan Bobbins'i ziyaret etmeye göndermişti fakat Bains elleri boş, herhangi bir haber almadan geri dönmüştü. Bu, fazlasıyla sinir bozucuydu. Onu görme, onunla konuşma çabaların rağmen, Darling Vikontu azimle olaylara dahil olmuyordu. Bir zamanlar paylaştıkları gibi yakın bir görüşme ayarlamak üzere herhangi bir yaklaşımı olmamıştı. Ne pahasına olursa olsun, kendisinden kaçınıyordu. Muhtemelen oradan ayrılmıştı ya da kalan parayı -iki yüz poundu- Celia'yı dahil etmeden kendisi bırakmayı planlıyordu. Ya da bu karmaşanın geri kalanıyla baş etmek konusunda Celia'yı tek başına bırakmayı seçerek, paranın kalanını vermemeye karar vermişti.

Eğer böyle bir şey olursa, Celia'nın olanları babasına söylemekten başka bir şansı kalmayacaktı. Zaten, babasıyla Kraliyet Cemiyeti hakkında gecikmiş olan konuşmayı da

yapması gerekiyordu. Babasının bunu başka birinden duymasını istemiyordu.

Bu arada, Fenmore Düşesi'nin gösterişli balo salonunda gülümsemek, reverans yapmak ve dans etmek zorundaydı. Celia yine ilk olarak Bay Haythornthwaite ile dans etti ve sonra balo salonunun yan tarafında sessizce oturmak için köşesine çekildi.

Darling Vikontu aniden kulağına, "Oradaki kadının kim olduğunu biliyor musunuz Bayan Burke?" diye sorduğunda, hazırlıksız yakalandı.

Celia, onun baloda olduğunu bile bilmiyordu. Aslında, adeta kendisiyle birlikte görülmek istemiyormuş gibi arka tarafta, duvarın ayırım kısmında duruyordu. Celia onun sadece otuz santim uzağına oturdu ama onun kendisiyle ilgilenmediğini hissetmiyordu. Adamın akli başka bir yerdeydi. Kendisine karşı duyduğu ilgi doğal akışını izleyerek azalmıştı ve Celia bunun böyle olması gerektiğini biliyordu. Ancak bu bilgi, içindeki derin boşluğu doldurmuyordu. Vikont elindeki içkiyle bir yeri işaret edince, Celia duvarın kenarındaki sandalyelere doğru baktı. "Bayan Turbot?"

"Mavi, eski moda elbisesi ve beyaz dantel şapkası olan hanımefendi."

"O Bayan Turbot, Melissa Wainwright'ın refakatçisi."

Darling Vikontu, ince bir dalın kırılmasına benzer, gırtlaktan gelen boğuk bir ses çıkardı. "Melissa Wainwright."

Celia, kalbinde kıskançlığın tamamen nahoş bıçağını hissetti ve bu ağzında adeta bir kurbağa yutmuş gibi ekşi, kötü bir tat bıraktı. Melissa çok güzeldi. Belki de onun ufak tefek, sarışın güzelliği, Darling Vikontu'nun altın rengi görüntüsü için mükemmel şekilde uygundu. "Sizi

tanıştırmadılar mı? Sizin Dartmouth'ta onunla tanıştığınızı düşünüyordum.”

“Dartmouth'ta. Ve Bath'te.” Ancak Darling Vikontu artık onunla öylesine muhabbet etmiyordu. Onun hakkındaki her şey, duruşu, yüzündeki kontrollü gerginlik değişmişti.

“Evet, okuldan. Eğer hatırlarsanız, onu etki sahibi hanımefendilerle tanıştırmamdan bahsetmiştik.”

“O zaman Bayan Turbot'un geçen salı Powell's kitapçısında olması ve senin paketini alması seni şaşırtacaktır. Bir at arabası kiralayarak, Marylebone'un dışındaki bir yere gitti.”

Celia dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Tanrı'ya şükürler olsun ki oturuyordu. “Melissa'nın orada yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum.”

“Aynı hanımefendi çarşamba günü, benim Robin Hood Meydanı'ndaki mektubumu da aldı. Onun bir hizmetli olduğunu düşündüm. Onu tanımayabilirdim ancak...” Vikont cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdi.

“Melissa biliyor mu?”

“Ondan şüphelendiğimi mi yoksa hizmetlisinin parayı aldığını mı?”

Celia çaresiz bir halde omuz silkti. Yaşadığı farkındalık içinde yavaşça ilerliyor, sürünerek bir şekilde canını acıtan bir uyuşukluk bırakıyordu.

“Ben Bayan Wainwright'ın her şeyi bilmesinin oldukça mümkün olduğunu düşünüyorum. Bayan Turbot sadece onun evinde bir hizmetli. Onun ne zaman Bayan Wainwright için çalışmaya başladığını biliyor musun?”

“Sanırım, Melissa Dartmouth'a gelmeden kısa bir süre önce.”

“Bu da Bayan Wainwright’ın Bath’te Bayan Hadley’nin okulunda, Dartmouth’ta ve şimdi de Londra’da olduğu anlamına geliyor. Yani mektupların geldiği üç yerin hepsinde.”

“Ancak o benim arkadaşım.” Celia’nın sesi ıstırapla doluydu. “Ahh, insanlardan nefret ediyorum. Onları hiç anlayamayacağım, hiçbir zaman. O kadar yalancı, hilebaz ve nefretle dolular ki.”

“Hiç kimse bir arkadaş gibi ihanet edemez Celia. Sanırım Bayan Wainwright’ın hiçbir zaman gerçek anlamda arkadaşın olmadığı düşüncesine alışman gerek.” Vikont kısık sesle, “Bir sonraki dansın sonunda kütüphanede,” diye ekledi. Sonra eğilerek selam verdi ve geriye doğru bir adım attı. “Emrinizdeyim Bayan Burke.”

“Celia?” Annesinin yüzündeki gülümseme büyük bir kar kütlesi kadar kör edici ve buz gibiydi. “Kızıma izin verin lordum.” Annesi başını Darling Vikontu’na doğru eğdi, Celia’nın koluna girdi ve onu oradan uzaklaştırdı. “Sevgili çocuğum, eğer seni bu kadar üzüyorsa bu adamla konuşman gerekmiyor. Bitkin ve mutsuz görünüyorsun. Bir balodayız. Gülümse. İşte Lord Monaton, seninle tanışmak ve dans etmek istiyordu. Bu benim kızım Lord Monaton. Celia, seni Lord Monaton ile tanıştırebilir miyim? Kızım, Celia Burke.”

“Çok memnun oldum Bayan Burke. Benimle dans etme onurunu...”

Lord Monaton, Büyüleyici Bayan Burke hakkında derin bir hayal kırıklığına uğradı. Celia’nın onunla konuşacağı hiçbir şey yoktu. Aklı başka bir yerdeydi.

Sadece iki şey hakkında düşünebiliyordu. Biri, Melissa

Wainwright'ın sadece kendisine değil, Emily'ye de ihanet etmiş olduğu ve bunun çok korkunç bir ihanet olduğuydu. Ve ikincisi de, eğer şantaj yapan kişi Melissa Wainwright ise Darling Vikontu ile olan yolculuklarının sonuna gelmiş olmalarıydı. Eğer en sonunda onları şaşırtan bu bilimceenin sonuna geldilerse, artık birbirlerini görmek için bir bahaneleri kalmayacaktı.

“Sanırım bitkiler hakkında bilgi sahibisiniz Bayan Burke.” Lord Monaton, dansın başında durdukları yerde onunla konuşuyordu. “Ben ise gllerle ilgileniyorum. Son zamanlarda in'den gelen türden, bilirsiniz, in glnden melez, yeni bir tür üretmeyi başardım.”

Darling Vikontu ile olan ilişkisini devam ettirebilmek için şantajcının Melissa olmaması için dua etmesi yanlış bir şey miydi? Ya onu bir daha hiç göremezse ne olacaktı? Celia, Dartmouth'a dönecekti ve Vikont onu asla ziyaret etmeyebilirdi. Ya da daha da kötüsü, Dartmouth'a yanında başka bir kadınla, eşiyle birlikte gelebilirdi. Hayır, onu bir daha hiç görmemek daha iyi olurdu.

O zaman neden kendini ağlayacak gibi hissediyordu?

“Korkarım danstan zevk almadınız Bayan Burke. Sizi babanıza bırakayım.” Lord, Celia'ya doğru eğildi ve başıyla babasına selam verdi. “Lord Thomas.”

“Celia? Lord Monaton ile tanışmaktan hoşlanmadın mı? Onun baloya katılmasını sağlamak için iki kere sıkıştırmak zorunda kaldım. Onun bir gl yetiştiricisi olduğunu biliyorum ve senin eski ilgi alanın olan botanik merakını paylaşıyor. O, senin kriterlerini, benim beklentilerimi ve annenin standartlarını karşılayabilecek otuz yaşının altındaki tek erkek.”

Bir gül yetiştiricisi. Bir botanikçi. Ve dans etmelerinin üzerinden sadece iki dakika geçmesine rağmen, Celia onun tam olarak nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyordu. Darling Vikontu haklıydı. Kendisine bir kere bile dokunmadan, onu tüm erkeklere karşı mahvetmişti.

Babasına göre, Lord Monaton bir ay önce evlenmekten dolayı mutlu olacağı erkekti. Genç ve yakışıklıydı - ve bir lorddu. Ancak Celia onu istemiyordu. Celia, sahip olamayacağı şeyi istiyordu ve kendine engel olamıyordu.

“Celia, iyi değil misin?”

“Hayır baba. Sadece bir arkadaşım hakkındaki kötü haberlere üzıldüm. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm biri hakkındaki.”

“Darling Vikontu mu?”

“Hayır, hayır. Melissa Wainwright. Anlaşılan, görüldüğü gibi biri değilmiş.”

“Şu anda Darling Vikontu ile dans ettiği için mi böyle söylüyorsun?”

“Öyle mi?” Celia’yla hiç dans etmemesine rağmen, Melissa ile mi dans ediyordu? “Sanırım o, Melissa’nın tam olarak hak ettiği kişi.” Celia, Darling Vikontu’nun bunu sağlama alacağını umuyordu. “Affedersiniz baba. Eğer bana izin verirseniz, hanımların misafir odasına gitmem gerekiyor.”

Celia, bunun yerine evin sahibesi fazla kitap okuyan biri olmadığı için küçük olan kütüphanesine gitti ve bir cumbaya gizlenerek, gözden mümkün olduğunca uzak kalmaya çalıştı. Çok fazla beklemesi gerekmedi.

Darling Vikontu, Melissa ile birlikte içeri girdi ve aralarından kapıyı kapattı.

Melissa konuşuyordu: “ -ve korkarım bir dakikadan uzun kalamam, çünkü bu bile sizinle yalnız konuşmam için oldukça uzun bir zaman.”

“Gerçekten mi?” Darling Vikontu’nun sesi bezgin ve kibirli geliyordu. “Benim gibi bir erkekle yalnız olmanın, sizin fazlasıyla isteyeceğiniz bir şey olacağını düşünürdüm Bayan Wainwright.”

“Beni yanlış anlamışsınız, ben-”

“Ahh, sizi yanlış anlamıyorum Bayan Wainwright. Sadece sizi, soruşturduğum hakkında uyarmanın adil olduğunu düşündüm. Ne de olsa, size iki kere ödeme yaptım. Sizin için bana yeniden şantaj yapma fırsatı ele geçirmekten daha iyi ya da daha fazla isteyeceğiniz ne olabilir ki?”

Melissa konuşmadan önce uzun bir süre bekledi. “Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Sizi yakaladıklarını söylüyorlar. Ben de buna inanma eğilimindeyim, çünkü kanıtlar varmış. Aynı zamanda, refakatçiniz Bayan Turbot’nun da bu işe dahil olduğunu biliyorum. Eğer tutuklanırsanız, uygulanacak cezalar çok sert olacaktır.”

Melissa’nın sesinde gerginlik ve öfke vardı. “İnsanların size neden Alçak Vikont dediğini anlamaya başlıyorum.”

“Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok Bayan Wainwright. Size söyleyeyim mi? Bu odada sizinle yalnız görüştükten sonra dışarı çıktığımda, başkalarına, arkadaşlarıma, donanmadaki arkadaşlarıma ne anlatacağımı söyleyeyim mi?”

Keskin bir nefes alma sesi duyuldu. “Seni pislik.”

“Kesinlikle. Ben tam da burada, ev sahibemizin halısının üzerinde, bir an bile düşünmeden sizi mahvedecek ve

herkese bundan zevk aldığımı söyleyecek türden pisliğin tekiyim. Bana şantaj yapmaya karar vermeden önce karakterimi daha titiz araştırmalıydınız.”

Melissa, temkinli ve gergin bir şekilde ondan uzaklaştı ama Vikont onunla kapının arasına girdi.

“Şimdi sizi korkuttum, öyle değil mi Bayan Wainwright? Güzel. Sizin kolay lokma olduğunuzun söylenmesi için, Deniz Kuvvetleri’ndeki birkaç arkadaşına birkaç kelime etmem yeterli olacaktır. Yeterli nakit paraları olduğu sürece sizin kışladaki herhangi biri için bacaklarınızı açacağınızdan bahsedeceklerdir.”

“Seni pislik-”

“O kısmı çoktan geçtik Bayan Wainwright.”

“Hiçbir kanıtın yok, çünkü ortada bir kanıt yok. Sadece beni suçlamalarıyla korkutmaya çalışıyorsun. Ancak ben de suçlamalarda bulunabilirim. Bir dakika içinde çılgılık atarak bu odayı başına yıkabilir ve seni suçlayabilirim.”

“Yapabilirsin. Ama o zaman ben de size evlenme teklif edebilirim ve o vakir sizi neyin mahvedeceğini seçmek zorunda kalırsınız - ben ya da cemiyetin. Sanırım bu tatsız bir seçim olurdu.”

Celia’nın yüreği ağzına gelmiş, nefes alamıyordu.

“Çılgılık atarım. Ben-”

“Haydi, durma at. Çünkü şahit olması için çağırdığınız arkadaşınız Bayan Burke da burada. Senin burada bir histeri nöbeti geçirdiğini söyleyecek. Ne dersiniz Bayan Burke?”

Celia pencerenin gölgesinden dışarı çıkarken, Melissa da etrafında döndü. Kızın yüzü bir süre ne diyeceğini bilemezmiş gibi ifadeden ifadeye büründü. “Celia, sevgili dostum. Tanrı’ya şükürler olsun buradasın.”

“Bu doğru, öyle değil mi Melissa? Sendin. Emily’yi ölüme götüren o alçak dedikoduları sen başlattın.”

Celia bir an için onun küstahça konuşmaya devam edip inkâr edeceğini düşündü. Sonra Melissa sarı buklelerini savurdu ve Celia’ya tepeden bakmaya çalıştı. “Bu kadar saf olma. O dedikodular hak ettiğinizden fazlası değildi, gizemli davranıyor, ormanda koşuşturuyor, devamlı birbirinize bir şeyler fısıldıyordunuz. İnsanlar zaten bunu düşünmeye başlamışlardı bile.”

“Neden? Bunu neden yaptın?”

“Neden yapmayayım? Paraya ihtiyacım vardı ama tüm varlığın, ayrıcalıkların ve ilişkilerinle senin bunu anlamam beklemiyorum.” Ses tonu kırıcıydı. “Yaşamak zorundayım Celia ve bunu yapabilmek için param olması gerekiyor. Ancak evlenmem için param olması gerekiyor, evlenecek zengin, seçkin genç bir erkek bulabilmek için elbiseler satın alabilmem, bir evimin ve saygınlığımın olması gerekiyor. Böylece param olabilecek. Tüm o genç erkekler senin ayaklarına kapanıyorlar. Tüm o erkekleri sen -her şeye sahip olan sen- hor görüyorsun. Pekâlâ, ben onları istiyorum ve onlara sahip olmamam için bir neden yok.”

“Sadece bunun yanlış olması dışında bir neden yok. Her şey yalanlar ve hileler üzerine kurulu.”

“Elbette ki sen böyle düşünecektin ki bu kadar vicdan ve ahlaki doğruluğa sahip olduğun için sana şantaj yapmaktan zevk almamın nedeni de buydu. Benim senin vicdanına sahip olma lüksüm yok Bayan Burke. Yalanlar ve hileler demişken, İngiliz Bankası da yalanlar ve hileler üzerine çalışıyor - ben neden farklı olayım?”

Celia hiç böylesi soğuk bir hayal kırıklığı yaşamamıştı.

“Ahh, bu kadar hakarete uğramış gibi görünmene gerek yok. Şahsi bir şey değildi.”

“Elbette ki şahsi bir şeydi Melissa. Senin kendi kıskançlıkla dolu sözlerin bile bunu kanıtlıyor. Benim sahip olduğum şeyleri istiyorsun. Buna hakkın olduğunu hissediyorsun.”

Melissa, alaycı bir şekilde dudak büküp kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi.

“Şimdi,” diye sessizliği böldü Darling Vikontu, “bir sonuca ulaştık ve Bayan Wainwright, kesin olarak size durmanızı söylüyorum. Eğer bu konuların herhangi biriyle ilgili Bayan Burke’e ya da bana tek bir söz gelirse, sizi mahvederim. Sizin bu ülkeden sürülmenizi sağlarım. Mektuplarınız bizi özellikle cemiyetin ne kadar yozlaşmış olduğu, insanların birinin itibarını nasıl mahvolduğunu izlemeyi ne kadar sevdikleri konusunda uyardı.”

Melissa’nın verecek bir cevabı yoktu.

“Hızlı ve sessiz bir şekilde git yoksa kendini yaptıklarının kurbanı olarak bulursun. Anlıyor musun? Kabul ediyor musun?”

“Kabul etmekten baş-”

“Kabul ediyor musun?”

Melissa yutkundu, en sonunda Vikont’un zar zor hakim olduğu öfkesinden korkmuştu. “Evet.”

“O zaman gidebilirsin. Sakın geri gelme, cemiyetteki günlerin sona erdi.” Vikont kapının kilidini açtı ve kapıyı açarak bekledi.

Melissa eteklerini tuttu, sürgün edilmiş bir kraliçenin acısı ve vakarıyla uzun adımlarla dışarı çıktı.

“Pekâlâ.” Celia ciğerlerini dolduracak kadar nefes al-

mak için çabaladı. “Umuyorum ki bu her şeyin sonu oldu. Teşekkür ederim Darling Vikontu, minnettarım.”

“Minnettar olunmasını severim.”

Celia, göğsünde büyümekte olan ağrıya rağmen, işleri onun için kolaylaştıracaktı. Ona bu kadarını borçluydu. “Hedefimize ulaştık ve arkadaş olarak ayrılabiliriz.”

“Arkadaş.” Vikont bu kelimeyi adeta ilk kez duyuyormuş, sanki birkaç hafta önce söyleyen kendisi değilmiş gibi söylemişti. “Daha önce genç bir hanımefendi ile arkadaş olduğumu sanmıyorum. Özellikle de baştan çıkarmaya çalıştığım biriyle.”

Celia, beklediği sıcaklığın boynundan yukarı yükseldiğini hissetti.

“Arkadaş olmak için garip derecede yakınlaştık.”

“Evet, biz yakın arkadaşlık ama sevgili değildik. Sizin ısrarınız üzerine.”

“Bu doğru olmazdı. Aramızda çok fazla yanlış anlaşılma-”

“Biliyorum. Bu yüzden de arkadaş olarak ayrılalım.” Celia, sıkması için elini uzattı.

Del onun elini tuttu, şimdi avucu onunkini çevreliyordu. Celia’nın bileğindeki nabzını hissetmek için parmaklarını hafifçe hareket ettirdi, güçlü ve istikrarlıydı. Yanıltıcı dış güzelliğinin altında o buydu - güçlü ve istikrarlı. Azimli.

Del, yavaşça onun elini kaldırdı ve eldivenin üzerinden sonra bileğinin kıvrımından öptü. Kokusu yeniden yükselmışti, narenciye kokusu içeren çiçeksi ve egzotik kokusu. Limon kokusu. Del, onun üzerindeki tüm kıyafet

katmanlarını sıyırmak ve bedeninden o kokunun yayıldığı noktaları aramak istiyordu. “Arkadaş olarak ayrılamayız. Çünkü, siz ve benim Bayan Burke, bitmemiş bir işimiz var.”

Celia’nın ağzı açıldı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Del, düşünmeden onu kendisine doğru çekti ve dudaklarını onunkilere bastırmak için eğildi. Celia son anda başını çevirdiğinde, öpücüğü yanağındaki yumuşak teni buldu. Dudaklarının altındaki teni derin, sarhoş edici bir şekilde yumuşaktı. Yanağının hafif yükseltisi güzel bir koku fısıldıyordu. Del’in gözleri titreşerek kapandı ve derin bir nefes alarak onun kokusunu içine çekti.

Celia ondan uzaklaştı.

Del, onun gitmesine izin verdi, çünkü neredeyse ruhani tepkisine şaşırmış, hatta bundan korkmuştu.

Sonra Celia bir adım geriye attı ama sonra bir kelebeğin dokunuşu kadar hafif ve tuhaf bir şekilde, aynı narin keşif hissiyle hareket ederek Del’in dudaklarına dokundu. Celia’nın dudakları yumuşak, çok yumuşak, hatırladığından daha da yumuşaktı. Dudakları kendi dudaklarının üzerine çok tatlı ve tereddütlü bir şekilde yerleştiğinde hissettiklerinin derinliğine uygun davranmıyordu.

Sonunda Del, onun yüzünü ellerinin arasına almak, çenesinin hassas gücünü avuçlarıyla kavramak ve başını eğerek onu kendisine doğru çekmek konusunda kendisine engel olamadı. Bedenindeki her bir sınır, kendisini mahrum ettiği her his, en ince ayrıntıyı hafızasına almak için ona doğru uzanıyordu. Diliyle onun dudaklarının dokusunu keşfetti ve dudaklarının kenarına bir öpücük kondurduğunda, Celia kendisini ona açtı. Ağzının tatlılığı, kendi

ağızına doğru aktı. Del, tekrar tekrar daha derine uzandı, onun tadı ve dokunuşuna açtı. Elini onun koyu renk buklelerinin arasına sokmak için ensesine doğru uzattı.

Celia'nın her yerini öpmek, teninin her bir noktasının tadına bakmak istiyordu. Dudakları yanağına doğru kaydığında, genç kadının gözyaşlarının ıslak ve tuzlu tadını alınca şaşırdı.

"Yapma," diye fısıldadı Del başparmaklarıyla gözyaşlarını silerken. "Lütfen aşkım, yapma."

"Tam olarak benim de düşündüğüm şey bu. Yapma." Bir babanın öfkeli sesini kapının sertçe kapanması izledi. "Şimdi kızımdan uzaklaş."

Del'in kolu içgüdüsel bir şekilde onu arkasına itmek için uzanırken, Celia hızla önüne geçti. Celia, insan narinliğinin seçkin örneği, onu babasından koruması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Biz de vedalaşıyorduk baba, Vikont ve ben. Böylece şimdi beni eve götürebilirsin, lütfen."

"Sanmıyorum Celia. Vedalar böyle görünmez. Bu daha ziyade bir merhaba gibi görünüyordu. Merhaba Darling Vikontu der gibi. Ben Lord Thomas Burke, Celia'nın babasıyım ve yarın bana gelmenizi bekliyorum. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Sizi ziyaret etmek benim için bir onurdur lordum."

"Hayır," dedi Celia nefes nefese. "Buna kesinlikle gerek yok baba. Yanlış anladın."

"Hayır." Babasının sesi sert olmaktan da öte, adeta boyun eğmezdi. "Anlamayan sensin Celia. Bu bir tartışma değil. İkinizin de sağduyudan yoksun olmanız bu olasılığı yok etti. Hakkınızda konuşuyorlar. Annenin yanına döneceksin, şimdi."

“Baba. Darling Vikontu-”

“Şimdi.”

Celia kapıdan çıkar çıkmaz, babasının neden bahsettiğini anladı. İnsanlar, sadece birkaç dakika önce bomboş olan holde toplanmış, sıradan bir halde dolanıyordu. Celia, yüzünün alev alev yandığını hissetti.

Ancak Celia, bir pelerin gibi iradesine sarındı. Yanaklarının kızarıklığını kullandı ve bunun kendisini kamufle etmesini sağladı. Kendisini zorlayarak yüzüne, adeta kütüphanenin kapılarının ardında harika olduğunu düşünmediği hiçbir şey olmamış gibi parlak, neredeyse mest olmuş bir gülümseme yerleştirdi. Akşamın geri kalanını herkesten daha akıllıca geçirecekti.

Celia yanına gittiğinde annesi durumu anlamakta gecikmedi. “Babam gitmek istiyor anne. Arabayı çağırmaya gitti.”

Annesinin burun delikleri hafifçe açıldı -her zaman yalanın kokusunu alma konusunda bir yeteneği vardı- ancak başka hiçbir şey belli etmedi. Celia yanında neşe saçarak dururken, annesi acele etmeden insanlarla vedalaştı.

Celia, balo salonunda ilerlerken, gülümsemeye devam etti. Salonda, birbirini dalga dalga izleyen fısıltıları takip etti, ta ki balo salonundan ayrılmamış olan Melissa Wainwright’in yanına gelene kadar. Ahh, Bayan Wainwright kendinden oldukça memnundu. Dudaklarının muzaffer bir şekilde kıvrılarak, kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşmesinden, bunu planlayanın o olduğu belliydi. Evet, o anda bile Celia’nın tanıdıklarından biri yelpazesinin ardından Melissa’nın kulağına bir şeyler söylüyordu.

Saf, kristal gibi ve bir kılıç kadar keskin bir kin duygu-

su, Celia'nın içini delip geçti. Böyle bir duygu hissetmesi ve bunu bastırma isteğini üzerinden atması doğaldı. Bayan Wainwright, aylardır Celia'ya zarar vermeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Melissa'nın kendi acı ilacının tadına bakma zamanı gelmişti.

"Ahh, Bayan Wainwright. Size iyi akşamlar dilememe izin verin."

Celia ona doğru yaklaşırken, Melissa'nı kendini beğenmiş gülümsemesi bir-iki saniye daha yüzünde kaldı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz Bayan Burke? Ahh, zavallım. Kütüphanede çok fena bir karmaşa olmuş gibi görünüyor."

Celia kaşlarını kaldırdı ve dönüp, az önce geldiği hole doğru baktı. "Bir karmaşa mı?" Kolayca böyle bir şey olmamış gibi davrandı.

"Ahh, evet. Bana açık bir şekilde Darling Vikontu ile yalnız olduğunuz söylendi. Alçak Vikont ile."

"Evet, evet öyleydin. Onun karakterinin haksızca iftira atıldığı gibi kötü olmadığını anladım. Sizce de öyle değil mi Wainwright? Özellikle de Darling Vikontu size içinde bulunduğunuz dehşet verici durumdan çıkmanız konusunda yardımcı olacak kadar nazik davrandıktan sonra?"

Melissa bunu geçiştirmeye çalıştı. "Onunla yalnız olduğunuzu itiraf mı ediyorsunuz?"

"Ahh, evet. Çok hoş bir konuşma yaptık Bayan Wainwright. Sizin hakkınızda."

Etraflarındaki tüm konuşmalar durdu. İnsanların ağızları şaşkınlıkla açıldı ve herkes kulağını onların arasındaki atışmaya verdi, ancak en az Celia'ya bakanlar kadar, Bayan Wainwright'ı incelemek için dönenler de vardı. Güzel.

Melissa çok aptalca ve duyarsızca başlatmış olduğu şeyin tadına bakacaktı.

Celia, göz kenarıyla annesinin bir savaş gemisinin görkemli güveniyle yaklaştığını görebiliyordu. “İşte annem de size veda etmeye geldi, çünkü sizi bir daha burada göreceklerimizden şüpheliyim.”

Celia, annesinin koluna girdi ve dünyada herhangi bir şeyin yolunda olmaması imkânsızmış gibi gülümseyerek dışarı çıktılar.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Del, Widcombe evine yürüyerek gitti. Bu tür şeylerin nasıl yapılması gerektiği hakkında her şeyi bilen Gosling, ona iki yanında aile armasının bulunduğu şehir arabası ile gitmesini tavsiye etmişti. Del, herhangi bir şeyin Lord Thomas Burke'ü etkileyeceğini düşünmüyordu. Dahası yürümek daha az vaktini alacaktı. Eğer Celia bunu gecenin yarısında yapabildiyse, kendisi de kesinlikle gün ortasında yapabiliirdi.

Kapıyı çaldığında, onu hemen daha büyük bir kütüphanenin bir ucundaki daha küçük bir okuma odasına aldılar. İçeri girdiğinde Lord Thomas ayağa kalkmadı. Del, bu üstü kapalı işareti fark etmişti ve gelecekteki kayınpe-derinin kendisinin gözünü korkutmasına izin verme nezaketini gösterdi. Del, Lord Thomas'ın masasının önünde ayakta durdu.

“Lordum.” Eğilerek selam verdi. “Bugün beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Kızınızla evlenme onurunu bahşetmenizi rica etmeye geldim.”

Lord Thomas ona oturmasını teklif etmedi. “Kızımı, sizi eşi olarak kabul etmesi için zorlamak, Darling Vikon-

tu, bana büyük bir acı veriyor. Siz, kesinlikle onun için seçeceğim biri değilsiniz. Eğer hâlâ bir seçim yapmak konusunda özgür olsaydı, onun da kendisi için seçeceği biri değilsiniz. Siz eylemlerinizi, onun bu fırsatını çaldınız.”

Celia’nın kendisini seçmeyeceği iddiası canını yakmıştı. Ancak babasına, onun ne istediğini düşündüğünü sorarak kendini daha fazla küçük düşürmeyecekti. Celia’nın kendisini Mayfair sokaklarında gizlice gezinecek ve yatak odasında gerçek anlamda soyunacak kadar çok istediğini bilmesi yeterliydi.

“Kızınızın her ihtiyacının karşılanmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Lord Thomas, Del’in bu ifadesinden etkilenmemişti. “Evet, ancak onu mutlu edebilecek misiniz? Onu neyin mutlu ettiği hakkında herhangi bir fikriniz var mı?”

Del, Bayan Burke’ün babasının hiçbir fikri olmayan birkaç şey bildiğine bahse girerdi. Bunlardan sadece bir tanesini açıkça söyleyebilirdi. “Botanik.”

“Ahh. Çok güzel. Beni şaşırttınız Darling Vikontu.” Ancak Lord Thomas, Del’in şaşıracığını düşündüğü kadar şaşırmış görünmüyordu.

“Siz de beni. Ebeveynlerinin onun ilgi alanlarını bilmediğini düşünüyordum.”

“Yüce Tanrım,” diye alay etti Lord Thomas. “Benim mülküm dahilindeki eski bir ahırda bir çalışma odası ve tür koleksiyonun sınıflandırılması için ekipmanları var, düzenli olarak diğer botanikçiler ve son zamanlarda Kraliyet Cemiyeti’nin üyeleriyle görüştüğünden bahsetmiyorum bile. Gerçekten tüm bunların benim haberim olmadan gerçekleşebileceğini düşünüyor musunuz? Eğer ben kendisine söylemeden buna izin vermemiş olsam?”

“O zaman bunu onaylıyorsunuz?”

“Belli ki. Yoksa çalışmalarını devam ettiremezdi. Ancak bu noktada önemli olan şu, siz onaylıyor musunuz? Ya da hatta anlıyor musunuz?”

“Onun ilgi alanına karışmam için herhangi bir neden göremiyorum.”

“Öyle mi? O zaman sizin evlilik ve gerektirdikleri hakkında ciddi olarak düşündüğünüzü sanmıyorum. Ancak elbette eğer zorunda bırakılmasaydınız, evliliği aklınıza hiç getirmezdiniz.” Lord Thomas iğrendiğini gösteren bir ses çıkardı.

Cevap vermesinin bir anlamı yoktu. Sadece Del’in kötü şöhreti bile, ciddi anlamda evliliği düşünmediğinin sanılması için yeterliydi.

“İlgi alanı, çok küçük bir kelime.” Lord Thomas, ilgiden uzak bir ifadeyle onu süzmeye devam etti. “Onun çalışmalarını gördünüz mü?”

“Sadece bir kere, ancak o zaman onun çalışmaları olduğundan emin değildim.”

“Tam ona göre bir davranış. Konu hakkında, çalışmalarının iyi olduğunu bilecek kadar bilgi sahibi misiniz? Çok iyi olduğunu. Ve bunun ciddi, bilimsel bir girişim olduğunu?”

“Onun Kraliyet Cemiyeti üyesi olmak gibi bir hevesi olduğunu biliyorum.”

“Size bunu söyledi mi? Bu bilgiyi sizinle paylaştığına göre, size düşündüğümünden çok daha fazla güveniyor olmalı.”

“Güveniyor. Davetli konuşmacı olduğu Kraliyet Cemiyeti konferansında ona eşlik ettim.” Bu, gerçeği de-

ğıştirmek oluyordu ama Lord Thomas'a, kızı hakkında babasının bile bilmediğı birkaç şey bildiğini kanıtlamak istiyordu.

“Sizinle evlenmek isteyeceğini ima etti mi?”

Yatak odasında çıırılıplak soyunması dışında, hayır. Ancak o akşamki konuşmaları henüz evliliğe ulaşmamıştı. “Henüz Bayan Burke’e sorma onuruna erişemedim.”

“Hayır, erişemediniz. Çünkü dilinizi kızımın boğazına sokmakla o kadar meşguldünüz ki, ona evlenme teklifinizi kabul edip etmeyeceğini soramadınız.”

Del, onun bu kadar açık konuşmasının üzerine yüzünün yanmaya başladığını hissetti. “Kızınızı son derece çekici bulduğumu inkar etmeyeceğim. Sizin uygun gördüğünüz en kısa süre içinde kızınızla evlenme onuruna erişmek istememin sebebi de bu.”

“Evet, bu olmak zorunda. Yapılacak başka hiçbir şey yok.” Lord Thomas elini gözlerinin üzerinden geçirdi. “Özel izin tedarik edeceksiniz. Ayrıca tüm dünyanın görmesi için kendini kaybetmiş bir damat gibi davranacaksınız.”

“Evet efendim.”

Lord Thomas, mutsuz bir halde, derin bir nefes verdi. “Finansal durumunuzu değerlendirmemi sağlamak ve evlilik anlaşmasını sonuca ulaştırmak için hazırlıklı mı geldiniz?”

“Vekilharcıma, sizin için uygun olan en kısa süre içinde sizi ziyaret etmesi talimatını verdim.”

“Bunun bana uygun olan hiçbir yanı yok ama bununla başlayabiliriz. Babanızın varisi olduğunuz için, bu anlaşma yapılırken Cleeve Kontu’nun ve vekilharcının da burada bulunması gerekiyor.”

“Bu isteğiniz konusunda onu bilgilendireceğim efendim.”

“Sizin de orada bulunmanızı bekliyorum Darling Vi-kontu. Bu işten bu kadar kolay kurtulamazsınız.”

Del, dişlerini sıktı. “Babam ile aramızın soğuk olduğu bilinen bir durum.”

“Siz buna böyle mi diyorsunuz? Pekâlâ, aranızın ısınmasının zamanı geldi. Kızımı asi bir oğlun önemsiz tartışmaları yüzünden bölünmüş bir eve götürmeyeceksiniz.”

Del, gururu için mücadele bile etmiyordu. Yine de Lord Thomas hâlâ masasının arkasında oturmuş, kendisini kafesin içindeki bir ayıyı dürter gibi dürtüyordu.

“Pekâlâ, en iyisi onunla aranızı düzeltin. Babanızın evine gidin, bu arada o şu an şehirde. Seni bekliyor olacak. Finansal düzenlemeleri sonuçlandırmak için ikinizin birden beni ne zaman görebileceğiniz belli olduğunda doğrudan bana haber verin.”

“Tamam efendim. Kızınızla kısa bir süre özel olarak konuşmak için izninizi alabilir miyim?”

“Hayır. Babanızı buraya getirin, sonra bakarız.”

Del, Lord Thomas’ın dediğini yapıp babasını ziyaret etmedi. Bunun yerine onunla, bir seneden fazla bir sürenin ardından ilk defa, Lord Thomas Burke ile olan randevularından önce Widcombe evinin dışındaki kaldırımında buluştular. Del, yine Kuzey Sokağı’ndan yürüyerek geldi ve görünüşe göre babası da Grosvenor Meydanı’ndan sadece bir buçuk blok ötedeki aile mülklerinden aynı şekilde gelmişti.

Eğilerek babasına selam verdi ve onun konuşmasını bekledi.

“Rupert,” diye selamladı babası. “Kendini düzeltmişsin, iyi görünüyorsun. Annen memnun olacak. Eğer evin nerede olduğunu hatırlayabilirsen, bu akşamüzeri onu ziyaret et.”

“Emrinizdeyim efendim.”

“Güzel.” Kont, kapıya doğru döndü. “Haydi gidelim.”

Kapı hemen açıldı ve Lord Thomas Burke’ün kendilerini beklediği Widcombe Markisi’nin kütüphanesine alındılar.

Kâhya, “Lordum, Cleeve Kontu ve Darling Vikontu sizi görmek istiyorlar,” diye duyurdu.

Cleeve Kontu herhangi bir merasime gerek duymadan doğruca içeri girdi ve hemen elini Celia’nın babasına uzattı. “Thomas.”

Lord Thomas, sertçe onun elini sıktı. “Barney.”

Del neredeyse boğulacaktı. Daha önce babasına hiç bu kadar samimi bir şekilde hitap edildiğini duymamıştı ama zaten son on senenin çoğunu birbirlerinden ayrı geçirmişlerdi. Diğerleri yerlerine geçerken -babası ve Lord Thomas büyük, maun masanın önündeki birbirine bakan sandalyelere otururken; vekilharçları odanın ortasındaki okuma masasına yerleştiler- Del, odanın arka tarafında kaldı.

“Pekâlâ.” Cleeve Kontu, rahatça kollu sandalyeye kuruldu. “Oğlumun kızınızla evleneceğini duydum.”

“Öyle. Bu konuda yapılacak bir şey yok. Onu, dilini kızımın boğazına sokmuş halde buldum. Babasına çekmiş.”

Cleeve yüzünde, Del’in sadece haylaz bir okul çocuğunun sırtışı olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle başını Lord Thomas’a doğru eğdi. “Doğal olarak. Sanırım Bayan Burke de olağanüstü derecede güzel genç bir hanımmış.”

“Annesine çekmiş.”

“Doğal olarak. Güzel Leydi Caroline. Umarım eşinin sağlığı iyidir?”

“Çok iyi. Başka türlüünü de tasvip etmezdi.”

Bu cevap, Del’in babasının daha fazla gülümsemesine neden oldu. “Elbette.”

Belli ki, bu iki erkek ve hatta belki de Leydi Caroline arasında, Del’in hiç bilmediği bir geçmiş vardı.

“Ya senin eşin,” diye cevap verdi Lord Thomas, “Kontes?”

“Giderek daha iyi oluyor, teşekkürler ve artık oğlu da evde olacağı için daha da hızla iyileşmeye devam edecek.” Sözlerine devam etmeden Del’e bir bakış attı, “Bu onun Londra’ya ilk geri dönüşü.”

Babası, Emily’nin ölümünden ya da bir yıldır tuttuğumuz yasın ardından dememişti ama Del, söylenmemiş olsa da bu kelimeleri hissetti.

“Burada olmamız gerektiğini bu kadar hızlı haber verdiğin için teşekkür ederim.” Kont oğluna anlamlı bir bakış daha attı. “Kutlamak için.”

Del, onların birbirlerine bu derece girişken bir şekilde takılmalarından rahatsız olmuştu. Kendisiyle dalga geçiyorlardı. “Lordum, işimize başlayalım mı?” diye sordu durumu idare etmeye çalışmadan.

“Elbette,” diye cevap verdi babası.

Lord Thomas kaşlarını çatı. “Evet, o zaman konuşun ve bize ne teklif edeceğinizi söyleyin Darling Vikontu.”

Saatler sürmüş gibi geliyordu. Vikont, babası ve vekil-harçları sabah saat on bir gibi gelmişti. En sonunda kâhya

gelip, Celia'ya çalışma odasına babasının yanına gitmesini söylediğinde, saat öğleden sonra ikiye yaklaşıyordu.

Celia merdivenlerden aşağı indiğinde, Darling Vikontu tek başınaydı. Fenmore'daki o korkunç geceden beri -Grosvenor Caddesi'ne doğru yürüdüğü andan bu yana- onu hiç görmemişti.

“Darling Vikontu.”

Vikont, uygun bir şekilde eğilerek selam verdi. “Bayan Burke.”

Uzun süre boyunca, garip bir şekilde öylece durdular. En azından Celia kendini garip hissediyordu. Vikont'un kendisini değerlendirir gibi durup hiçbir şey söylememesinin de pek bir faydası dokunmuyordu.

“Tüm bu sıkıntılar için çok üzgünüm.”

“Ben de öyle.” Vikont ciddi görünüyordu ve olayların bu duruma gelmesinden dolayı çok ama çok mutsuz olduğu açıktı.

“Babama birbirimize uygun olmadığımızı açıklamaya çalıştım.” Her şey kendi suçuydu. Keşke onu öpmemiş olsaydı. Keşke doğru olan şeyi yapıp içinden gelen Vikont'a son kez dokunma isteğine teslim olmamış olsaydı. Aslında o öpücük için pişman olmak istemiyordu Celia. Düşünmeden olmuş, tek bir muhteşem, tatlı öpücüğün, her şeyi bu kadar korkunç bir duruma getirmiş olduğunu bilmek istemiyordu. Kendi dikkatsizliğiyle bu adamı kapana kısırmış olduğunu bilmek istemiyordu. Aynı zamanda kendini de kapana kısırmıştı.

O öpücüğün acı tatlı şefkatini hatırlamak istiyordu. Bu Celia'nın sadece üçüncü öpüşmesiydi. Hepsı aynı erkek-
le olmasına rağmen, üçü de birbirine hiç benzemiyordu.

İlki sert ve tutkuyla doluydu, heyecanlı ve nefes kesiciydi. İkincisi neredeyse başlar başlamaz sona ermişti. Ancak kaderlerini mühürlemiş olan üçüncü öpüşmeleri, cömertliği ve şoke edici samimiyetiyle Celia'nın ruhunu delip geçmişti.

Celia, bu fikre tutunmaya çalıştı. Sonuçta Vikont ona karşı bir tür yakınlık hissediyor olmalıydı yoksa evlenmelerine asla rıza göstermezdi.

“Neden uygun olamazdık Bayan Burke?” Ses tonu sakin ve kısıktı.

Sadece iki gün önce Celia iken, yeniden Bayan Burke olmuştu. “Siz oldukça tecrübeli bir erkeksiniz ve belli ki pek çok tanıdığınız olan Londra’da kendinizi evinizde hissediyorsunuz. Ben ise sadece sessiz taşra hayatım istiyorum, böylece çalışmalarına devam edebilirim. Burada, sizin dünyanızda her zaman rahatsız olurum.”

“Taşrada bir evim var, orada rahat edersiniz.”

Celia, onun net bir şekilde ikisini kastetmediğini fark etti. Celia buna kendisini alıştırmak zorundaydı.” Ahh. Teşekkür ederim. Siz nerede yaşayacaksınız?”

Vikont, kendisine o ilk gece kütüphanede karşılaştıkları gibi küstah bir kibirle bakmak için başını yavaşça geriye attı. “İşim beni nereye götürürse oraya.”

“Anlıyorum. Sanırım ailenizin evi Gloucestershire’da, öyle değil mi?” Ne kadar korkunç bir konuşma yapıyorlardı.

“Evet, ailemin evi Gloucestershire’da.”

“Bu nedenle, birbirimize uygun olmadığımızı göreceksiniz, çünkü ben Devon’dan ayrılmak istemiyorum. Benim çalışmalarım burada.”

Vikont konuşmadan önce uzun süre sessizce onu inceledi, koyu mavi gözleri memnuniyetsizlikle kısılmıştı. “Ancak evlenmek zorundayız. Bana bunu atlatmanın ya da ertelemenin mümkün olamayacağı söylendi. Çalışmalarınız yüzünden bile.”

Odadaki sessizlik sabah sisi gibi aşılamazdı. Celia, onun hoşnutsuzluğuyla oluşturduğu duvarla baş edebilecek yeteneğe ya da cazibeye sahip değildi. “Üzgünüm Darling Vikontu.”

“Evet Bayan Burke. Ben de öyle.” Vikont eğilerek selam verdi ve oradan ayrıldı.

İki gün sonra, Hanover Meydanı’ndaki şık St. George Kilisesi’nde evlendiler. Bu, kızı için tercih edeceği şık düğünden mahrum bırakılmış olan ve bunun yerine şık bir kiliseye razı olmak zorunda kalan Leydi Caroline’ın rüşvetiydi.

Düğün merasimi hızlı geçti. Celia, onun isimlerinin karşısında şaşırılmıştı, çok fazla ismi vardı. Rupert James Edmund Walter Charles. Oysa kendisi sadece Celia Augusta’ydı.

Celia, St. Savior’un tanınık hudutlarına ve arkadaşlarının rahatlığına hasretti. Tavsiyeleri ve gösteriş ile unvanlara karşı sergilediği küçümsemeden dolayı Lizzie’yi çok özlüyordu. Misafirlerin hepsi fazlasıyla soylu ve asildi. Dükler, Markizler ve Kontlar, Binbaşılar ve Yüzbaşılar. O kadar fazla isim ve unvan vardı ki Celia hepsini aklında tutabileceğinden emin değildi, ta ki kendisine bunların Latin bitki isimlerine benzediğini ve sadece insanların sınıflandırma sistemi olduğunu hatırlatana kadar. Kendisi de

Vikontes olarak sınıflandırılacaktı - Darling Vikontesi. Bir gün de Cleeve Kontesi olacaktı. Hepsi çok inanılmazdı. Ve çok gereksiz.

Belli ki, Darling Vikontu da öyle düşünüyordu. Muh-teşem görüldüğü kadar mutsuzdu da. Gümüş rengi apo-letleri ve düğmeleri olan açık kırmızı Deniz Kuvvetleri üniformasını giymeyi ve beyaz yeleğini üzerine kırmızı kuşak takmayı seçmişti. Ancak bu parlak renk, yüzüne yer-leştirdiği ifadesiz maskeye canlılık katmıyordu. Yüzünde, Celia'nın ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında bir fikir edinmesini sağlayacak hiçbir ifade yoktu. Evlilik yemin-lerini tekrarlarken ve Celia'nın parmağına küçük yüzüğü takarken, sesinde hiçbir ton değişikliği yoktu.

Herkesin içten ancak mutsuz olduğu kısa, olaysız bir kahvaltının hemen ardından ayrıldılar. Her şey fazlasıyla İngilizlere özgüydü.

Vikont, elinden tutarak onu Cleeve Kontu'nun onla-ra verilen seyahat arabasına bindirdi ancak yanında sadece evlerden görünmeyecekleri noktaya kadar oturdu, ardın-dan arabayı durdurup indi ve kendi siyah Hannover atına bindi.

“Darling Vikontu?” Celia'nın ona nasıl hitap etmesi ge-rektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Ne kadar uzağa gide-ceğimizi sorabilir miyim?” Bavullarını toplamamış ya da Bains'e bunu yapması için bir talimat vermemişti.

“Gidebileceğimiz kadar uzağa.”

Tyburn'den geçerek şehirden çıktılar ve Oxford Yolu üzerinden giderek, kuzeybatıya yöneldiler. Gerginlikten bitkin düşen, yorulan ve sıkılan Celia, akşamüzeri uykuya daldı ve Darling Vikontu, uzun yaz gecesinin ilerleyen sa-atlerinde onu uyandırana kadar uyudu.

Bir handaydılar. Celia, donakalmış bir halde, elini gözlerine siper edip kısık gözlerle avlunun üzerinde sallanan tabelaya bakıyordu - açık kırmızı bir ceket giymiş, iki ayağı üzerine kalkmış bir köpeğin canlı bir şekilde betimlenmiş resmine. “Ceketli Köpek. Ne kadar ilginç bir isim.”

“Bu sadece bir deyim.” Vikont kaşlarını çatı. “Cüretkâr, kararlı kişiler için kullanılır.”

“Evet, biliyorum.” Ne kadar olağandı. Belki de bu bir işaretti; her şeye rağmen doğrusunu yaptığına dair bir işaret. Cüretkâr ve kararlı davranmıştı, sonuçta bunlar kendisini bu noktaya getirmişti. Darling Vikontu’yla evlenmişti.

Ancak Vikont onun bu yorumunu takdir etmedi. “Ahh. Bir an için sizin şoke edici derecede iyi eğitilmiş olduğunuzu unuttum.”

Celia, bu çıkışının ardından sessiz kaldı. Kendisinin ve onun nerede kalacağını sorgulamadı. Bir yatak odasına götürölüp Bains’in tüm bavulları ile birlikte kendisini orada beklediğini gördüğünde o kadar şaşırdı ki, Bains’in kollarına koştu ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

“Bayan Celia. Geçti, geçti. Bains yanınızda. Şimdi iyi olacaksınız. Bains’in yanınızda.”

Del sarhoş olmak istiyordu. Umurunda bile olmamasını istiyordu. Karısının kendisine bir obje, bir eşya gibi seslenmemesini istiyordu. Sahip olma ihtimali olmayan pek çok kahrolası şey istiyordu.

Ancak sarhoş olabilirdi. Kendisine unutmanın zevkini tatma izni vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eğer bu zevki ağlayan gelinde bulamayacaksa, belki de bir bardakta bulabilirdi. Ya da bir maşrapada. Birkaç maşrapada.

Ceketli Köpek'in barı, sağlığına kadeh kaldıracak ve zamanı ile parasını harcamasına yardımcı olacak neşeli erkeklerle doluydu. Del, aynı zamanda akşamın ilerleyen saatlerinde ahırın avlusunda bir müsabaka gerçekleşeceğini öğrendiğine de memnun olmuştu. Handaki seyislerden biri, başka bir adam tarafından düelloya davet edilmişti - bir kaynağa göre adam bir seyahat arabasındaki güçlü bir uşaktı, en az bunun kadar güvenilir olan bir başka kaynağa göre ise, bölgedeki bir demircinin oğluydu.

İşte bu, bir erkeğin kanını ateşleyecek bir eğlenceydi. Tam Del'in hoşlandığı türde bir şey - şiddet dolu, kanlı ve dolambaçsız. Ve lanet gözyaşları da yoktu.

Del, tembel bir halde uşağın kendisinininkilerden biri olup olmadığını merak etti. Elinde bir maşrapa İngiliz birasıyla avluda dolandı ve babasının arabacısı Bibbs'in bahisleri tuttuğunu gördü. "Kaça kaç gidiyor Bibbs?"

"Seyis için dörde bir. Adı Mick. İri, İrlandalı bir çocuk. İyi bir delikanlı. Güçlü ve hızlı. Sert bir dövüşte başarılı olur gibi."

"Peki ya düelloya davet eden? Seninkilerden biri mi?"

Bibbs başını iki yana salladı. "Köydeki demircinin çıracağı. İkisinin bir geçmişi olduğunu düşünüyorum. Arada bir kadın olduğunu öğrenirsem şaşırmam."

"Ben düelloya davet edene on koyacağım."

"Ha-ha. Çocukken bile zalimce inatçıydınız. Ama sizi memnuniyetle paranızın yükünden kurtarırım lordum."

Del, çocuk kadar inatçı olabilirdi ama o gece daha da inatçıydı, sarhoştı ve düşmanca duygular içindeydi. Neredeyse, Seyis Mick'i döverek yere gömenin kendisi olmasını diliyordu. Herhangi bir şey o andaki durumundan

daha iyi olabilirdi. Kendisini hırpalayıp bu durumundan kurtaracak herhangi bir şey.

Kavga avluda, tebeşirlerle sınırları belirlenmiş, hafif çakıllı bir alanda gerçekleşecekti. Del'in aklı, kavga alanının han sahibinin kendilerine verdiği ve ağlayan gelininin uyumakta olduğu odanın neredeyse tam altında olduğunu fark edecek kadar başındaydı. Ancak bu kalabalık nedeniyle, uzun süre uyuması mümkün olmayacaktı. Neredeyse aklından yukarı çıkıp Celia'yı uyarmak geçti. Neredeyse. Ancak sarhoştı ve o da güzeldi. Bu ikisi iyi bir kombinasyon gibi görünmüyordu. Ve aynı zamanda dar merdivenlerde başarıyla yolunu bulma kabiliyeti konusunda da emin değildi. Bu nedenle de bunu yapmak yerine bir içki daha aldı ve dirseğiyle kendisine yol açarak kavga alanında ilerledi.

İki adam üzerlerinde sadece pantolonları kalana kadar soyundular ve sahaya girdiler. Demirci çırağının en son yaptığı banyonun üzerinden uzun zaman geçmişti ve leş gibi kömür ateşi kokuyordu. Ve henüz terlememişlerdi bile. Biri, sarı dişleri ve gür sesi olan ufak tefek bir adam, Londra Ödül Kuralları altında müsabakanın başlayacağını duyurdu ve dövüş başladı.

Seyis Mick sırk gibi bir çocuktı ve rakibinin gücünü birkaç yıldırım hızında hızlı yumrukla ölçtü. Demirci Bill yavaş hareket ediyordu ve iki yumruğu da bir hamle yapmadan yedi. Seyis Mick, basitçe sağıyla deli fişek gibi vurdu ve demirci bir gülle gibi yere düştü. Ve yerde kaldı.

Kalabalık, iğrenme ve tatminsizlikle hareketlendi ve dalgalandı. Ahırdaki delikanlılardan biri, demircinin üzerine bir kova su döktü. Hiçbir şey olmadı. Adam kendisinden

geçmişti. Kavga, neredeyse başlar başlamaz sonlanmıştı. Eğlencelerinden mahrum kalan kalabalık çirkinleşmeye ve küfretmeye başladı, Sarı Diş'e hakaretler yağıdırıyor birbirlerini itip kakıyorlardı. Birkaç dakika içinde olay tamamen yumruk yumruğa bir kavgaya dönüşecekti. Ancak bu Del'in hiç umurunda olmazdı. İyi bir dövüş, günün hoş bir şekilde sonlanmasını sağlayabilirdi.

Bu fikir henüz taze bir şekilde zihnindeyken Del öne doğru bir adım attı, "Ben onu biraz eğlendireceğim," deyip paltosunu ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Böylesi çirkin bir kalabalığın içinde bahisleri tutmak konusunda birkaç şey bilen Bibbs, onun yanında belirdi ve yüksek sesle, "Sizin için paltonuzu tutabilir miyim Albay lordum?" diye bağırdı.

"İyi adamsın Bibbs," dedi Del ağır ağır. "Şunu bir deneyelim, değil mi?"

Kalabalık, bir aristokratın dayak yemesine şahit olma düşüncesiyle, kaba bir zevkle patladı.

"Benim tarafımda olmak istediğinden emin misin Bibbs?"

Bibbs ona göz kırptı. "Delikanlıyken her zaman dövüş konusunda uzmandın. Bunu devam ettirdin mi?"

"Subay olmadan önce Deniz Kuvvetleri'nde dört yıl boyunca bir boğa gibiydin Bibbs. Sence?"

"O zaman yapsak iyi olur." Bibbs kalabalığa seslenmek için döndü. "Kim lorduma, Vikont'a karşı para koyacak?" Alıcılar kabardılar, Bibbs'in yüzüne doğru avuç dolusu para atıldı.

Sarı Diş, Del'e yaklaştı ve onu bilgilendirdi. "Burası Centilmen Jackson'un yeri değil lordum. Eğer daha faz-

lasına dayanamazsan pes etmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?”

“Yapabilirim.” Del gömleğini çıkardı ve sahaya adım attı. “Onunla adil dövüşeceğim.”

Kalabalık, daha iyi bir ruh halinde olmasına rağmen, hâlâ sabırsızdı. Kana susamışlardı.

“Pisliği benzet Micko,” ve “Onu parçala,” söylenenler arasında daha az müstehcen olanlarındandı. Del gülümsedi. Bu düzgün bir dövüş olacaktı. Dövüş alanına girdi, ellerini kaldırdı ve hemen birbirlerine saldırdılar. Dikkatli hareketler yoktu, kurnazlık yoktu. Mick, sert bir sağ darbeyeyle üzerine geldi ama Del hızlıydı ve bunu bekliyordu. Elini yukarı kaldırarak onun darbesini karşıladı ve aşağıdan kavisli bir hareketle iç organlarını hedefleyerek onu sarstı. Delikanlı darbeyi sert bir homurtuyla karşıladı ve tam tur bir sol darbeyeyle Del’in çenesine vurdu, bu darbe bir şarapnel gibi acı parçalarının Del’in içinde ilerleyerek, beyninin boşalmasına neden oldu. Tanrı aşkına, bu kendini iyi hissettirmişti.

Kalabalık, küfürler ve müstehcen teşviklerden oluşan canlı bir deniz gibi kabarıp, geri çekiliyordu. “Şunun ağzını tıka Mick!”

Delikanlı yeniden sağını savurarak saldırdı ama Del zaten Mick’in ağzının üzerine sertçe inen düz bir vuruş yapıyordu. Çocuğun dudağından kan süzölmeye başladı.

“İşte düzgün yumruk böyle olur,” diye bağırdı Bibbs cevap olarak, Seyis Mick bir cenazeci gibi Del’i yere sermeden hemen önce. Buna neden olan darbe, nereden geldiğini görmediği zorlu bir çapraz vuruştı. Del’in dizleri önce çakıl taşlarına vurdu, sonra sertçe yere çarpıp om-

zunun üzerine düştü. Acı kaburgalarına saplanıp, düştüğü tarafına yayılmaya başladı. Ancak artık tamamen ayılmıştı. Ve tamamen kendisini dövüşe verecekti. Çığlıklar ve bağırışlar, etrafında giderek daralan bir gürültü duvarı gibiydi, dünyasını daraltıyordu ve Del'in tek istediği de bu on adımlık kaldırımdan ibaretti.

Hızla ayağa kalktı, Mick'e döndü ve dünyanın kolunun ucunda patlamasına izin verdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Celia, sıçrayarak uyandı ve hâlâ rahatsız bir şekilde koltukta oturduğunu fark etti. Gidip yatağın üzerine uzanamamıştı. Bu çok... Belirgin, çok... Ahh, onun etrafındayken hissettiği rahatsızlığı ve tedirginliği kelimelerle anlatamıyordu bile. Darling Vikontu'nun yanında hissettiği herhangi bir rahatlık, onun kilisedeki mesafeli hatta soğuk davranışları ile birlikte yok olmuştu.

Ateş hafifçe yanıyordu ve gökyüzü gecenin gelişiyle birlikte kararmıştı. Ancak hanın bahçesinden gelen gölgeler ve ışıklar, alçak tavanın üzerinde oynanıyordu. Perdeleri kapatmayı ihmal etmişti. Gecenin bir yarısı olmuş olmalıydı fakat bahçeden gerçek bir kıyamete benzer sesler yükseliyordu. Celia pencerenin yanına gitti. İçerideki ateşin loş ışığı ve dışarıdaki dalgalanan meşale ışıkları, bölme pencerelerden dışarıda ne olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu. Pencerenin kanatlarını açtı ve temkinli bir şekilde dışarı baktı.

Her yerde erkekler vardı, etrafta dolanıyor, konuşuyor, kahkahalar atıyor ve avazları çıktığı kadar bağıyorlardı. Penceresinin altında, insanlar serbestçe bira içiyor ve para

değiş tokuşu yapıyorlardı. Celia daha fazlasını görmek için parmak uçlarının üzerinde ilerledi. Ahh, yüce Tanrı. Kalabalık, bellerine kadar üstleri çıplak, birbirlerini ölesiye yumruklayan iki adamın etrafında halka oluşturmıştı.

Bu, bir tür -çıplak ellerle yapılan boks maçına benzer- bir kavgaydı. Celia'nın midesi kasıldı. İki erkeğin eğlence için birbirlerini yumruklamaları ne kadar ürkütücüydü.

Erkeklerden birinin çıplak teninde bir şeyler vardı; meşale ateşinin altında yaldızlanmıştı sanki, bir pagan idolü gibi altın renginde parlıyordu. Tanrı aşkına.

Celia, görmek için başını uzatırken, neredeyse pencereden aşağı düşecekti. Oydu. Darling Vikontu'ydu, eşiydi. Celia, bağarmamak için bir elini ağzının üzerine bastırdı. Botları ve pantolonu dışında, üzerindeki tüm kıyafetlerini çıkarmıştı. Bu gösteri hakkında düşüncesi ne olursa olsun, Celia gözlerini ondan alamıyordu. Işık, güçlü kollarının teni üzerinde parlıyordu ve kollarının üzerindeki ince tüyler ışıldıyordu. Etrafını kuşatmış, bağırان, küfreden ve el hareketleri yapan erkeklerin çoğundan uzundu. Onunla dövüşen erkek de en az onun kadar uzundu ama koyu renk saçları vardı ve kocasını yumruklayarak, kanlı bir lapaya çeviriyor gibi görünüyordu. Kanlar, güzel yüzünün bir kenarından çizgi halinde iniyor, ağzından ve kaburgalarının etrafındaki birkaç noktadan sızıyordu.

Celia, ses çıkarmamak için sertçe dudaklarını ısırırdı. Darling'in bedeni, meşalelerin ışıkları altında solgun bir şekilde parlıyordu - tamamen pürüzsüz beyaz teni ve oymalı kasları olan bir Yunan tanrısının mermerden bir heykeli gibiydi. Celia, onun geniş omuzlarının ve darbelerini vurmak için kasları kasılıp gerilirken, heykel gibi kollarının hatlarını görebiliyordu.

Darling Vikontu, rakibini takip ederek döndü ve o zaman Celia rakibinin de en az onun kadar kanla kaplı olduğunu fark etti - yarılmış dudağından çenesine doğru kan sızıyordu. Celia, Darling'in kolunu ani bir darbeyele uzatmasını ve adamın burnuna indirerek kırmasını izledi, adamın başı sertçe arkaya çarptıktan sonra, sırtüstü kalabalığın üzerine düştü.

Koyu renk saçlı adamın burnundan kan fişkirirken, coşkun kalabalıktan bir kükreme yükseldi. Adamlar onu yeniden Darling Vikontu'na doğru itmeye çalıştılar ama adam dengesini kaybetmişti ve sendeledi. Darling onu yaladı ve birlikte tökezleyerek yavaşça çakıl taşlarının üzerine doğru kayarak düştüler.

İzleyiciler öne doğru ilerlediler ve bir an için Celia hiçbir şey göremedi. Tezahürat sesleri yükseldi. Darling Vikontu ile diğer adamı omuzların üzerinde kaldırdılar ve geçit töreni gibi kalabalığın üzerinde gezdirdiler. Adamlar birbirlerinin sırtlarına ve iki dövüşçünün omuzlarına vuruyor, onlara bira veriyorlardı. Darling Vikontu bir maşrapayı başına dikti ve gürleyerek bir kahkaha attı. Onu aşağı indirdiklerinde, dövüştüğü adamla el sıkıştı ve sallanarak ona kıyafetlerini veren Gosling ve arabacı Bibbs'in yanına gitti. Ancak Vikont hiçbirini üzerine giymedi. Kolunun tersiyle yüzündeki kanları sildi ve kahkaha atıp sızdıran bir testiden büyük bir yudum bira daha içmek için başını kaldırdı.

Yediği dayaktan dolayı daha şimdiden şişmeye ve morarmaya başlayan gözleri, Celia'nınkilerle karşılaştı. Celia ona seslenmek istiyordu. İçgüdülerini ona iyi olup olmadığını, yaralanıp yaralanmadığını sormak istiyordu ancak

Vikont sadece gözlerini dikip ona baktı. Bu öylesine kara, neredeyse şiddet içeren bir istekle dolu bir bakıştı ki Celia irkildi.

Darling kahkaha attı ve binanın içine ilerlemeye başladı, belli ki odalarına gelme amacındaydı. Celia onun ağır, botlu ayaklarının seslerinin merdivenlerde, dengesizce kendisine doğru geldiğini duyabiliyordu.

Celia, ağzında korkunun nabız gibi atan asit tadını alıyordu ve düşünmeden hızla odada ilerleyip kapıya koştu, sürgüyü çekti ve kapıyı kilitledi. Vikont'un düzensiz ayak sesleri koridorda yankılandı ve kapısının önünde durdu. Celia onun kapının mandalını parmağıyla çevirdiğini duyabiliyor ve ağırlığını kapıya yasladığını hissedebiliyordu. Kapının mandalını bir kere takırdattı.

"Celia." Sesi, Celia'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olacak kısık, bastırılmış bir hırıltı olarak çıkıyordu. "Orada olduğunu biliyorum. Beni içeri al."

Celia nefesini tuttu ve iradesi, sağduyusundan önce yıkılmasın diye bir eliyle ağzını kapattı. Diğer eliyle kapının mandalına uzanıp sıkıca yerinde tuttu.

"Lanet olsun Celia." Vikont kapının mandalını bir kere daha zorladı, sonra döndü ve sesli adımlarla geçitte ilerleyerek merdivenlerden aşağı indi.

Celia, daha ilk karşılaşmalarında bile, kendisine asla onun Emily'nin inandığından başka biri olduğuna inanma izni vermemiştir. Kendisine onun, kötü davranışları nedeniyle kazanılmış olsa da o kötü şöhretiyle bilinen insan olduğunu düşünmek konusunda izin vermemiştir. Ancak artık emin değildi. Korkuyordu. İhtiyatsız davranışlarının, kendisini düşürdüğü durumdan korkuyordu.

Darling, aşırıya kaçtığı akşamın çoğunu ahırdaki bir saman yığınının üzerinde uyuyarak geçirdi. Pek sağlıklı bir konaklama değildi ama çok daha kötülerinde de kalmıştı. Gosling onu uyandırdığında, maharetli adamı bir şekilde sıcak su, tıraş aletleri ve yeni ütülenmiş kıyafet hazırlamanın bir yolunu bulmuştu. Eşini çağırdığında Del tepeden tırnağa uygun bir aristokrat rolündeydi - şişmiş bereleri olan bir aristokrat.

Ancak hatasız bir şekilde giyinmiş olmasına rağmen, belirsizliğin iç organlarını pelteye çevirdiğini fark ettiğinde şaşırды. Eşiyle gerçekleştireceği konuşmayı yapmak istemiyordu. Kendisini dışarıda bıraktığı için ona karşı duyduğu mantıksız öfkenin çoğunu uyuyarak atlatmış olsa da -kendi sarhoş durumu ve genel kana susamışlık hali göz önüne alındığında, onun eylemlerinin ihtiyatlı olduğunu kabul ediyordu- azarlanacak durumda değildi. Sonuç olarak, ona karşı duyduğu çelişkili duygularının daha en başta kendisini bir dövüş arayışına sokması kısmen de olsa onun suçuydu.

Ancak bir azarlama, hatta sitemli bir bakış bile yoktu. Celia hüznü, mahcup ürkekliğin vücut bulmuş haliydi.

“Lordum,” söylediği tek şey oldu. Elini tutarak arabaya çıkarken gözlerine bakmadı ve hemen arkaya bakan koltuğa oturup minderlerin en uzak köşesine kaydı.

“Günaydın hanımefendi.” Del, onun ardından arabaya bindi ve ortadaki onun oturması gereken öne bakan koltuğa geçti. Ses tonunun alaycı çıkmasına engel olamadı. “Sanırım iyi uyudunuz.”

Bunu söylemesi üzerine Celia başını hızla ona doğru çevirdi ve Del onun gözlerinde gördükleri üzerine yine

şşırdı - onu neredeyse her seferinde şşırtmasına henüz alışmamış olması garipti. Celia korkuyordu. Kendisinden.

Del, fark ettiğı bu bilgiyi, bir cam parçasını yutar gibi zorla sindirdi. Daha önce onun gözlerinin benzer bir korkuyla parladığını sadece bir kere görmüştü - o akşam Kuzey Şokağı'ndan dönerlerken girdikleri o ara sokakta. Lanet olsun.

Korkuyordu ama en azından dürüsttü. “B-ben iyi uyumadım.” Cevap verirken, kısaca gözlerine bakmayı başaramamıştı. “Sanırım bunu biliyorsunuz. Gürültü ve... Şiddet-”

“Üzgünüm,” diye cevap verdi Del, dövüşten dolayı hiç üzgün olmamasına rağmen. Tanrı aşkına, lanet olası hüsrânını görmezden gelebilmek için bunu kendisi aramıştı. Ve Celia bunu gördüğü için de üzgün değildi. Aslında onun kendisini izlediğini, gözlerinin bedeninin üzerinde olduğunu bilmek kendisine neredeyse yabancı, hayvani bir gururun heyecanını vermişti. Ancak şiddetin korkuya neden olacağını düşünememişti.

“Siz... Sizin canınız çok yandı mı?” Celia, onun morarmış olan gözüne bakıyordu. Gosling'in el aynası, şişmiş gözünün altındaki derideki derin mor ve yeşil renkleri görmesini sağlamıştı.

“Hayır.” Del dudaklarının bir kenarını -yarılmamış kenarını- kaldırarak, ona ukala bir şekilde sırtıtmaya çalıştı ama bunu yaparken irkildiğı için istediğı etkiyi tam olarak verememiş olmalıydı. “Bir de diğeri adamı görmeliydin.”

“Gördüm. Tüm yüzü ve göğsü kanla kaplıydı.” Celia hafifçe titreyerek, oturduğu köşeye biraz daha büzüldü.

“Burnunu kırmış olmalıyım. Burun genellikle çok kanar. Kafadaki herhangi bir kesik de öyle. Hatta buradaki ufak olan bile nehir gibi kanadı” Eliyle gözünün altındaki küçük yarığı gösterdi. “Ancak çok can yakmaz.”

Celia, bu bilgiyi bilimsel zihninin girintilerinden bir yerinde katalogluyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını salladı. Hâlâ o köşeye sıkışmış halde oturmasına rağmen, en azından konuşuyorlardı. Cotswold Tepeleri’nde tekerlek izlerinin oluşturduğu oluklarla dolu yollarında ilerlerken, sertçe zıplıyorlardı ve Celia, sabit bir şekilde durabilmek için kayışları kavramıştı.

“Sis kalkıyor. Harika bir manzara olmalı. Neden buraya oturmuyorsun, böylece daha iyi görebilirsin?” Del, oturduğu yerde kayarak, döşemeli koltuğun üzerinde ona oldukça geniş bir yer bıraktı.

“Hayır, b-ben size çarpmak istemem. Sizin... Kaburgalarınız. Dün gece kıpkırmızı ve bereliydiler, çok kötü ezilmişlerdi.”

Demek fark etmişti.

“Bu sabah da mordular ama iyileşeceklerini söyleyebilirim. Önümüzde daha saatler var ve yolların daha iyi hale geleceğinden şüpheliyim. Buraya gelsen daha iyi olur.”

“Ben burada iyiyim, teşekkür ederim.”

“Keyfin bilir,” diye homurdandı Del. Tanrı biliyor ya, ona sinirlenmesini kolaylaştırıyordu. Şapkasını gözlerinin üzerine indirdi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bot giydiği uzun bacaklarını diğer koltuğun ortasına doğru uzattı ve gözlerini kapattı. Celia rahat olmamayı tercih etse bile kendisi rahat edecekti. Orada korkudan sinip oturabilirdi. Del onu istemiyordu. Ondan hoşlanmıyordu. Ona âşık değildi.

Arabanın hareketleri düzenli değildi ve bir oluğa girdiklerinde, Celia dengesini bulmak için kolunu savurarak onun bacağına yakaladı.

Ve Del, bunların hepsinin, karşı çıktığı bu iddialarının hepsinin yalan olduğunu anladı. Bunu, Celia'nın elinin dizinin iç kısmını kavramasıyla birlikte bacağından doğruca kasıklarına yükselen saf, katıksız arzu hücumundan dolayı anladı. Ona lanet olsun. Bacaklarını açarak oturuşunu genişletti, bacağına onunkinin yanına getirerek Celia'yı köşeye sıkıştırdı. Ve yine de Celia bacağına tutunmaya devam etti. Del bakışlarını kaldırmadı ama o eli hissedebiliyordu.

Sinirlerinin onun parmaklarının basıncının olduğu yere doğru gerildiğini hissedebiliyor, dizinin iç kısmındaki hassas bölge üzerindeki her bir çekingen okşamayı ve parmaklarının kasılmalarını birbirlerinden ayırabiliyordu.

İşte o zaman kendisi hakkında, kendi bedeni hakkında bir şey öğrendi Del. Düzinelerce farklı dil konuşan sevgililerine bir şeyler öğretmiş, bir çapkın olarak hünerleriyle gurur duyan biri olarak, bu toy ve dehşete düşmüş bakireden kendisi hakkında bir şey öğrendi.

Dizinin iç kısmı, kayda değer derecede hassas bir yermiş gibi görünüyordu. Bu bölgeyi hiçbir zaman tahrik olma ile alakalı bir yer olarak adlandırmamış, bedeninin bu küçük bölgesinden bahsetmeyi düşünmemişti fakat tüm dünya, hissedilmeye değer her bir his, oraya, onun elinin bacağına kavradığı yere odaklanmış gibi görünüyordu. Pantolonunun ve iç çamaşırlarının pek çok katmanının üzerinden bile. Bacağına kaplayan pamuk çorapların üzerinden bile.

Del, bacaklarını daha fazla açıp ona doğru yasladı, Celia'yı bedeninin ağırlığıyla sıkıca çevreledi. Ve Celia buna

karşı çıkmadı. Oluklarla kaplı Cotswold Tepeleri yolunda yukarı doğru çıkarlarken, kocasını daha da sıkı kavradı.

En son sefer arabada bacağına dokunduğunda ürkek davranmamıştı, öyle değil mi? Sonra o kocaman gözleriyle kendisine bakmış ve sızlayan erkekliğini okşamayı teklif etmişti. O an içinde bulundukları durum düşünüldüğünde, bu kesinlikle bir gelişme olabilirdi. Del, şapkasının aşağı inmiş kenarının altından ona baktı. O akşam arabanın içinde başladıkları şeyi bitirmeleri için ne yapması gerekiyordu? Artık evlenmişlerdi, onunla istediğini yapabiliirdi.

Ancak Celia ona doğru bir kere bile bakmıyordu. O kadar tereddütsüz bir şekilde katı ve gergindi ki, dizini kavramış olmasına rağmen, Del'in gururu yumuşamasına izin vermiyordu. Celia'yı, ruh halinin düzelmesi amacıyla baştan çıkarmak için asla bir gıdım enerji bile harcamayacaktı. Del başını diğer tarafa çevirdi ve yeniden gözlerini kapattı.

Küçük, rahat evini düşündü. Kendi düşüncesine göre büyük bir ev değildi. Cleeve Manastırı ve hatta Güzel Manzara ile karşılaştırıldığında bir hiçti. Sadece basit bir malikâneydi ancak Del oraya donanma evi demekten hoşlanıyordu - zorlukla kazandığı para ödülü ile satın aldığı mülküydü. Sadece kendisinin, bir gün sahip olacağı geniş Delacorte mülklerinden ayrı bir yeri.

Evi geniş değildi. Küçük ve kişiseldi - gönülsüz gelini ne yapacağını bulmak amacıyla köşesine çekilmek için mükemmel bir yeri.

En sonunda, öğleden sonra erken saatlerde, araba bir önceki yüzyıla ait güzel, canlı, kale hendekleriyle çevrili bir malikânenin önündeki yola park etti. "Ne kadar hoş bir ev."

Darling Vikontu bir cevap vermedi, sadece elini uzatarak Celia'nın arabadan inmesine yardım etti ve onunla birlikte kendilerini yaşlı bir çiftin beklediği merdivenlere doğru yürüdü.

"Bay ve Bayan Level, bu benim eşim Darling Vikontesi. Bayan Level benim evimin idarecisi ve Level da benim kâhyam."

"Hoş geldiniz leydim," dedi Bayan Level içten bir şekilde reverans yaparak ve onu samimi bir gülümsemeyle karşıladı.

Celia, elinden geldiği kadar iyi bir şekilde gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ederim."

Bayan Level onu içeri aldı. Tasarımı eski moda olsa da her odasında geniş, tek kanatlı pencereleri olan ev, titiz bir şekilde temizdi. "Ne kadar hoş." Celia, bu kadar yakından izlendiği için duyduğu rahatsızlığa rağmen, iyi bir izlenim bıraktığının farkındaydı. Azimle yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Ve çok iyi bakılmış. Tanışabileceğim başka çalışanlar var mı?"

"Lordum buradayken gündüzleri köyden üç kız getiriyorum ve eğer arabalar burada kalacaksa Level da ahır için birkaç delikanlı getirir. Sizin bir kıza ihtiyacınız olacak mı leydim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Yardımcım Bains, bavullarla birlikte bizim arkamızdan geliyor. Dartmouth'ta da benimle birlikteydi, yani o da taşralı. Umarım ondan hoşlanırsınız." İkinci araba görünmeye başladığında, pirinç ve deriden gelen tıkırtı ve gürültüler duyuldu. "İşte geldi."

Bains hemen arabadan indi. "Leydim, mazur görün ama burada ne kadar kalacağımızı sorabilir miyim, böylece bavulları indirebilirim."

“Bilmiyorum. Darling Vikontu’na sormalıyım.”

Vikont hâlâ kapının yanında durmuş, eldivenlerini çıkarıyordu. “Burası, hanımefendi, sizin eviniz olacak.”

Celia başıyla onayladı ve gözlerindeki ateşi gizlemek için endişeli bir şekilde uzaklaştı ancak Bains aralarındaki gerilimin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

“Tamam o zaman leydim. Bana leydimin eşyalarını nereye götüreceğimi gösterebilir misiniz?” diye sordu Bains, Darling Vikontu’na dönen Bayan Level’a.

“Keyfin bilir.” Vikont omuz silkti ve yürüyerek uzaklaştı.

Celia, yüzünün utançla yandığını hissetti. Onun, özellikle de hizmetlilerinin önünde bu tepeden bakan tavrı utanç vericiydi. Duvara bir bildiri yapıştırsa farkı olmazdı - hiçbir şekilde birbirlerine yakın olmayacaklardı.

Ona ister misafir odasında ister güneş alan ana holde içmesi için çay teklif ettiler ama Celia üst kattaki odasına çıkıp çıkamayacağını sordu. Tek başına çay içmek gibi bir isteği yoktu ve yeni evine yerleşmeye başlarken amaçsız bir kendine acıma duygusuna kapılmak yerine Bains ile meşgul olmayı tercih ederdi. Bu, Darling Vikontu’nun da burada yaşayıp yaşamayacağını merak etmesine engel olabilirdi.

Kısa süre içinde bavulları taşımaktan dolayı Bains’in sırtı ağrımaya başladı ve giriş avlusundaki yığından alınacak daha fazla sandık vardı. Bains’e bu ağır bavulları taşımak konusunda yardım edecek bir uşak olmadığı için işler yavaş ilerliyordu.

“Bains, sen sadece şu grup ile ilgilen, geri kalanını ben alırım.”

“Leydim-”

“Tamam Bains. Nehirden bunlardan daha ağır kovalar taşıdım, taşıdığımı biliyorsun.”

“Önemli olan bu değil hanımefendi. Bunu onun yapması- demek istediğim, siz artık bu evin hanımısınız ve size bu tür işleri yapmak zorunda kalmayın diye çalışanlar verilmiş olmalıydı.”

“Lütfen yapma Bains.” Celia da aynı şeyi düşünüyor olabilirdi ama kendine acıma duygusuna teslim olmayacak ya da Bains’in Darling Vikontu’na saygısız bir şekilde davranmasına izin vermeyecekti. Zaten daha fazlasına gerek olmayacak kadar fazla sorunları vardı. “Benim için gerçekten fark etmez. Bırak ben yapayım.”

Orta boy bir sandıklardan birini kaldırarak sırtına alıp daha küçük bir bavulu yanında çekmeyi başardığında, Darling Vikontu girmiş olduğu sığınaktan ortaya çıktı. Onu durdurmak için büyük adımlarla ve öfkeyle merdivenlerden inerken, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye kükredi. İki sandıktan büyük olanını onun elinden kaptı ve kendisi yukarı doğru çekmeye başladı.

“Kek pişiriyorum.”

Bu cevabı, beklediği üzere Vikontu eğlendirmemişti. “Komik olmaya çalışıyorsunuz leydim-”

Öfke, Celia’nın içinden buluttan düşen dolu taneleri gibi fırlayıp buz gibi soğuk içerleme parçaları olarak bardaktan boşanırcasına yağdı. “Komik olma çabası değildi lordum. Bir alaycılık girişimiydi. Sizin oldukça aşına olduğunuz bir şey.”

Bu lafın üzerine Vikont başını geriye attı.

Güzel. Ters ve aksi olabilen tek kişi o değildi.

“Hanımefendi, sadece kendinize zarar vermenizi engellemeye çalışıyorum.”

“O zaman lordum, birkaç gün geç kaldınız.” Celia, bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve ayaklarını yere vurarak evin içine girdi. Ağlamayacaktı. Bunu yapmayacaktı. Bir şantajcıya, kendisini baştan çıkarmaya çalışan ve kin duyanlara, Darling Vikontu kendisini hâlâ değmeyecek gördüğünden dolayı gözyaşlarına boğulmak için katlanmamıştı. Ağlamayacaktı.

Ancak çevresinde bu kadar güzel şeyler varken incinmiş ve gücenmiş kalmak zordu. Evin arka tarafındaki hendeklerle çevrili, çim kaplı terasa açılan kapılardan dışarı çıktı. Akan suyun sesi bir teselliydi. Bunun ardında, hendeklerin diğer tarafında, yerini çayırılara ve ormanlara bırakan güzel, doğal olarak büyümüş bahçeler vardı. Çayırılarda, tepeden geniş Severn nehrine doğru inen geniş bir manzara uzanıyordu. Muhteşem, berrak bir güzelliğe sahipti.

Celia, tıpkı bir ördek gibi sudan uzak duramadı. Yosunlar ve bitkiler, hendek kanalının tuğla duvarlarının içinde kök salmıştı ancak görebildiği kadarıyla çok çeşitli değillerdi. Hendegin karşısına desteklenmiş bir kalastan pek farkı olmayan küçük, kaldırılabilir üst geçidin üzerinden dikkatle ilerledi ve kanalları suyla besleyen akarsuyun kenarına ulaşana kadar suyun üst kısmına doğru gitti. Celia mutlulukla akarsuyun su bitkileriyle dolu olduğunu gördü.

Devon’daki bitki yaşamı hakkındaki çalışmalarını tamamlamaktan mahrum kalmış olabilirdi ama burada yeni bir çalışmaya başlamak için çok zamanı olacaktı. Darling

Vikontu gittikten sonra zamanını istediği gibi geçirebilirdi. Ahır avlusundaki ek binalarda çalışma odası olarak kullanmasına uygun yer olup olmadığına bakması gerekecekti. Eğer Darling Vikontu kendisini bırakıp gidecekse, evi istediği şekilde yönetebilirdi. Hatta kendisine ait çalışma ve okuma odası bile olabilirdi. Bu ne kadar parlak bir fikirdi!

Celia, yeni bir bakışla eve geri döndü. Binanın türünü anlayacak kadar mimari bilgisi yoktu ancak evin, içinde hissettiği denge ve uyum ihtiyacına hitap ettiğini biliyordu. Tanrı biliyor ya, evliliğinde bunu pek fazla bulamayacaktı. En azından bunu çevresindeki şeylerde bulabilirdi. Malikâne, hendeklerin içindeki alan kabaca dikdörtgen şeklinde inşa edilmiş olmasına rağmen, basit H şeklinde mükemmel bir simetriye sahipti. Darling Vikontu'nun kendisini suyun hareketleriyle şekillenmiş bir eve getirmesi ne kadar da büyük bir tesadüftü.

Celia, şalı ya da şapkası olmadan dışarıda gezindi ve kısa süre içinde bir şapkanın eksikliğini hissetmeye başladı. Sabah saatlerinin griliğinin ardından, güneş yaz aylarına özgün tüm şiddetiyle ısıldıyordu. Açık renk teni kısa süre içinde kızaracak ve çiller belirecekti.

Yavaşça evin güneyine, sonra da duvarlarla çevrili ahırlar ve bahçelere doğru ilerledi. Ahırın avlusunda hâlâ iki araba ve dokuz at ile ilgili meşguliyet devam ettiği için, Celia alçak budaklardan oluşmuş çalı çitlerin arkasında düzenli sıralar halinde bitkiler ve sebzeler ekilmiş, büyük bir arazi olan mutfak bahçesine doğru ilerledi. Celia'nın en sevdiği bitkiler, karşılanmayı bekleyen arkadaşlar gibi sıralanmıştı. Bu bitkiler onun içini ancak arkadaşlarının yapabileceği şekilde ısıttılar. Bir basamakla, duvarla çev-

rili ahır avlusundan evin içine giriliyordu. Bayan Level'in yemek hazırlarken çıkardığı ıngırtıların geldiği mutfak sağ taraftaydı ama sol tarafta bir çalışma odası vardı. Celia, odanın kitaplarla kaplı olduğunu gördüğünde şaşırıp kaldı!

Girişe doğru ilerledi. Deniz Kuvvetleri'ne katılmak için okulu bırakacak kadar deli olduğu hikâyeleri nedeniyle, Darling Vikontu'nun okumayı seven bir erkek olduğunu hiç düşünmemişti. Ancak raflara sıkıca yerleştirilmiş ve ortadaki büyük masanın üzerinde yığınlar halinde duran kitaplarla ağzına kadar doluydu oda!

Celia odaya girecekti ki Darling Vikontu'nun odanın uzaktaki köşesinde, pencerelerin arasındaki büyük bir masaya oturmuş, önemli bir belgenin üzerine bir şeyler çiziktirdiğini gördü. Yeniden koridorun gölgelerine çekildi ve gizlice onu izledi. Paltosunu çıkarmıştı ve üzerinde bol, düğmeleri çözülmüş keten gömleğiyle yeleği vardı. Artık onun medeni bir centilmen maskesini çıkarmış halini gördüğü için, bunların altında yatan sertleşmiş kasları biliyordu. Heykel gibi bir göğüs ve geniş omuzlar. Solgun, parlayan bir ten. Karnındaki kaslar ve daha aşağıda pantolonunun belinden aşağı doğru gözden kaybolan parlak altı rengi tüyler.

Kapıdan uzaklaştı, bedenini evin duvarına yasladı ve karnının derinlerindeki şaşırtıcı ağrıyı gidermek için elleyle uyluklarını kavradı.

Bu işe yaramayacaktı. Hayatının geri kalanını onu bu evde bırakarak gitmeye hazırlanan bir adamı arzulayarak ve nefesi kesilerek geçirmeyecekti.

Yapabileceği sadece iki şey vardı. Ya onsuz yaşamayı öğrenmek ya da onun kalmayı istemesini sağlamak zorundaydı.

Celia'nın net uyarısının ardından Del günün geri kalanında ve akşam boyunca ondan uzak durdu. Akşam yemeğini çalışma odasında yedi ve ona eşinin de yemeğini üst katta yediği bildirildi. Ancak, işi ile meşgul olmaya çalışmasına rağmen düşünceleri hep Celia'daydı. Sırf pencereden dışarı bakması yeterli olmuştu; bedeninden daha ağır kutuları merdivenlerden yukarı sürüklemeye çalışıyor, avluda kendisiyle tartışıyor, çayırıların üzerinde karnının üzerine yatmış, bitki yaşam belirtilerini aramak ya da otların dikili olduğu yerleri incelemek için hendekleri araştırıyor, büyü yapar gibi hızla Latince isimlerini tekrarlıyordu. Belki de gerçekten büyülü kelimeleri tekrarlıyor ya da kendisine efsun yapıyordu. Ne söylemişti? İnsanlardan nefret ediyorum. O kadar yalancı, hilebaz ve nefret dolular ki. Kendisini tarif etmek için de bunları söylüyor olabilirdi. Belki de o sırada öyle yapıyordu.

Ama Del, çaresizce büyülenmişti. Bunu yapmamak için kendisine verdiği emirlere rağmen, ona bakmak konusunda kendisine engel olamıyordu. Ve ona karşı duyduğu isteğe. Onu kollarına almayı ve inatçı öfkesini yatıştırmayı, ürkek gözlerinin arkasında gizlenmiş korkuları yatıştırmayı nasıl da istiyordu. Belki de her şey Emily'ye bu kadar çok benzemesiyle alakalıydı. Sadece Celia'ya karşı hissettiği şeyin kardeşçe duygularla ilgisi yoktu. Medeni bir his olduğu bile söylenemezdi.

Merak uyandırıcı ve zorlayıcıydı. Bu hisler onu, suyun sesinin içindeki gerilimi yatıştırması için işini bırakmaya ve parlak ay ışığı altında bahçelerde gezinmeye zorlamıştı. Ancak evin sessizliğine geri döner dönmez, Celia'yı aramak, boş ve karanlık odalarda gizlice dolaşmak, merdi-

venlerden yukarı çıkıp odasına bakmak zorunda olduğunu hissetti.

Kapı kolu elinin içinde sessizce döndü. Celia kapıyı kilitlememişti. İçinde akan bu duygu rahatlatma mı yoksa kararlılık mıydı?

Del, gözleri pencereden içeri giren solgun ay ışığına alışana kadar bekledi. Uyuyordu ama Celia'sı huzurlu ve sakin uyuyan biri değildi. Yorgan ve çarşaf lar tamamen karmakarışık haldeydi. Yüzüstü yatmıştı ve geceliği omzundan sıyrılarak solgun omzunu ortaya çıkarmıştı. Ayakları birbirinden ayırttı, çıplak ayaklarından biri ve ayak bileği, yorganın altından, savunmacı bir şekilde uzanıp, yatağın kenarından çıkmıştı. Ahh, yüce Tanrı, baldırının kavisi garip şekilde ne kadar da güzeldi. Ayağının arka kısmından, zarif kasları ve kas kırı şleri yukarı doğru çıkıyordu.

Ne kadar saçmaydı. Genç kadınların kasları ve kas kırı şleri olmazdı. Yumuşacık ve baş döndürücüydü, sarhoş edici bir kokusu vardı. Ve zarif renkli baldırları.

Del onu izlerken, Celia önce bir tarafına sonra diğer tarafına döndü ve geceliği mükemmel göğüslerinden birinin üzerine gerildi. Del, aniden tahrik olduğunu hissetti. Ancak daha fazla yaklaşmadı. Onu öpücüklerle uyandırıp, kolaylıkla kollarının arasına alabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ancak bunu yapamazdı. Bu fazlasıyla önemliydi. Seçimi Celia yapmak zorundaydı. Del, sadece onun kendisini seçmesini umut edebilirdi.

Del, kendisini kapitone kaplı koltuğa bıraktı, bakışları hâlâ onun o güzel, darmadağın, nefis görüntüsünün üzerindeydi. Arzunun, gece esintisinin sıcaklığı gibi bedeninin

de akmasına izin verdi. Neden böylesi bir istek duyduğunu ya da bu konuda ne yapacağını düşünmeyecekti. Hiçbir şey düşünmeyecekti. Çünkü bir zamanlar kendisine nefret edeceğine ve asla dokunmayacağına dair söz verdiği kadını istemesi ve onun yüzünden tahrik olması lanet olası derecede uygunsuz ve kesinlikle zalimceydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Del, parlak sabah güneşinin evin doğusundaki pencerelerden süzülüp yatağın üzerine düşerken, Celia'nın yavaşça uyanmasını izledi. Celia gerindi ve gözlerini kırptırarak ona baktı, eliyle adeta rüyasının örümcek ağıları hâlâ önünde asılıymış gibi yüzünü ovuşturdu.

“Rüyamda mısın?” dedi nefes verir gibi.

Histeri krizi geçirmemişti. Karşı çıkmamıştı. Soğuk davranmamıştı. Ondan sadece sıcaklık, meraklı bir ilgi yayılıyordu.

“Bu, bir rüya değil. Buradayım.”

Del, aşağı katta evin canlanmasının seslerini duyabiliyordu - Bayan Level mutfaktaydı ve Bains kuzeydeki merdivenleri, bir şey taşır gibi düzensiz adımlarla çıkıyordu, muhtemelen Celia'nın sabah kullanacağı suyu yukarı çıkarıyordu. Daha fazla oyalanamazdı.

“Bütün gece buradaydım ama gitmek zorundayım.” Del ayağa kalktı.

“Bekle,” diye karşı çıktı Celia ve yorgani üzerinden atarak o solgun, harika baldırlarını ve çıplak ayaklarını ortaya çıkardı. Üzerine giyecek bir sabahlık bulmak için sessizce

giyinme odasına doğru yürüyen uzun, zarif ayaklarında erotik bir şekilde mahrem bir şeyler vardı. Celia yanından geçerken Del onun bir omzunun güzel bir şekilde ortaya çıktığını ve soğuk sabah havası bedenini sarmalarken, göğüs uçlarının pamuk geceliğinin altında belirginleştiğini görebiliyordu.

“Benimle at binmeye gel. Dışarı çıkacağım. Benimle gel.” Bunun ağzından bir emir gibi çıkmasını istememişti.

Celia durdu ve ona döndü, sabah güneşinin ışığı, geceliğinin yarı şeffaf kumaşının arkasından vurup, onun geceliğin altındaki çıplak bedeninin enfes silüetini görebilmesini sağlıyordu. Tanrı aşkına, Del hemen sertleşmişti. Celia, serin sabah havasına karşı kollarını bedenine sarmış, belinin etrafında birleştirmişti ama bu hareketi ince kumaş göğüslerinin üzerine daha da bastırmış gibi görünüyordu. Göğüs uçlarının tatlı pambesi, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış, adeta onlara dokunması için yalvarıyordu. Del ona doğru bir adım attı.

Ancak esneyen ve asi buklelerinin arasından bir elini geçirmekte olan Celia çoktan giyinme odasına doğru yönelmişti. “Geleceğim. İzin verin üzerimi değiştireyim.” Bains giyinme odasının kapısına durmuştu ve Celia ile birlikte kapalı kapıların ardında gözen kaybolmadan önce, ona onaylamayan bir bakış attı.

Del yutkundu ve sertleşmiş aletinin pantolonuna yaptığı baskıyı rahatlatmak için hafifçe kıpırdandı. Neden ona sahip olmamıştı? Neden kendisine işkence etmek için ısrar ediyordu?

Çünkü Celia’nın da istekli olmasını istiyordu. Hayır, istekli olmaktan da öte. Arzu dolu olmasını istiyordu. Ce-

lia'nın, ona duyduğu kadar ihtiyaç ve istek duymasını istiyordu. Onu sevdiği kadar çok sevmesini istiyordu.

Başka hiçbir şey yeterince iyi değildi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Avluya çıkmadan önce, yıkanmak, yüzündeki sakalı kesmek ve kıyafetlerini değiştirmek için yarım saatten az bir vakit harcadı. Celia'nın hızlı ayak seslerini duyduğunda, onun ata binmek zorunda olduğunu henüz fark etmişti. Şapkasını aşağı, gözlerinin üzerine doğru çekti ve onun, kendisini bekletmemek için gergin olduğu aşık bir halde, yanakları kızarmış ve nefes nefese evden çıkıp, ahırın avlusunda koşarak kendisine geldiğini gördüğünde hissettiği açlığı gizlemeye çalıştı.

Dartmouth'ta dışarıda yaptıkları gezintidekinden farklı bir kıyafet -açık yeşil bir kır eteği, göğsünü ve kollarını sıkıca saran, eteğin rengine uygun, parlak, daha koyu yeşil bir ceketle yelek- vardı üzerinde ama aynı dantel atkıyı, tenninin hiçbir parçasının görünmeyeceği şekilde boynunda bağlamıştı.

Birkaç dakika içinde evden uzaklaştılar. Del, köprüünün üzerinden ve tarlaların içinden geçerek batıya, Severn'e doğru ilerledi ve hafif eğimli yamaçtan nehrin kenarındaki ahşap yola doğru yöneldi.

Nehre ulaştıklarında Celia konuştu. "Beni dışarı çıkardığınız için teşekkür ederim. Bölgeyi bilen biriyle birlikte kırsal alanları keşfe çıkmak büyük bir zevk. Bunu özlemiştim."

"Ata binmeyi mi?"

"Evet. Londra'da hiç ata binmedim ama çoğunlukla kırsal bölgede olmayı özledim. Eğer yeterince uğraşırsam,

hâlâ Dartmouth'ta olduğumu bile varsayabilirim. Burada bir nehir olduğu için çok memnunum. Tabii bir akarsu ve hendekler olduğu için de.”

“Londra’dan hoşlanmadın mı?”

“Heyecan vericiydi. Ve farklı. Kraliyet Cemiyeti hayallerimin bile ötesindeydi. Ancak korkarım ben özümde taşralı bir kadınıyım. Burası mükemmel bir bölge.”

Nehre ilgiyle bakıyor, şüphesiz elini uzatıp çektiğinde bulacağı çeşitli bitki örneklerini zihninde canlandırıyor. Gözlerinin altında hâlâ koyu renk halkalar vardı fakat artık gözleri merak ve ışıkla parlıyordu.

“Elbette ki bu konuda hiçbir fikrim yok ama burada su, Devon kıyısına göre biraz daha tuzlu olmasına rağmen, çizimlerin için numuneler bulmanın mümkün olduğunu düşünüyorum.”

Del onu tam olarak anlayamıyordu. Bir memnun etmek için hevesli bir çekingen görünüyordu, kendi içinde bir anlaşmazlık içinde gibiydi. Ya da Del ile. Ne harika bir çifttiler - ikisi de kendi düşüncelerinden emin değildi, kafaları karıştı ve birbirlerinin de kafasını karıştırıyorlardı. Yine de Del pes etmeyecekti.

“Sadece akarsu çalışmaların için yeterince ilgi çekici numune sağlayabilir mi?”

“Sanırım. Duruma göre değişir.” Tavrı tereddütlü görünüyordu ve Del onun yüzüne baktığında, aklı karışmışçasına alnını kırıştırdığını gördü.

“Burada çalışmalarına yeniden başlamayı planlamıyor musun?”

Bu sorusu üzerine Celia derin bir nefes aldı ve, “Buna izin verecek misiniz?” diye sordu.

“İzin vermek mi?” Del, onun sahibi değil kocasıydı. Ancak hakkında bu kadar kötü düşünüyor olması canını acıtmıştı. Başlarından geçen, konuştukları onca şeyin ardından birbirlerini daha iyi tanıyor olmalıydılar. Hatırlıyor olmalıydı, o lanet olası mikroskobu alan kendisiydi. Bunu nasıl unutabilirdi? “Kendini bilime adanmış birinin bu konuda ısrarcı olacağını sanırdım. Ama sanırım sen ısrar eden tiplerden değilsin, öyle değil mi?”

“Hayır.” Celia yutkundtu ve başka yöne bakmaya devam etti, kendisini Del’den saklıyordu. İtaatkâr sessizliğine doğru çekiliyordu.

Del’in bir önceki gün dikkatle unuttuğu öfkesi, yeniden kaynar bir şekilde yüzeye çıktı. “Bu lanet evlilikte ısrar edeceğin herhangi bir şey olacak mı?” Sesi öfkeyle doluydu ama kelimelerini geri alabilmeyi istemiyordu. O an, bunları ilk ve son kez söylemek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Bunu bilmek zorundaydı.

Ancak Celia’nın kendisiyle tartışmaya niyeti yok gibiydi. Gözlerini kısıp, nehrin ağzına doğru baktı ve ona bir soruyla karşılık verdi. “Bu sabah neden benim odamdaydınız?” Sesi hafifçe titriyordu fakat sesinde suçlayıcı bir ton yoktu. Sessiz ve belki de biraz gergin bir şekilde merak içindeymiş gibi görünüyordu. Onun da bilmek zorunda olduğu şeyler var gibiydi.

Del, sert sözcüklerin bir rüzgâr gibi ağzından çıktığını hissetti. “Gerçekten mi? Artık aramızda kilitli kapıların olmayacağını göstermek istedim. Bir daha asla.”

Celia başıyla onayladı, Del bunun kendisine katılmaktan çok kabul ettiğini gösteren bir hareket olduğunu düşündü. “Üzgünüm. Handayken o şekilde davranmamalıydım. Yaralanmıştınız ve sizi içeri almalıydım ancak ben-”

“Korkmuştun. Benden korkmuştun.”

Celia başıyla onayladı, bakışlarını yukarı kaldırmıyordu. Zar zor duyulacak bir fısıltıyla cevap verdi. “Evet.”

Del, onun kızgın olmadığını ya da hâlâ korkmadığını anladı. Utanıyordu. Korkmuş olmaktan utanıyordu. Del’in onu korkutmuş olmaktan utandığı kadar utanmıştı. “Korkmana gerek yok. Dün gece bu nedenle odanda kaldım. Yırtıcı bir hayvan olmadığımı göstermek için. Tüm gece koltukta uyudum, çünkü bu bana güvenebileceğini göstermenin en iyi yolu gibiydi.”

Celia bakışlarını kaldırıp gözlerinin içine odakladı. “Siz her zaman güvenilir oldunuz. Bana size güvenmemem gerektiğini söylediğinizde bile size her zaman için güvenebiliyordum. Bunu hatırlamam gerekirdi.”

Hatasının bilincinde olması, Del’in her yerini bir mızrak gibi deliyordu. Aslında her zaman güvenilir biri olmamıştı. Celia’ya karşı olabilecek en kötü düşünceleri beslemişti ve ona kötü davranmıştı. “Buna, bu tavrınıza kasten nezaket demiştim ama artık bunun gerçekten ne olduğunu biliyorum: cömertlik. Bana her zaman çok cömertçe davrandın.”

Celia kızardı, güneş ışıkları parlayarak yüzüne düşüyordu. Yanaklarına yayılan pembelik, burnunun üzerindeki çilleri ortaya çıkarmıştı. “Bu sabah rüyamda sizi görüyordum ve sonra- oradaydınız. Adeta sizi rüyadan gerçek dünyaya taşımışım.”

“Rüyanda ne görüyordun?”

“Uyumaya gittiğimde sizi düşünüyordum. Uyuyamadım, çünkü kaba davranışımдан ötürü size bir özür borçluydum.” Kaşlarını çatığında alnında biz çizgi belirdi.

“Saat geç olmuştı. Ev sessizdi. Sanırım herkes uyumuştı. Ama ben günün en çok o zamanını severim, her yer sessiz ve sakinken ve ay ışığıyla kaplıyken. Sizi aramak için çalışma odanıza gittim. Ancak orada değildiniz, bu yüzden ben de bir kadeh brendi aldım. Ya da konyak. Aralarındaki farkı bildiğimden emin değilim.”

“Senin alkollü içki içtiğini bilmiyordum.”

“Ahh, ben o kadar da saf ya da deneyimsiz değilim Darling Vikontu. Şarap ya da şeri içmiştim. Ama hiç brendi içmemiştim.” Konuşurken şapkasının kenarının altından Del’e bakıyordu. “Benim gülünç olduğumu düşüneceksiniz ama brendinin sizin gibi koktuğunu düşündüm. Eğer biraz içersem tadının da sizin gibi olacağına karar verdim.”

Del, cinsel heyecanın bir nabız gibi atarak damarlarında dolaştığını hissetti, karnının derinlerinde tutuşan bir sıcaklık yavaşça bedeninde dolanıyor, onu ısıtıyordu. Ancak hissettiği tek şey arzu değildi, başka bir şey daha vardı. Göğsündü hissettiği sıkışma hafiflemeye ve yerini bir canlılık hissi almaya başlamıştı. Bu his umuda fazlasıyla benziyordu. “Peki öyle miydi? Tadı bana mı benziyordu?”

Celia hâlâ kaşları hafifçe çatılmış halde bakıyordu. “Bunu bilmiyorum, öyle değil mi? Bunu sadece farz edebilirsiniz. Israrla benden uzak duruyorsunuz. Bana çok ama çok kızgınsınız.”

Tavrı işveli değildi fakat yanıldığını kanıtlamasını talep eder gibi de değildi. Del, onun gözlerinin kenarlarının acıyla kırıştığını görebiliyordu. Bir cevap arıyordu. Bilimsel olarak. Dürüstçe. Merte.

Del’in de en az onun kadar mert, onun kadar cesur olması gerekiyordu. “Sana kızgın değilim. Ben-”

“Ancak benimle evlenmek istemiyordunuz. Bu gereklilikten dolayı pişmansınız.”

Del, bu konuda sadece onun adına pişmanlık duyuyordu. Bunu yapmak zorunda kaldıkları için pişmandı, çünkü bencilce sadece onun tarafından seçilmiş olmayı istiyordu. “Celia, eğer bunu istemiyor olsaydım, bu dünyadaki hiçbir şey beni seninle evlenmeye zorlayamazdı.”

Celia omuz silkti ve savunmacı bir tavırla omuzlarını kaldırdı. “Ancak yine de bundan bir memnuniyet duymuyorsunuz. Sizinle birlikteyken benim de hiçbir memnuniyet duymamı istemediğinizden de eminim.”

Del’in göğsündeki umut tohumu patlayarak canlandı. Kendisiyle birlikte olmaktan memnuniyet duyuyordu - hem de son zamanlarda Del onun yanında olmaya hiç uygun biri gibi davranmamasına rağmen.

“Brendiyi sevdin mi? Tadını?”

“Çok güçlüydü. Gerçekten tadını sevip sevmediğimden emin değilim ya da en azından sevdiğimi söyleyecek kadar ileri gidemem ancak daha sonra hissetmemi sağladığı şeyi gerçekten sevdim. Tamamen... Hoş ve sıcaktı. Beyefendilerin brendiyi neden sevdiğini anlayabiliyorum. Dünyadaki tüm endişeler yavaşça yok olup gidiyor gibiydi.”

“Sanırım Vikontes, biraz kafayı bulmuşsun. Bunu kaçırdığıma üzüldüm.” Del gülümsedi.

“Bilmiyorum,” dedi Celia kibarca, onu anlamıyordu. “Kendimi sarhoş olmuş, sizin dediğiniz gibi kafayı bulmuş gibi hissetmiyordum. Müstehcen şarkılar söylemek, evin içinde gezinmek ya da kıymetli eşyalarımı çayırlara saçmak istemiyordum. Sadece kendimi... Mutlu hissettim ya da en azından daha mutlu.”

Ancak ses tonu hiç mutlu ya da memnun gelmiyordu. Kafası karışmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Del hakkında.

Eve geri döndüklerinde, Level avluda onları bekliyorlardı. “Seyis atlar için buraya gelmiş efendim.”

“Tamam, bir dakika.” Del atından indi ve hemen attan inmesine yardım etmek için Celia’nın yanına gitti. Ellerini onun belinde tutmalıydı. Onu kollarına almalı ve evin içine taşınmalıydı. Bunu yapmalıydı. Ancak Celia geriye doğru bir adım attı.

“Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Ben-” Kendine hâkim oldu.

Gerçekten iyi vakit geçirmediği çok belliydi. Sadece kibar olmaya çalışıyordu ama doğruca yalan söyleyemiyordu.

Del onu yalan söylemek zorunda bırakmayacaktı. Aklına gelen tek soylu, güvenilir şeyi yaptı. Eğilerek onu selamladı ve yürüyerek uzaklaşmasına izin verdi.

Del, onu tekrar cezbetmeye kararlıydı. Bunu daha önce bir kere yapmıştı ve bir kere daha yapabilirdi. Kahvaltı etmedikleri için Bayan Level’dan kendilerine daha mahrem olan çalışma odasında öğle yemeği hazırlamasını istedi, burası Celia’nın kendisini aramaya geldiği yerdi. Ve kendisine bir içki hazırladığı. Kendisinin tadını alabilmek için...

Öğle yemeklerini küçük çalışma masasının üzerinde yediler. Bayan Level masayı hazırlarken Del de rastgele dizilmiş olan kitap yığınlarını masanın üzerinden kaldırdı.

Celia, evin çerçevelev bir mimari planını arıyordu. “Gerçekten Sör Christopher Wren tarafından mı tasarlandı?”

“Bu ev mi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ben evi satın aldığımda evi tanıtmak için bana ‘muhtemelen Wren tarafından’ tasarlandığı söylendi ama bu hiçbir zaman doğrulanmadı. Burayı sadece kendi ‘donanma evim’ olarak görüyorum - evi ganimet olarak aldığım para ödülleriyle satın aldım. Sen ev hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence çok hoş. Ben çok sevdim.”

Del şansını dener. “Burada mutlu olabilir misin?” diye sordu sessizce.

Celia durdu ve bakışlarını kaldırıp ona baktı. Verdiği cevap temkinli ve Del’in düşüncesine göre biraz umut vericiydi. “Deneyeceğim. Peki, ya siz?”

“Ben de deneyeceğim.” Del, bu konuda oldukça azimliydi. “Gel ve otur.” Onun için bir sandalye çekti.

Celia gülümsedi ve yüzü yavaşça, belli belirsiz aydınlandı. Brendi rengi gözleri, yüzündeki hafif çilleri ve dolgun, ısırılmış dudaklarıyla yakından bu kadar taze, hoş ve gerçek görünmesi Del’i yeniden vurdu. Ancak Del sadece yakınında olmaktan fazlasını istiyordu - samimi olmak istiyordu.

“Bana kendin hakkında bir şey söyle, tüm dünyada kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey.”

Celia çilli burnunu kırıstırdı. “Bir sır mı?”

“Evet, hemen şimdi. Düşünmeden.”

“Yüzme bilmiyorum.” Alt dudağını ısırıldı.

“Ne?” Del’i tekrar tekrar şaşırtmaya devam ediyordu. “Şaka yapıyorsun. Suyun kenarında senin kadar fazla vakit geçiren bir kadın yüzme bilmiyor mu? Ve ben de seni etrafı sularla çevrili bir eve getiriyorum. Ahh, Tanrım. Bunu değiştirmek zorundayız. Sana hemen yüzme öğretmeliyim.”

“Öğretir misiniz?”

“Evet. Köprünün hemen karşısında, yol tarafında bir gölet var.” Pencereden doğuyu işaret etmek için döndü. Celia’nın ıslak ve kendisine tutunmuş hayali zihninde süzülüyordu.

“Siz bana kendiniz hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyler misiniz?” Celia gülümsüyor, bu sır oyununda kendi payını istiyordu. “Hatta Emily ya da Binbaşı McAlden’in bile bilmediği bir şey.”

Del, onun çıplak halinin ya da onun suyun içinde kollarında yatarken olabildiğince çıplak halinin düşüncesine yoğunlaşmayı tercih ederdi. Sırılsıklam bir mutluluk. “Çi-kolata kremalı pastaya bayılırım.”

Celia bunun karşısında kakhaha attı. Del, bu kakhaha sesi ve onun masanın karşısında parlayan gülümsemesi üzerine için için yanan bir memnuniyet duygusu hissetti. Bakışları, ısırlmış ve hâlâ çatlak olan dudaklarına kaydı. Dudaklarını kendi dudaklarıyla kaplayarak onun endişelerine son vermek, kaygısını ve gerilimini yatıştırarak yok etmek istiyordu.

“Emily de öyleydi. Kremalı pastaya bayılırdı. Bunu biliyor muydunuz? Ancak ikinizin de böyle bir tercihi olduğuna göre, çocukken size mükemmel pastalar yapan bir aile aşcınız olmalı.”

Öyle bir aşçıları vardı, öyle değil mi? Kimsenin hayalindeki tipik, elma yanaklı tombul kadın görüntüsüne uymayan, uzun boylu, sırık gibi ince bir kadındı. Genelde, babasının özel isteğine göre mükemmel derecede iyi pişmiş fırında kızarmış biftek ve kuzu yapıyor olsa da, pastacılık konusunda tam bir dehaydı. Kekler, pastalar, çörekler,

meyveli tartlar ve ikolata. Sadece bunları düşününce bile Del'in ağızı sulanmaya başlamıştı.

Celia'nın hiç yoktan sadece sezgilerine dayanarak bu kadar kesin bir varsayım yapmış olması komikti. "Sezgilerin çok kuvvetli."

"Hiç değil." Genç kadının gülümsemesi yavaşça soldu. "Sizinle ilgili hiçbir sezgiye sahip değilim gibi görünüyor. Ya da sizin istekleriniz hakkında Darling Vikontu."

Del ona dokunmak istiyordu. Onu nefes gibi iine çekmek, bitirip tüketmek istiyordu. O karısıydı. Del onun kocasıydı. Belki Celia onu sevmiyordu ama kendisini arzulamasını sağlayabilirdi. Bu, en azından bir başlangıç noktası olabilirdi, öyle değil mi?

"İstediğim şey Celia, sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi bana Darling Vikontu demeyi bırakman. Biz evliyiz."

Celia yutkundu. "Evet. zgnm." Sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve parmağıyla servis peeteleriyle oynamaya başladı. "Bu çok berbat bir durum, öyle değil mi? Sizin yanınızda yine korkunç derecede uygunsuz duruyorum."

Del ayağa kalktı ve büyük bir bardağa brendi doldurdu. Alkol almak için henüz saat çok erkendi fakat Celia tadının nasıl olduğunu merak etmişti ve Del bunu ona göstermeyi planlıyordu. "Söyleyebilirim ki, evleneceğiniz hiç aklınızda geçmiyordu. Özellikle de benimle."

"Pekâlâ, eninde sonunda evleneceğimi düşünüyordum ancak hayır, sizinle değil. Sizinle başka şeyler yapmayı hayal etmiştim ama evlenmek bunlardan biri değildi," diye itiraf etti utangaç bir kahkahayla.

Ahh. İşte Del bunu anlıyordu. Bunu kendi avantajına kullanabilirdi. "Başka ne tür şeyler hayal ettin?"

“Ahh. Şey...” Celia’nın yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi.

“Celia?”

Celia hızla masadan kalktı ve arkaya doğru yürüyerek masadan uzaklaştı. “Sizin bahsettiğiniz şeyleri. Ancak en-dişelenmenize gerek yok. Artık anlıyorum, onlar sadece laftan ibaretti. Artık anlıyorum ki bana dokunmaktan bile hoşlanmıyorsunuz.”

“Düşündüğün şey bu muydu?” Del, sesinin tonunun bu kadar kısık ya da rahatsız edici şekilde çıkmasını planlamamıştı. Öylesine oluvermişti.

Bu, Celia’nın halının üzerine yayılan güneş ışığının olduğu noktada şoke olarak donakalmasına neden oldu. “Evet,” diye fısıldadı.

“Sana dokunmamam için başka bir neden düşünemiyor musun?”

Celia, ormanın ortasındaki bir geyik kadar hareketsizdi. “Hayır.”

“Ahh, pekâlâ. Çok yanılıyorsun. Bunun tamamen farklı bir nedeni var.” Ancak Del, onun yanlış düşündüğünü göstermek ya da yanıldığını kanıtlamak için hiçbir hareket yapmadı. Yavaşça brendisinden bir yudum aldı. Ve onu izledi.

Celia’nın bir eli boğazına gitti ve Del onun uzun boyununun alev alır gibi kızarmaya başladığını görebiliyordu. Oyalanacağı bir şey bulmak için gözleriyle etrafını taradı ve buldu - tepsiyle meşgul olmaya başladı. Zavallı kız, bir çay fincanına sığınamayacaktı. Del kendi evindeydi, Büyüleyici Bayan Burke ile evliydi ve sonunda, o kadar zamanı lanet olası tereddütlerle geçirdikten sonra ona sahip olacaktı. Onu büyüleyecekti.

Ve bunu tam olarak nasıl yapacağını biliyordu.

Del ayağa kalktı. “Evet, çok yanlış. Çünkü senin düşüncene göre *sana karşı isteksiz durmam*, sana dokunursam orada durmayacağım gerçeğinden kaynaklanıyordu. Sadece sana dokunmak istemiyorum, *sana* da dokunacağım. Şimdi. Seninle sevişeceğim Celia. Seni becereceğim.”

Altın varaklarla işlenmiş, ince porselen çay fincanı aniden Celia’nın sakar ellerinden canlı bir varlıkmiş gibi sıçradı ve kabaca tepsinin üzerinde dizilmiş olan tabak ve demliğin üzerine düştü. Sıcak çay ve başka şeyler -Del bal ve şekerli krema olduğunu düşündü- gürültüyle yere yayılırken, Celia’nın elbisesinin önüne sıçradı. Alt çene kemiğinin üzerine bulaşmış olan yapışkan krema, Del’in diliyle oradan temizlemesini bekliyordu. Ama bununla daha sonra ilgilenecekti.

Bains koşuşturarak içeri girdi. “Hanımefendi! Demek istediğim leydim, ne oldu? Yaralandınız mı?”

“Hanımınız sadece şaşkınlıkla çay fincanını düşürdü Bains. Gidebilirsin.”

“Ancak hanımımın elbisesi lekelenecek efendim.”

“Neden gidip üzerindeki değiştireceği kıyafetini hazırlamıyorsun? Çekilebilirsin.”

Bains odadan çıktı ama Del konuşurken gözlerini Celia’nın yüzünden hiç ayırmadı. Gün doğumu gibi cildine yayılmış olan sıcaklık yok olmuş, yerini neredeyse porselen kadar solgun bir renge bırakmıştı.

“Böyle şeyler söylememelisiniz, böyle...” Celia bu kelimeleri bir fısıltı şeklinde söylemişti.

Del cümlesini onun yerine tamamladı. “Karıma böyle pis şeyler mi söylememeliyim? Seni şoke etmemeli mi-

yim? Ama seni şoke etmek istiyorum Celia. Senin maksadımı bilmeni istiyorum. Senin hazırlıklı olmanı istiyorum. Olacaklara karşı.”

“Olacaklara mı?”

“Evet, kesinlikle olacak şeylere.” Del yeniden deri, berjer koltuğuna oturdu ve bir içki daha alarak, kendi özel şakasının tadını çıkardı.

“Ne zaman?”

“Sanırım bu tamamen sana bağlı.”

Celia cevap verme girişiminde bulunmadan zorlukla yutkundu. Anlamaya başlıyordu ya da en azından bunu hissetmişti - aralarındaki karanlık, neredeyse acımasız olan arzuyu. Del’in tek yapması gereken bu alevleri canlandırmaktı, böylece ikisi birden tutuşacaklardı.

Del, beklentinin yarattığı heyecanın bedenini doldurmasına izin verdi. Beklemesinin -Tanrı aşkına, ona sahip olmak için çok ama çok uzun zaman beklemişti- sona erdiğini bilmenin verdiği tatmin duygusuyla bir içki daha aldı. En sonunda önünde çıplak kalana kadar onun bedeninin üzerindeki kıyafetleri ve iç çamaşırları soyacak, onu yatırarak ve ikisinin de bedenlerine tarif edilemez derecede keyifli şeyler yapacaktı.

Celia adeta oraya kök salmış gibi aynı noktada duruyordu.

Del, ona yardımcı oldu. “Her şey senin bunu nasıl istediğine bağlı. Seni baştan çıkarmamın hızlı mı olmasını istiyorsun yoksa yavaş mı?”

“Yavaş,” diye cevap verdi Celia hemen. Sesinde tereddüt yoktu, sadece soluğu kesilmiş bir halde merak içindeydi.

Del, hissedeceğini bilmediği bir rahatlamayla gülümsemi.

İçkisini yakındaki bir sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğildi ve tamamen ona bakmak için döndü.

Sonra arkasına yaslandı ve karısının onu, en az kendisinin onu gördüğü kadar açık ve arzulu bir şekilde görmesi için uzanıp, botlu bacaklarını umarsızca birbirinin üzerine attı.

“Ahh, içindeki o bilim kadını şüphesiz ki her şeyi -ki ben de her şeyi yapma niyetindeyim- doğru sırasıyla yapmak istiyordur. Baştan sona. Detaylara fazlasıyla dikkat ederek ve sonuçları ayrıntılı şekilde gözlemleyerek. Evet, bunu tercih edeceğini görebiliyorum. İtiraf etmeliyim ki, ben de böyle olmasını isterim. Hem de çok.”

“Ancak ben istemiyorum...”

“İstemiyor musun? Ama ben istiyorum. Tutkuyla istiyorum.”

“O zaman neden bana dokunmuyorsunuz? Neden orada oturmuş, mutlak güce sahip bir despot gibi bana bakıyorsunuz? Şehrazat’a kafasını keseceğini söylemeyi bekleyen bir sultan gibi,” dedi Celia, ses tonunda hüsrana ve kafa karışıklığı vardı.

Dudakları ayrılmıştı ve Del onun zorlukla nefesler alıp verdiğini duyabiliyordu. Göğsü bir düzenle inip kalkarken, korsesinin ön kısmını ince muslin elbisesine doğru bastırıyordu.

“Benim Şehrazat’ım mı olacaksın? Haremimdeki gözdem mi olacaksın? İtiraf etmeliyim ki, senin önümde çıplak bir şekilde dans ederken uzun, solgun bedeninin güneş ışıkları altında dönüp kıvrılırken parlayan hayali zihnimde

canlandıkça, buna eşlik eden hisler bana büyük bir zevk veriyor.”

Celia ağız açık kalmış, nefessiz bir şekilde ona bakıyordu.

“Ya da belki de benim senin Şehrazat’ın olmamı tercih edersin? Belki de seni gün doğumuna kadar ayakta tutacaklar şeyler söyleyeceğimin sözünü vermeliyim? Sanırım sana bakmanın benim için ne kadar zevkli olduğunu söyleyerek başlamalıyım. Yüzündeki doğuştan gelen güzelliği görmenin. Ancak senin güzelliğinde kavisli kaşlarından ve iri gözlerinden fazlası var. Güzelliğin bana baktığındaki halinde.”

Celia nefesini verirken dudakları aralandı ve Del onun üzerine atlayıp o dolgun alt dudağını ağzının içine almak için elinden geleni yaptı.

“O güzelliğin haritasını gözlerim kadar ellerimle, ağzımla ve dilimle de çıkarmak istiyorum. Yanağının kavisini avcumun içinde hissetmek, dudağının kavisinin tadına bakmak istiyorum. Dudaklarını aralamak ve senin o tatlılığına dilimle dalmak istiyorum.” Del ona yine yarı kapalı, miskin gözlerle bakıp gülümsedi. “Belki de tadın hiç tatlı değildir. Belki tropik bir meyve gibi mayhoş ve keskin bir tadın vardır ama ben bunu bilmek istiyorum. Senin hakkında her şeyi, bedeninin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

Celia nefes alırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Del, bakışlarının onun göğüslerinin üzerinde gezinmesine izin verip tepkisini görene kadar onu bakışlarıyla okşadı. Celia’nın burun delikleri narin bir şekilde açılmış, göz kapakları ağırlaşmış ve kapanmıştı.

“Ahh, evet. Sandığının aksine, vücuduna bakmaktan hoşlanıyorum. Senin akar gibi hareket etmeni izlemeyi, yaptığın her şeydeki zarif tavrı görmeyi seviyorum. Nasıl tepki verdiğini. Kelimelerime karşı ne kadar duyarlı olduğunu. Ahh, evet, vücuduna bakmayı seviyorum. Ve sana.”

Celia, beklenti içinde olduğunu gösteren bir yoğunlukla doğruca onun gözlerine bakıyordu.

Del onu hayal kırıklığına uğratma niyetinde değildi. “Bunca zaman sonra, bu kadar zaman baktıktan sonra, hâlâ tüm o hoş çiçek desenli muslin ve kombinezonların altında gizlenmiş yatan harikaları merak etmek zorundayım. Ancak çok yakında, onları üzerinden çıkardığımda bunu bileceğim. Korsenin nasıl görüldüğünü bileceğim. Büyük ihtimalle her zaman düşündüğüm gibi sade ve süssüzdür - kısa, düz bir korse baleni ile kullanışlıdır, üzerinde işlemler ya da sevgililerinden gelen gizli mesajlar yoktur. Daha önce başka bir sevgilin olmadığını biliyorum. Benden başka. Ayrıca birbirimizi sadece üç kere öptük ve elin elime gerçek anlamda tam bir kere dokundu. Ancak sen ellerini benim bedenimi saran kumaşın üzerine koydun.”

Celia’nın elleri önünde sımsıkı iki yumruk haline gelmişti.

“Yine de saten bağcıklarla tutturulmuş güzel bir korseyle, iyi saklanmış kadınsı bir gösterişle beni şaşırtabilirsin de. Belki de dantel kıyafetler içinde o kadar büyüleyici görünüyorsundur ki, senin için bunlardan ısmarlamak zorunda kalabilirim. O elbiseyi üzerinden çıkarmadan bu konuda gerçekten bir şey söyleyemem, öyle değil mi?”

Del ayağa kalktığında Celia geriye doğru istemsiz bir adım attı, kendi arzusunun eşliğinde takılıp kalmıştı.

“O zaman çok daha iyi bir fikrim var. Bedeninin, çıplak ve ellerimle, ağzımla ve bedenimle sana verdiğim zevkle kıvrılırken tam olarak nasıl görüneceğine dair daha iyi bir fikrim var... Biz düzüşürken.”

“Böyle söylemeyin.” Celia, Del’in kelimelerinin etkisinden dolayı hafifçe sendeledi. Dengesini bulmak için bir elini sandalyenin arkasına koydu ama bu Del’e daha fazla fikir vermekten başka bir işe yaramadı. Onu sandalyenin arkasına yaslayıp öne doğru eğmekle ilgili fikirler. Del onun eteklerini hızla çekip, ellerini kalçasının mükemmel yuvarlaklığıyla doldurup, aletini onun sıcaklığının derinlerine sokarak ona sahip olurken bedenini sandalyeye sabitlemesiyle ilgili fikirler.

Ancak daha da ilerisini düşünüyordu.

Bir başka pis, özel şaka. Tanrı aşkına, tam bir pislikti. Kahkahasını zihninin içinde tuttu. İhtiyacı olan en son şey Celia’yı korkutmaktı. Bu kadar yaklaşımsken olmazdı. “Düzüşmek’ kelimesini mi söylemeyeyim? Ama bunu seviyorum. Bu, güzel bir kelime, içgüdüsel ve gerçek. Senin kadar gerçek. Yapacağımız şey kadar gerçek. Hissedeceğimiz zevk kadar gerçek.”

Ancak Celia o kadar kolay yönlendirilmiyordu. Sesi zayıf çıkıyor, biraz titriyordu ama kararlıydı. “Bunun hakkında daha fazla bir şey düşünmek, hayal etmek, duymak istemiyorum! Ben...” Cesareti onu yarı yolda bıraktı ya da belki de bedenini sarsan hisleri ifade edecek doğru sözcükleri bilmiyordu.

“Bunu tecrübe etmek istiyordun. Hissetmek istiyorsun. Dokunmak ve dokunulmak istiyorsun. Öpmek ve öpülmek.”

“Evet,” diye itiraf etti Celia, “ancak-”

“O zaman git.”

Celia’nın bakışları odada dolandıktan sonra yeniden yüzüne döndü. “Nereye?”

“Yukarı kata. Ben baştan çıkıp eteklerini başına geçirip, seni çalışma odamın zemininde kendinden geçene kadar becermeden önce git. Ve yanlış anlama Celia, seni kendinden geçene kadar becermek niyetindeyim.”

Del, yerde bir göl gibi biriken çay ve şekerleri önemsemeden ona doğru yaklaştı “Git,” diye emretti.

Celia’nın soracağı son bir soru vardı. “Siz de geliyor musunuz?”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Del tüm dişlerini göstererek ona gülümsedi. Bir aslanın su birikintisinin kenarında karşılaştığı ceylana gülümsediği gibi gülümsüyordu. “Ahh, kesinlikle. Söz veriyorum.”

Celia onun elini tutmak, onun söylediklerini gerçekten kastettiğine, sadece başka bir şehvet oyunu oynamadığına kendisini inandırmak için ona doğru uzandı ama Del etrafında dolanarak, onun için çalışma odasının kapısını açtı.

Celia sakın bir şekilde holde merdivenlere doğru yürümeye çalıştı fakat hemen arkasındaki, uzansa dokunabileceği uzaklıktaki Del’in bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu; bu, onu geriye doğru çeken, devam etmesine zorlayan manyetik bir histi. Celia hızla yukarı doğru çıktı.

Üst katta merdivenlerin sonuna gelip, kendi odasına doğru döndü ama Del sadece sesiyle onu durdurdu.

“Benim odama.”

“Ancak benim... Benim Bains’e ihtiyacım olacak.”

“Hayır.”

Ancak Bains onu bekliyordu ve aslında sesini duymuştu, çünkü odasının kapısını açtı ve, “Yatağınızı hazırladım leydim,” dedi.

“Hayır. Gidebilirsin Bains,” diye tekrarladı Darling Vi-kontu sakın ancak amansız bir ses tonuyla. “Benim odama.”

Celia, Bains’e bir kere bile bakmadan yavaşça koridorda ilerledi. Fazlasıyla utanmıştı. Beklemeden kapıyı kendisi açtı, Del’in kendisini herhangi bir yere yönlendirmesine izin vermemeye ve onun iplerinin ucundaki kukla olmamaya kararlıydı.

“Bunu söylemek zorunda değildiniz. O düşünecek ki-”

“Evet.” Del kapıyı kapattı ve kapalı kapıya yaslandı. “Bizim seviştığımızı düşünecek. Aslında, bunu sadece düşünmeyecek, bizim burada, benim yatak odamda olduğumuzu, kıyafetlerimizi çıkardığımızı ve zevkten çılgınlık atarak birbirimize sahip olduğumuzu bilecek. Bu evdeki herkes bilecek. Çünkü aldığım zevki saklamaya çalışmayacağım. En sonunda senin tadına baktığımda, seni gördüğümde ve sana sahip olduğumda yüksek sesle bağıracağım. Ve seni mutluluğun zirvesine taşıdığımda senin de zevkle ismimi bağırduğundan emin olacağım.”

Celia, ağzını kapatmak, bu tür ahlaksız düşüncelerin eşit derecede ahlaksız sesler çıkarmasına engel olmak için elini kaldırdı. Çünkü Del’in söylediği her şeyi yapacağını biliyordu. Ve tek bir kuşkusu bile olmadan, derinlerde bir yerde, bunu yapmasını istediğini de biliyordu.

Del, bedenini kapıdan uzaklaştırdı ve sinsice daha yakına geldi, o kadar yakındı ki dokunabilirdi ama bunu yapmadı. Celia, duyduğu istekle çaresiz bir şekilde ona doğru yöneldi.

Ancak yine de Del onu bekletiyordu. “Bunun olması uzun, çok uzun zaman alacak. İstekle nefes nefese kala-

cağız. Yüksek sesle. Birbirimizin isimlerini söyleyerek. Yüksek sesle. Her bir sesin, her bir nefesin ve her bir anın tadını çıkaracağım.” İşaret parmağını kaldırdı ve doğruca Celia’yı işaret etti. “Şimdi o elbiseyi çıkar.”

Del ceketini çıkarıp dikkatle sandalyenin arkasına asarken, Celia parmaklarıyla boynundaki şalı çözmeye çalıştı. Del’in bu hareketi ona kibar, hatta biraz munis gelmişti. Diğer zamanlarda Celia’ya, devasa avcı bir hayvandan, iri, besili bir orman kedisinden, hayvanat bahçesindeki kafesindeki sinirli bir aslandan başka bir şey anımsatmayan Darling Vikontu için garip bir şekilde evcil bir tavırdı. Ve tıpkı vahşi bir kedi gibi Celia’yı izliyordu.

Üzerinde sadece kısa kollu bir gömlek ve yelek ile her zaman olduğundan daha uzun, daha geniş ve daha erkeksi görünüyordu. Tabii Londra’da onun odasında, çıplak olduğu zaman dışında.

Del boyunbağını çıkardığında, Celia’nın gözü, gömleğinin çözölen üst düğmesinin açıldığı yerde, boynunun altın rengi tenine kaydı. Celia bakışlarını ondan çekti ve yarım botları ile çoraplarını çıkarmak için eğilirken, elbisesinin bağcıklarını kendi başına nasıl çözeceğini bulmaya çalışıyordu.

“Bu hoşuma gitti. Çıplak ayaklarının ne kadar erotik göründüğü hakkında hiçbir fikrin yok.”

Celia gizlice ona baktı. Del elleriyle önce manşetlerinin, sonra da sandalyenin arkasındaki yerini alan yeleğinin düğmelerini çözdü. Keten gömleğinin eteklerini pantolonunun belinden dışarı çıkardıktan sonra duraksadı.

“Geride kalıyorsun.” Del elini arkasına doğru uzattı ve gömleğini başının üzerinden çıkardı.

Bu adam çok... Çıplaktı. Altın rengi, pürüzsüz, kaslı ve genişti. Ve kemiklerinin -kaburgalarının, omuzlarının ve çene kemiğinin- hatlarının etrafında koyu renk morluklar ve kesikler vardı. Yabani, vahşi ve hayvansı görünüyordu. Üzerinde kıyafetlerinin getirdiği medeniyet kamuflajı olmadığına yarısı aslan olan bir tanrıya benziyordu.

Ve üzerinde hâlâ pantolonu ve botları olmasına rağmen, teni fazlasıyla ortadaydı. Tıpkı o handaki avluda olduğu gibi. Harcadığı efordan dolayı kızarmış, kendi teri ve kanıyla parladığı zamanki gibi. Celia'nın içi şiddetli bir heyecan dalgasıyla titredi. Ahh, yüce Tanrı. Bu anıyla heyecanlandığına göre bir sorunu olmalıydı. Bu anıyla cinsel olarak uyarıldığına göre. Onun berelerinin ve kesiklerinin görüntüsü bile teninin alev almış gibi hissetmesine neden olmuştu.

“Şimdi Celia.”

“Bağcıklar.” Celia yutkundu ve sesinin kekeler gibi değil sakın çıkmasını sağlamaya çalıştı. “Bağcıklara ulaşamıyorum.”

Del yavaşça ona daha fazla yaklaşırken başım eğip, yarı kapalı gözlerle onu inceledi. Yakınında duruyordu, o kadar yakındı ki Celia onun bedeninden dalgalar halinde yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, bedeninin erkeksi kokusunu alabiliyordu. Acı brendili nefesi boynunun hassas kısmını ısıtırken, Del başını onun başına doğru eğdi. “Arkanı dön.”

Celia çok yavaşça arkasını döndü. Teni neredeyse onun sıcaklığından yanarak kabaracaktı. Celia başını önüne eğdi ve gözlerini kapattı. “Bağcıklar üst kısımda bağlı. Bains her zaman bu şekilde bağlar.”

Celia önce onun beline bastıracağı elinin ağırlığını his-

setti, sonra Del yavaşça uzun parmağını okşayarak boynundaki dikiş yerine kadar çıkararak, dokunduğu yerlerde bir karıncalanma hissi bıraktı. Sonra onun uzun, usta parmakları bağcıkların uçlarını bulmak için kürek kemiklerinden aşağı doğru indi.

“Teşekkür ederim Celia.” Sesi Celia’nın kulağında hafif bir hırıltı gibiydi. “Belki de sana bir kadının elbisesinin bağcıklarını nasıl açacağımı çok iyi bildiğimi söylememeliyim, ancak bu geçmişten gelen bir deneyim ve ne kadar utanç verici görünse de artık evli olduğuma göre bu bilgiyi kesinlikle iyi bir amaçla kullanmayı hedefliyorum.”

Celia’nın daha önce birlikte olduğu tüm o kadınların düşüncesiyle iğrenmesi gerekirdi ama o anda sadece baştan çıkarma konusundaki yeteneğinden dolayı minnettar ve bu ifadesindeki vaatten dolayı mutlu hissedebiliyordu. Del bağcıklardaki düğümleri çözerken, bir-iki kere sertçe çektiğini hissetti fakat Del elbiseyi hemen çıkarmadı. Bunun yerine çözülmüş olan bağcıkları avcunun içine alıp çekerek, korsenin iyice göğsüne bastırılmasına neden oldu.

“Celia, o mütevazı ve kapalı elbiselerinle neden kendini benden sakladın?”

Celia uzun bir kızdı ama Del ondan daha uzundu ve arkasında kule gibi yükseliyordu. Celia’yı kendi göğsüne doğru çektiğinde kendisini ufak, neredeyse güçsüz hissetti. Parmaklarını ortaya çıkmış olan boynunun kenarında, sonra da daha aşağıda köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Onun dokunuşu altında Celia’nın teni canlanıyor, sıvı bir sıcaklıkla parlıyordu.

Del’in eli daha aşağı doğru indi, Celia elinin elbisesi-

nin, kombinezonunun ve korsesinin kumaşının üzerinde, göğüslerinin arasında gezinmesini beklentiyle izledi. Göğüs uçları adamın elinin ağırlığı altında sertleşirken, Celia yakıcı bir zevk hissediyordu. Del de sertleştiklerini hissetmişti, kumaşın üzerinden göğüs uçlarını parmaklarının arasına alıp okşuyordu ve Celia onun her dokunuşuyla teninin altında zevk patlamaları yaşarken, bedenini öne onun eline doğru itti.

“Seni çıplak ve önüme serilmişken görmek istiyorum,” diye fısıldadı Del omzunun üzerinden kulağına doğru. Tuttuğu elbiseyi arkadan bıraktığında, elbisesi, kombinezonu ve korsesi üzerinden aşağı doğru kayd. Celia kollarını elbisesinden çıkardı ve ona doğru döndü.

“O tatlı tenine sadece birkaç kışkırtıcı bakış atabilmiştim. Hatırlıyor musun? Benim için nasıl soyunduğunu hatırlıyor musun? Bunu yeniden yapmanı istiyorum.”

Celia’nın parmakları kombinezonunun iplerine gitti ve çekerek bunları gevşetti. Kumaşın sıkıca sarmaladığı o ağrıyan tepecikleri onun gözleri önüne sererken, Celia göğüslerinin şiştiğini, onun bakışlarını ve dokunuşunu arzuladığını hissetti.

“Evet.” Del yutkundu. “Eteklerin.”

Celia eteklerinin ve iç eteğinin iplerini buldu, gevşeterek çıkardı. Hepsi yerde, ayaklarının etrafında birikti. Celia kumaşların içinden dışarı doğru adım attı ve kaldırmak için eğildi.

“Bırak onları.” Del, onu yeniden göğsüne doğru çekti. “Söz verdiğin gibi benim için kendine dokunmanı istiyorum. Hatırlıyor musun Celia? Hatırlıyor musun?”

Fısıltıları boynunun kenarından bir ürperti gibi aşağı iniyordu.

“Bunu yaptın mı? Benim için kendine dokundun mu?”

“Evet.”

“Göster bana.” Del yukarıdan onu izliyordu. Celia onun kendi kıyafetlerini çıkardığını duyabiliyor, hissedebiliyordu. Del aceleyle pantolonunun düğmelerini çözüyordu. Pantolonu yere düştüğünde bakışları Celia’nın üzerindeydi. Vücudu üzerinde. “Göster bana,” diye yalvardı Del. “Benim için kendine dokun. Benim için göğüslerine dokunmanı istiyorum.”

Celia bunu yaptı, elini karnına, kaburgalarının üzerinden daha yukarı kaydırды, ta ki bir eliyle göğsünü kavrayana kadar. Heyecanlandığını ve uyarıldığını hissediyordu ama bu his boştu. Adamın elinin orada olmasını istiyordu. Onun parmaklarının tenini okşamasını istiyordu ve bunu söylemeye çalıştı. “İstiyorum-” Kelimeler boğazında takılı kaldı.

Del onu bıraktı ve bacaklarıyla tekme atar gibi dar botlarını ayağından çıkarıp attı. Bir an sonra, pantolonunu hızla çıkardı ve sonra üzerindeydi. Celia’yı sırtüstü yatağa doğru itip, adeta bekleyemeyecekmiş gibi üzerine çıktı. Sonsuz gibi görünen sabrı ve iradesi sonunda sınıra gelmiş gibiydi.

Del, Celia’nın her yerindeydi; elleri yüzünde, saçlarında ve onu öpüyor, bedeniyle onu şiltete bastırıyordu. Celia tüm hisleriyle onun tarafından, brendi tadındaki dilinin ağzının içindeki varlığından, dudaklarının yumuşak sertliğinden, alt dudağını ağzına alıp dişleyen dişlerinin keskin kenarlarından dolayı kendinden geçmişti. Boynunun ve göğsünün üzerindeki o hafifçe uzamış olan sakallarından, göğsünü bastıran ellerinden ve bacaklarındaki tüylerin temasından dolayı.

Del, çene kemiğinden başlayıp aşağı doğru ilerleyip onu öperken, Celia'nın ağzı açıldı. Del dilini boynundaki boşluğa soktuğunda kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bunu bir gün yapacağını söylemişti, öyle değil mi?

Del, vücudunun alt kısımlarına doğru kaydı. Elleri boy-nundan omuzlarına inerek, bedenini şiltenin üzerine bastırdı. Del'in dudakları eriyen teni üzerinde göğsüne doğru bir yol izliyor, yalayıp emiyor, karnına ve daha aşağı, sıkıca birleştirdiği bacaklarına doğru inerken zevk kıvılcımlarının patlamasına neden oluyordu.

Celia, kollarını onun başının etrafına doladı. Şimdi başını kendisine doğru bastırırken, ellerini onun saçlarının arasından geçiriyor, kısa altın rengi saç tutamlarını avuçlarının içinde kavıyordu. Bedenini Del'e doğru kaldırdı, böylece onu kendisine doğru bastırıyor, verebileceği her şeyi istiyor, ihtiyaç duyuyor, alıyor ve sıkıca kavıyordu.

Del onun bedeninin üzerinden kalktı, bacaklarının yanında diz çöktü, bakışları ve elleri Celia'nın sertleşmiş göğüs uçlarından hassas alt kısmına kadar vücudunun üzerinde geziniyordu. Teninin adeta o an için, sadece bu sarhoş edici, baş döndürücü hisler için hayata gelmiş gibi gergin ve canlı olduğunu hissediyordu.

“Tanrım, kendine bir bak.”

Celia bunu yapamadı. Başını geriye atıp gözlerini kapattı ve onun kendisine istediğini yapmasına, onun övgülerinin verdiği zevkin içinde bir çiçek gibi açılmasına izin verdi.

Del ellerini cinsel organının kıvrımlarının üzerinde gezdiriyor, çekip oynuyor, ona bakıyor, Celia'nın çığlık atmak ve elleri, dili ve kelimeleriyle yarattığı yakıcı ağrıyı dindirmesi için yalvarmak istemesine neden oluyordu.

Ve sonra önce uzun parmaklarından birini, sonra bir başkasını Celia'nın içine soktu. Del onu okşuyor, içinde doymak bilmez ihtiyaç dalgalarının yükselmesine neden oluyordu. Celia uçararak uzaklaşıyordu, duyduğu zevk ve ona olan ihtiyacı dışında her şeyi geride bırakıyordu. Del bileğini döndürdüğünde başparmağı diğer parmaklarıyla birleşti, birleşmiş dudakları açıp mutluluğun, sıcaklığın ve zevkin patlamasına, içinde his bombalarının dolanmasına neden olan o noktayı buldu.

Celia'nın boğazından şaşkınlıkla dolu bir zevk iniltisi çıktı.

“Evet orada. Kadınlığın. Benim için ıslak ve hazır olduğun yer.”

Del yeniden okşadığında Celia onun elini kavradı, bu sürtünmenin ve becerikli parmakların verdiği güçlü mutluluğun daha fazlasını arıyordu.

“Kendimi, erkekliğimi senin içine yerleştireceğim. Senin o güzel, ıslak kadınlığının içine.”

Celia'nın gururu yoktu. İhtiyaçtan, yoğun, baskı yapan bir ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. “Lütfen.”

Cel onun bacaklarını araladı ve onu kadınlığının girişi üzerine getirdi. Celia bacaklarının açıldığını ve bedeninin hazır, istekli bir şekilde ona doğru yükseldiğini hissetti.

“Sen benimsin Celia. Hep benimdin. Benim.” Del artık daha fazla bekleyemiyordu. Aletinin tamamını onun kaygan sıcaklığının içine soktu.

Baş döndürücü bir tatmin ve saf bir mutluluk onu vurdu. Bir yatakta olduğunu ve Celia'nın kollarında olduğunu biliyordu ama sadece onun bedeninin kendisinininkinin altında olduğu o tatlı, lezzetli sınırların dışında dünya yok olup gidiyordu.

Celia'nın boğazından acı ve hayal kırıklığı içeren bir ses çıktığında, Del'in insafsız ihtiyacının pusunu delip geçti. Daha yavaş davranmalıydı. Daha özenli olmalıydı. Ancak onun lezzetli, dar kadınlığının içinde olmanın verdiği o muhteşem histen pişman değildi. İliklerine kadar hissettiği tatmini, Celia'nın kollarında, altında olmasının doğruluğunu anlatacak doğru bir kelime yoktu.

"Şşş." Celia'yı sıkıca kapattığı dudaklarının ve dudağının tam kenarında olan çilin üzerinden hafifçe öptü. "Bitti tatlım." Elini, yüzünü kavramak ve kelimeleriyle yeniden zevke sürüklemek için onu şilteye bastırdığı leğen kemiklerinin üzerinden çekti. "Yakında daha iyi olacak. Daha iyi olmasını sağlayacağım. Çok daha iyi."

Celia, o iri, koyu renk, güven dolu gözleriyle kendisine bakıyordu ve Del onun, onun tatlılığının ve ışığının içine düşüp kaybolmak istedi. Bedeninin onun içinde rahatlamasına izin verdi ve onun çenesini istediği şekilde çevirip öpmesi için onu baştan çıkardı.

Celia dudaklarını açtığı anda Del, onu öpmeye, ağzının içini keşfetmeye devam etti, ta ki o da bu dansa kendisine katılana, onun dili de kendisinininkini izlemeye, sıcak, açık, şehvetli öpüşlerle karşılık vermeye başlayana kadar. Celia nefes nefese kaldığında, onun dudaklarını bıraktı ve dişlerini hafifçe boynunun yanma, hassas kaslarının üzerine geçirdi.

Celia, cesaret verici anlaşılmaz bir hırıltı çıkardı ve Del'e daha fazlasına izin verecek şekilde döndü. Del, dirseklerine dayanıp onun üzerinde hafifçe kalktı, böylece ona bakabiliyor ve dikkatini onun büyük göğüslerine verebiliyordu. Nasıl onun göğüslerinin küçük olduğunu

düşünebilmişti? Büyük ve mükemmel derecede yuvarlak-
tılar. Kendi dokunuşu için yapılmış gibiydiler.

Ellerini onunla tamamen doldurabilmek için bedenini
onun üzerinden hemen kaldırdı. Ancak bunu yaparken,
ağırlığını daha aşağıya, bedenlerinin çok yakın bir şekilde
birleştiği yere verdi. Celia kısık bir zevk sesi çıkardı.

Del, baş parmaklarını onun sertleşmiş göğüs uçlarında
gezdirirken aynı zamanda aletini onun içinde daha derine
soktu.

“Evet. Lütfen.” Celia’nın sesi ihtiyaçla dolu bir yalva-
rıştan ibaretti.

“Ahh, evet, senin incin. Sana incin hakkında bir şey-
ler öğrettim mi? Sana kadınlığının içinde saklı olan incini
nasıl bulacağını söyledim mi? Onun hafifçe okşanmaktan
hoşlandığını, kendine dokunarak kendine nasıl zevk vere-
bileceğini? Ancak sana bedenimin senin için neler yap-
abileceğini öğretmedim. Benim senin içine, derinlere nasıl
girmemi ve zevkle inlenmeni sağlamamı isteyeceğini.” Del,
ona zevk vermek için kelimelerine uygun bir şekilde ha-
reket ederken, yakıcı bir sıcaklık dalgası onu vurdu. “Bu
hoşuna gitti mi Celia?”

“Evet.” Nefes nefese çıkan sesi hayretle doluydu.

Del yeniden hareket etti ve kasıklarının temposunu ye-
terince baskı yapacak, onları kısaç gibi eline alan ihtiyacı
giderecek ve zevk dalgalarının ikisine de vurmasını sağla-
yacak şekilde ayarladı. “Adımı söyle Celia.”

“Darling Vikontu.”

Del, onun içine girerken kakhaha attı. “Hayır. Adımı
Celia. Adımı söyle.” Hissettiği ihtiyaç içinde çarpışan canlı
bir varlık gibiydi.

“Del.”

“Evet.” Del yeniden kendisini ileri itti, sıcaklık ve zevkle sıırıslıkla olmuştı. “Bir daha.”

“Del. Lütfen, Del, lütfen.”

“Evet.” Del onun kalçasını kaldırdı ve onun tam merkezine girebilmek için eğdi. Del, onun bedeninin kaydığını ama aynı zamanda neredeyse zevkle düştüğünü, uzaklaştığını hissediyordu. Erkekliği onun içine girip çıkarken, elini onun kaygan vajinasına götürdü ve orayı kavrayıp aramaya başladı.

Ve sonra o noktayı buldu - içindeki zevkin Celia’nın göz kapaklarının altında patlamasına neden o noktayı. O noktaya çok nazıkçe dokunmaya devam ettiğinde Celia boşaldı. Bedeni son bir harika sürtünme ve sıçrayışla altında kıvrandı, ardından keskin bir teslimiyet sesi çıkardı.

Duyduğu tek şey uzaklara uçan Celia’nın ismini haykırmasıydı ve Del kalçasından tutup ona son bir vuruşla sahip olduğunda, kendinden geçen Celia’nın peşinden gitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Celia yavaşça uyandı ve kocasının yatağındaki varlığını fark etti. Aslında kendisi onun yatağındaydı. Ve onlar... O kadar çok yapmışlardı ki kaç kere olduğunu sayamamıştı. En sonunda tamamen bitkin düşerek uyuyakalmışlardı.

Del, yatağın büyük kısmına yayılmış, yüzü şilteye doğru yatmış, kolunu Celia'nın üzerine atmıştı ve uykusunda bile sarılarak onu kendisine doğru çekmişti.

Celia, insanın kocası ile birlikte uyanması ile ilgili bir protokol olup olmadığını merak etti. Onu uyandırmalı mıydı yoksa kendiliğinden uyanmasını mı beklemeliydi? Ancak kısa süre içinde yataktan çıkmaz ve kendi giyinme odasının mahremiyetine çekilmezse, rahatsız hissetmeye başlayacaktı.

Yavaşça yataktan çıktığında, her tarafının ağrıdığını ve tamamen çıplak olduğunu fark etti. Üzerini örtebileceği çarşaftan başka hiçbir şey yoktu. Kendi kıyafetleri yatağın diğer tarafında bir yığın halinde duruyordu ve çarşaf da Vikont'un, yani Del'in güzel, uyuyan bedeni altında dar-madağın haldeydi. Celia parmaklarının ucunda Del'in giyinme odasını, Bains'in onu beklediği kendi giyinme odasına bağlayan kapıdan geçti.

“Sıcak banyonuzu hazırladım hanımefendi.” Yardımcısının bakışları yerdeydi ama sesi kabullenmiş bir gücünle doluydu. “Banyo yapmaya ihtiyacınız olduğuna kuşum yok.”

Celia, bedeninin hiddetli bir şekilde kızardığını hissetti ve bir sabahlık bulma bahanesiyle paravanın arkasına girerek, bunu gizlemeye çalıştı. “Teşekkür ederim Bains.”

Bains’in telaşla testilerce suyu boşaltması çok tatlıydı ama Celia’nın gerçekten ihtiyaç duyduğu, duygularını çözümler ve yeni farkına vardığı ağrıların suyla geçirmeye çalışırken yalnız kalmaktı. Ve bacaklarının iç kısımlarına akmış olan kanı temizlerken. Lizzie kendisine bacaklarını iki yana açarak ata binmeyi öğrettiğinden beri bacaklarının bu kadar zayıf düştüğünü hissetmemişti.

“Bu kadarı yeterli Bains. Gidebilirsin.” Del o kadar sessizdi ki sesi titreşerek paravanın arkasından gelene kadar odaya girdiğini Celia fark etmemişti.

“Tamam efendim.” Bains hızla izin isteyerek odadan çıktı.

“Celia?”

Sesinde o ton, o amaç vardı. Celia arzu ve beklentinin kanında yükseldiğini hissetti. Onun dokunuşuna ne kadar çabuk ve kolaylıkla alışmıştı.

“Saklanıyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledi ve dikkatle paravanın arkasından çıktı. “Günaydın.” Neredeyse alışkanlıktan cümlesinin sonuna Darling Vikontu sözcüklerini de ekliyordu. Neredeyse. Ancak artık aklında Del’den başka bir düşünce yoktu.

Del’in üzerinde sadece iç çamaşırları vardı ve göğsün-

den yukarısı tamamen çıplaktı. Zavallı Bains - kaçmasına şaşdırmamak gerekiyordu. Celia'nın bile buna alışması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ancak gerçek şuydu ki, Celia Bains'in Darling Vikontu'nun muhteşem çıplaklığına bakmasını istemiyordu. Artık onlar birbirlerine aitti. Sadece Celia ona bakabilir ve hayranlıkla izleyebilirdi. O istediğı gibi evcilleştirmeye çalışacağı kendi alaca kedisiydi.

Del, dikkatli bir şekilde banyo teknesinin yanına dik çöktü, Celia bunu kaburgalarına destek vermek için yaptığığını düşündü. Tüm gücüne rağmen onun da harcadıkları efor nedeniyle kendisi kadar insan ve ağrı içinde olduğunu bilmek, Celia'nın daha iyi ve daha az huzursuz hissetmesini sağladı.

Del, ellerini suyun üzerinde gezdirdi. "Neden su soğumadan içine girmiyorsun?"

"Sen kalmak zorunda değilsin. Yorgun görünüyorsun. Eminim yapacak daha iyi işlerin-" Celia, onun bakışını -ve miskin, heyecanlanmış gülümsemesini- görünce cümlesini yarıda bıraktı.

"Yapacak daha iyi işlerim yok." Del gülümsedi. "Uzun süredir senin çıplak bedenine bakmaktan daha iyi bir işim yoktu. Gel." Del, onun ufak banyo teknesine girmesine yardımcı olmak için elini uzattı.

Celia, sabahlığın eteklerini bir perde gibi tutarak dikkatle banyo teknesinin içine girdi ve neredeyse kendisini koruyan kıyafeti üzerinden atmadan oturmayı başardı. Yaptıkları onca şeyin ardından kendisini gergin ve garip hissetmesi aptalcaydı ama Del bununla ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Del teknenin yanına diz çökmüş, onu yoğun bir şekilde incelemekle meşguldü. Suyun içinden elini, bacağına üzerindeki dağılmakta olan kana uzattı. “İyi misin? Canın acıyor mu? Ya da ağrın var mı?”

Bu ufaklık hareketle, Celia ikisinin arasındaki her şeyin nasıl da değiştiğini açıkça anladı. Kendi bedeniyle ilgili onu ilgilendirmeyen hiçbir şey kalmamıştı. Celia, tamamen onun olmuştu.

Sıcaklık yüzüne ve boynuna yayıldı. “Biraz.” Ancak Del de aynı şekilde kendisine mi aitti? Onun kaburgalarının ve göğsünün üzerindeki yeşil ve morumsu berelere baktı. “Peki ya sen?”

“Evet, benim de ağrım var. Ama bundan dolayı mutluyum.” Del kahkaha attı ve yumuşak süngeri aldı. “Geriyeye doğru uzan.” Bains’in ufak bir iskemlenin üzerinde bıraktığı sabun kalıbını aldı ve burnuna götürdü. “Evet. Yasemin ve gül. Ancak tam olarak değil. Mükemmel etkiyi yaratması için seninle birleşmesi gerekiyor.”

“Ve doğru etki senin beni bir yardımcı gibi sabunlaman mı oluyor?” Onun bu şekilde üzerine titremesine izin vermek Celia’nın garip hissetmesine neden oluyordu.

“Hayır, bunu senin yardımcın gibi yapmam gerektiğini düşünmüyorum. Görüyorsun, bunu ellerimi senin her yerinde gezdirmek ve sana yeniden dokunmam için seni kaygan, ıslak ve hazır bir hale getirmek için bir bahane olarak kullanıyorum. Böylece bir kere daha sevişebileceğiz.” Del, süngeri yavaşça onun kolunun iç kısmında, sonra da köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. “Senin önümde çırlıçıplak olman hoşuma gidiyor. Üzerinden çıkaracağım herhangi bir kıyafet olmadan. Baştan çıkarıcı kaçamak ba-

kışlar olmadan, sana söylediklerimin istediğim etkiyi yaratıp yaratmadığını merak etmeden. Önümde böyle çırılçıplak uzandığında, göğüs uçlarının pembe ve sert olduğunu, beni beklediğini görebiliyorum.”

Celia onun dokunuşuna hazırды. Sadece kelimeleri ve bakışı ile daha şimdiden onu fazlasıyla arzuluyordu, nefes nefeseydi ve onu istiyordu. Göğüslerinin şiştiğini ve hassaslaştığını hissediyordu, derisinin altında sinirleri beklentiyle sıçrayıp kayıyordu. Farkındalık ve beklenti bedenini doldururken, Celia daha aşağıda, bacaklarının tam ortasının hafifçe zonklamaya başladığını hissediyordu. Başını geriye doğru atıp banyo teknesinin kenarına yasladı, kollarını açarak Del’in istediği gibi bakmasına ve dokunmasına izin verip, kendisini onun bakışından yayılan sıcaklığa bıraktı.

Del, süngeri her göğsünün etrafında daireler halinde hareket ettiriyordu, en sonunda süngerin lifli dokusunu göğüslerinin hassas uçları üzerinde gezdirdi. Celia kendi ağzından çıkan inlemeyi duydu.

Del, “Evet,” diye cesaretlendirdiğinde, Celia gözlerini açıp onun kendisine bakmasını izlemeye başladı. Bakışları arzuyla üzerinde geziyor, henüz elleriyle olmasa da tenine değerek ısıtıyordu. Del bileğini çevirip eklemlerinin sertleşmiş derisiyle göğüs uçlarına değdiğinde, Celia’nın bedenine keyif dolu sıcaklık patlamaları yayıldı.

Del öne eğildi, göğüslerini dudaklarının ve dişlerinin arasına alıp emerken, eli daha aşağıları, sıkıca birleştirdiği bacaklarının arasına indi. Süngeri cinsel organının üzerinde öne arkaya hareket ettiriyordu. Del geriye doğru yasanmış ve cinsel uyarılmanın Celia’nın teni üzerindeki sonuçlarını izliyordu.

Del elini suyun altına sokup ayağını tuttu. Ayağını suyun içinden çıkarıp teknenin kenarından dışarı doğru kıvırdı. Ellerini ve sabunlu süngerini ayağının üzerindeki tümseğin üzerinde gezdiriyor, başparmaklarıyla ayağının altındaki kavisin içini ovuyordu. Bu eşsiz bir işkenceydi.

Del ona o miskin, uykulu ve tatmin olmuş bakışlarıyla bakıyordu. Hatta diğer bacağına da kaldırıp onu inceleyecek şekilde açtığında, bakışlarını Celia'dan ayırmadı.

Del ona baktı, bakışları yavaşça önce bir bacağının sonra diğerinin üzerinde geziniyordu. Celia uzunca bir süre o şekilde tuttu. Del her iki eliyle ayak bileklerinin arkasını tutuyor, Celia'nın istekle nefessiz kalmasına neden olacak kadar baskı uygulayıp beklentiyi uzatıyordu.

Celia, onun da nefessiz kalmasını istiyordu. "Ben de sana bakmayı seviyorum. Senin bedenine bakmayı seviyorum. Dokunmayı daha da fazla seviyorum."

Del hızlı bir hareketle teknenin ayak ucunda durdu, iç çamaşırlarını tamamen çıkardı. İşte karşısında, sertleşmiş muhteşem haliyle duruyordu. Tanrı aşkına, çok yakışıklıydı, altın rengi ve güçlüydü, her yeri gösterişli bir şekilde kaslıydı. Özellikle de kalçalarını karnının gergin çizgisinden ayıran o ilginç kas yükseltisi. Celia gülümsedi. "Erkekliğin çok ilginç ve güzel bir şekilde garip."

"Böyle söyleme." Del ona doğru uzanırken kahkaha attı. "Bana neler yaptığını hayal bile edemezsin."

"Hayal etmeme gerek yok. Görebiliyorum."

Del onu teknenin içinden kaldırdı ve kendisine doğru çekti, sular Celia'nın bedeninden aşağı doğru akıyor, ikisini de ıslatıyordu.

"Böyle bir gözlem yapman ne kadar bilimsel bir davran-

nış.” Onu dudaklarından hafifçe öptü. “Belki de sana yeni bir şey öğretmem gerekiyordur. Kesinlikle gözlemleyemeyeceğin bir şey. Sadece hissedebileceğin bir şey.”

Sesi kısık ve karanlık çıkıyor, Celia’nın bedenine bir şeylerin farkına varmasına neden olan hisler gönderiyordu. Del onu kucağına aldı, tutkulu ve derin bir şekilde öpüp yatağına taşıyıp yatırırken, ağzını kendi tadıyla doldurdu.

“Ne-”

Del parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “Soru yok. Konuşmak yok. Kelime yok. Sadece hisler var. Tüm algıların, ben sana söylemeden, kendi başlarına anlamak için harekete geçecekler. Gözlerini kapat.”

Yüzünde Celia’yı hem tahrik eden, hem de sakinleştiren o miskin gülümsemesi vardı. Celia onun dediğini yaptı. Del eğildi ve dudaklarını öptü, her öpücüğü vaatlerle doluydu, sonra onu karnının üzerine yatacak şekilde çevirdi.

“Del?”

“Şşş.”

Celia gözlerini açıp görebilmek için başını yana çevirdi ama Del arkasındaydı ve onu göremiyordu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, odayı parlak, gözleri kör edici bir ışıkla dolduruyordu. Yatağın ağırlığıyla çöktüğünü hissedebiliyordu ama Del hâlâ kendisine dokunmamıştı. Celia baktığı yerden onun gelip yatağın kenarına oturacağını düşündü. Del parmaklarını onun saçlarından geçirip, buklelerin parmaklarının arasından düşmesine izin verirken hafifçe çekiyordu. Bu hem yatıştırıcı, aynı zamanda da canlandırıcı bir etki yaratıyordu üzerinde. Ve aklına beklenti dolu şeyler getiriyordu.

Celia'nın saçlarını önce sırtına yayıp sonra kenara çekti ve ellerini omuzlarına koyarak masaj yapmaya başladı. Güçlü elleriyle sertçe bastırıyor, gerilimden oluşmuş her düğümü gevşetiyor ve şilteye bastırılmış olmalarına rağmen, göğüslerinin uyarılmasına neden oluyordu.

Sonra Del'in iri eli sırtından aşağı kaydı, belinde ağır ve sahiplenici bir şekilde durana kadar omurga hattının üzerinde aşağı yukarı hareket etti.

Celia onun sesine ihtiyaç duyduğunu fark etti. Sesine o kadar alışmıştı ki, kendisini tahrik olana kadar giderek daha da yukarı çıkarmasına ihtiyaç duyuyordu. Ama hiç ses çıkarmıyordu. Del hareket edip ellerini sırtına bastırırken çarşafların çıkardığı boğuk sestten başka bir şey yoktu. Tüm sinirleri, tüm duyuları ona doğru gerilerek uzanıyordu.

Del, uzun parmaklarından biriyle onun kalçasının çatalının önce en altına inip sonra yukarı doğru çıktı. Parmaklarının arka kısmı yumuşak teninin üzerinde geziniyor, Celia'nın içinde büyük beklenti parıltıları oluşmasına neden oluyordu. Celia kıvranmak ve hareket etmek istiyordu ama Del'in diğer elinin ağırlığı hâlâ onu sıkıca şilteye bastırıyor, hareketsiz kalmasına neden oluyordu. Celia içinde, derinlerde olan o yerin kaslarının kasılıp, nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Del'in o anda da olmasını istediği yerde.

Ancak bu ihtiyaç, bu boşluk çok fazlaydı ve sadece onun doldurabileceği bir boşluktu. Celia, içindeki bu ürpertiye hafifletmek için ayak bileklerini birbirinin üzerine koyup, bacaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Hiçbir ses duymamış olmasına rağmen, Del onun bu zayıf kendisini savunma girişimlerine gülüyor olmalıydı. Avuç içleri bacaklarının

arkasında gezinirken, Celia onun eğlendiğini gösteren titreşimlerin içinde yankılandığını hissedebiliyordu. Sonra elleri ayak bileklerinin üzerine kapandı ve bacaklarını yavaşça, acımasızca birbirinden ayırarak, Celia'yı kendisi için açtı.

Celia savunmasız hissediyordu, korkuyordu, kendisinden de ondan da emin değildi. Ancak Del onun korkularını hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. Onunla konuşmuyor ya da onu görmesine izin vermiyordu. Del'in uyarıldığını sadece giderek hızlanan nefes sesinden anlayabiliyordu. Bir de Celia'yı kendi zevki için ayarlarken, elinin sahiplenici ve otoriter baskısından anlayabiliyordu.

Celia'yı bu şekilde istiyordu - ateşli, gergin, içten içe titrer ve ayak bileklerini ayırırken kendisine baktığını bildiği için tahrik olmuş bir halde. Bedenine bakıyor ve bu görüntüyle o da tahrik oluyordu.

Celia gözlerini sıkıca kapattı, tüm bedeni kaslarını ağrıatacak kadar şiddetli bir istek ve arzuyla kasılmıştı. Kollarını bile yanında tutuyor, milyonlarca parçaya ayrılmasını önlemek için avuçlarını sıkıca yumruk yapıyordu.

Del onun arkasına geçip açılmış bacaklarının arasında diz çöktü. Ellerini bacaklarının iç kısımlarına götürüp masaj yaparken, başparmaklarını içe doğru bastırıyor, daireler çiziyor, giderek Celia'nın özüne, ihtiyacının merkezine doğru yaklaşıyordu. Celia bedeninin ona, onun dokunma vaadine doğru yükseldiğini hissediyordu.

Sonra Celia'ya, onun merkezine dokundu. Del'in uzun parmaklarından biri kayarak içine girmiş, adeta Celia dokunuşuyla akort olan bir müzik aletiymiş gibi okşayıp

onunla oynuyordu. Ancak Del ona dokunup onunla oynarken, Celia içindeki doymak bilmez ihtiyacın daha da sıkı bir şekilde boynuna dolandığını hissediyordu. Öyle ki bedeni kuvvetli bir arzuyla onun ellerine doğru uzanmak, dokunmak için kıvranıp dönmeye başladı.

O noktada Del onu bıraktı ve Celia kendi hayal kırıklığıyla dolu çılgılığını duydu. Ancak Del yeniden pozisyon değiştirdi ve Celia onun uzun, ağır bedeninin üzerine yerleştiğini hissetti. Baskındı. Her yerindeydi, etrafında ve üstündeydi, sıcaklığı ve isteğiyle her tarafını sarmalıyordu. Onun bedeninin gücünde, üzerinde hareket eden göğsünün sırtını okşamasında, burnunu saçlarının arasına sokup onu öpmesinde, boynunun yanındaki hassas kasları bulan dişlerinde amacını hissedebiliyordu. Celia kendisini kafese kapatılmış ve rahatsız hissediyordu. Bedenini onun bedenine doğru itiyor, Del'in karnının kalçasının üzerine yerleştiğini hissedebiliyordu. O muhteşem bedenin kadifemsi uzantısı Celia'nın içini doldurdu sonra Del kalçalarını kastı ve kendisini tamamen onunla kapladı.

"Celia." İsmi bir dua gibi söylemişti.

Celia sıcaklık ve zevkin karıştığını, bir dalga gibi üzerini kapladığını hissetti. Akıntı gibi üzerinde ileri geri hareket ediyor, onu ileri itip geri çekiyor ama sonra bir başka dalga, bir başka gürleyen his çarpışmasıyla yeniden başa dönüyordu.

Homurtu gibi bir ses Del'in göğsünde yankılandığında Celia onun da bunu -açık bir şekilde ifade edemeyeceği kadar şiddetli ve harika olan bu ihtiyacı- hissettiğine memnun oldu.

Del, onun sıkıca yumruk yaptığı ellerine uzandı, on-

ları iki yanına çekip parmaklarını onunkilere doladı. Bu hareketin ardından Celia'nın içinde sahiplenici ve aynı zamanda koruyucu olan bir şey uyandı. Gerçek anlamda onun ellerinde güvende hissediyordu. Burası, bedeni ve ruhuyla, onun yanında, ona ait olduğu yeri.

Del kendini yukarı çekti, ağırlığını kollarına verdiğinde, hava Celia'mn üzerinden akarak onu serinletti ve Celia bu havayı içine çekti. Del'in üzerindeki ağırlığının verdiği güveni, onu dünyaya bağlayan sağlamlığı ve rahatlığı özledi. Ancak bu pozisyon da onun kasıklarının kalçasına daha rahat bastırmasını sağlıyor ve ona yeni bir açı sağlıyordu. Del yeniden hızla içine girdiğinde, Celia içinde en derin noktaya ulaştığını hissetti. Del kendini yukarı itti, kasıklarının baskısını güçlendirdi ve açısını bir kere daha değiştirdi. Celia kendisini onu izlerken ve bedenini ona doğru bastırırken buldu, artık Del'in bedeninin daha fazlasını kendi bedeni üzerinde olmasını, gergin kasıklarına daha fazla sürtünmesini istiyordu.

Del kollarını ona doladı ve çekerek önünde, güçlü, kasılmış bacaklarının arasında diz çökmesini sağladı. Celia kendisini arkaya, onun sıcaklığına bıraktı ve başını onun omzuna yaslayarak kendisini ona açtı - bedenini onun baskıları ve dokunuşları önünde ortaya serdi. Del'in iri elleri arayarak yukarı doğru çıktı, göğüslerini kavrayarak okşamaya başladı. Becerikli parmakları sert ve hazır olan göğüs uçlarını buldu. Hassas, pembe uçlarının üzerine parmaklarını bastırdı, her bir dokunuş Celia'nın kemiklerine kadar ulaşan bir zevk notası gönderiyordu. Del'in diğer eli ise karnının üzerinden daha da aşağı inip, cinsel organını kaplayan kıvrıkcık tüylerle oynuyordu. Onu okşuyor, du-

daklarını ayırıyor, o noktaya, incisine t   kadar hafifçe dokunuyordu. Celia'nın içindeki hisler artık haykırıyordu.

  Evet,   diye h  k  rd  .   Evet Del, lütfen.  

  Celia. Bekleyemem. Benim- Celia!   Ve Del sertçe onu kavrayarak kendisine doğru çekip i ine boşaldığında, Celia sarsılarak kendini bıraktı.

Celia artık dünyayla bağlantısı olmadan uçuyordu, yakıcı hislerden oluşan r  zg  rda savrulup, Del'in nefesi ve dokunuşuyla saadetten saadete sürükleniyordu.

  ki saat sonra, Del kahvaltı masasında o miskin, bilmiş gülümsemesiyle kendisine bakarken, yüzü kızardı ından Celia ona zar zor bakabiliyordu. Eğer bu şekilde bakmaya devam ederse, eriyerek yerde bir g  le d  n  secekti. Kendisine bir uğraş bulması gerekiyordu. Yeniden onun yatağına girmekten başka bir uğraş.   Kitaplarımı senin k  t  phanene koyabilir miyim?  

  Celia burası senin de evin.   zin istemene gerek yok.  

Adamın kahkahasının tonu biraz k  stahtı.

   zin istemiyordum. R  zanı almak istedim. Biri gelip, bana danışmadan kendi isteğine göre k  t  phanemi yeniden düzenlese bundan hoşlanmazdım. Sadece kibarlık olduğu için sordum.   Ancak o sabah Celia'nın yaptığı her şey Del'i e lendiriyormu  gibi görünüyordu.   Ben sadece seni önceden uyarma nezaketini gösterdim. Çalışma odanı devralıyorum.   yi günler beyefendi.  

Del'in kahkahası koridorda, evin diğer tarafına kadar Celia'yı izledi.

Bay Level, Celia'nın kitaplarıyla dolu ağır sandıkları odanın zemininin ortasına bırakmıştı. Celia kısa süre için-

de raflarda hiç boş yer olmadığı gördü. Kitaplar da belirli bir düzene göre sıralanmamışlardı. Rastgele bir şekilde raflara konulmuşlardı, romanlar tarih kitaplarıyla, şiirler araştırmalara karışmış durumdaydı. Düzenli, sınıflandırıcı ve ayırıcı beyni isyan etmeye başlamıştı. İhtiyacı olan şeyi hiçbir zaman bulamayacaktı.

Böyle olmayacaktı. Her şey sınıflandırılmalıydı. Hatta masanın üzerine yığılı duran kitaplar bile. Celia yazı kâğıdı almak için masaya doğru gitti ve masanın sağ tarafındaki çekmecenin belirli bir düzende olmadan oraya sıkıştırılmış eski mektuplarla dolu olduğunu gördü. O anda el yazısını tanıdı. Emily'nindi.

Eylemlerinin doğruluğunu sorgulayamadan önce, mektupları okumaya ve okurken kronolojik olarak ayırmaya başladı. Mektupların bazıları kendisi Emily'yi tanımadan, okula gelmeden önce yazılmıştı ama çoğunda kendisi de orada, Emily onları yazarken onunla aynı odadaydı. Emily genellikle yazdığı mektupları yüksek sesle okurdu ve ikisi birlikte kahkahalarla güler, şakalar yapar ve esprilerin üzerine birlikte bağırırlardı.

Celia, son zamanlara, Emily'nin ölümünden birkaç hafta önce yazılmış mektuplara gelene kadar bir saatten fazla zaman geçirmişti. O son birkaç mektubu okumak çok zordu. Emily'nin şüphelerini ve dedikoduların neden olduğu işkenceyi yeniden hissetti. Celia, Del'in acısını, intikam almak için duyduğu açlığı çok iyi anlayabiliyordu. O çirkin, alaycı dedikoduları okumak ve bunları başlatanın Melissa Wainwright olduğunu bilmek korkunçtu.

Del içeri girdiğinde, kendi hüznü içinde kaybolmuştu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve burnu akmaya başlamıştı.

“Celia,” diye onu kollarına aldı. “Ağlama aşkım.”

“Ahh, Del.” Celia kollarım onun beline dayadı ve yüzünü o hoş, geniş, sıcak, sağlam göğsüne yasladı. “Önce sormam gerekirdi ama bunları okumak zorundaydım. Bu hâlâ çok acı verici geliyor. Korkunç derecede acı verici.”

“Şşş. Geçti.” Del ona sarıldı ve saçlarını okşadı. “Ağlama.”

“Bunların çoğunu yazarken ben de onun yanındaydım. Yaptığımız her şeyi hatırlıyorum ve bu beni çok üzüyor. Ancak hepsini okumak istiyorum, hatta notlarını bile.”

Celia bakışlarım kaldırıp ona baktı. “Bu arada bir sekretere ihtiyacın var. Şoke edici derecede düzensizsin.” Del’in kendisine verdiği mendile burnunu sildi.

“Diyor, mendili olmadan ağlayan kadın.” Del, onun elindeki kâğıda baktı ve ceketinin göğüs cebinden eski bir parşömen çıkardı. “Bu en sonuncusu. Diğerlerinin yanına koymak için buraya gelmiştim.”

Celia elindeki kâğıdın üzerindeki tarihe bir daha baktı. “Hayır. Bu, sadece altı gün önce yazılmış, o... Ölmeden önce. Altı gün. En azından iki mektup daha yazmış olmalıydı. O oldukça dakik ve düzenliydi.” Rastgele konulmuş kitap yığınları olan kütüphaneye baktı. “Senin tam tersine.”

“Evet, benim tersime. Onun ölüm tarihine yakın iki mektup daha yazdığını mı söylemek istiyorsun?”

“Bilmiyorum, ancak bence bu çok olası. Belki de onları postalama fırsatı bulamamıştır. Ya da sen her neredeysen oraya ulaşana kadar sen çoktan geri gelmiş ve onları alamamış olabilirsin, değil mi?”

Del pencereden dışarı, uzağa baktı. “Bu mümkün. Hat-

ta muhtemel. Başka bir gemiye gitmiş ve elime hiç ulaşmamış olabilir.”

“Bu durumda mektuplar nereye gider? Eğer onları postalamadıysa ya da sana hiç ulaşmadılarsa?”

Del’in dudakları aşağı doğru büküldü. “Sanırım Cleeve’e. Tüm eşyalarını evden Cleeve Manastırı’na göndermiş olmalılar.”

“Belki de onlara yazabilirsin. Ya da oraya gidebiliriz.”

Del birden mesafeli bir hal aldı. “Hayır. Geçmiş nedendeşelim? Bu, Emily’yi geri getirmeyecek.”

Celia buna katıldı. “Ancak bir şeyleri atlıyormuşum gibi hissediyorum. Önemli bir şeyleri. Bu mektupları yeniden okuduğumda, bana öyle geldi ki...” Kaşlarını çatı, hissettiği şeyi doğru bir şekilde ifade etmeye çalışıyordu. “Bu mektuplarda Emily’nin başlangıçta bu dedikoduların kaynağının ben olduğumu düşündüğünü söylüyor -ki ben bunu daha sonra öğrendim- intihar notunu okuduğumda. Neden o notta kendisini bana duyduğu sevgiden dolayı öldürdüğünü söylüyor? Mektuplarında hiç böyle bir şeyden bahsetmemiş. Bu dedikodulardan dolayı, en az benim kadar şoke olmuş durumdaymış. Burada basitçe yanlış bir şeyler var.”

“Belki de bana gerçek duygularından bahsedecek cesareti bulamamıştır.”

“Hayır, bu da doğru olamaz. Emily öyle biri değildi. Açık sözlü ve cesurdu. Sana hayatındaki önemli diğer her şey hakkında doğruyu söyledi, öyle değil mi?”

Del yavaşça başını salladı. “Evet.”

“O son mektupların var olup olmadığını görmek istiyorum. Keşke o notu saklasaydım, onun... Son notunu.”

Bu hislerden kurtulabilirmiş gibi başını iki yana salladı.
“Del, bu anlamlı gelmiyor.”

Del ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Haklısın. Cleeve’e gitmemiz gerek.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cleeve Manastırı'na olan 85 kilometrelik yolu, bir günlük zorlu yolculuk sonunda kat ettiler. Bu uzun gün boyunca Celia uçarı ve umutluydu - Del'in kaygılarını paylaşmıyordu. Del oraya son dokuz buçuk yıl önce sadece bir kere, babası onu Emily'nin ölümünün ardından Deniz Kuvvetleri'nden eve getirdiğinde gitmişti.

Del, Emily'nin son mektubunu aldığı anda, o kadar endişelenmişti ki hemen onun yanına gitmek üzere ayrılmak için dilekçe vermişti. Birkaç gün içinde Portsmouth'a giden bir gemiye transfer olmuştu. Kötü hava koşulları ve berbat rüzgârlardan dolayı bitmek tükenmez gibi gelen iki haftalık bir deniz yolculuğu yapmıştı.

En sonunda Portsmouth limanına demir attıklarında, Del'in kız kardeşine yolladığı mektupları vasıtasıyla onu bulmuş olan babası iskelede, geç kaldığı haberiyle bekliyordu. Emily çoktan ölmüştü.

Soğuk ve mesafeli babasıyla birlikte aile arabalarının içinde eve gitmiş ve Emily'nin mezarını görmesinin hemen ardından Londra'ya yola çıkmak üzere evden ayrılmıştı. Cleeve Manastırı'nda kalamamıştı. Tüm dengesi ve

simetrisine rağmen, orası katı ve kısıtlayıcı görünmüştü. O kadar büyük bir ev bile hissettiği tüm öfkeyi ve hayal kırıklığını zaptedememişti. Hiçbir şey bunu yapamazdı.

Babası, adını kötüye çıkaran davranışlarını finanse etmek için para vermeyi reddederek onu kontrol etmeye çalışmıştı ama Del ganimet olarak aldığı para ödülllerinden kazandığı kendine ait bağımsız bir servete sahipti. Aslında, hayatını hâlâ bu para ödülleri ile devam ettiriyordu. Lord Thomas Burke ile yaptığı kahrolası anlaşmada da bu belirtiliyordu. Cleeve'den hiç para almayacaktı.

Akşamüzeri ilerleyen saatlerde atlarıyla giriş avlusuna girdiler. Manastır bölgesinin yemyeşil güzelliğini unutmamıştı. Yaz, son ziyaretine kıyasla ortama fark edilir şekilde eksik olan bir yumuşaklık ve sıcaklık getirmişti. O ilkbaharda ise durmaksızın yağmur yağıyor gibiydi. Ya da belki de içindeki ıstırapın dışa vuran bir işareti olarak sadece yağmuru hatırlıyordu.

Ortaçağa ait ismine rağmen Cleeve Manastırı, klasik tarzda ve muazzam boyutta çok büyük bir malikâneydi. Del sıklıkla, çocukken buranın bir evden çok müzeye benzediğini düşünürdü. Ancak tüm Palladio* dönemi ihtişamına rağmen, çehresi etraftaki yaz yeşilliği sayesinde yumuşamıştı. Bununla beraber, giriş avlusunun muazzam çimenliğinden geçerlerken, teras merdivenlerinin basamaklarının ve yukarıdaki birinci katın altındaki zemin katının orta kapısından üniformalı piyade birlikleri çıkıyordu.

Del, Celia'nın atından inmesine yardım etti ve onları

*1700'lü yılların başındaki İngiliz neo-klasik mimari akımı mimarı. (ç.n.)

hemen Kontes'in kendilerini beklediği büyük salona aldılar.

"Rupert, canım, ziyaretinizi haber vermemen ne kadar da sana uygun bir davranış." Öpmesi için solgun yanaklarından birini çevirdi. "Bavulunuz yok mu?"

"İyi akşamlar anne. Arkamızdan geliyor."

"Çok hoş." Sevgiyle Del'in elini sıktı. "Düğünden bu kadar kısa süre sonra ziyaret etmeniz ne kadar güzel. Canım, Cleeve Manastırı'na hoş geldin." Kontes, Celia'yı kucakladı. "Odana mı çekilmek istersin yoksa sana içecek bir şeyler ikram edeyim mi?"

Celia reverans yaparak annesini selamladı. "İtiraf etmeliyim ki leydim bir bardak çay harika olur."

"O zaman size çay ikram edelim." Kontes gülümsedi ve bu isteği onaylamak için başıyla kâhyaya işaret etti. "Sarı oturma odasına."

Onları Kontes'in özel oturma odasına aldılar. Bu yer hatırladığına hiç benzemiyordu, tamamen parlak, canlı renkler ve seçkin ince ipeklerle dekore edilmişti. Kontes koltuğuna oturduğunda elini ona doğru uzattı, böylece Del de şöminenin yanında durmak için çekilmeden önce annesinin yanağını yeniden öptü. Bu karşılaşmasındaki sıcaklık ve içten memnuniyet şaşırtıcıydı, aslında geçen yıllarda ailesinin kendisine karşı olan ketum tavrından dolayı bir içerleme hissetmemesi Del'i daha da şaşırtmıştı.

"Canım." Leydi Cleeve, Celia'yı yanağından öperek bir kez daha karşıladı. "Geldiğine çok sevindim. Seninle düğünde ya da daha öncesinde konuşma fırsatı bulamadık. Rupert evlenmek için çok acele ediyor gibi görünüyordu ama şimdi seni görünce bunun nedeninin aşıkâr olduğunu görebiliyorum. Çok güzelsin."

Annesi, bir kere daha ne kadar uzun olduğunu fark ettiği Celia'nın yanında fazlasıyla ufak ve narin görünüyordu. Elbette Del'den ufak olduğu için Celia her zaman kendisine bu kadar uzun görünmüyordu ama dünyanın geri kalanıyla kıyasladığında durum farklıydı. Annesinden bir baş uzundu.

Cleeve Kontesi, dış görünüşündeki tüm zarafetiyle orta yaşlarına giriyordu. Ancak yine de Del onun kederiyle bitkin düşmüş olduğunu görebiliyordu, adeta acısı yüzündeki hatlarla varlığını görünür hale getirmiş gibiydi. Leydi Renning'in dediği gibiydi - Emily'nin ölümü annesine çok zarar veren bir kayıp olmuştu. Del, öfkesinde yalnız olmasına rağmen, acısında yalnız değildi.

Nasıl olmuş da bunu görememişti?

Ancak annesinin tavırları her zamanki gibi sıcaktı, diktatör gibi davranan babası ile çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

“Çok naziksiniz leydim,” diye cevap verdi Celia ve yanaklarına bir renk dalgası yayıldı.

“Hiç değil. Benim fazla hassas olduğumu düşüneceksin ancak evde yeniden bir kızım olduğuna memnunum. Özellikle de senin, çünkü Emily'nin mektupları vasıtasıyla seni zaten tanıyor ve seviyordum.”

Celia içgüdüsel bir şekilde elini Kontes'in elinin üzerine koydu. “Gurur duydum leydim ve sizin fazla hassas olduğunuzu düşünmüyorum. Sizi tamamıyla anlıyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Hiçbirinizle tanışmadan önce hepinizi, ancak özellikle Darling Vikontu'nu tanıyor ve seviyordum.”

“Evet, onların birbirlerine yazdıkları mektuplar.” Bu

anı ile kederlenen Kontes uzaklara baktı. “Anlıyorsunuzdur, biz onların birbirlerine yazdıklarını bilmiyorduk. Zor bir şeydi. Çok uzun süredir ondan mahrumduk ve Emily onun nerede olduğunu bizden saklamıştı fakat en azından ölümüne doğru giderken ağabeyinin yanında olduğunu bilmek beni teselli ediyor. Bunu bilmek beni rahatlatıyor.”

“Ondan mahrum kaldığınız için üzgünüm ama kendi adıma mutlu olmalıyım, çünkü eğer Emily bana onun mektuplarını okumamış olsaydı ona âşık olamazdım. Görduğünüz gibi, bizi bir araya getiren Emily idi ve bunun için her zaman minnettar olmalıyım.”

“O zaman ben de canım, ben de.”

“Ancak aynı zamanda efendim,” diye kibarca araya girdi, “o mektupları aramak için buraya geldik. Emily’nin yazdığına emin olduğum bazı mektuplar Darling Vikontu’nda yok ya da onları hiç almamış. Bu mektupların, onun eşyaları ile buraya geri gönderildiğini ya da onun adına buraya gönderildiğini umuyorduk.”

“Bilmiyorum. Rupert?” Kontes oğluna döndü. “Bu işlerin hepsiyle baban ilgilendi. Bath’teki okula gitti... Her şeyle ilgilenmek için. Ona danışman gerek.”

“Teşekkür ederim efendim, yapacağım.”

Del izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Manastır alanına kendini yeniden alıştırmak, babası ile yapacağı kaçınılmaz konuşmayı geciktirmek için yürüyüşe çıkmayı düşündü ancak daha iyi tarafı buna izin vermeyecekti. Günün bu saatinde Kont, malikânedeki odasında sekreteri ile çalışıyor olurdu. Del, Cleeve Aslanı’na özellikle kendi ininde karşı çıkmak istemiyordu ama Albay Delacorte, üstü bir subaydan kötü bir azar ıstırma durumunu asla ertelemeydi. Bunu, keyfi yerinde bir şekilde hemen yapardı.

Kapıyı çaldığında babası onu içeri davet etti ve Del babasının özenli odasına girdiğinde geçmişe yolculuk yapmış gibi hissetti. Bu oda, Kont'un engin varlıklarını yönettiği süit odalardan biriydi. Evin arka tarafına daha yakındı ve burada Kont'la işi olan insanların kabul edildiği bir giriş holü vardı. Odanın arka tarafında Kont'un kitap okuduğu, kişisel yazışmalarını gerçekleştirdiği, sigara içtiği ve boş zamanlarını değerlendirdiği özel kütüphanesi bulunuyordu. Buranın arkasında ise kütüphanenin insanlara daha açık olan ve ikinci katında küçük bir balkon yer alan iki katlı, meşe kaplı bir kısım vardı. Bu oda, manastırın bazıları iki yüz elli yıl öncesine, 8. Kral Henry saltanatında manastırın dağıtıldığı zamanlara ait olan muhteşem kitap koleksiyonuna ev sahipliği yapıyordu. Rütbe, sorumluluk ve görevden bahseden odalar vardı. Cleeve'e karşı olan görevlerden.

"Davetsiz geldiğim için affedersiniz efendim. Sizinle konuşabilir miyim?"

Cleeve Kontu onun bu isteğini değerlendirmek için koltuğunda arkasına yaslandı. Oğlunun uzun yıllar sonra aniden önünde belirmiş olmasına şaşırmış gibi görünmüyordu - muhtemelen hizmetlilerden biri Del ve Celia'nın geldiğini ona bildirmişti. Masasının ardında oturan Cleeve Aslanı, tam Del'in hatırladığı ve beklediği gibiydi. Delici mavi bakışları hızlı, keskin ve hatta yırtıcıydı. Del odaya, bölgesine izinsiz girerken Kont onu izliyordu. Ancak bazı değişiklikler de mevcuttu. Aslanlara özgü yeledere benzeyen kızılımsı sarı saçlarında çok miktarda beyazlar vardı ve yakışıklı, bronz yüzünde endişe, kaygı ya da sadece yaşından dolayı çizgiler oluşmuştu. Cleeve her zaman o kadar

her şeyi bilen, her şeye gücü yeten ve hatta yenilmez biri gibi görünmüştü ki, Del babasında gördüğü bu insanlık ve fanilikten dolayı şaşkıındı. Zaman geçmiş ve her şeyi de-ğiştirmişti.

Ancak Cleeve Aslanı kesinlikle güçsüz değildi. Eliyle sekreterine gitmesini işaret etti ve etkileyici bir şekilde uzun, kemerli burnunun üzerinden bakarak oğlunu inceledi. “Bize biraz zaman verebilir misin Sands-”

“Buna gerek yok efendim,” diye araya girdi Del, bu görüşmeyi mümkün olduğunca kısa tutmaya kararlıydı. “Şüphesiz bu görevi gerçekleştirmek Sands’e kalacak. Az önce annemle Emily’nin eşyalarının okuldan gönderilmesiyle ilgili konuştum. Annem, Emily’nin tüm eşyalarının Bath’ten getirilmesi ile sizin ilgilendiğinizi belirtti. Bunun hakkında bazı kayıtlarınız olduğunu düşündüm.”

“Elbette var.” Babası kayıt tutma konusunda kesinlikle harikaydı. “Neden aniden bir yıldan fazla bir süre önce gerçekleşen bir olayla ilgilendiğini sorabilir miyim?”

“Bu ani bir dürtü değil efendim.” Del, üstü bir subayla konuşurken kullandığı ses tonunda konuşmuştu. “Bir süredir bu konuyu düşünüyordum ama sonunda hiçbir şey çıkmayabilir. Emily’nin diğer mektuplarını arıyorum, hiçbir zaman elime geçmemiş olan mektuplarını. Eğer hâlâ duruyorlarsa, Emily’nin eşyalarının arasında olabileceklerini umuyordum.”

“Eline geçmemiş olan bu mektuplarda ne bulmayı umuyorsun?” Babasının sesi hafifçe meraklı çıkıyordu.

Del, özellikle de şüphelerini ortaya çıkarmaya hazır değilken, babasının karşısında bir çocuk gibi kendisini savunmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Çok fazla

şey risk altındaydı. Ve bunu kendi başına yapmak istiyordu. Emily'nin ölümünün nedenini bulmak kendi görevi, kendi saplantısıydı. Babasının yardımını ya da bu işe karışmasını istemiyordu. "Tam olarak emin değilim efendim. Ancak hem kendimin hem de Bayan Burke'ün -ki kendisi benim eşim olur- Emily'nin ölümünü daha açık bir şekilde anlamamıza yardım edeceğini umuyorum."

"Anlıyorum. Benim deneyimlerim bazı şeylerin anlayışımızın ötesinde olduğu yönünde Rupert. Ancak yine de Sands envanter kayıtlarının nerede bulunacağını biliyordur."

"Evet lordum." Sekreter tam o anda konuşmaya başladı. "Doksan üç yılının nisan ayı olmalı, öyle değil mi?" Bay Sands ayağa kalktı ve tam olarak o zamana tahsis edilmiş olan büyük defterin olduğu yere gitti. "Şimdi okumak ister misiniz lordum?"

"Teşekkürler Sands. Mümkünse defteri kütüphaneye götüreceğim. Ancak envanterde listelenmiş olan kalemlerin var olup olmadığını merak ediyorum, buradalar mı?" Del'in aklına bunu sormanın daha az garip bir şekli gelmemiştir. "Sizin o titiz envanterinizde listelenen şeylere ne oldu?"

"Annenin görmesi için, ki o kederinin içinde görmemeyi seçti, buraya getirildiler. Ve senin bu kederi paylaşmadığını ya da buna şahit olmadığını da belirtiyorum." Babası kısık sesle ve sertçe konuşuyordu.

Del babası ile tartışmayacaktı. Geçmişteki davranışları üzerine tartışarak ikisinin de kazanabilecekleri hiçbir şey yoktu. Emily ölmüştü ve Del hâlâ bunun nedenini bilmiyordu.

“Eğer annen onların kilise cemaatine dağıtılması emrini vermediyse, sanırım kız kardeşinin eşyaları hâlâ sandıkların içinde ya eski odasındadır ya da kısa süre önce, yas yılının son ermesiyle birlikte depoya gönderilmiştir. Bayan Starling biliyordur.”

“Teşekkür ederim.” Eğilerek babasına selam verdi. “Kâhyaya danışacağım.”

“Bir dakika. Teşekkürler Sands.”

Sekreter, hep yaptığı gibi sessizce ve etkin bir şekilde eğilerek odadan dışarı çıktı.

Kont sadede gelmek için hiç vakit harcamadı. “Pekâlâ, Rupert, anneni ziyaret etmeyi uygun bulmana sevindim. Seni görmeyi, evliliğini kutlamayı ve gelinini tanımayı çok istiyordu.”

“Evet efendim. Yanlarından ayrıldığımda birlikteydiler.”

“Güzel. Sıcak kanlı bir kız gibi görünüyor.”

“Öyle. Ve çok zeki.”

Babasının dudaklarının kenarları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet, hayran olunacak bir özellik. Hatırladığım kadarıyla kız kardeşinin arkadaşıydı.” Oturduğu yerde pozisyon değiştirdi ve konuşmadan önce uzunca bir süre önündeki kâğıtlara baktı. “Emily’nin eşyalarını arama nedenlerini anlıyormuş gibi yapmayacağım ama senden şunu isteyeceğim -çünkü sana ısrar etmenin hiçbir faydası olmayacağını öğrendim- senden şu anda kendine belirlediğin amaç ne olursa olsun anneni üzmemeni isteyeceğim.”

“Ben hiçbir zaman böyle bir şey-”

“Hayır, hiçbir zaman onu incitmeyi amaçlamazsın ama bunu yine de yaparsın. Yokluğun ve mesafeli oluşunla.”

Del bunun doğru olduğunu bilmesine rağmen bunu açık bir şekilde kabul edemedi.

“Ancak umarım,” diye devam etti babası, “beni isteyerek yanlış anlamıyordur. Eve geldiğine sevindim. Çok uzun süre boyunca -sen böyle olduğunu düşünmesen de ben sabırla diye düşünüyorum- oğlumun geri dönmesini bekledim.”

Ahh, evet, o kaçınılmaz hesaplaşma. Babasının Del’e görevlerini yerine getirmekteki başarısızlığını hatırlatmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. “Burada, emrinize amadeyim.”

Babası bakışlarını tavana kaldırdı ve kıkırdadı. “Sen, oğlum, hiçbir zaman benim emirlerime amade olmadın. Genç bir delikanlıyken de değildin, şimdi kesinlikle değilsin. Hatta 1785 yılının ilkbaharından beri benim etkim altında bile değilsin. Ya da senden istediğim gibi İngiltere’ye geldiğin zamandan beri. Bunun neden olduğunu biliyor musun Rupert?”

Del’in bu konudaki fikri her zaman için, babasının kontrol edemediği şeylerden hoşlanmadığı olmuştu. Ancak hakaret etmeye varmadan verebileceği bir cevap yoktu.

“Çünkü sen kendi kendinin efendisisin. Bundan on yıl önce benim hiçbir etkim ya da müdahalem olmadan böyle olmaya karar verdin. Senin ne yaptığını -hepimizin beklediği gibi kaçmak ya da bir zalimin peşine takılmak yerine Deniz Kuvvetleri’ne katıldığını- öğrendiğimde, bunu kendi koşullarınca sana doğuştan hakkın olarak gelecek olan güç ve ayrıcalıklara sahip olmaya değer ve bunun için yeterli olduğunu kanıtlamak için yaptığını düşünmüştüm. Yanılıyor muydum?”

Celia'nın ony şoke olmaya alıştırmış iyi bir şeydi. "Hayır efendim. Yanılmıyorsunuz."

"Ancak yine de tatmin olmadın. Fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtladığın sorumlulukları üstlenmeye hazır ya da istekli bir şekilde Cleeve'e geri dönmedin. İşte bunu anlamıyorum. Dokuz yılını donanmaya cesurca hizmet ettikten sonra, son seneyi neden uğrunda uğraştığın her şeyi boşa harcayarak, kazanmak için yola çıktığın her özelliği bir kenara fırlatarak geçirdiğini anlayamıyorum."

Babası duyduğu sıkıntıyla ayağa kalktı ve masasının ardında yürümeye başladı. "Bu nedenle de sadece senin tatmin olacağın zamanı bekleyebilir ve bu günün öldüğüm gün olmaması için dua edebilirim."

Del zorlukla yutkundu, yanlış anladıkları boğazına takılmış acı bir ilaç gibiydi. Babasının kendi hareketlerini anlamış ve hatta bunları onaylamış olması hiç aklına gelmemişti. Onun sabırla Del'in kendi başına geri dönmesini beklemiş olması hayret verici ve kayda değer bir şeydi. Ve aynı zamanda tamamıyla yeniydi.

Kendi savunması, dünyayı babasının bakış açısından görme girişiminde bulunmayı bile reddetmesi çocukça ve sonuç olarak basitçe yanlış görünmeye başlamıştı.

"Demek istediğinizi anlıyorum efendim. Ve ben... Özür dilerim. Çok yakın bir gelecekte size ve Cleeve'e karşı olan sorumluluklarımı üstlenmeye hazırım. Ancak sizin hizmetinizde olmadan önce tamamlamam, bitirmem gereken son bir işim -Emily ile ilgili olan bu konu- daha var."

Babasının şaşkınlığı, yüzündeki tamamen boş ifadeden ve garip bir şekilde yerine oturmasından belliydi. "Bu

kadar kolay olamaz.” Babası kaşlarını çatıp ona baktı. “En sonunda seninle bu konuda konuşuyorum ve basitçe sona mı eriyor? Yüce Tanrım. Bu kadar kolay olacağını bilseydim, seninle bir sene önce konuşurdum.”

Del mahcup bir şekilde omuz silkti. “Belki de sadece zaman gerekiyordu.”

Babasının buruk gülümsemesi zamanın çoktan geçtiğini gösteriyordu ama Del, babası düşüncelerini sesli ifade etmek konusunda kendisine hâkim olup sadece şunları söylediğinde çok şaşırды; “Nasıl olmuş olursa olsun, buna memnunum. Emily hakkındaki iş her ne ise bitir -ancak lütfen annenin kalbini daha fazla kırmamayı hatırla- ve mümkün olan en kısa süre içinde bize geri dön. Senin benim, ama aynı zamanda annen ve erkek kardeşlerin için de burada olmandan çok memnun olacağım.”

Del hesap defterini aldı ve kütüphaneye doğru ilerlerken, anlaşılmanın verdiği zevkle içi ısındı. Sonra, ona bu duyguyu tattıran ilk insan kapıdan geçerek yanına geldi. Celia’nın yüzünde endişeli bir gülümseme vardı.

“Uşak bana seni burada bulabileceğimi söyledi. Kont ile konuşman nasıl gitti? Ne buldun?”

“Henüz hiçbir şey. Defterde Emily’nin okuldan gelen eşyalarının bir listesi bulunuyor.”

Sayfalara göz gezdirirken Celia’nın alını kırıştı.

“Takip etmesi gereken bu kadar varlığı, gözetimi ve sorumluluğu altında bu kadar insan varken neden böyle bir şey yaptığını anlayabiliyorum.”

Bu, fazlasıyla mantıklıydı. Elbette ki Celia bunu bu şekilde görecekti. Del, babasına karşı edindiği bu yeni anlayışla bile henüz eski dargınlıklarından vazgeçmeye hazır

olmadığını fark etti. “Bilmiyorum, belki de bunu muhatap olduğu insanları tanıyarak ve onları dinleyerek de yapabirdi. O zaman defterlere titizlikle işlenmiş işaretler ve rakamlara bel bağlamadan bir şeyler hatırlayabilirdi. İnsanlar düzenli, titiz sütunlara indirgenmemeli. Ölmüş olan kızlar, bir taşınmaz mallar listesine indirgenmemeli. Hayat çok değerli olmasına rağmen, çoğunlukla bu kadar düzenli ya da sade olmuyor.”

Celia o iri, şaşkın gözleriyle baktı ve sonra kollarının onun beline dolayıp sarıldı. Del yavaşça kollarını ona doldı ve bedeninin narin gücünü hissetti. “Teşekkür ederim. Gel, şu listelere bakalım.”

Yan yana ikisi birden listelere göz atıldılar, karısının simsiyah gür saçlı başı ona doğru eğilmişti. Celia, parmağıyla bir kaydı işaret etti. “Sanırım bu burada üç mektup olduğu ya da en azından eskiden var olduğu anlamına geliyor. Bunlara nasıl ulaşırız?”

Del hemen Cleeve’in kâhyası olan Bayan Starling’i çağdı ve kâhya onları yarım saat içinde istediklerini getireceği konusunda bilgilendirdi. Uşak, titizlikle etiketlenmiş, tozları alınmış ve temizlenmiş deri kutuları getirdi. İlk kutuda, Kontes’in kızına yazdığı hâlâ mavi kurdelelerle bağlanmış olan mektuplar vardı. Bu mektuplar Del’i şaşırtmamalıydı. Ne de olsa Emily mektup yazmayı seviyordu, neden annesine de yazmayacaktı ki? Sadece Del bunu hiç düşünmemişti. Emily ile olan bağının tamamen özel olduğunu düşündüğü için onun ailesi ile başka bağlar kurmuş olduğunu düşünmemişti.

İkinci kutu varsayımlarının yanlışlığından dolayı bir kez daha şoke olmasına neden oldu. Çünkü, burada aynı

şekilde kurdelelerle dikkatlice bağlanmış bir şekilde duran, Cleeve Kontu'nun sevgili kızına yazdığı mektuplar bulunuyordu. Del, kendisine bunların gerçek olduğunu göstermek için birini eline aldı. Bunlar, Bay Sands'ın temiz, zarif el yazısıyla değil, babasının daha kargacık burgacık, kuvvetli tarzında kaleme alınmıştı. Pek çok sayıda mektup vardı, Emily'nin okulda geçirdiği tüm iki yıllık dönem içinde en azından haftada iki mektup yazılmıştı. Ve her biri Cleeve Kontu diye değil, *seni seven baban* şeklinde imzalanmıştı.

Del, biri üzerine diğerini okudu. Hepsi sadece annesinin detaylı bir şekilde anlattığı sosyal olaylarla değil, aynı zamanda kişisel endişeleri ve sorularıyla da doluydu. Yeterince cep harçlığı var mıydı, okul yeterince sıcak mıydı, derslerini seviyor muydu, onun rahat etmesi için başka bir şey gönderebilir miydi?

Babasının ailesinden uzak duran, soğuk, talepkâr bir adam olması, Del'in uzun süredir tutunduğu inançlarından biriydi. Ve bu basit bir şekilde doğru değildi. Ya da en azından Emily için doğru değildi.

Celia bir şekilde onun düşüncelerinin gittiği yönü takip edebilmişti. "Del, neden ayrıldın?"

"Ben ayrılmadım. En azından başında. Pek çok erkek çocuk gibi okula gönderildim. Ve sonra, basitçe bir maceraya çıktım."

Celia ona kaşlarını çatıp baktı. Belli ki, daha uzun, daha iyi bir cevap vermesi gerekiyordu.

"Okula gitmek için evden uzaklaştığımda, bunu sevdim. En azından geçici bir süre için, bir varis olmanın kısıtlamalarından kurtulup özgür kalmıştım. Kendi yaşımdaki

ve benim konumumdaki erkek çocuklarla oyun oynayıp konuşabiliyordum. Ve benimle aynı durumda olmayanlarla da. Ailelerin daha genç yaştaki çocuklarından oluşan bir gruba girdim - kendilerine İkinci Varisler diyorlardı. Onlara hayranlık beslemeye başladım. Onlar kendileri için bir şeyler yapmak konusunda benim sahip olduğumdan daha fazla yeteneğe sahiptiler. Yaşları daha küçük olan erkek çocuklar oldukları için bir şeyleri kendi başlarına yapmaya, bir şeyleri kendi yetenekleri ile başarmaya alışkındılar. Onlar gibi olmaya karar verdim. İsim olarak Delacorte'u kullanıyordum - Darling'i değil. Okuldan ayrılma zamanım geldiğinde, bu delikanlıların çoğunun askere gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden ben de onlarla birlikte orduya kaydoldum. Ancak babamın onayı ve himayesi olmadığı için bir rütbe satın alamıyordum, bu yüzden de sadece Deniz Kuvvetleri'ne gönüllü olarak kaydoldum. Kral'ın şilinlerini aldım ve Portsmouth'tan yola çıktım.”

“Ne kadar olağanüstü.”

“Sadece varis olarak doğan biri için. Oysa hizmet ettiğim yıllar içinde neredeyse karşılaştığım herhangi bir erkek için bu hikâye fazlasıyla sıradandı.”

“Anlıyorum.” Celia başıyla onayladı ve ona bir şey uzattı. “İşte buradalar.”

Emily'nin son iki mektubu. Del bunların ölümünden üç gün öncesinden başlayarak bir gün arayla yazıldıklarını gördü. Hâlâ mühürlü bir durumdaydılar. Mektuplarla birlikte pencerenin kenarına gitti ve okumak için oturdu. Parmakları titriyordu. Celia olduğu yerde kaldı, ya dudaklarını ısırtıyor ya da tırnağını yiyordu. O anda onun gerginliğini yatıştırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü bu gerginliği kendisi de paylaşıyordu.

Mührü kırdı ve mektupları okudu. Okumayı bitirdiğinde bakışlarını kaldırıp Celia'ya baktı. "Emily'ye şantaj yapıyorlarmış - olası gayri meşru ilişkiniz ile ilgili." Kendi durumlarına o kadar benzerdi ki, Del'in şantajcının ismini bildiğine dair hiçbir şüphesi yoktu. İkinci mektubun da mührünü kırarak açtı.

Celia ayağa kalktı, yerinde duramıyordu. Elini kaldırıp ağzını kapattı.

Del ikinci mektuba göz gezdirdikten sonra konuştu. "Melissa Wainwright'tı. Emily bunu onaylıyor. Melissa ile yüzleşmeyi planladığını yazmış. Mektupta yazdığından alıntı yaparsam; *'Bir şekilde sahip olduğum gine altınlarının tam miktarını biliyor. Neredeyse kendisi saymış gibi. Ancak sahip olmam gerektiğini bildiğimden çok daha azını saymış - para bana düzenli olarak geliyordu ama hiç harcamadım. Onun hepbenden çalmayı planladığından şüpheleniyorum ve şimdi hepsine hırsızlıkla suçlanmadan sahip olmak istiyor.'*"

Del bakışlarını kaldırıp Celia'ya baktı. "Bunu fark etmesi ikimizin fark etmesinden çok daha kısa sürmüştü."

"Baban Emily'ye ne kadar para gönderdiğinin kaydını tutmuş mudur?"

"Şüphesiz."

"Bu listeye bakarak sağlamasını yapabiliriz." Celia, kütüphaneden getirdikleri deftere göz atmak için masanın başına koştı. "Onun eşyaları arasında listelenen herhangi bir para yok. Melissa'ya ödeme yapmayı planlamadığından emin misin?"

Del mektuplara geri döndü. "Oldukça eminim."

"O zaman Melissa'nın şantajcı olduğu kadar hırsız olması da çok muhtemel. Emily'nin para konusunda biraz

düşüncesizce davrandığını hatırlıyorum - daima hiçbir zaman harcayamayacağı kadar fazla parası olduğunu söylediler. Sanırım babanın bu konuda kendisini şımarttığını düşünüyordu.”

“Eğer öyle yaptıysa buna sevindim.”

“Peki bunu ona söylemen gerektiğini düşünüyor musun?”

İnanılmaz sezgileri olduğu için Celia’ya sırtıttı. “Evet Celia, sanırım bunu yapmalıyım.”

Del, babasını okuma odasında buldu.

“Aradığını buldun mu?”

“Evet, bulduk. Size Emily’nin sözde bir ilişki nedeniyle şantaj yapıldığını söylemek zorundayım.” Bu dedikodudaki kişileri kendisine sakladı. Bu Celia’yı utandırmaktan başka bir işe yaramazdı. “Şantajcının kim olduğunu biliyorum ve onu adalete teslim edilmesini sağlamayı planlıyorum.”

Babası şaşkınlığını saklamasına rağmen, öfkesini saklamadı. Del konuşmadan önce onun çenesini sıktığını görabiliyordu. “Nasıl? Ne tür bir suçla?”

“Başka bir şey olmasa bile hırsızlıkla. Ben bu kişinin, Melissa Wainwright’ın Emily’den önemli miktarda para çaldığına inanıyorum. Emily’nin orada olduğu sürece ona gönderdiğiniz cep harçlığının hepsini. Merak ediyorum da, Sands’ın bu tutarı benim için onaylamasını sağlayabilir misiniz?”

“Elbette ki. Ancak kendim de ona ne kadar gönderdiğimi biliyorum - ayda dört gine. Ona ancak yetecek bir tutar gibi görünüyordu.”

“Celia’nın hatırladığı kadarıyla Emily çok az para harcıyormuş, bu nedenle de eğer bir kısmını harcamış olsa bile, bu hâlâ geriye iki yüz pound kadar bir para kaldığı anlamına geliyor. Çok daha az tutarlar için insanlar neler yapıyor.”

“Ancak bunu nasıl kanıtlayabiliriz?”

“Henüz bundan emin değilim ama Bayan Wainwright’ın izini kaybetmeden önce hemen buradan ayrılmam gerekiyor.”

“O zaman yolun açık olsun.”

“Teşekkür ederim efendim.” Del bir süre daha orada kalmaya devam etti.

“Başka bir şey var mı?”

“Evet, size bu kadar iyi kayıt tuttuğunuz ve tüm mektupları sakladığınız için teşekkür etmek istiyorum. Bu mektuplar paha biçilmezdi.”

“Buna sevindim.”

“Ben de.” Del, gururunu yutarak görmezden geldi. “Ancak aynı zamanda öfkeliyim.”

Kont başını kaldırdı. “Neden öfkelisin?”

“Çünkü, bu kadar titizlikle saklanan bu mektuplar bana sizin var olduğunu bile düşünmediğim esprili ve olgun bir yönünüzü gösterdi. Kendimi bundan mahrum ettiğim için öfkeliyim.”

Babası bir süre için tamamen, baştan aşağı hareketsiz kaldı. “Aslında, ben de sana bir özür borçluyum. Çünkü eğer bizi bırakıp gitmeseydin, kendi yolunu çizmek için uzaklaşmasaydın, seni kaybetmeyi bu kadar derinden hissedemeyebilirdim. Beni daha iyi bir baba yapmak için gitmen gerektiği için üzgünüm.”

Del, boğazından bir sıcaklığın aktığına inanamıyordu.

“Kalmayacak mısın? En azından kısa bir süre için? Bu annen için çok önemli olurdu.”

Del, annesinin kendilerini karşılamalarını ve cömertliğini düşününce boğazında beliren yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. “Geri döneceğim ama Emily ile ilgili bu olay henüz sonlanmadı. Buna inanmak için bazı nedenlerim var... Artık Emily’nin ölümünün bir intihar olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Hırsızlık yüzünden mi? Belki de Bayan Wainwright sadece Emily’nin ölümünün ardından fırsatçı davranmıştır. Rupert, bu hazmetmesi acı bir gerçek fakat ben onun notunu aldım. Ölmeden hemen önce yazdığı notu.”

Babası koltuğundan hareket etmeden masasındaki kitli bir çekmeceyi açtı ve katlanmış bir kâğıdı çıkardı.

Sadece kalbinin kırılmasından kaynaklanmış olabilecek bir acı, Del’in ciğerlerindeki nefesi kesti. “Onu saklamışsınız.”

Babası kederle gülümsedi. “Kayıt tutma konusundaki eğilimlerimden bahsettin. Ancak bu bir kayıt değil, bu... Hatıra. Dediğim gibi, bazı gerçekler bir kerede sindirilemeyecek kadar acıdır.”

“Görebilir miyim?”

“Evet, elbette.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kont'un seyahat arabası güney doğuya, Londra'ya doğru ilerlerken, Cleeve Manastırı gözden kayboldu. Melissa Wainwright'a doğru. Del ve Celia öne bakan koltukta yan yana oturuyorlardı. Del, kucağında onun elini sıkıca tutuyordu ancak kilometreler boyunca hiçbir şey söylememiştii, Celia babasıyla olan konuşmasından beri tedirgin olduğunu düşünüyordu.

“Bunda gerçekten ciddi miydin?” diye sordu en sonunda. “Anneme söylediğin şeyde? Benimle tanışmadan uzun süre önce bana âşık mıydın yoksa bunu sadece onu rahatlatmak için mi söyledin?”

“Seninle ilk tanıştıgımda da sana seninle tanışmadan uzun süre önce senden hoşlanmaya karar verdiğimi söylemiştim. Ve nedeni de buydu. Sana fena halde âşık olmuş-tum.”

Del uzanıp onu kaldırdı ve kucağına oturttu. Celia onun verdiği sıcaklığın ve rahatlığın içine kıvrıldı. “Bunu yapman ne kadar da akıllıcaymış.”

“Tam olarak akıllıca değildi. Cesur bir şeydi.”

Del onu hafıfçe öpmeye başladı, ancak tatlı ve minnet-

tarlık içeren öpüşme kısa süre içinde daha aç ve arzulu hale geldi. Del güzel, sıkı, şekilli dudaklarını kendi dudaklarının üzerine defalarca bastırıyordu. Ellerini belinden yukarı çenesine doğru çıkardı ve yüzünü dudaklarını kendisine açacak gibi tuttu. Diliyle onu okşuyor, emiyor ve aralarındaki ateşi tutuşturuyordu. Celia'nın içindeki her şey, her sinir, varlığının her lifi ateş ve zorunluluk hissiyle ona doğru uzanıyordu. Celia ellerini onun güçlü çene kemiğinin üzerinde gezdirirken, onun doğuştan gelen gücünü her yerinde hissederek şaşıyordu. Tıraş olmuş cildinin pürüzlülüğü ile sıkı dudaklarının fazlasıyla yumuşaklığı arasındaki tezatlık onu hayrete düşürüyordu.

Del dudaklarını boynuna yöneltip öpmeye başladı. Celia ellerini onun yumuşak, parlak saçlarının arasında gezdirip, çekerek kendisini onun ateşine ve sıcaklığına yaklaştırmak, kendisine daha rahat ulaşabilmesi için boynunu geriye doğru eğdi. Onun sevgisine daha fazla yaklaştı.

Sonrasında Del'in eldivenli elleri Celia'nın korsesinin üzerinde gezinmeye başladı, hızla üzerindeki düğmelerini açıyor, kısa redingotunu ve yeleğini aralıyor, kombinezonunu çekiştiriyordu, ta ki üzerinde sadece iç çamaşırları kalana kadar. Del'in dudakları kombinezonunun üzerinde kalan teninin üzerindeydi, Celia ona yardımcı olmak, istediklerini göstermek için bedenini geriye doğru eğip başını arkaya attı. Ona kendi sevgisini göstermek için.

Del de kendisi kadar hevesli ve aç gözlüydü - onu öpüyor, üzerindeki kat kat kıyafetin kumaşlarını çekip açıyordu. Del en sonunda göğüslerini serbest bıraktığında, onu gözleriyle, dudaklarıyla, diliyle yıkıp kavurmaya başladı. Celia ona sıkıca tutundu, Del her yerini emip, dilini üze-

rinde gezdirir, sertleşmiş bir göğüs ucundan diğerine gidip kadınlığına ateşler salarken, ellerini onun saçlarının arasında gezdiriyordu.

Del onu bırakıp, dudaklarını bedeninden çekti. Celia'yı üzerinden kaldırıp karşısındaki koltuğa bastırdı, üzerindeki gereksiz kıyafetlerden kurtulurken Celia'yı beline kadar çıplak ve arzuyla ağzı açık nefes nefese bir halde bıraktı.

Del şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp bakmadan koltuğa doğru fırlattı. Ceketinin düğmelerini çözüp omzunu silkererek çıkardı ve çekerek boyun bağından kurtuldu. Del o kadar büyük bir ateş ve şevkle bakıyordu ki Celia nefessiz kaldı, kendisine dokunmadığı için acı çekiyordu. Del'in onu öpmek için kaldıracağını düşünüyordu ama o eğildi ve bacaklarını iki yanına açıp, karşıdaki koltuğa doğru uzattı.

Celia'nın kalbi hızla atmaya başladı. Arabanın içinde birlikte oldukları, onun ayaklarının koltuğun üzerinde, kendisini çevrelediği geceyi çok iyi hatırlıyordu. "Del?"

"Kendini hazırla Celia." Del onun eteklerini kaldırdı, ellerini bacaklarında, jartiyerlerinin kenarlarında gezdiriyordu.

"Hayır." Bu açıklık, onun maksadındaki açık şehvet karşısında şok olmuştu.

Del sırtıttı ve onaylar gibi başını salladı. "Ahh, evet."

"Del, yapamazsın-"

Del onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Yapabilirim. Yapacağım."

"Ancak perdeler. Birileri görebilir."

"Sadece sen. Eğer korseni düzeltirsen kimse göremez,

öyle değil mi? Sadece arabasında resmi bir şekilde oturan bir hanımefendi görecekler ve senin oranı yaladığımdan, ağzıma boşalmanı sağladığımdan asla şüphelenmeyecekler.”

Celia onun açık saçık şehvetinden dolayı şoke olmuştu ancak ona ve açlığına karşı koyamıyordu. Celia ateşin teninin altında patladığını, başının beklenti ve ihtiyaçla dönmeye başladığını hissetti. Del ellerini bacaklarına koydu ve onları daha da araladı, başını eğerek bacaklarının iç kısımlarına tüy hafifliğinde öpücükler kondururken, Celia kışkırtıcı bir şekilde santim santim çözöldüğünü hissetti.

Yüce Tanrı, bunu yapabiliirdi. Celia, onun dilinin sıcak ıslaklığını ilk hissettiğinde neredeyse çılgık atıyordu. Ancak ağzından çıkan ses sadece hayvani bir zevk inleyişiydi.

“Mmm,” diye ona katıldı Del ve Celia o dilini gezdirirken sesinin titreşimlerini hissedebildi. Celia, sıcak ve yavaşça akan bir suyun üzerinde yüzüyordu, yumuşak ve son derece zevk veren bir duygu akımıyla sürükleniyordu.

Del, kendisini asla hazırlayamayacağı kesin bir doku-nuşla, o noktayı öptü. O noktayı, arzusunun yükseldiği o yeri. Bu noktanın incisi olduğunu söylemişti ve Celia da bir inci olduğunu hissediyordu - pürüzsüzdü, sıvı bir ışıkla akıyordu. İhtirasla dolu, aç bir arzu hissi içinde yükselirken ellerini Del’in saçlarına doladı, onu kendisine çekip dudaklarını, o güzel, becerikli dudaklarını en hassas yerine bastırdı. Varlığının özünün üzerinde dilinin acımasızca saldırısıyla ateşinin yükseldiğini hissetti.

Parmaklarını kıvrıp döşemeye geçirmişti, çılginca bedenini orada tutmaya, telaşla ona bağlamaya çalışıyordu ama düşüyor, onun gücü ve yumuşaklığıyla yukarı doğru taşınyordu.

Celia'nın zapt edilmez, cüretkâr bedeni hâlâ dünyaya bağılıydı ve koltuğun üzerinde kıvranıyor, bükülüyor, dönüyordu. Tek bir ince dokunuşla uçmaya başladı, göz kapaklarının altındaki ışık ve ısı patlamasıyla kör olmuştu.

Boşalmasının son parıltıları içinde dinlenecek zamanı olmadı. Hâlâ ıslak ve hâlâ onun aşkının zalim gücüyle titrerken, Del hiç zaman geçirmede. Pantolonunun düğmelerini çözdü, Celia'yı bir bez bebek gibi kaldırdı ve hazır bekleyen aletin üzerine kolaylıkla oturttu.

Ve birlikte ateşle tutuştular.

Celia, normalde alışkın olmadığı bir baş ağrısıyla uyanı. Kendisine bunun, Melissa'nın “ekonomik özgürlüğünün” aslında Emily'den çaldığı paralardan gelmesine dair o korkunç kaygının stresi ve geriliminden kaynaklandığını söyledi.

Ya da yalnız uyandığı gerçeğinden kaynaklanıyor da olabilir. Yanındaki yastığın üzerinde kocasının parlayan başı yerine, bir not duruyordu.

Canım, beni affet. En iyisinin bu işi yolumuzun üzerinden çekip tamamlamak olduğunu düşündüm. Yournghusband ve Bow Street Mahkemesi'nden bir hâkim de benimle birlikte geliyor. Sana bu akşamüzeri haberler getirmeyi umuyorum.

Saat henüz yedi olmamıştı. Celia hızla yataktan çıktı ve çıplaklığını örtmek için üzerine eline gelen ilk şeyi, kocasının ipek sabahlığını geçirdi.

“Del? Del!” Koşarak merdivenlerden inip evin arka tarafına doğru giderken, kelimeleri koridorda yankılanıyordu. “Sakın gitmiş olma cüretini göstermiş olma. Del!”

Celia hizmetlilerin merdiveninden aşağı mutfağa indi ama orada sadece Bayan Bobbins vardı. “Herkes nerede?”

“Leydim.” Aşçı, bir tepsiyi kolaylıkla fırından masaya taşıırken, hızlıca bir reveransla onu selamladı. “Erkenden gittiler, hepsi. Gosling lordumla beraber gitti. Sizin kız Bains ise bana birkaç yumurta almaya gitti. Sizin bu kadar erken döneceğinizden haberimiz yoktu ve Bains de sizi bu kadar erken kalkacağınızı düşünmüyordu, yoksa sizin için burada olurdu.”

“Evet, elbette, sorun değil. Ne kadar zaman önce gittiler? Vikont demek istiyorum.”

“Bilemiyorum, çünkü kahvaltı etmediler. Size sıcak çikolatanızı getireyim mi leydim?”

Celia ona cevap vermedi ve hızla merdivenlerden yukarı çıkarak, oturma odasının penceresinin perdelerinin arasından başını uzatıp Kuzey Sokağı'na baktı. Boştu. Çok geç kalmıştı - Del gün doğarken yola çıkmış olmalıydı. Melissa'nın nerede olduğunu bile bilmiyordu - sadece Marylebone'da bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Beklemek zorunda kalacaktı.

Fazla korumacı kocalarla ilgili çirkin lanetler okuyarak, çıplak ayakla ve bir hışımla yeniden kahvaltı odasına girdiğinde, Bayan Bobbins'in bir demlik sıcak çikolata getirmişti. “Siz bununla başlayın, ben gerisini hemen hazırlayacağım.”

Celia oturup kendisine bir fincan çikolata doldurdu ve giyinmek için fincanıyla birlikte yukarı çıkıp çıkmamayı düşünürken Melissa'yı elinden tutup çeken Bayan Turbot koridorda belirdi. Celia ilk bakışta bir mürebbiyenin, isteksiz, yaramaz bir öğrencisini sürüklediği izlenimine ka-

pıldı. Bayan Turbot, Melissa'yı oraya, kendisine bir hesaplaşma amacıyla mı getirmişti? Ancak Del neredeydi? Bu çok... Yanlış geliyordu.

Bayan Turbot doğruca kahvaltı odasına geldiğinde Celia ayağa kalktı. Odanın başka bir çıkışı yoktu. "Bayan Turbot, Melissa, bu onuru neye borçluyum?" Sesi tiz ve titrek çıkıyordu.

"Onur," dedi Bayan Turbot alayla. "Çok teşekkür ederim, onurunuzdan fazlasıyla payımı aldım. Senin ve eşinin, ikinizin de."

"Affedersiniz?"

"İstedğin kadar af dileyebilirsiniz. Aslında, seninle işimiz bittiğinde leydim, bahse girerim hoşunuza gitse de gitmese de diliyor olacaksınız."

Celia'nın tüyleri diken diken oldu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. "Bayan Turbot, fazlasıyla rahatsız olmuş görünüyorsunuz. Size bir bardak çay vereyim."

"Uzatmayın," diye bağırđı kadın ve elbisesinin cebinden ufak bir tabanca çıkardı.

Celia neredeyse kahrkaha atacaktı.

Ne kadar ufak olsa da başının üzerinde büyük, beyaz bir mantar başı gibi duran dantelli başlığıyla Bayan Turbot'un ellerinde kesinlikle gülünç görünüyordu. Celia yavaşça kayarak sandalyeye oturdu ve Del'in kendi üzerinde kullandığı, uyuşturucu ve sakinleştirici ses tonunu kullanmaya çalıştı.

"Korkarım fazlasıyla altüst olmuş durumdasınız Bayan Turbot. Belki de siz ve Melissa kendinizi toparlamak için oturabilirsiniz." Fazlasıyla yeşil bir renge bürünmüş olan

Melissa'ya baktı. "Özellikle Melissa'nın bir bardak çaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

"Altüst olmuş durumda değilim. Sizin ve o lanet olası Darling Vikontu'nun uğrunda çalıştığımız her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Sana bunu asla yapmama-" Melissa, Bayan Turbot'un öldürücü bakışıyla susup kaldı.

Kadının elindeki silah bir anlığına tereddütle sallansa da sonra yeniden Celia'ya çevirdi. "Kalk ve bizimle gel. Bizim güvenli bir şekilde gitmemizin garantisi olacaksın. Dışarıda kiralık bir araba bekliyor. Kalk ve bizimle gel."

Celia bakışlarını Bayan Turbot'un elindeki sallanan silahtan ayırmıyordu, eğer eşinin -bir noktada döneceği ve birinin kesinlikle yardım çağıracağı- evinin güvenliğinden ayrılırsa, bu kadın ile birlikte sokaklara çıkarsa, hayatta kalma şansının her adımıyla birlikte giderek azalacağını biliyordu. Olduğu yerde kalmak zorundaydı. Kararlı olmalıydı.

"Pekâlâ, bunu nasıl yapacağım? Size memnuniyetle eşlik ederim ama giyinmiş durumda değilim. Eğer bana izin verirseniz-"

"Hayır!" Silah yeniden sallandı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ancak kiralık bir arabayla gideceksek, kesinlikle üzerimde kıyafetlerim olmak zorunda, yoksa biri fark eder. Dikkat çekmeden Londra sokaklarında yarı çıplak bir kadını sürükleyemezsiniz."

"An-"

"Melissa!" Bayan Turbot onun sözünü kesti. "Şunları al ve ellerini bağla." Eliyle ipek perde bağcıklarını gösterdi

“Elleri bağılyken Darling Vikontu’na nasıl mektup yazacak?” diye sordu Melissa.

“Onun elimizde olduğunu bildiğı sürece mektubu kimin yazdığının bir önemi yok.”

“Bence Melissa odamdan bana sade bir elbise getirirse daha iyi olur, böylece dışarı çıkarken ben de uygun bir şekilde giyinmiş olabilirim.” Celia biraz zaman kazanmak, bir şekilde onları ayırmak için aralarındaki karmaşadan faydalanmaya çalışıyordu. İki kadının arasında zaten bir gerilim vardı. Belki de bunu kendi yararına kullanabilirdi. “Giyinme odam sol taraftaki son kapı. Yeşil renkteki elbise kesinlikle harika olurdu.”

“Hayır! Olduğın yerde kal ve Melissa, onu bağla.”

Melissa isyan edecek gibi görünse de kendisine söyleneni yapıp, perdenin kumaşından kordonu çıkarmaya başladı.

“Bunu yapma Melissa. İnsanlar mendil çaldıkları için ülkeden atılıyorlar. Bir hakimın Cleeve Kontu’nun kızından iki yüz pounddan fazla para çalan birine ne yapacağını bir hayal et. Bir sınıf arkadaşına şantaj yapmaktan bahsetmiyorum bile.”

Pencerenin kenarında duran Melissa, endişeli gözlerle Bayan Turbot’a baktı.

“Darling Vikontu seni ilk uyardığında onu dinlemeliydin Melissa.” Celia onunla konuşmaya devam etti. “Şansın varken kaçmalıydın.” Celia ona doğru bir adım attı.

“Biz de tam olarak bunu yapmayı planlıyoruz. Seni durduğun yerde vurmadan önce ondan uzaklaş. Bunu yapmayacağımı düşünme! Cleeve Kontu’nun inatçı kızı oldukça kolay öldü ve sen dediklerimi yapmazsan, sıradaki olacaksın.”

Celia kalbinin tekleyerek, acıyla titreyerek duracağını hissetti. “Emily Delacorte’u mu öldürdünüz?”

Bayan Turbot, hırlar gibi, “Bu doğru,” derken, Melissa aynı anda hızla, “O bir kazaydı,” dedi.

Celia bir ona bir diğerine bakıyor ve gerçeğin ikisinin arasında bir yerde olduğunu biliyordu. “Bana ne olduğunu anlatın.”

“Bunun için harcayacak zamanımız yok,” dedi Bayan Turbot hiddetle. “Melissa bizi ele vermesini engellemek için ona vurdu ve ben de işini bitirdim. Tıpkı hemen dediklerimi yapmazsan, senin işini de bitireceğim gibi.” Tabancanın namlusuyla işaret etti. “Onu bağla Melissa.”

Tam o sırada Bayan Bobbins üzerinde yiyecekler ve sıcak içeceklerle dolu bir tepsi ile içeri girdi. “Misafirleriniz olduğunu duydum leydim, bu yüzden daha fazla sıcak çikolata ve kahve getirdim.” Kadın aniden durdu. “Burada neler oluyor?”

Uzun bir süre için hiç kimse, özellikle de Celia ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Bayan Bobbins, kaşlarını çatmış Bayan Turbot’a bakıyordu ve yüzünde kesinlikle onaylamadığını gösteren bir ifade vardı. Hangisinin daha büyük bir tehdit olduğundan emin olmayan Bayan Turbot, silahlı bir Celia’ya bir Bayan Bobbins’e çeviriyordu. Sonra Bayan Bobbins beklenmedik bir şekilde gülümsemi ve yeniden tepsi ile ilgilenmeye başladı.

“Yüce Tanrı, sen olduğunu bilmiyordum! Janey Windwright, vay canına. Leydinin oyunlarla ilgilendiğinden habersizdim. Lordum pek ilgilenmez. Yine de seni uzun zamandır görmemiştin Janey. Affedersiniz leydim. Pekâlâ, Janey nasılsın bakalım?” Bayan Bobbins bir elini iri kalçalarının üzerine koyarak doğruldu.

Celia bakışlarını, olağanüstü bir konuşma yapmış olan Bayan Bobbins'ten çekip yüzü bembeyaz olmuş olan Bayan Turbot'a baktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Artık silahı Bayan Bobbins'e çevirmişti, Celia da elleriyle sandalyenin arkasını kavramış, fırsat bulduğunda fırlatmak için hazır bir şekilde bekliyordu.

"Pekâlâ, bu eski bir dostu selamlamak için garip bir yol. Ben senin eski dostun Fanny Bobbins, Janey. Zamanında seninle birlikte Haymarket Tiyatrosu'nda birlikte çalışıyorduk, hamile kalana kadar. İşte fincanınız efendim," diye bilgilendirdi Celia'yı, masada duran neredeyse dolu olmasına rağmen, bir fincan dumanı tüten sıcak çikolatayı daha uzatırken. "Janey'e geri döndü. "Pekâlâ, şimdi ne üzerinde çalışıyorsun? Melodram, öyle mi? Ve bu yanındaki de kim? Ahh, neredeyse senin bir kopyan gibi."

Janey Wainwright Turbot silahı önünde duran iki kadın arasında çılginca çevirip duruyordu, sonunda Celia'ya doğrultmaya karar verdi. "Onu vururum."

"Ahh, bu çok ünlü bir hamle, gerçekten öyle." Bayan Bobbins bir sevinç çılgılığı atıp ellerini çırpı. "Bill bunu çok severdi. Bill melodramlara ve pantomime bayılır." Elini Bayan Turbot'a doğru salladı ve kapıya doğru döndü. "Bill," diye bağırdı koridora doğru, "bunu görmen gerek." Bayan Bobbins gelip çay tepsisinin yanında durdu, yüzünde mutlu bir beklenti ifadesi vardı.

Bill? Gosling mi demek istemişti? Ancak o Del ile birlikte gitmişti. Celia bu kadının aklını kaçırpıp kaçırmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun kahve demliğinin kapağını kaldırdığını fark etti. Dumanlar -kaynayan su-

dan çıkan dumanlar- hoş, anlamlı şekillerde yükseliyordu. Tanrı kalbini kutsasın ki, Fanny Bobbins çok cesurdu.

Kalbi göğsünde vahşi bir trampet gibi atan Celia, oyuna uyum sağladı ve sandalyeyi bırakıp, çikolata demliğini alarak Melissa'ya doğru fırlatmaya hazırlandı.

Hizmetlilerin merdivenlerinde ayak sesleri duyulduğunda, her şey bir anda gerçekleşti.

Bayan Turbot, silahını kahvaltı odasının kapısından gelecek olan kişiye doğru çevirirken, Bayan Bobbins, kahve demliğinin içindeki kaynar sıvının tamamını Bayan Turbot'un elinin üzerine boşalttı.

Bayan Turbot, "Seni kaltak!" diye bağırdı ve tabancayı bıraktı. Celia'nın beyin kanaması geçirip düştüğünü sandığı ama aslında yerdeki halının köşesini kavramış olan Bayan Bobbins, halıyı Bayan Turbot'un ayaklarının altından çekti. Kadın duvara çarptı ve silah yere düşüp kaydı.

Bayan Bobbins silahı aldı ve, "Aptal inek, hiçbir zaman rol yapamadın zaten. Bayan Turbot benim oynadığım karakterdi." Tiksinti ile silaha baktı. "Bu da uyduruk bir sahne eşyası- bu silahın bir horozu bile yok."

Sonrasında ev hızla açılan kapıların sesleriyle ve kahvaltı odası ise ellerindeki gerçek silahları doğrultmuş hazır bekleyen erkeklerle doldu.

"Del! Geldin."

"Durumu kurtarmak için. Ancak görüyorum ki durum zaten kurtarılmış." Del, Celia'ya baktı. "Sen kendini kurtarmışsın. İyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Senin Bayan Bobbins'in sayesinde - onu nereden buldun?" Celia aşçıya döndü. "Muhteşemsin."

Del, hâlâ yerde donakalmış halde yatan Janey Wainwright'a silahını doğrulturken, Celia'yı çekip göğsüne bastırdı.

"Savunmasız bir kadını vuramazsın," diye yalvardı Janey.

"Kapa çeneni Janey," diye emretti Bayan Bobbins. "Hiç önemli değil leydim. Bugünlerde izleyicilere oynama şansını pek elde edemiyorum. Her koşulda, Janey'nin tüm sahneyi kendine saklamasına izin veremezdim, değil mi? Zavallı, arsız inek."

"Bu arada sanırım o Melissa'nın annesi, yani Bayan Turbot. Ancak o aslında, senin Bayan Bobbins'ine göre o, eskiden Haymarket Tiyatrosu'nda çalışıp on sekiz buçuk yıl önce ayrılmış olan eski aktris Janey Wainwright, tabii Bayan Bobbins'in sözlerini doğru anladıysam."

"Doğru anlamışsınız leydim."

"Teşekkürler Bayan Bobbins. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Tanrım Celia, ne yaptığımı, seni nasıl yalnız bıraktığımı fark ettiğimde -ve onların bizden kısa süre önce kaçmış olduklarını anladığımızda- Tanrı şahidim olsun ki, bir daha öyle bir yarım saat daha yaşayamam. Ömrümden on yılı gitti."

Celia, onun gözlerinin önündeki saçları çekti. "İyi olduğuna emin misin? Nefes nefese kalmışsın."

"Koştum. O trafiğin içinde arabanın ilerlemesini bekleyemezdim. Bu yüzden de sana koşarak geri döndüm." Del onu kendine çekip, sıkıca sarıldı. "Seni eziyor muyum?"

"Hayır." Del onu çok yakınında, adeta asla bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Celia ise bundan oldukça hoşlanmıştı. Bay Youngusband ile polis memurları Melissa

ve annesini kollarından tutup onlara dışarıya kadar eşlik ederken, bir süre daha Del'in göğsüne sokulup kaldı.

"Ona, onlara ne olacak?"

"Eğer şanslılarsa, ülkeden sürülecekler. Eğer değilse, asılacaklar. Hepsi de lanet olası para için." Del'in duyduğu tiksinti açıkça belli oluyordu.

"Evet para, seni pislik," dedi Jane Wainwright tükürür gibi. "Sadece paraya ihtiyacı olmayanlar parayı küçük görür."

"Hanımefendi, beni Kraliyet Hapishanesi'ne sizi misafir etme yükünden kurtarmak konusunda kışkırtmayın."

Jane küçümseyerek gülümsedi. "Sen bile silahsız bir kadını vuramazsın."

"Kadınlar hiçbir zaman silahsız değildir hanımefendi. İzinsizce ve zorla evime girdiniz. Yabancıları bundan çok daha azı nedeniyle vurdum ve hiçbirini kız kardeşimi öldürmemiş ya da karımı tehdit etmemişti. Götürün onları."

Celia, gözlerinin henüz dökülmemiş yaşlarla yandığını fark etti.

"Onlar için üzülmeden edemiyorum. Hepimiz senin gibi değiliz Del. Hepimiz senin gibi kralın şilinlerini alıp, kendi servetimizi kazanmak için uzaklaşamıyoruz. Onlar da hayatlarını devam ettirebilmek için bir şeye sahip olmak zorundaydılar."

"İşte bu senin nezaketin Celia, sevgilim."

"Benim de sana böyle seslenmem gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Benim sevgilim, Darling Vikontu'm."

"Ben senin sevgilin miyim?"

Celia ona gülümsedi ve onun altınımsı gücünün için-

de aktığını hissetti. “Benim sevgili Del'im. Biliyor musun, henüz saat sabah sekiz bile değil? Lütfen üst kata gidip yenden yatağa girebilir miyiz?”

“Benim Büyüleyici Kontes'im, bundan daha çok isteyeceğim bir şey olamaz.”